आनन्दाश्रमसंस्कृतग्रन्थावलिः ।

ग्रन्थाङ्कः २७

श्रीमद्वृन्दप्रणीतो

वृन्दमाधवापरनामा सिद्धयोगः

श्रीकण्ठदत्तविरचितव्याख्याकुसुमा-
वल्याख्यटीकासमेतः ।

पुस्तकं करवीरपुरनिवासिभिः पाध्ये इत्युपना॰
॰ष्णशास्त्रितनूजैः 'हणुमन्तशास्त्रिभिः' संशोधित
तच्च

महादेव चिमणाजी आपटे

इत्यनेन

पुण्याख्यपत्तने

आनन्दाश्रममुद्रणालये

आयसाक्षरैर्मुद्रयित्वा

प्रकाशितः ।

शालिवाहनशकाब्दाः १८१६

खिस्ताब्दाः १८९४

अथ श्रीवृन्दमाधवान्तर्गतविषयानुक्रमः ।

वृन्दमाधवान्तर्गतविषयाणाम्—

समाप्तेयमनुक्रमणिका ।

ॐ तत्सद्ब्रह्मणे नमः ।

वृन्दप्रणीतो

वृन्दमाधवापरनामा सिद्धयोगः ।

श्रीकण्ठदत्तविरचितव्याख्याकुसुमावल्याख्य-टीकासमेतः ।

तत्र प्रथमो ज्वराधिकारः ।

मौलौ स्वर्गतरङ्गिणी विजयते चन्द्रार्धचूडामणेः
कन्दर्पोन्मथनाय नेत्रदहने निर्याति तापक्रमात् ॥
मग्नस्याप्सु फणोद्गमैः फणभृतां भर्तुर्जटाशेखरी-
भूतस्योद्गतपुण्डरीकमुकुलस्रग्विभ्रमं बिभ्रती ॥ १ ॥
मौलिषु नमदमराणां मरकतरुचिदन्तुरेषु संक्रान्ताः ॥
दूर्वातण्डुलभासः पादनखाः पान्तु भारत्याः ॥ २ ॥
चित्वा कतिपयटीकाविटपिभ्यो वाङ्मयप्रसूनमसौ ॥
क्रियते श्रीकण्ठेन व्याख्याकुसुमावलीगुम्फः ॥ ३ ॥

अथ पृथुतरनिसर्गदुर्बोधनिर्विरोधविश्वजनीनगीयमानमानवायुर्वेदतत्त्वमधुमधुपमतिप्रसरसंरब्धपूर्वकल्मषभुजंगमोद्गीर्णगदगरलगारिमगारुडिकजागरूकचिकित्सितविधिजनितजनस्तवस्तबकमुखरितदिङ्मुखकन्दरो वृन्दकण्ठः शेमुषीरङ्कागदंकारकारुण्यात्प्रकामकामदुःखदुर्लङ्घ्यसंहिताानिवहयोगविग्रहसंग्रहं चिकीर्षुरन्तरायनिरासार्थं स्वेष्टदेवताध्यानमायुर्वेदप्रणेतृमुनिप्रणतिं च प्रणीतवान्—

ध्यात्वा शिवं परमतत्त्वविचारवेद्यं चण्डीमभीष्टफलदां सगणं गणेशम् ॥
धन्वन्तरिं मुनिवरं मुनिसुश्रुतादीनात्रेयमुग्रतपसं मनसा प्रणम्य ॥ १ ॥

ध्यात्वेति । भावनयाऽभिमुखीकृत्य । **परमतत्त्वविचारवेद्यमिति** । आत्मतत्त्वविचारज्ञेयम् । शिवं हि वैराग्यादात्मतत्त्वविचारेण विचिन्वन्तस्तच्चिन्तासंतानभाजो नीरजस्तमसः परं स्वरूपतः परिकलयन्ति । **सगणमिति** । नन्द्यादिगणसहितम् । **गणेशमिति** । गणपतिमेकदन्तम् । ध्यात्वेति संबध्यते । **मुनिवरमिति** । तपोयोगर्द्धिसंपन्नाः पुरुषातिशया मुनयस्तेषां श्रेष्ठम् । ध्यात्वा प्रणम्येत्यत्र द्वितयेऽपि लेखनक्रियापेक्षयापूर्वकालभावित्वेन क्त्वाप्रत्ययः ॥ १ ॥

दुरधिगमगहनचिकित्सातत्त्वप्रणयने स्वातन्त्र्यमसर्वज्ञत्वेनाऽऽत्मनः परिहरन्नाह—

नानामतप्रथितदृष्टफलप्रयोगैः प्रस्तावयवाक्यसहितैरिह सिद्धयोगः ॥
वृन्देन मन्दमतिनाऽऽत्महितार्थिनाऽयं संलिख्यते गदविनिश्चयजक्रमेण ॥२॥

नानामतं नानायुर्वेदतन्त्रं तत्र तस्य वा प्रथिताः ख्याता दृष्टफलाः प्रत्यक्षफला ये प्रयोगाश्चिकित्सायोगास्तैः। **प्रस्तावयवाक्यसहितैरिति**। प्रस्तावयवाक्यं प्रस्तुतोपयुक्तमात्मनः शास्त्रस्य च वचनं तद्युक्तैः। एतेन प्रामाण्यमभिधेयसंबन्धप्रयोजनोपदर्शनं च प्रेक्षावतां प्रवृत्त्यङ्गमुक्तं भवति। नानामुनिकथितचिकित्सायोगानामेवायमुपदेश इति प्रामाण्यम्। अत एव संलिख्यत इति कृतम्। प्रस्तावयवाक्यसहिताश्चिकित्सायोगा एवाभिधेयास्तैः सह संबन्धोऽपि वाच्यवाचकलक्षणः। प्रयोजनमारोग्यं चिकित्सया रोगनिवृत्तिफलत्वात्। इहेति नरायुर्वेदे। **सिद्धयोग इति**। सिद्धयोगाख्यः संग्रहः सिद्धाः साध्यसाधनाव्यभिचारिणो योगा यत्र स तथा। मन्दमतिनाऽऽत्महितार्थिना चेति स्वविनयप्रकाशनार्थमुक्तम्। **गदविनिश्चयजक्रमेणेति**। रुग्विनिश्चयाख्यनिदानसंग्रहोक्ताध्यायपरिपाट्या ॥ २ ॥

चिकित्साप्रणयनस्य रोगभेषजज्ञानाधीनतां प्रतिपादयन्नाह—

रोगमादौ परीक्षेत ततोऽनन्तरमौषधम् ॥
ततः कर्म भिषक्पश्चाज्ज्ञानपूर्वं समाचरेत् ॥ ३ ॥

ओषध्यधिकरणत्वेन पूर्वं परीक्ष्यो रोगस्ततो रोगनिवृत्तिहेतुत्वौषधं ततस्तदुभयज्ञानाधीना चिकित्सेति साधुः क्रमोपन्यासः। **परीक्षेतेति**। देशकालकारणस्वरूपलक्षणादिभिः परि सर्वत ईक्षेत जानीयात्। तत इति पश्चादित्यनेन संबन्धनीयम्। ततः पश्चादित्यर्थः। कर्म चिकित्सितम्। **ज्ञानपूर्वमिति**। कर्मदर्शनजनितज्ञानपूर्वकम् ॥ ३ ॥

रोगमज्ञात्वा चिकित्साकरणे दोषमाह—

यस्तु रोगमविज्ञाय कर्माण्यारभते भिषक् ॥
अप्यौषधविधानज्ञस्तस्य सिद्धिर्यदृच्छया ॥ ४ ॥*

यदृच्छयेति। अनियमेन ॥ ४ ॥

अन्वये गुणमाह—

यस्तु रोगविशेषज्ञः सर्वभैषज्यकोविदः ॥
देशकालविशेषज्ञस्तस्य सिद्धिरसंशयम् ॥ ५ ॥
आदावन्ते रुजां ज्ञाने प्रयतेत चिकित्सकः ॥
साध्यासाध्यविभागज्ञस्ततः कुर्याच्चिकित्सितम् ॥ ६ ॥

सुगमम् ॥ ५ ॥ ६ ॥

---

* क 'अप्यगाज्ञ'।

ननु रोगस्याऽऽनन्त्यादनुक्तस्य कथं ज्ञानमित्याह—

नास्ति रोगो विना दोषैर्यस्मात्तस्माद्विचक्षणः ॥
अनुक्तमपि दोषाणां लिङ्गैर्व्याधिमुपाचरेत् ॥ ७ ॥

दोषाणां लिङ्गैर्व्याधिमुपाचरेदित्यत्र ज्ञात्वेतिशेषः । तेन लिङ्गैर्व्याधिं ज्ञात्वोपाचरेदित्यर्थः । एतच्च प्रकृतिसमसमवायजं रोगमभिसंधायोक्तम् ॥

अथ **डल्लणव्याख्यानम्**—व्याधीनामानन्त्याद्दोषभेदेनानुक्तस्य व्याधेर्दोषसव्यपेक्षचिकित्सार्थं तथा रोगकृतस्यापि रोगस्य चिकित्सामपि कर्तुं न कार्यव्याधिमात्रस्य नापि हेतुव्याधिमात्रस्येति कथयन्नाह—**नास्ति रोग इत्यादि** । अनुक्तमपि व्याधिं दोषाणां लिङ्गैर्ज्ञात्वोपाचरेदिति संबन्धः ॥

अथ **सोमव्याख्या**–उद्दिष्टानुद्दिष्टव्याधिप्रतीकाराय दोषलिङ्गत्वात्तत्प्रत्यनीकोपचरणेन प्रस्तुवन्नाह–**नास्तीत्यादि** । विचक्षणग्रहणेनैवं ख्यापयति द्विविधा हि व्याधयः प्रकृतिसमसमवेता विकृतिविषमसमवेताश्च । कारणविलक्षणाः कारणान्विताश्च ये तेषां लिङ्गोपकरमन्येषां त्वनन्वितानां व्याधिप्रत्यनीकमेव यथास्वं यद्विहितं तदेव तत्र विधातव्यम् । वक्ष्यति हि—

'तस्मात्प्रदोषं संयम्य दोषलिङ्गविकल्पनैः ।
लिङ्गं विदित्वोपचरेद्रसभेदैर्यथोदितम्' ॥

तदुक्तमत्रैव विकारनामेत्यादि ॥ ७ ॥

अनुक्तरोगस्य नामाज्ञाने वैद्यस्य मा भूदज्ञत्वमित्याह—

विकारनामाकुशलो न जिह्रीयात्कथंचन ॥
न हि सर्वविकाराणां नामतोऽस्ति ध्रुवा स्थितिः ॥ ८ ॥

न जिह्रीयात्कथंचनेति । न कदाचिल्लज्जेत यतः सर्वविकाराणां स्थितिर्व्यवस्थितिर्नामतो न ध्रुवा । हि यस्मादर्थे ॥

अव्यवस्थितनामत्व एव हेतुमाह—

स एव कुपितो दोषः समुत्थानविशेषतः ॥
स्थानान्तरगतश्चापि विकारान्कुरुते बहून् ॥ ९ ॥

समुत्थानविशेषत इति । निमित्तभेदात् । [*ननु येषां विकाराणां नामग्राहं चिकित्सा नोक्ता तेषां नामाकुशलो वैद्यः किं चिकित्सेदित्याशङ्क्याऽऽह–**विकारेत्यादि** । विकारा रोगास्तेषां नामानि तेष्वकुशलो वैद्यो न जिह्रीयाद्रोगसंज्ञानमिज्ञोऽहमिति लज्जां न कुर्याच्चिकित्सामेव विदध्यादित्यर्थः । कुतो हेतोरित्याह । **न हीत्यादि** । यस्मात्सर्वविकाराणां

* एतच्चिह्नगतमष्टमनवमश्लोकव्याख्यानमरुणदत्तकृतमिति प्रतिभाति ।

१ क. °स्माच्चिकित्सकः । अ° । २ ङ. च. °त्कदाच° ।

नामतः संज्ञातो ध्रुवा निश्चिता स्थितिरवस्थानं नास्ति । ननु कुतोऽशेषरोगाणां नामतो नास्ति स्थितिरित्याशङ्कयाऽऽह यस्मात्स एक एव दोषो वाताद्यन्यतमः समुत्थानविशेषतो हेतुभेदात्तथा स्थानान्तराणि स्वं स्वं स्थानं हित्वा पराणि स्थानानि प्राप्य गत्वा बहून्विकारान्कुरुते । उक्तं च—यो दोषः शरीरसंधीनाविशति तेन जृम्भा ज्वराश्चोपजायन्ते यस्त्वामाशयमप्युपैति तेन रोगा भवन्त्युरसि । अरोचकश्च यः कण्ठमभिपद्यते कण्ठस्वतो ध्वंसते स्वरश्चावसीदति यः प्राणवहानि स्रोतांस्युपैति प्रतिश्यायश्च तेनोपजायते] अरुणदत्तात् ॥ ८ ॥ ९ ॥

रोगस्य ज्ञानोपायमाह—

दर्शनस्पर्शनप्रश्नैर्व्याधिज्ञानं त्रिधा मतम् ॥
आयुरादि दृशा स्पर्शाच्छीतादि प्रश्नतोऽपरम् ॥ १० ॥

आयुरादीति । आयुः शरीरेन्द्रियसत्त्वात्मसंयोगः । आयुःशब्देनेह दीर्घायुःख्यापकलक्षणविशेषो विवक्षितः शरीरेन्द्रियादिसंयोगरूपस्याऽऽयुषः प्रत्यक्षाप्रत्यक्षवृत्तित्वेनाचक्षुष्यत्वात् । स तु दीर्घायुर्लक्षणैर्व्याधेः साध्यत्वमसाध्यत्वमन्यथा । दृशा दर्शनेन । अत्रोत्तरत्र जानीयादिति शेषः । एवं सर्वत्र । अत्राऽऽदिशब्दाद्वर्णवैकृतादिकम् । शीतादीत्यत्राप्यादिशब्दादौष्ण्यमार्दवकाठिन्यादीनामवरोधः । अवयवानां स्वभावसिद्धे शीतोष्णत्वादौ साध्यत्वं विपर्ययादसाध्यत्वं व्याधेः । अपरमित्यन्तर्दाहादिकम् ॥ १० ॥

दर्शनादिज्ञातयोः साध्यत्वासाध्यत्वयोर्भेदमाह—

कृच्छ्रोपायः सुखोपायो द्विविधः साध्य उच्यते ॥
असाध्यो द्विविधो ज्ञेयो याप्यो यश्चाप्रतिक्रियः ॥ ११ ॥ *

॥ ११ ॥

याप्यत्वायाप्यत्वयोर्वैचित्र्यमाह—

याप्याः केचित्प्रकृत्यैव साध्या याप्या उपेक्षया ॥
स्वभावाद्व्याधयोऽसाध्याः केचिद्याप्या उपेक्षिताः ॥ १२ ॥

याप्याः प्रकृत्या यथा पैत्तिकाः प्रमेहा असाध्या इत्युपेक्षणीयाः ॥ १२ ॥

साध्याः साध्या एव स्युर्याप्या याप्या एवेति नियमं निराकुर्वन्नाह—

साध्या याप्यत्वमायान्ति याप्याश्चासाध्यतां तथा ॥
घ्नन्ति प्राणानसाध्यास्तु नराणामक्रियावताम् ॥ १३ ॥

---

* खपुस्तकेऽत्र—'सुखसाध्यः सुखोपायः कालेनाल्पेन सिध्यति ॥ साध्यते कृच्छ्रसाध्यस्तु यत्नेन महता चिरात् ॥ १ ॥ याति नाशेषतां व्याधिरसाध्यो याप्यसंज्ञितः' इत्यधिकः सार्धश्लोकः ।

कालान्तरप्राणहरा अपि सद्य एव प्राणान्घ्नन्ति । अक्रियावतां विरुद्धक्रियाकारिणां क्रियानिवृत्तानां वा । नञयं तद्विरोधे तदभावे वा ॥ १३ ॥

रोगस्य त्वरया चिकित्साकरणार्थमाह—

जातमात्रश्चिकित्स्यस्तु नोपेक्ष्योऽल्पतया गदः ॥
वह्निशत्रुविषैस्तुल्यः स्वल्पोऽपि विकरोत्यसौ ॥ १४ ॥

वह्न्यादीनां दृष्टान्तकथनं च स्फोटादिविविधकार्यकारित्वप्रदर्शनार्थम् । अत्र स्थाने स एव कुपितो दोष इति श्लोकस्य क्वचित्पुस्तके पाठः स त्वयुक्तः संबन्धाभावात् । चरकेऽपि हि विकारनामेत्यादिश्लोकानन्तरमेवायं पठितः ॥ १४ ॥

चिकित्सानिवृत्तस्यापि व्याधेरपचारसेवया संभवमाह—

निवृत्तोऽपि पुनर्व्याधिः स्वल्पेनाऽऽयाति हेतुना ॥
क्षीणे मार्गीकृते दोषे शेषः सूक्ष्म इवानलः ॥ १५ ॥

निवृत्त इव निवृत्तो विद्यमानस्वल्पदोषमूलो न तु सर्वथा निवृत्तस्तस्याल्पेन हेतुना प्रत्यागमनस्यासंगतत्वात्सूक्ष्मानलदृष्टान्तविसदृशत्वाच्च । क्षीणेऽपचितमांसादिके मार्गीकृते व्याधिप्रत्यनुगुणतया मार्गसदृशीकृते । मार्गो हि गतिं प्रत्यनुगुण एव भवति ॥१५॥

एवं व्यवस्थिते कर्तव्यतामाह—

तस्मात्तमनुबध्नीयात्प्रयोगेणानपायिना ॥
यावन्न प्रकृतिस्थः स्याद्दोषतः प्राणतस्तथा ॥ १६ ॥

अनुबध्नीयादनुबन्धेन भेषजप्रयोगेणोपचरेत् । अनपायिना विकारान्तरमकुर्वता ॥१६॥

एतादृशं कारयत्यपि वैद्ये यदि स विकारो न निवर्तते तदा वैद्यस्य दोषपरिहारमाह—

व्याधेस्तत्त्वपरिज्ञानं वेदनायाश्च निग्रहः ॥
एतद्वैद्यस्य वैद्यत्वं न वैद्यः प्रभुरायुषः ॥ १७ ॥

॥ १७ ॥

वैद्येन सम्यक्चिकित्स्यमाना अपि विकाराः केचिन्न निवर्तन्त इति प्रतिपादयितुं तेषां प्रपञ्चमाह—

कर्मजा व्याधयः केचिद्दोषजाः सन्ति चापरे ॥
कर्मदोषोद्भवाश्चान्ये कर्मजास्तेष्वहेतुकाः ॥ १८ ॥

कर्मजा इत्यादिना कर्मजानां विवरणम् । अहेतुका इत्यनपेक्षितनिदानाख्यहेतुकाः । निदानमन्तरेण व्याधिबलं यत्र स कर्मज इत्यर्थः । दैवहेतुका इति तु पाठो व्यक्तार्थः ।

अथ डल्हणव्याख्या—व्याधीनां कर्मजादिभेदेन त्रैविध्यमाह—**कर्मजा इत्यादि।** तत्र सद्वृत्तरतानां शास्त्रोक्ताहारविहारसेविनां हेमन्तशिशिरे रक्तपित्ताद्युत्पत्तिर्वसन्ते वातव्याध्युत्पत्तिः प्रावृषि श्लेष्मव्याध्युत्पत्तिरित्यादयो निमित्तमन्तरेण ये चोत्पद्यन्ते ते कर्मजाः। यत्र पुनरसात्म्येन्द्रियार्थसंयोगप्रज्ञापराधपरिणामलक्षणैर्मिथ्याहाराचारैः शास्त्रविरुद्धैरासेव्यमानैर्दोषाः कुपिता व्याधीञ्जनयन्ति ते दोषजाः। तेषां मध्ये कर्मजानां सूत्रलक्षणमाह कर्मजास्तेष्वहेतुकास्तेषु कर्मजादिषु त्रिषु कर्मजा अहेतुका दोषागन्तुहेतुरहिता इति ॥ १८ ॥

यथाशास्त्रं सुनिर्णीतो यथाव्याधि चिकित्सितः ॥
न शमं याति यो व्याधिः स ज्ञेयः कर्मजो बुधैः ॥
स्वल्पदोषो गरीयान्यः स ज्ञेयः कर्मदोषजः ॥ १९ ॥

यथाशास्त्रमिति। शास्त्रानतिक्रमेण। **यथाव्याधीति।** व्याधितत्वानुरूपम्। **कर्मज इति।** नियतेन कर्मणा जनितः। अत्र हि निदानानधिगमेन व्याधेरल्पत्वं मत्वा भिषजा सम्यङ्निर्णीय साध्वी विहिता चिकित्सा वैफल्याददृष्टाख्यं कारणं गरीयो गमयति। स्वल्पदोषो गरीयानित्यादिना कर्मदोषजस्य विवरणम्। अल्पीयसि निदाने गरीयान्विकारो निदानाननुरूपत्वेनादृष्टमपि कारणान्तरं महद्बोधयति। निदानानुरूपसंभवस्तु दोषजः। स तु प्रसिद्धत्वान्न व्याहृतः संग्रहकारेण। अत्रेदं विचार्यते—दृष्टं तावन्न मन्दकलकुचादिशीलनं प्राक्तनकर्मोपस्थितिमन्तरेण स्वकार्यं जनयतीति। तदवधारयामोऽनन्यथासिद्धान्वयव्यतिरेकं **कर्मैव** सर्वत्र कारणं न दृष्टं व्यभिचारात्। दृष्टं तु तत्कर्माकृष्टमेवोपतिष्ठते तत्कथं **कर्मदोषजस्तथा** दोषजोऽपि व्याधिर्न पृथगङ्गी क्रियते। मैवं, सुखार्थे स्रगादौ दुःखार्थे कण्टकादौ नियमेन प्रवृत्तिरस्ति सुखं प्रति स्रगादेर्दुःखं प्रति च कण्टकादेर्दृष्टस्य कारणभावोऽन्यथा तत्कर्म सुखार्थिनं दुःखसाधन एव प्रवर्तयेद्दृष्टस्याकिंचित्करत्वात्। किंच केवलकर्मवादिनः कर्मसद्भावे प्रमाणाभावप्रसङ्गः। दृष्टे हि व्याप्तिं गृहीत्वा कर्मानुमिन्वन्ति विद्वांसः। तस्मादवश्यं दृष्टं पूर्वकृतं च कर्म कारणमेष्टव्यम्। तच्च प्राक्तनं कर्म त्रिविधं प्रवरमवरं मध्यमं च। यदुक्तं **चरके**—अदृष्टं त्रिविधं कर्म हीनं मध्यममुत्तम**मिति।** तत्र प्रवरं कालविपाकानियमादतिबलवदितरनिरपेक्षं तद्यत्र जनकं स कर्मजो व्याधिः। मध्यमं कालविपाकानियमादनतिबलवत्तच्चावश्यं दृष्टं प्रत्ययमपेक्षते तद्यत्राऽऽरम्भकं स कर्मदोषजः। हीनं पुनरत्यल्पबलं तदल्पबलवत्त्वात्प्रबलं दृष्टमेव पुरस्कृत्य जनयतीति दृष्टेनैव तत्र व्यपदेशो दोषज इति ॥ १९ ॥

संप्रति कर्मजादिव्याधीनां प्रशमनमाह—

कर्मक्षयात्कर्मकृतो दोषजः स्वशमौषधैः ॥
कर्मदोषोद्भवो याति कर्मदोषक्षयात्क्षयम् ॥ २० ॥

सत्यां सम्यक्चिकित्सायां तत्कालफलजनननियतस्य कर्मण एवोपभोगेन प्रक्षयात् । स्वशमौषधैरिति स्वस्य प्रशमौषधैर्यद्यस्य प्रशमायौषधं तैरित्यर्थः । कर्मदोषक्षयादिति दैवयुक्तिव्यपाश्रयचिकित्साभ्यां कृतात्कर्मदोषयोः क्षयात् ॥ २० ॥

रोगपरीक्षां समाप्याथ भेषजपरीक्षाया अवसरः । अत्राविज्ञातस्य भेषजस्य बलवद्नर्थकारितेति दर्शयितुं दृष्टान्तमाह—

यथा विषं यथा शस्त्रं यथाऽग्निरशनिर्यथा ॥
तथौषधमविज्ञातं विज्ञातममृतं यथा ॥ २१ ॥

विषादिबहुदृष्टान्तकथनमविज्ञातं भेषजं किंचिद्विषवत्संज्ञानाशेन किंचिच्छस्त्रवन्मर्मभेदेन किंचिदग्निवत्स्फोटजननेन किंचिदशनिवत्सद्यो मारयतीतिप्रतिपादनार्थम् । विज्ञातममृतं यथेति नामरूपगुणयोजनादिभिर्ज्ञातं तदमृतवदत्यन्तमुपकारकं भवति ॥

अथेशानदेवव्याख्या—यद्योषधीनां योगो न ज्ञायते ततः को दोषः स्यात्, ब्रूमः, यथा विषं यथा शस्त्रमित्यादि दुर्योगस्यौषधस्यानेकप्रकारत्वात्तद्धेतुका अपि मरणफला व्याधयोऽनेकप्रकाराः प्रादुर्भवन्तीति दृष्टान्तबहुत्वेन दर्शयति । किंचिद्बालिशवैद्यप्रयुक्तमौषधं विषमिव संज्ञाप्रणाशं कृत्वा व्यापादयेत्किंचिच्छस्त्रमिव विविधा रुजश्छेदभेदव्यधनरूपाः कुर्वाणं मारयति किंचिदग्निरिव स्फोटकदाहतृष्णाविसर्पादीन्कृत्वाऽसून्निरुणाद्धि किंचिदशनिरिवाऽऽश्वपमृद्य प्राणैर्वियोजयति । अन्ये नामरूपगुणयोगाज्ञातस्य यथासंख्येनैतद्दृष्टान्तचतुष्टयं कृतमिति वर्णयन्ति । अथ विज्ञातमौषधं कं गुणमावहतीत्युच्यते विज्ञातममृतं यथा सम्यग्विज्ञातस्यौषधस्यैक एव दृष्टान्तोऽमृतेनोक्त आरोग्यायुष्करत्वे निरतिशयत्वादमृतस्येति ॥ २१ ॥

रोगभेषजे परीक्ष्याथावसरप्राप्तायाश्चिकित्सायाः स्वरूपमाह—

याभिः क्रियाभिर्जायन्ते शरीरे धातवः समाः ॥
सा चिकित्सा विकाराणां कर्म तद्भिषजां मतम् ॥ २२ ॥

याभिः क्रियाभिरिति शोधनशमनरूपाभिः । **धातवः समा इति** । अत्रार्थाद्विषमाः सन्त इत्यवगन्तव्यम् । कर्म तदिति स व्यापारः । चिकित्सालक्षणं तु **चरके** द्रष्टव्यम् । तद्यथा—

"चतुर्णां भिषगादीनां शस्तानां धातुवैकृते ।
प्रवृत्तिर्धातुसाम्यार्था चिकित्सेत्यभिधीयते" इति ॥ २२ ॥

तस्याश्चिकित्साया अवस्थाविशेषेण नियतत्वमाह—

---

१ इ. परम् ।

उत्पद्यते हि साऽवस्था देशकालबलं प्रति ॥
यस्यां कार्यमकार्यं स्यात्कर्म कार्यं विवर्जितम् ॥ २३ ॥

कार्यमकार्यं स्यादिति कर्तव्यतयोक्तमकर्तव्यं स्यात् । कर्म चिकित्सितम् । कार्यं विवर्जितमिति निषिद्धमपि कर्म कर्तव्यं भवेत् ॥ २३ ॥

अथ सर्वरोगप्राधान्याज्ज्वरस्याऽऽदौ चिकित्सा । यदुक्तम्—"रोगानीकस्य सर्वस्य ज्वरो राजा यतः स्मृतः । तस्मात्प्रथमतस्तस्य प्रवक्ष्यामि चिकित्सितम्" इति । चिकित्सा च ज्वरज्ञानाधीना ज्वरज्ञानं च लक्षणतः । अतस्तल्लक्षणमाह—

स्वेदावरोधः संतापः सर्वांगग्रहणं तथा ॥
युगपद्यत्र रोगे तु स ज्वरो व्यपदिश्यते ॥ २४ ॥

स्वेदावरोधो घर्मस्यानिर्गमः । सर्वाङ्गग्रहणं सर्वाङ्गे च वेदना । युगपदित्येककालम् । एतेन मिलितमेतल्लक्षणं प्रत्येकं व्यभिचारात् । यथा स्वेदावरोधः कुष्ठपूर्वरूपे संतापश्च दाहाख्ये रोगे सर्वाङ्गग्रहणं सर्वाङ्गवातरोग इति । पैत्तिके ज्वरे स्वेदोद्गमाद्वातिके चाऽऽरम्भविसर्गयोर्वैषम्यात्सर्वाङ्गग्रहणस्य चाव्यवस्थितत्वादव्यापकं लक्षणं मन्यमानाः समादधुः स्वेदोऽग्निः स्विद्यतेऽनेनेति व्युत्पत्त्या तस्यावरोधो दोषव्याप्तिर्वातजे ज्वरे वायोश्चलत्वेनाऽऽरम्भविसर्गयोर्वैषम्येऽपि सर्वदेहज्वरारम्भकदोषदुष्ट्यनिवृत्तेरव्यक्तं सर्वाङ्गग्रहणं विद्यमानमेवेति न व्यभिचार इत्याहुः ॥ २४ ॥

लक्षणतः प्रतीतस्य तस्योत्पादं दर्शयितुं संप्राप्तिमाह—

आमाशयस्थो हत्वाऽग्निं सामो मार्गान्पिधाय च ॥
विदधाति ज्वरं दोषस्तस्माल्लङ्घनमाचरेत् * ॥ २५ ॥

साम इति । सामदोषादिस्वरूपनिरूपणे श्रीवाग्भटाचार्यः—

"ऊष्मणोऽल्पबलत्वेन धातुमान्द्यमपाचितम् ।
दुष्टमामाशयगतं रसमामं प्रचक्षते ।
अन्ये दोषेभ्य एवातिदुष्टेभ्योऽन्योन्यमूर्छनात् ।
कोद्रवेभ्यो विषस्येव वदन्त्यामस्य संभवम् ।

* स्याल्लङ्घनं दीपनपाचनं च त्रिदोषहृद्वस्तिविशोधनं च ॥ अजीर्णजित्सामगदातिसारशूलज्वरश्लेष्मगदघ्नमेतत् ॥ १ ॥ एतत्समस्तज्वरपीडितानां महौषधं लङ्घनमादिशन्ति ॥ सश्वासकासारुचिपीडितानां न तप्ततोयादपि किंचिदस्ति ॥ २ ॥ इति श्लोकद्वयं खपुस्तकेऽधिकं दृश्यते परं च व्याख्यापुस्तके व्याख्यानमेतयोर्न दृश्यतेऽतोऽत्राधिकमिति भाति ।

१ घ. ङ. °र्यं च व° । २ च. क्रमः । ३ ङ. °स्मात्कुर्वीत लङ्घनम् ॥ २५ ॥

आमेन तेन संपृक्ता दोषा दूष्याश्च दूषिताः।
सामा इत्युपदिश्यन्ते ये च रोगास्तदुद्भवाः" इति ॥

लङ्घनमाचरेदिति। लङ्घनं यद्यपि चरके दशविधमुक्तम्। तद्यथा—

"चतुष्प्रकारा संशुद्धिः पिपासा मारुतातपौ।
पाचनान्युपवासश्च व्यायामश्चेति लङ्घनम्" ॥

इत्यनेन परिभाषितम्। चतुष्प्रकारा संशुद्धिरनुवासनं विहाय तस्य बृंहणत्वात्। तथाऽप्यत्रोपवास एवाभिप्रेतो यतो व्यायाममारुतयोस्तावत्सर्वथा प्रतिषेधः। पिपासानिग्रहश्च नास्ति। 'कफवातज्वरार्तेभ्यो हितमुष्णाम्बु तृट्छिदे' इति वचनेन दुःसहपिपासायां पानीयदानस्य विहितत्वात्। शेषाणां चावस्थासु विनियोगः। तद्यथा—'सोत्क्लेशे बलिने देयं वमनं श्लैष्मिके ज्वरे' इति।

"सरुजेऽनिलजे कार्यं सोदावर्ते निरूहणम्।
पित्तप्राये विरेकस्तु कार्यः प्रशिथिलाशये ॥
कफाभिपन्ने शिरसि कार्यं मूर्ध्नि विरेचनम्" इति ॥

आतपोऽपि संगृहीत एव। यदाह—

"कफवातोत्थयोश्चैव ज्वरयोः शीतपीडितम्।
दि(द)त्यादुष्णेन वर्गेण परश्चोष्णो विधिर्हितः" इति ॥

पाचनं च "लङ्घनाम्बुयवागूभिर्यदा दोषो न पच्यते" इत्यादिना विहितमेव। तस्मात्स्थितमेतल्लङ्घनमत्रोपवास इति। तच्चाऽऽमाशयानुपूर्व्योत्पन्नेषु ज्वरेषूपवासार्हेषु रोगेषु हितमित्यर्थः।

अथ श्रीब्रह्मदेवव्याख्या—लङ्घनशब्द उपवासपर्यायो न तु वमनविरेचनानुवासनादिपर्यायः। श्रीमाधवोऽप्याह—

"लङ्घनं तद्द्विधा ज्ञेयं शमनं शोधनं च तत्।
शमनं शमयेद्दोषाञ्शोधनं शोधयेन्मलान् ॥
शमनं सप्तधा क्षुत्तृड्व्यायामपवनातपाः ॥
पाचनं दीपनं च स्यात्पञ्चधा शोधनं मतम् ॥
ऊर्ध्वं विरेचनं नस्यं निरूहोऽस्रस्य विस्रुतिः ॥
निरूहं बृंहणं वाते पित्ते शमनरेचनम् ॥
वमनं लङ्घनं कुर्यात्कफे रक्षन्बलादिकम्" इति ॥

सामज्वरे लङ्घनमेवौषधं नान्यदस्तीति। द्विविधा हि सामता रससामता मलसामता चेति ॥ २९ ॥

लङ्घनफलमाह—

लङ्घनेन क्षयं नीते दोषे संधुक्षितेऽनले ॥
विज्वरत्वं लघुत्वं च क्षुच्चैवास्योपजायते ॥ २६ ॥

लङ्घनेन क्षयं नीते दोष इति । आहारनिवृत्त्या स्वाशये विक्षिप्तावशिष्टेन वह्निना पाकादामसंपृक्ते दोषे क्षीणतां नीते । संधुक्षितेऽनल इति स्रोतःशुद्ध्या विक्षिप्तदोषक्षयेण दीप्तेऽग्नौ । विज्वरत्वं यथोक्तसंप्राप्तिभङ्गाद्विगतज्वरत्वम् । लघुत्वं देहस्याऽऽमरसाहितगौरवाभावात् । क्षुच्चाग्निदीप्त्या क्षुद्बुभुक्षा । एवं वक्ष्यमाणे स्वलङ्घनगुणेऽपि व्याख्येयं लङ्घनप्रकारत्वाल्लङ्घनसहभावेनापि विधानाच्च ॥ २६ ॥

लङ्घनप्रस्तावे नवज्वरे निषिद्धमपि वमनमवस्थायां दर्शयन्नाह—

सद्यो भुक्तस्य संजाते ज्वरे सामे विशेषतः ॥
वमनं वमनार्हस्य शस्तमित्याह वाग्भटः ॥ २७ ॥

सामे विशेषत इत्यस्य स्थाने संतर्पणोत्थित इति पाठान्तरम् । वमनं वमनार्हस्येत्यनेनावम्यगर्भिण्यादिनिराकरणम् । अत्र स्थाने—

"कफप्रधानानुत्क्लिष्टान्दोषानामाशयस्थितान् ।
बुद्ध्वा ज्वरकरान्काले वम्यानां वमनैर्हरेत्" ॥

इति श्लोकं **चरकोक्तं** पठन्ति केचित् । अस्यायमर्थः । उत्क्लिष्टान्हृल्लासादिना बहिर्निर्गन्तुमुन्मुखान् । आमाशयस्थिताञ्शाखाः संत्यज्याऽऽमाशयमागतान् । काले यथोक्तायामवस्थायाम् । वमनैरिति बहुवचनं प्रकृत्याद्यपेक्षया बहुवमनद्रव्यप्रयोगसूचनार्थम् । अत्र वमने दोषाणां स्वयमेवोत्क्लिष्टत्वादुत्क्लेशप्रयोजनकौ स्नेहस्वेदौ न कर्तव्यौ स्वल्पौ वा कार्यावित्याह ॥ २७ ॥

उक्तावस्थाव्यतिरेकेण विहिते वमने दोषमाह—

अनुत्क्लिष्टेषु दोषेषु मोहाद्यस्तरुणे वमेत् ॥
प्राप्नुयात्सोऽङ्गभङ्गादीन्हृद्रोगविषमज्वरान् ॥ २८ ॥

सुगमम् ॥ २८ ॥

अनुत्क्लिष्टे दोषे लङ्घनमुपदिशन्ति तस्य प्रवृत्तिं पाटवार्थं च गुणमाह—

अनवस्थितदोषाग्नेर्लङ्घनं दोषपाचनम् ॥
ज्वरघ्नं दीपनं काङ्क्षारुचिलाघवकारकम् ॥ २९ ॥

अनवस्थितदोषाग्नेरिति । अनवस्थितः स्वस्थानादितस्ततो गतो दोषोऽनवस्थितदोषः । अनवस्थितो बहिर्निर्गतोऽग्निश्च यस्य स तथा तस्य नवज्वरिणः । **दोषपाचनमिति** । निरिन्धनोऽग्निर्हि दोषान्पक्तुं प्रयुङ्क्ते इति । **उक्तं च**—

"उदर्योऽग्निः पचेदन्नमन्नाभावे पचेन्मलान् ।
मलाभावे पचेद्धातून्धात्वभावे पचेदसून्" इति ॥

काङ्क्षारुचिलाघवकारकमिति । काङ्क्षाऽन्नप्रार्थना रुचिरभ्यवहारपाटवं लाघवं देहगतं तेषां कारकम् । यथोक्तसंगत्या च लङ्घनेनेत्यादि-श्लोकेन सममस्य श्लोकस्य स्फुटोऽर्थभेदः ॥ २९ ॥

वमितं लङ्घयेत्प्राज्ञो लङ्घितं न तु वामयेत् ॥
वमनं क्लेशबाहुल्याद्धन्याल्लङ्घनकर्शितम् ॥ ३० ॥

सुगमम् ॥ ३० ॥

लङ्घनस्यावधिमाह—

अवेक्ष्य दोषं प्राणं च कार्यं स्यादपतर्पणम् ॥ ३१ ॥

अवेक्ष्य दोषं कफं पित्तं च स्वभावलङ्घनीयं बुद्ध्वा बहु लङ्घनीयम् । यदुक्तम्—कफपित्ते द्रवे धातू सहेते लङ्घनं महदिति । वातं स्वभावाल्लङ्घनीयं बुद्ध्वाऽल्पं लङ्घनम् । तन्त्रान्तरं हि सामे वातेऽपि लङ्घनं कुर्यादेवाऽऽमपक्त्यर्थं युक्त्या न तु यथा कफ इति । प्राणं बलम् । तेन बलवति बहुलङ्घनमल्पबले चाल्पमिति । अत एवोक्तम्—बलाविरोधिना चैनं लङ्घनेनोपपादयेदिति । अपतर्पणं लङ्घनम् ॥ ३१ ॥

तस्यापवादमाह—

तद्धि मारुतक्षुत्तृष्णामुखशोषभ्रमान्विते ॥
कार्यं न बाले वृद्धे वा न गर्भिण्यां न दुर्बले ॥
न तथाऽध्वश्रमक्रोधशोककामक्षयज्वरे ॥ ३२ ॥

मारुतशब्देनेह निरामवातजन्यो रोग उच्यते कार्यकारणयोरभेदोपचारात् । मुखशोषभ्रमावप्यत्र निरामौ विवक्षितौ । आमरुद्धस्रोतःसंभूतौ तौ लङ्घनीयावेव । केचिदूर्ध्वमारुतेति पठन्ति[1] । अत्रोर्ध्वमारुताः कासश्वासहिक्कादयः । अन्ये तूर्ध्ववातं रोगान्तरमेवाऽऽहुः ।

तद्यथा—"भुक्तेऽभुक्ते तथा सुप्ते यस्योद्गारोऽति संभवेत् ।
तमूर्ध्ववातं जानीयादुदानव्यापदुद्भवम् इति" ॥

कार्यं न बाले वृद्धे वेति निषेधोऽन्नामं मलामं च विहाय । क्रोधसमुद्भवः पैत्तिकस्तत्रापि न लङ्घयेत् । क्षयज्वर इति कफपित्तरक्तादिधातुक्षयजे ज्वरे राजयक्ष्मजे वा । तथा च सुश्रुतः—न लङ्घयेन्मारुतजे क्षयजे मानसे तथा । अस्यार्थः—क्षयजे धातुक्षयजे यक्ष्मज्वरे वा । अन्ये त्वत्रैवं व्याख्यानयन्ति—मारुतजे ज्वरे न लङ्घयेत्किंभूते क्षयजे । एतेन धातुक्षयप्रकुपितवातज इत्युक्तम् । अथवा क्षयजे न लङ्घयेत्किंभूते मारुतजे । एतेन

---

१ च. 'कासश्वा'।

यक्ष्मज्वरे मारुतसंभूते न लङ्घयेत्। यः सामावस्थायां मारुतज्वरो यक्ष्मज्वरश्च स लङ्घनीय इति ब्रह्मदेवडल्लणौ॥ ३२॥

बलाविरोधिना चैनं लङ्घनेनोपपादयेत्॥
बलाधिष्ठानमारोग्यं यदर्थोऽयं क्रियाक्रमः॥ ३३॥

बलाविरोधिनाऽनतिबलक्षयकारिणा। यदर्थ इति। आरोग्यार्थः॥ ३३॥

लङ्घनस्य सम्यग्योगलक्षणमाह—

वातमूत्रपुरीषाणां विसर्गे गात्रलाघवे॥
हृदयोद्गारकण्ठास्यशुद्धौ तन्द्राक्लमे गते॥ ३४॥
स्वेदे जाते रुचौ वाऽपि क्षुत्पिपासासहोदये॥
कृतं लङ्घनमादेश्यं निर्व्यथे चान्तरात्मनि॥ ३५॥

हृदयोद्गारकण्ठास्यशुद्धाविति। हृदयस्य शुद्धिर्गौरवादिरहितत्वम्। उद्गारस्य शुद्धिरधूमोद्गारता। कण्ठस्य शुद्धिः कफालिप्तत्वम्। आस्यशुद्धिरविकृतरसत्वम्। **तन्द्राक्लम इति**। तन्द्रा च क्लमश्च तन्द्राक्लमं तस्मिन्। तन्द्रा निद्रावतः क्लान्तिः। क्लमो दोषजनिता ग्लानिः। **क्षुत्पिपासासहोदय इति**। क्षुत्पिपासयोर्युगपदुदये सतीति **बाष्पचन्द्रः**। **चक्रस्त्वाह**—क्षुत्पिपासयोरसहे पीडाकरत्वेनोदये। अत एवोक्तं **सुश्रुते**—

"सृष्टमारुतविण्मूत्रं क्षुत्पिपासासहं लघुम्।
प्रसन्नात्मेन्द्रियं क्षामं नरं विद्यात्सुलङ्घितम्"।

क्षुत्पिपासयोरसहेऽसह्य उदय इति चक्रस्याभिप्रायो लक्ष्यतेऽन्यार्थस्यासंगतत्वात्। असहशब्दस्तु न सहोऽसह इति पचाद्यजन्तः कर्तरि दृश्यते सर्वत्र। **सुश्रुतेनापि** क्षुत्पिपासासहमिति कर्तर्येवासहशब्दः प्रयुक्तः। कृतं सम्यक्कृतम्। **अन्तरात्मनि** मनसि। एतानि लक्षणानि मिलितान्येव सम्यग्योगं ख्यापयन्ति न प्रत्येकम्। एवमतियोगलक्षणेऽपि ज्ञेयम्॥ ३४॥ ३५॥

लङ्घनस्यातियोगलक्षणमाह—

पर्वभेदोऽङ्गमर्दश्च कासः शोषो मुखस्य च॥
क्षुत्प्रणाशोऽरुचिस्तृष्णा दौर्बल्यं श्रोत्रनेत्रयोः॥ ३६॥
मनसः संभ्रमोऽभीक्ष्णमूर्ध्ववातस्तमो हृदि॥
देहाग्निबलहानिश्च लङ्घनेऽतिकृते भवेत्॥ ३७॥

दौर्बल्यं श्रोत्रनेत्रयोरिति। दौर्बल्यं स्वविषयग्रहणाशक्तिः। **मनसः संभ्रम इति**। संभ्रमो हृदयस्यानवस्थितत्वमिति **बाष्पचन्द्रः**। भ्रान्तिरेवेति **चक्रः**। अभीक्ष्णं संततम्। ऊर्ध्ववातो हिध्माश्वासादिः। तमो मोहः॥ ३६॥ ३७॥

ज्वरितानां लङ्घनानन्तरं भोजने हितसेवां नियमयन्नाह—

विनाऽपि भेषजैर्व्याधिः पथ्यादेव निवर्तते ॥
न तु पथ्यविहीनस्य भेषजानां शतैरपि ॥ ३८ ॥

सुगमम् ॥ ३८ ॥

किं तद्धितमित्याह—

रक्तशाल्यादयः शस्ताः पुराणाः षष्टिकैः सह ॥
यवाग्वोदनलाजाश्च ज्वरितानां ज्वरापहाः ॥ ३९ ॥

पुराणा अनवाः । शूकधान्यं शिम्बिधान्यं समातीतं प्रशस्यत इत्यनेन पुराणानां रक्तशाल्यादीनां ग्रहणे सिद्धे पुराणा इत्युक्तमतिपुराणानां तेषां ग्रहणनिषेधार्थम् ॥३९॥

ज्वरसात्म्यादिना ज्वरितेभ्यो हितां रक्तशाल्यादिसाध्यां यवागूमाह—

दीपनी पाचनी लघ्वी ज्वरार्तानां ज्वरापहा ॥
अन्नकाले हिता पेया यथास्वं पाचनैः कृता ॥ ४० ॥

ननु **तन्त्रान्तरे** कालतिक्तकरसौ पाचनत्वेन निर्दिष्टौ । तद्यथा—

"लङ्घनं स्वेदनं कालो यवागूस्तिक्तको रसः ।
पाचनान्यविपक्कानां दोषाणां तरुणज्वरे" इति ।

तत्कथमत्र तयोरनिर्देशः । उच्यते–षडङ्गकल्पनया पानीयसंस्कारेण तिक्तकरसो गृहीतः सप्तरात्रात्परं केचिदित्यादिना कालो गृहीत इति **कार्तिकडल्लणौ** । पाचन्यामदोषपाचनार्थं यवागूः कथमामे प्रयुज्यते । सत्यम् । द्विप्रकारा ह्यामता प्रभूताऽल्पा च । तत्र प्रभूतामतां विहायाल्पामतायां प्रयुज्यत इति **डल्लणः** । **ज्वरार्तानां ज्वरापहेति** । **ज्वरापहेत्यनेनैव** ज्वरार्तानां हितत्वे लब्धे ज्वरार्तानामिति पदं भाविनोऽपि ज्वरस्य **प्रतिबन्धाय हितेति प्रतिपादनार्थमिति कार्तिकः** । **अन्नकाल इति** । लङ्घितस्यान्नदानोचिते काले । अन्ये प्रातर्भोजनकालं मुक्त्वा दिनान्तमाहुः ।

तदुक्तम्—"न द्विरद्यान्न पूर्वाह्णे नाभिष्यन्दि कदाचन ।
न तीक्ष्णं न गुरुप्रायं भुञ्जीत तरुणज्वरी" इति ।

पाराशरेणाप्युक्तम्—

"ज्वरितं ज्वरमुक्तं वा दिनान्ते भोजयेल्लघु ।
स्फुटो यस्यान्तराग्निः स्यात्स्तैमित्योपरमात्तदा" इति ।

तथा च—"दोषाः शैथिल्यमायान्ति वह्निरन्तश्च वर्धते ।
स्फुटीं भवन्ति स्रोतांसि दिनान्ते ज्वरितस्य हि" इति ।

यथास्वं पाचनैरिति । यत्र दोषे यान्युक्तानि पाचनौषधानि पञ्चमूल्यादीनि तैः

कृता संस्कृता । अन्ये तु पाचनैरित्यत्र बहुवचनमाद्यर्थे तेन दीपनपाचनसंशमनीयादिभिः संस्कृतेति व्याख्यानयन्ति ॥ ४० ॥

पेयाया अपवादमाह—

दाहच्छर्द्यर्दितं क्षामं निरन्नं तृष्णयाऽन्वितम् ॥
शर्करामधुसंयुक्तं पाययेल्लाजतर्पणम् ॥ ४१ ॥

निरन्नमामाजीर्णरहितम् । **पाययेल्लाजतर्पणमिति** । द्रवानुक्त्या लाजतर्पणपानं शृतशीताम्बुना किंवा द्राक्षादिफलरसेन । यदुक्तं **चरके**—

"तत्र तर्पणमेवाऽऽदौ प्रदेयं लाजसक्तुभिः ।
ज्वरापहैः फलरसैर्युक्तं समधुशर्करम् " इति ॥

ज्वरापहानि द्राक्षादिफलान्येव । यदाह **चरक** एव—

"द्राक्षादाडिमखर्जूरप्रियालैः सपरूषकैः ।
तर्पणार्हेषु कर्तव्यं तर्पणं ज्वरनाशनम्" इति ॥

अन्यत्राप्युक्तम्—"दाडिमामलकं द्राक्षा खर्जूरं सपरूषकम् ॥
फलान्येतानि मुख्यानि ज्वरघ्नानि विभावयेत्" इति ॥

लाजसक्तूनां तर्पणं लाजतर्पणं तर्पणं तोयपरिप्लुताः सक्तवः ॥ ४१ ॥

श्रमोपवासानिलजे हितो नित्यं रसौदनः* ॥ ४२ ॥

हितो नित्यं रसौदन इति । नित्यं सर्वदा नवे पुराणे च । रसेनोपसिक्त ओदनो रसौदनः । रसो मांसरसः । अन्नेन व्यञ्जनमिति समासः । एवं वक्ष्यमाणे मुद्गयूषौदनेऽपि समासः ॥ ४२ ॥

मुद्गयूषौदनश्चापि देयः कफसमुत्थिते ॥
स एव सितया युक्तः शीतः पित्तज्वरे हितः ॥ ४३ ॥

मुद्गयूषौदनश्चापीति । कफजेऽन्नकाले मुद्गयूषौदन एव देयो यवाग्वा अहितत्वात् । **यदुक्तम्**—"पांशुधाने यथा वृष्टिः क्लेदयत्यतिकर्दनम् ॥
तथा श्लेष्माणि संवृद्धे यवागूः श्लेष्मवर्धनी " इति ॥

अत्र वातज्वरादनुवक्तुमुचितं पित्तज्वरं त्यक्त्वा कफज्वरस्याभिधानं कफज्वरोक्तमुद्गयूषौदनस्य वातिके ज्वरेऽग्नौ मन्दे हितत्वप्रतिपादनार्थं न तु पैत्तिके मुद्गयूषौदनातिदेशानुरोधात्क्रमलङ्घनम् । यद्ययमर्थोऽभिमतः स्यात्तदा—

* ख. पुस्तके 'यूषः श्रितो वैदलानामष्टादशगुणेऽम्भसि ॥ ज्वरहरसलिलाढ्यं रक्तपित्तप्रणाशं वदति मुनिगणोऽयं मुद्गयूषं कफघ्नम् ॥ पिबतमपि निहन्ति स्नेहसंस्कारयुक्तो व्यपगतमलदोषं यत्क्षुणात्राणगात्रम् ॥ अधिकरतिद्दषातो यश्च घर्मप्रतप्तो बलनभुविपदं तां चातिसाराभिभूतः । इत्यधिकमत्र ।

१ च आमो' ।

"मुद्गयूषौदनः शीतः ससितः पैत्तिके ज्वरे ।
स एव शर्करां त्यक्त्वा देयः कफसमुत्थिते" ॥

इत्येवमभिदध्यात् । स एवेति । मुद्गयूषौदन एव । ननु कफजे तावद्यवाग्वा अहितत्वं दर्शितं पैत्तिकेऽन्नकाले सशर्करमुद्गयूषौदनस्य दानं तथा वातिके रसौदनस्य विधिस्तदेवं कतमो दोषो ज्वरे यथोक्तयवागूविधिविषयः । उच्यते । कफजेऽतिमात्रवृद्धे कफे यवाग्वा अहितत्वम् । पित्तज्वरेऽप्यतिवृद्धे पित्ते सशर्करमुद्गयूषौदनो देयः । अनतिवृद्धयोस्तु कफपित्तयोर्यवागूविधिरेव । तथा च तन्त्रान्तरम्—

"कफजेऽपि यदा क्षीणो लङ्घनादिक्रमात्कफः ॥
शस्ता एव यवागूस्तु तथा पित्तेऽप्ययं क्रमः" इति ॥

वातिके तु निरामे वाते दीप्तेऽग्नौ रसौदनः । यदाह सुश्रुत एव—

"उपवासश्रमकृते ज्वरे वाताधिके तथा ।
दीप्ताग्निं भोजयेत्प्राज्ञो नरं मांसरसौदनम्" इति ॥

उपवासश्रमाभ्यां निराम एव वातः कुप्यति सामे तु वाते मन्देऽग्नौ यवागूर्दीयत एवेति न कश्चिद्दोषः ॥ ४३ ॥

संप्रति द्वंद्वजेष्वाहारविधिः—

मुद्गामलकयूषस्तु वातपित्तात्मके हितः ॥

अत्राऽऽमलकापेक्षयाऽऽहारद्रव्यत्वान्मुद्गस्य भूयसी मात्रा । योगोऽयमन्नपानाध्याये सुश्रुतेन पित्तकफहरत्वेन निर्दिष्टस्तत्कथमिह वातपित्तज्वरेऽभिहितो न विकृतौ तस्याप्यन्यथाशक्तित्वादिति कार्तिकः ।

ह्रस्वमूलकयूषस्तु कफवातात्मके हितः ॥ ४४ ॥

ह्रस्वमूलकयूषस्त्विति । ह्रस्वमूलकं बालमूलकं शिम्बीधान्यं विना यूषस्य व्यपदेशाभावात् । अत्र मुद्गादीन्यपिदेयानीत्याहुः । अन्ये पुनर्यूषशब्देन क्वाथमेव ब्रुवते यथा वाट्यालककृतो यूष इत्यादौ । एवमन्यत्रापि व्याख्येयम् ॥ ४४ ॥

निम्बकूलकयूषस्तु हितः पित्तकफात्मके ॥

निम्बकूलकयूषस्त्विति । कूलकं पटोलपत्रम् ।

यथास्वं पाचनैः सिद्धं +वातपित्तकफात्मके ॥ ४५ ॥

यथास्वं पाचनैरिति । प्रत्येकं वाताद्युक्तपाचनद्रव्यैर्मिलितैः । वातपित्तकफज्वर इति । प्रत्येकं वातादिज्वरे । सिद्धमिति । अतः परमन्नं हितमिति शेषः ॥४५॥

द्वंद्वसंनिपातयोरन्नसाधनाय योगान्तरमाह—

लघुना पञ्चमूलेन पिप्पल्या सह धान्यया ॥
महत्या पञ्चमूल्या तु व्याघ्रीदुःस्पर्शगोक्षुरैः ॥ ४६ ॥

+ अत्र टीकानुरोधेन 'वातपित्तकफज्वरे' इति पाठः स्यात् ।

सिद्धानि भिषगन्नानि प्रयुञ्जीत यथाक्रमम् ॥
वातपित्ते श्लेष्मपित्ते कफवाते त्रिदोषजे ॥ ४७ ॥

लघुना स्वल्पेन । **व्याघ्रीदुःस्पर्शगोक्षुरैरिति** । व्याघ्री कण्टकारी । दुःस्पर्शो दुरालभा ॥ ४६ ॥ ४७ ॥

उक्तयवाग्वादिसाधने जलभेषजयोर्मानव्यवस्थापनाय परिभाषात्रयमाह—

क्वाथ्यद्रव्याञ्जलिं क्षुण्णं श्रपयित्वा जलाढके ॥
अर्धशृतेन तेनाथ यवाग्वाद्युपकल्पयेत् ॥ ४८ ॥

अञ्जलिः पलचतुष्टयम् । श्रपयित्वा पाचयित्वा । जलाढके जलस्य षोडशशरावे । द्रव्यं तावद्द्विविधं वीर्यप्रधानं रसप्रधानं च । वीर्यप्रधानं भेषजद्रव्यं रसप्रधानमाहारद्रव्यम् । तत्र रसप्रधानाहारद्रव्याभिप्रायेणात्र चतुष्पलद्रव्याभिधानं तेन परिभाषेयम् । सिद्धा वराहनिर्यूहे यवागूर्बृंहणी मतेत्यादिकार्यार्थं यवाग्वादयो ज्ञेयाः ॥ ४८ ॥

वृद्धवैद्याः पलं द्रव्यं ग्राहयन्त्याढकेऽम्भसि ॥
भेषजस्यातिबाहुल्यात्कदाचिदरुचिर्भवेत् ॥ ४९ ॥

वृद्धवैद्यव्यवहारोद्भटव्याख्यातो **वृन्देन** श्लोकं कृत्वा लिखितः ॥ ४९ ॥

यदप्सु शृतशीतासु षडङ्गादि प्रयुज्यते ॥
कर्षमात्रं ततो द्रव्यं साधयेत्प्रास्थिकेऽम्भसि ॥
अर्धशृतं प्रयोक्तव्यं पाने पेयादिसंविधौ ॥ ५० ॥

यदप्सु शृतशीतास्विति । सप्तमीयं निमित्तात्कर्मयोग इत्यनेन । तेन शृतशीतजलनिमित्तमित्यर्थः । षडङ्गादीत्यत्राऽऽदिशब्दाद्यवाग्वादिपरिग्रहः । अत्र षडङ्गस्य साधनाय मध्यवीर्यस्यापि द्रव्यस्य कर्षो मन्दानलपुरुषविषयो ज्ञेयः । मध्यवीर्यस्य हि द्रव्यस्यार्धपलत्वमग्रे व्यवस्थाप्यम् । इमामेव परिभाषां व्यवहारायाऽऽद्रियन्ते भिषजः ॥ ५० ॥

कर्षार्धं वा कणाशुण्ठ्योः कल्कद्रव्यस्य वा पलम् ॥ ५१ ॥
विनीय पाचयेद्युक्त्या वारि प्रस्थेन चापरान् ॥
***यूषान्नरसकांश्चैव कल्पेनानेन साधयेत् ॥ ५२ ॥**

कर्षार्धं वेति प्रत्येकम् । कणाशुण्ठ्योरिति तीक्ष्णद्रव्यापलक्षणं तेन तीक्ष्णद्रव्यस्य कर्षो ग्राह्यः । **कल्कद्रव्यस्य वा पलमिति** । मृदुवीर्यस्याऽऽमलकादेः पलं ग्राह्यम् । अत्र तीक्ष्णमृदुद्रव्ययोः कर्षपलमानव्यवस्थया मध्यवीर्यस्यापि बिल्वाग्निमन्थादेर्मध्यवीर्यविधिनाऽर्धपलत्वमूह्यमित्याहुः । विनीय प्रक्षिप्य । **युक्त्या वारि प्रस्थेन चेति** । युक्त्या प्रस्थेन वारि देयम् । अयमर्थः । यस्योत्तमबलानलत्वेन बहु यवाग्वादि

---

* इदमर्धं घ. पुस्तके नास्ति ।

युज्यते तस्य युक्त्या जलमल्पद्वयत्र्यमनुरूपतो दत्त्वाऽन्यतो दर्शनादर्धशृतं कृत्वा यवाग्वादि साधनीयम् । अल्पबलानलस्य तु वारि प्रस्थेन । अपरानिति यूषरसादीन् । चक्रस्त्वपरामिति पठति व्याचष्टे च । अपरामुक्तायाः क्वाथसाध्ययवागूतोऽन्यां कल्कसाध्यामित्यर्थः । तन्मते परिभाषेयं कल्कसाध्ययवागूविषया ज्ञेया । यवाग्वां चास्यां तण्डुलमानं सुश्रुतवचनाद्बोद्धव्यम् । तद्यथा—

'विलेपीमुचिताद्भक्ताच्चतुर्भागकृतां वदेत्' इति ।

तन्त्रान्तरोक्तो विशेषः—

"स्याद्धितः साधितो यूषस्त्वष्टादशगुणे जले ।
चतुर्दशगुणे पेया यवागूः षड्गुणे जले ॥
शृतं पञ्चगुणे भक्तं विलेपी च चतुर्गुणे" इति ॥

अत्र हेमाद्रिव्याख्यानम् । कर्षार्धमित्यादि । अत्र द्वात्रिंशत्पले जले क्वाथ्यस्य कर्षार्धं कर्षः पलं वा तीक्ष्णसौम्यातिसौम्यत्वे सति कणाशुण्ठ्योरिति षडङ्गादीति कल्कद्रव्यस्येति पदैस्तीक्ष्णादीनां ग्रहणात् । यस्य कल्कोऽप्यतिसौम्यत्वात्पातुं न शक्यते किं पुनः क्वाथस्तत्कल्कद्रव्यम् । अपरान्सार्धकर्षद्विकर्षादीन्युक्त्या तीक्ष्णाद्यवयवान्तरविशेषपर्यालोचनया पाचयेत् । आढकेऽञ्जलिः पलं वेत्येतत्प्रस्थे पलं कर्षो वेत्यनेन गतार्थमप्यरुचिर्यथा न स्यात्तथा कल्प्यमित्येतदर्थमुक्तम् ॥ ९१ ॥ ९२ ॥

यवाग्वा अनन्तरं पाचनत्वसामान्यात्सदाप्राणयात्राहेतुत्वेनानिषिद्धत्वाच्च दोषापेक्षया जलमुष्णं शृतशीतं चाऽऽह—

कफवातज्वरे देयं जलमुष्णं पिपासवे ॥

जलं सदा प्राणयात्राहेतुत्वेनापि निषिद्धमिति चेत् । न । आदाने सद्योऽत्ययहेतुत्वात् । उक्तं हि हारीते—

"तृष्णा गरीयसी घोरा सद्यः प्राणविनाशिनी ।
तस्माद्देयं तृषार्ताय पानीयं प्राणधारणम्" इति ॥

तच्चार्धावशिष्टं देयम् । कफवातज्वर इति । व्यस्तसमस्तकफवातज्वरे कफज्वरे वातज्वरे कफवातज्वरे च । पिपासवेऽत्यर्थतृषिताय न स्वल्पतृषिताय । जलं दोषपाकान्तरायत्वात् ।

उक्तं च—"निरिन्धनो हि कायाग्निर्दोषानिन्धनवत्पचेत् ॥
तस्मादनशनं कुर्यात्पक्त्यर्थं तरुणे ज्वरे ।
अत्यर्थतृषितानां च दोषपाकानुकूलयोः" ॥

पित्तमारुतयोरुद्गमाद्दोषपाकान्तरायो नास्ति । एवंगुणमप्युष्णोदकं ज्वरेऽल्पं देयमित्याचार्याः ।

"विपाके मधुरं वीर्ये शीतमुष्णमपि स्मृतम् ॥
यतस्ततोऽल्पयोगेन लाघवाय प्रयोजयेत्" इत्युक्तत्वात् ।

शृतशीतगुणमाह—

पित्तमद्यविषोत्थेषु तिक्तकैः शृतशीतलम् ॥ ५३ ॥

एतेन ज्वरे कफवातजेऽर्धावशिष्टमुष्णं जलं हितम् । पित्तजे तिक्तकशृतशीतं जलं हितम् । असंस्कृतं शीतं शृतशीतं च निषिद्धम् । अत्रोच्यते—

"वह्निसादकरं श्लेष्मस्त्यानत्वापादकं तथा ।
पित्तवातावरणकृत्कफवातज्वरे हितम् ॥
तृष्णाकरं च दोषाणां स्रोतसां कठिनत्वकृत् ।
शीतं वा शृतशीतं वा पीतं स्यादुष्णतोऽन्यथा" ॥

पित्तमद्यविषोत्थेष्विति । मद्यविषयोरापि पित्तकर्तृत्वात्तज्जन्यज्वरस्य पित्तजन्यत्वेन परिग्रहे सिद्धे पुनस्तदभिधानमन्यस्मिन्नपि मद्यविषोत्थरोगे तिक्तकशृतशीतजलस्य यौगिकबोधनार्थमिति **गदाधरः** । मद्यविषोत्थे ज्वरे कफवातजेऽपि तिक्तकशृतशीतविध्यर्थमित्यन्ये । **तिक्तकैः शृतशीतलमिति** । तिक्तकशृतमेव शीतलम् । तिक्तकानि च वक्ष्यमाणमुस्तादीनि ॥ ५३ ॥

आमज्वरे हि तिक्तकरसः पाचनं तिक्तकस्य बहुत्वाद्यौगिकतिक्तकं च मुस्तादि तदाह—

**मुस्तापर्पटकोशीरचन्दनोदीच्यनागरैः ॥
शृतशीतं जलं दद्यात्पिपासाज्वरशान्तये ॥ ५४ ॥**

अत्र शुण्ठ्यतितिक्ताऽप्यामाशयसमुत्थे ज्वरे पाचनत्वाद्धिहितेति **श्रीब्रह्मदेवः** । यद्यप्यतितिक्ता शुण्ठी तथाऽपि प्रक्षेपणीयत्वात्पाचनीयत्वेन यौगिकत्वाच्चास्मिन्षडङ्गादियोगे नागरस्य प्रक्षेप इति । चन्दनं रक्तचन्दनम् । अविशेषोक्तौ च सर्वत्र चन्दनं रक्तचन्दनं गृह्यते । उदीच्यं वालकम् । यदप्सु शृतशीतास्वित्यादिना शृतशीतमेव तत्कर्तव्यम् ॥ ५४ ॥

पञ्चविधकषायकल्पनायां शृतशीतकषायेऽर्धशृतस्यावश्यमन्तर्भावान्नवज्वरे च कषायनिषेधात्षडङ्गादेरपि निषेधः स्यादित्याशङ्क्य **वृन्दः** स्वनिर्मितगाथया सिद्धान्तं कुरुते—

**पादशिष्टः कषायः स्याद्यः षोडशगुणाम्भसा ॥
क्वथितोऽतः षडङ्गादिर्न निषिद्धो नवज्वरे ॥ ५५ ॥**

पादशिष्टः षोडशगुणाम्भसा क्वथितो यः स कषायो मुख्यत्वान्नवज्वरे निषिद्धो न त्वर्धशृतषडङ्गादिरमुख्यत्वात् । अत एवाऽऽह **चक्रः**—

"मुख्यभेषजसंबन्धो निषिद्धस्तरुणज्वरे ।
तोयपेयादिसंस्कारैर्निर्दोषं तेन भेषजम्" इति ।

मुख्यत्वं चान्नपानसाधनव्यतिरिक्तकल्पनोपयोग्यत्वं तत्रे साक्षात्कल्पनोपयोज्यत्वं वा । न चेह पादशिष्टकषायनिषेधेनाष्टभागावशिष्टकषायस्य स्वरसादेर्वा प्रसङ्गो येन पादशिष्टकषायो दोषावहमुख्यभेषजोपलक्षणम् । तेनाष्टभागशिष्टकषायस्वरसादेरपि निषेधा बोद्धव्या लघोरर्धशृतषडङ्गादेर्विधानसमर्थनार्थम् । एवंविधायां सृष्टौ का वा कथा गुरुतमाष्टभागशिष्टकषायस्वरसादिविधानस्य । अत एव वृद्धसुश्रुतेन न दद्यात्तत्र भेषजमिति सामान्येनैव नवज्वरे भेषजनिषेधः कृत इति ॥ ९१ ॥

नवज्वरे सामरसदोषे रसनादुष्टावरुचिः स्यात्तस्याः प्रतीकारमाह—

अरुचौ मातुलुङ्गस्य केसरं साज्यसैन्धवम् ॥
धात्रीद्राक्षासितानां वा कल्कमास्येन धारयेत् ॥ ९६ ॥

आज्यं घृतम् ॥ ९६ ॥

ज्वरितस्यारुचावपि हितभोजनं नियमयन्नाह—

ज्वरितो हितमश्नीयाद्यद्यप्यस्यारुचिर्भवेत् ॥
अन्नकाले ह्यभुञ्जानः क्षीयते म्रियतेऽपि वा ॥ ९७ ॥

अस्यायमर्थः । यद्यप्यस्यारुचिः स्यात्तथाऽपि ज्वरितो हितमेवाश्नीयादेवेत्युभयत्रापि नियमः । सिद्धे हि विधिरारभ्यमाणो नियमार्थः । तत्र हि दिनान्ते भोजयेदित्यनेन भुजिक्रियाऽप्युक्ता । हितमप्युक्तमेव । अत एवाभोजनाहितभोजनैर्दोषं वक्ष्यति । अन्ये त्वरुचौ सत्यां हितस्याशितुमप्रतिभासनादपिशब्दं भिन्नक्रमेण योजयित्वा नञं च प्रश्लिष्यान्यथा व्याचक्षते । ज्वरितोऽहितमश्नीयाद्यद्यप्यस्यारुचिर्भवेत् । अभुञ्जानस्य क्षयमरणलब्धेः । अस्यां व्याख्यायामुत्तरश्लोकोऽपि नाहितप्रतिषेधायान्यथा व्याख्यानात् । गुर्वभिष्यन्द्यकाले च ज्वरी ना नरोऽद्यात्कथंचन सकृत् । यतो भुक्तं भोजनं तस्य नाहितमायुषे वा सुखाय वा तुशब्दस्य निपातस्यानेकार्थत्वाद्धेति भवत्येवैषा व्याख्या यद्यहितार्थमुपदेशः स्यात्किं तु हितस्यैव सर्वत्रोपदेशः । अथावस्थायां तु तदपि हितमिति चेत्तर्ह्यहितमिति व्याहतं तस्माद्धितमेव कल्पनाविधिभिस्तैस्तैर्मनःप्रियं यथा स्यात्तथाऽश्नीयात् । तथाचोक्तं सातत्यादिति । एवं चोत्तरश्लोकोऽप्यहितप्रतिषेधायैव युज्यते

अथ डल्लणव्याख्या—इदानीं जीर्णज्वरितस्यारुचावपि हितभोजनोपदेशमाह—**ज्वरितो हितमित्यादि** । अस्य जीर्णज्वरिणो यदि हितभोजने कथंचिदरुचिः स्यात्तद हितमेवानेकप्रकाराभिः कल्पनाभिर्मुखप्रियं कृत्वा रुचितृप्त्यर्थं ज्वरितोऽश्नीयात् ।

तथाच—"सातत्यात्स्वाद्वभावाच्च पथ्यं द्वेष्यत्वमागतम् ॥
कल्पनाविधिभिस्तैस्तैः प्रियत्वं गमयेत्पुनः" इति ॥

---

१ घ. ङ. 'स्कारै निर्दो' ।

तस्मादेवंविधमपि कृत्वा ज्वरितोऽश्नीयादित्याह—अन्नकाले ह्यभुञ्जान इत्यादि । अन्ये तु यद्यस्य जीर्णज्वरिणोऽरुचिः स्यात्तदाऽहितमप्यश्नीयादिति व्याख्यानयन्ति । ननु यद्यरुचौ सत्यामहितभोजनं क्रियते तर्हि गुर्वभिष्यन्धकाले चेत्याद्युत्तरोक्तश्लोकेन सह विरोधः । सत्यम्, अहितस्य सातत्यसेवननिराकरणार्थं गुर्वभिष्यन्द्यकाले चेत्यादिश्लोक इति ॥ ५७ ॥

किं तदहितं यन्न भोज्यमित्याह—

गुर्वभिष्यन्द्यकाले च ज्वरी नाद्यात्कथंचन ॥
न तु तस्याहितं भुक्तमायुषे वा सुखाय वा ॥ ५८ ॥

अभिष्यन्दि दोषधातुमलस्रोतसां क्लेदजनकम् । अकालेऽतीतेऽप्राप्ते वा काले । कथंचन कदाचित् ॥ ५८ ॥

अन्नकालं दर्शयति—

ज्वरितं ज्वरमुक्तं वा दिनान्ते भोजयेल्लघु ॥
श्लेष्मक्षयविवृद्धोष्मा बलवाननलस्तदा * ॥ ५९ ॥

दिनान्तेऽपराह्णे ॥ ५९ ॥

हिते कुतो हेतोररुचिः स्यादित्याह—

सातत्यात्स्वाद्वभावाच्च पथ्यं द्वेष्यत्वमागतम् ॥
कल्पनाविधिभिस्तैस्तैः प्रियत्वं गमयेत्पुनः ॥ ६० ॥

सातत्यात्सततोपयोगात् । स्वाद्वभावात्स्वद्वुरभीष्टो रसस्तस्याभावात् । स्वाद्वपि द्रव्यं सर्वदोपयोगादप्रियं स्यात् । अस्वादु तु सुतरामप्रियम् । उक्तहेतुभ्यां यदि पथ्यं द्वेष्यं स्यात्तदाऽपि तदेव पथ्यं कल्पनाविधिभिः कल्पनाप्रकारैस्तैस्तैर्भावैः स्वरसादिभिः सूदशास्त्रोक्तैश्च यूषरसपानकादिभिरातुरस्य प्रियत्वं नयेत् । अहितनिवृ[१]त्तेः चिकित्सितत्वात् ॥ ६० ॥

नवज्वरे निषिद्धान्याह—

परिषेकान्प्रदेहांश्च स्नेहान्संशोधनानि च ॥
दिवास्वप्नं व्यवायं च व्यायामं शिशिरं जलम् ॥
क्रोधप्रवातभोज्यानि वर्जयेत्तरुणज्वरी ॥ ६१ ॥

परिषेकान्प्रदेहांश्चेत्यत्र परिषेकावगाहांश्चेति पाठं केचित्पठन्ति व्याख्यानयन्ति च । परिषेकः प्रसेकः । अवगाहो जलपूर्णकटाहादौ निमज्जनम् । अवगाहनिषेधात्स्नाननिषेधो

* खपुस्तके–'दोषधातुमलाम्भोऽप्रवाहिस्रोतोमुखानि यत् । भुक्तं लिम्पति पैच्छिल्यादभिष्यन्दि तदुच्यते ' इत्यधिकमत्र ।

१ च. °स्तथा ॥ ५९ ॥

बोद्धव्यः । स्नेहानिति स्नेहपानमभ्यङ्गं च । संशोधनानि वमनादीनि । संशोधनानी-त्यत्र ज्वरे निषिद्धमपि संनिपातज्वरे प्रागेव संज्ञाप्रबोधनार्थं मार्गविशोधनार्थं च धूमा-ञ्जनावपीडमातुलुङ्गरसगण्डूषादिसंशोधनं वृद्धवैद्यव्यवहाराच्छास्त्रान्तरोक्तत्वाच्च प्रयु-ज्यते । भोज्यानि गुरूण्यत्र । यदुक्तं सुश्रुतेन—सारवन्ति च भोज्यानि वर्जयेत्तरुण-ज्वरीति । सारवन्ति स्निग्धगुरूणि ॥ ६१ ॥

परिषेकादिसेवनया किं स्यादित्याह—

शोषच्छर्दिर्मदो मूर्छा भ्रमस्तृष्णा ह्यरोचकः ॥
प्राप्नोत्युपद्रवानेतान्परिषेकादिसेवनात् ॥ ६२ ॥

एतत्तु परिषेकादौ यथार्हं ज्ञेयम् । हारीतेन तु प्रत्येकमेव दूषणमुक्तम्—

"व्यायामाज्ज्वरसंवृद्धिर्व्यवायात्स्तम्भमूर्छनम् ॥
मरणं पानतः स्नेहाच्छर्दिर्मूर्छा मदोऽरुचिः ॥
गुर्वन्नभोजनाच्चापि विष्टम्भो दोषकोपनम् ॥
शीतवारिकषायाच्च दोषविष्टम्भनाऽहिते ॥
अग्निसादः खरत्वं च स्रोतसां वातवर्धनम् ॥
तस्मादामज्वरे सर्वान्विषवत्परिवर्जयेत्" इति ॥ ६२ ॥

ननु कियन्तं कालं यावत्तरुणे ज्वरे परिषेकादि न कर्तव्यमित्याह—

आसप्तरात्रात्तरुणं ज्वरमाहुर्मनीषिणः ॥
मध्यं चतुर्दशाहं तु पुराणमत उत्तरम् ॥ ६३ ॥

आसप्तरात्रादिति । सप्तरात्रं व्याप्य । अभिविधावयमाङ्न मर्यादायां निराम-ज्वरकालत्वेनाष्टाहस्योक्तत्वात् । तरुणमत्यर्थमामम् । पुराणं जीर्णम् । यदुक्तं जातू-कर्णे—जीर्णस्त्रयोदशे दिवस इति ।

"त्रिसप्ताहे व्यतीते तु ज्वरो यस्तनुतां गतः ।
प्लीहाग्निसादं कुरुते स जीर्णज्वर उच्यते" ॥

इति तन्त्रान्तरमतिजीर्णाभिप्रायेणोक्तम् । मध्यपुराणयोस्तु प्रसङ्गादिहोक्तिः ॥६३॥

अथ दोषस्य सामतां प्रतिपाद्य निरामतां प्रतिपादयितुं पक्वलक्षणमाह—

मृदौ ज्वरे लघौ देहे प्रचलेषु मलेषु च ॥
पक्वं दोषं विजानीयाज्ज्वरे देयं तदौषधम् ॥ ६४ ॥

मृदौ मन्दीभूते । मान्द्यं च ज्वरस्याऽऽमरसे क्षीणे स्रोतसि शुद्धे पुनः कोष्ठगते चोष्मणि भवति । प्रचलेषु प्रकर्षेण चलेष्वविबद्धेष्वित्यर्थः । मलेषु वातपित्तकफशकृदा-दिषु । पक्वं निरामम् । दोषमित्यनेन दुःखकर्तृत्वाच्छकृदाद्यप्युच्यत इत्याहुः । देयं तदौषधमिति । तस्मिन्काले दानार्हमौषधं चात्र शमनं शोधनं वा । तदा पाचनस्य

निरामत्वेनार्हत्वात् । तत्राल्पदोषे स्वस्थानाच्चलितेऽल्पबलस्य शमनम् । प्रभूते च दोषे स्वस्थानस्थे बलस्थस्य शोधनमिति । यदुक्तं दोषाः क्षीणा बर्धयितव्याश्चलिताश्च शमयितव्या वृद्धा निर्हर्तव्या इति ॥ ६४ ॥

ज्वरस्य संतापरूपायाः प्रकृतेर्विकृतिरूपं मृदुत्वं पक्वलक्षणमभिधाय दोषाणां प्रकृतेर्विकृतिरूपं पक्वलक्षणमेकीयमतेनाऽऽह—

दोषप्रकृतिर्वैकृत्यादेकेषां पक्वलक्षणम् ॥ ६५ ॥

दोषप्रकृतिर्वैकृत्यादिति । ज्वरारम्भकाले यो दोषस्वभावः संप्राप्तिरूपस्तस्यान्यथाभावात्तदन्यत्वादेकेषां पक्वलक्षणम् । अन्ये तु प्रथमाकृतिरामरससमूर्छितानां ज्वरजननसमर्थानां दोषाणां स्वकार्यस्य ज्वरतीक्ष्णत्वदेहगुरुत्वमलविबन्धादेरुत्पादनम् । ततो विपर्ययो वैकृत्यम् । प्रथमाकृतिरप्याम एव । यदुक्तम्—'प्रथमां दोषदुष्टिं तु केचिदामं प्रचक्षते' इति ॥ ६५ ॥

वातिकः सप्तरात्रेण दशरात्रेण पैत्तिकः ॥
श्लैष्मिको द्वादशाहेन ज्वरः पाकं नियच्छति ॥ ६६ ॥

सुगमम् ॥ ६६ ॥

तत्र पक्वदोषस्य बलवतः स्वस्थानस्थस्य शोधनस्याविधाने दोषमाह—

पक्वो ह्यनिर्हृतो दोषो देहे तिष्ठन्महात्ययम् ॥
विषमं वा ज्वरं कुर्याद्बलव्यापदमेव वा ॥ ६७ ॥

पक्वो लङ्घनस्वेदनतिक्ताम्बुपानपेयादिना स पुनरेवंभूतो भूयान्दोषः शोधनविषयो भवतीति । अनिर्हृतो वमनादिनाऽनिःसारितः । महात्ययं विषमं चातुर्थिकं विषमस्य तस्यैव महात्ययत्वादिति **गदाधरः** । महात्ययं गम्भीरमिति **कार्तिकः** । ननु भूयान्दोषो विषमज्वरं कथमारभते दोषोऽल्पोऽहितसंभूत इत्यनेनाल्पदोषस्यैव विषमज्वरकारणत्वेनोक्तत्वात् । मैवं, भूयसोऽपि दोषस्य लङ्घनादिभिरुपक्षीणशक्तित्वादिति **गदाधरः** । अहितसंभूत इत्यनेन तत्रापि भूयस एव दोषस्य विषमज्वरकारणत्वमिति **कार्तिकः** । बलव्यापदं बलक्षयम् । बलं त्रिविधं कालकृतं युक्तिकृतं सहजं च । तस्य त्रिविधस्यापि व्यापदं व्यापन्नतां करोति ॥ ६७ ॥

दोषपाकं लक्षणतः प्रतिपाद्यैकीयमतेन कालतः प्रतिपादयन्नाह—

सप्तरात्रात्परं केचिन्मन्यन्ते देयमौषधम् ॥
दशरात्रात्परं केचिद्दातव्यमिति निश्चिताः ॥ ६८ ॥

सप्तरात्रादेव परं दशदिनपर्यन्तमौषधं पाचनं देयं दानार्हं केचिन्मन्यन्ते न सप्तरात्रादर्वाक् । तथाचोक्तम्—

---

१ क. घ. 'क्वोऽप्यनि' ।

सप्ताहात्परतोऽस्तब्धे सामे स्यात्पाचनं ज्वर इति । ननु सप्तरात्रादूर्ध्वं ज्वरस्य निरामत्वात्किमर्थं तत्र पाचनम् । यदुक्तं हरिश्चन्द्रेण—अष्टाहं निरामज्वरलक्षणमिति ।

अन्ये तु—"सप्ताहेन तु पच्यन्ते सप्तधातुगता मलाः ।
निरामश्चाप्यतः प्रोक्तो ज्वरः प्रायोऽष्टमेऽहनि" ॥

उच्यते । द्विविधा हि सामता । एका दोषस्य तरुणत्वरूपाऽपरा रसस्य मुखवैरस्यतृष्णारोचकादिलक्षणा । तत्र प्रथमाऽष्टाहादपैति । यदुक्तम्—'सप्ताहेन तु पच्यन्ते' इत्यादिना । अपरा पुनरष्टाहात्परतोऽप्यनुवर्तते । तत्र च पाचनं दीयत एव । अत एवाऽऽह सुश्रुतः—

"बहुदोषस्य मन्दाग्नेः सप्तरात्रात्परं ज्वरे ।
लङ्घनाम्बुयवागूभिर्यदा दोषो न पच्यते ॥
तदा तं मुखवैरस्यतृष्णारोचकनाशनैः ।
कषायैः पाचनैर्हृद्यैर्ज्वरघ्नैः समुपाचरेत्" इति ।

यद्येवम्—"ज्वरितं षडहेऽतीते लघ्वन्नं प्रतिभोजितम् ।
पाचनं शमनीयं वा कषायं पाययेत्तु तम्" ॥

इति चरकवचने । तथा—

"पाययेदातुरं सामं पाचनं सप्तमे दिने ।
शमनेनाथवा दृष्ट्वा निरामं तमुपाचरेत्" ॥

इति च तन्त्रान्तरे सप्ताह एव पाचनोपदेशः कथं न विरुध्यते । उच्यते । पूर्वश्लोकस्य तावदयमर्थस्तात्पर्याच्चक्रेण व्याख्यातः । षडहेऽतीत इति सप्तमे दिने लघ्वन्नं प्रतिभोजितमष्टमे कषायं पाययेदिति । उत्तरश्लोके चोत्पाददिनत्यागेन गणनया समाधानमुक्तवान्कार्तिकः । यथा सुश्रुतोक्तत्र्यहपरिहारकाल एव बस्तिदानादिनं त्यक्त्वा चरकेण द्विगुणः परिहारकाल उक्त इति । पित्तज्वराभिप्रायेण सप्तमे दिने कषायविधिरित्यन्ये ।

उक्तं हि—"पैत्तिके वा ज्वरे देयमल्पकालसमुत्थिते ।
अचिरज्वरितस्यापि देयं स्याद्दोषपाकतः" इति ।

पैत्तिक इत्यादि । अस्यार्थः । पैत्तिके ज्वरे पित्ते तेजसैव शीघ्रं ज्वरः पाकमागच्छतीत्यल्पकालसमुत्थितेऽपि यदौषधं देयं दातव्यं भवेत्तद्देयमिति पिण्डार्थः । वाशब्दाद्वातश्लेष्मादिज्वरेऽपि दोषपाके सत्यौषधं देयम् ।

उक्तंच—"यदा वातशकृन्मूत्रक्षवोद्गारप्रवर्तनम् ।
अचिरज्वरितस्यापि तदा शमनशोधनम्" इति ।

दशरात्रात्परं केचिद्दातव्यमिति निश्चिता इति । दशरात्रात्परं दोषामतारसाम-

तयोः सर्वथा निवृत्तत्वादौषधं शमनं शोधनं वा दानार्हमिति केचिद्व्यवस्थिताः । यत्तु ज्वरितं षडहेऽतीत इत्यादिना तथा—

"सप्ताहात्परतोऽस्तब्धे सामे स्यात्पाचनं ज्वरे ।
निरामे शमनं स्तब्धे सामे नौषधमाचरेत्" ।

इत्यनेन च सप्ताहादूर्ध्वमेव शमनं विहितं तत्र सामताया अल्पत्वेन निरामत्वं मत्वै तत्समाधेयम् । किंवा यत्र दोषाणामनतिवृद्धत्वात्सप्ताहेनैव रसामताऽपि निवृत्ता तत्र तच्छमनं प्रत्येतव्यम् । अन्ये तु सप्ताहादूर्ध्वं दशदिनपर्यन्तं पाचनमेव दशदिनादूर्ध्वं तु शमनमिति योग्यतयाऽत्रापि विरोधसमाधानार्थं व्याख्यानयन्ति ॥ ६८ ॥

संप्रति सप्ताहात्पूर्वं कषायद्रव्यकृतं पाचनं कषायमपि निषेधयन्नाह—

न कषायं प्रशंसन्ति नराणां तरुणज्वरे ॥
कषायेणाऽऽकुलीभूता दोषा जेतुं सुदुस्तराः ॥ ६९ ॥

कषायमिति कषायद्रव्यकृतपाचनविषयं शमनस्यातिप्रसक्तत्वात् । आकुलीभूता इति । इतस्ततो भृशं मूर्छिताः ॥ ६९ ॥

निषेधोऽयं कषायकषायस्य न सामान्यतः स्वरसादिकषायनिषेध इत्यत आह—

न तु कल्पनमुद्दिश्य कषायः प्रतिषिध्यते ॥
यः कषायः कषायः स्यात्स वर्ज्यस्तरुणज्वरे ॥ ७० ॥

कल्पनमुद्दिश्य स्वरसकल्कादिरूपं कल्पनं लक्षीकृत्य । कषायस्याऽऽमलकादेः कषायः स्वरसादिः । कषायद्रव्यकृतस्वरसादिनिषेधेन मधुरादिद्रव्यकृतस्वरसादीनां दानप्रयोगप्रसङ्गो नोद्भावनीयः । यतो विहितषडङ्गादेरितिक्तस्य कषायांश्च विवर्जयेदित्यनेन समविरोधसाधनार्थं चरके कषायकषायवचनं न त्वविहितस्वरसादिविधानार्थं स्वरसादिगुरुभेषजस्य नवज्वरे दोषकर्तृत्वात् । यदुक्तम्—भेषजं ह्यामदोषस्य भूयो ज्वलयति ज्वरमिति । यद्येवं, कषायेतरकषायस्यापि दोषकर्तृत्वात्कषायकषायनिषेधः किमर्थम् । उच्यते । विशेषेण दोषकर्तृत्वख्यापनार्थम् । यथा ज्वरमात्रनिषिद्धस्य मैथुनादेस्तरुणज्वरे निषेधः ॥ ७० ॥

ननु कषायकषायकरणे को दोषो येनासौ निषिध्यत इत्याह—

दोषा बद्धाः[1] कषायेण स्तम्भित्वात्तरुणज्वरे[2] ॥
स्तम्भ्यन्ते[3] न विपच्यन्ते कुर्वन्ति विषमज्वरम् ॥ ७१ ॥

बद्धा इत्यनुबद्धाः सानुबन्धा इति यावत् । विबन्धस्थाः स्तम्भ्यन्त इत्यनेनैवोक्तत्वात् । स्तम्भित्वादिति स्तम्भनस्वभावत्वात् । उक्तं हि—कषायः स्तम्भनः शीत इत्यादि । स्तभ्यन्त इति । प्रबला भवन्ति । न विपच्यन्त इति । चिरेणापि सुखं न विपच्यन्ते । चरके त्वस्य श्लोकस्य स्तम्भ्यन्त इत्यादिकमेव पूर्वार्धम् ॥ ७१ ॥

---

१ च. बद्धाः । २ च. 'म्भितास्तरु' । ३ च. क्षुभ्यन्ते ।

नवज्वरे तथा शोधनमपि निषेधयन्नाह—

पाययेद्दोषहरणं मोहादामज्वरे तु यः ॥
स सुप्तं कृष्णसर्पं तु कराग्रेण परामृशेत् ॥ ७२ ॥

दोषहरणं संशोधनम्। परामृशेदिति स्पृशेत्। यद्यपि स्नेहं संशोधनादि चेत्यनेन पूर्वं शोधननिषेधो दर्शित एव तथाऽपि महात्ययत्वप्रतिपादनार्थं स पुनरुच्यत इत्यदोषः ॥ ७२ ॥

शोधनं शमनं च यैर्न सेव्यं तानाह—

पीताम्बुर्लङ्घितः क्षीणोऽजीर्णी भुक्तः पिपासितः ॥
न पिबेदौषधं जन्तुः संशोधनमथेतरत् ॥ ७३ ॥

पीताम्बुः सद्य एव पीतोदकः। लङ्घितः सुलङ्घितः। अजीर्ण्यपरिपक्वभोजनः। भुक्त इति भुक्तवान्। कर्तरि क्तः। सद्य एव कृताहार इत्यर्थः। पिपासितस्तृष्णातुरः। अथशब्दः समुच्चये निपातस्यानेकार्थत्वात्। शमनं चेतरदित्यर्थः ॥ ७३ ॥

निषिद्धशोधनस्यापि दुर्बलस्याऽऽवस्थिकं शोधनमाह—

रोगे शोधनसाध्ये तु यं विद्याद्दोषदुर्बलम् ॥
तं समीक्ष्य भिषक्कुर्याद्दोषप्रच्यावनं मृदु ॥ ७४ ॥

दोषदुर्बलमिति। दोषाभिभवेन दुर्बलम्। एवंभूतस्य दोषो हर्तव्य एव दोषहरणे नैवास्य बललाभोदयात्। यस्तूपवासादिकृशो न तस्य दोषहरणमत एवोक्तं समीक्ष्येति। दोषप्रच्यावनं शोधनम्। **मृद्विति।** मृदुवीर्यं चतुरङ्गुलादिकृतम् ॥ ७४ ॥

अपरमपि दुर्बलस्याऽऽवस्थिकं शोधनमाह—

चले दोषे मृदौ कोष्ठे नेक्षेतात्र बलं नृणाम् ॥
अव्यापद्दुर्बलस्यापि शोधनं हि तदा भवेत् ॥ ७५ ॥

नेक्षेतात्र बलमिति। अत्रास्यामेवावस्थायामनतिग्लानिकरत्वाच्छोधनस्य बलं नास्तीति नापेक्ष्यम्। बलं कुतो नापेक्ष्यमित्यत उक्तमव्यापदिति। अल्पदोषमित्यन्ये। स्वयमेव दोषाणां प्रवृत्त्युन्मुखत्वाच्छोधनमल्पदोषं भवतीत्यर्थः। यच्छोधनं दृष्टफलत्वाच्छूलादिव्यापत्तेरजनकमिति तु **गदाधरः। तदेति।** तस्यामवस्थायाम्। हि यस्मादर्थे ॥७५॥

भैषज्यद्रव्येषु कर्षादिमानपरिच्छेदार्थं पलव्यवस्थामाह—

द्विचत्वारिंशता माषैरष्टादशनिबद्धकैः ॥
पलं द्वादशबद्धं स्याद्गुञ्जाषट्कसमन्वितैः ॥ ७६ ॥

अस्यायमर्थः। अष्टादशमाषगुडकैः कृतो यो माषकस्तैर्द्विचत्वारिंशता मिलित्वाऽधिकत्वेन षड्गुञ्जान्वितैः कस्यचित्तन्त्रस्य पल(म्।)बद्धक इत्यत्र स्वार्थे कः। तदेव च पलं सुश्रुतमानाविशिष्टमित्याह—**द्वादशबद्धमिति।** द्वादशमाषगुडकैः कृता ये माषकास्तै-

श्चतुःषष्ट्या बद्धं सौश्रुतं पलं भवति । अयं तात्पर्यार्थः । अष्टादशमाषगुडकैः कृता ये द्विचत्वारिंशन्माषकास्ते तु द्वादशमाषगुडकैर्माषकं कृत्वा विभक्ताः परिशिष्टषण्माषगुडककृतमाषकार्धैश्चत्वारिंशतैकविंशतिमाषरूपैः सह त्रिषष्टिमाषका एकमाषश्च न्यूनो गुञ्जाषट्केन पूर्यते । अतएवाऽऽह बकुलकरः सुश्रुते षड्रक्तिकं माषकं चरके तु ततो द्विगुणं व्याचष्टे । चक्रस्तु सौश्रुतं पञ्चरक्तिकं माषकमिच्छति । यदाह स्वसंग्रहे—

"द्वात्रिंशन्माषको माषश्चरकस्य तु तैः पलम् ।
अष्टचत्वारिंशता स्यात्सुश्रुतस्य तु माषकः ॥
द्वादशभिर्धान्यमाषैश्चतुःषष्ट्या च तैः पलम् ।
एतच्च तुलितं पञ्चरक्तिमाषात्मकं पलम् ॥
चरकार्धपलोन्मानं चरके दशरक्तिकैः ।
माषैः पलं चतुःषष्ट्या यद्भवेत्तत्तथेरितम् ॥
तस्मात्पलं चतुःषष्ट्या माषकैर्दशरक्तिकैः ।
चरकानुमतं वैद्यैश्चिकित्सासूपयुज्यते" इति ॥

ननु चरकस्याष्टचत्वारिंशता माषकैः पलं सुश्रुतस्य चतुःषष्ट्या तत्कथं चरकपलार्धं सौश्रुतं पलम् । उच्यते । चरके द्वात्रिंशन्माषगुडकैः कृता येऽष्टचत्वारिंशन्माषकास्ते द्वात्रिंशन्माषगुडकगुणिताः सन्तः षट्त्रिंशन्माषगुडकाधिकानि माषगुडकशतानि पञ्चदश भवन्ति । सुश्रुते द्वादशमाषगुडकैः कृता ये चतुःषष्टिमाषकास्ते द्वादशमाषगुडकगुणिताः सन्तोऽष्टषष्टिगुडकाधिकानि माषशतानि सप्त स्युः । इत्थं चरकमानार्धं सुश्रुतमानमिति न कश्चिद्विरोधः । अन्ये त्वष्टादशरक्तिकाबद्धत्वं माषस्याभिधाय पूर्वोक्तव्याख्याप्रकारेणापरं ग्रन्थं व्याख्याय व्यवह्रियमाणद्वादशरक्तिकचतुःषष्टिमाषकरूपमेव पलमाहुः । गुञ्जाषट्कन्यूनताऽत्र पक्षेऽल्पत्वान्न गणनीया ॥ ७६ ॥

पलं व्यवस्थाप्य पलोपक्रमेणैव पाचनादिकषायेषु भेषजवारिक्काथशेषाणां प्रमाणं निर्देष्टुं परिभाषाद्वयमाह—

उत्तमस्य पलं मात्रा त्रिभिश्चाक्षैश्च मध्यमे ॥
जघन्यस्य पलार्धेन स्नेहक्काथ्यौषधेषु च ॥ ७७ ॥

स्नेहक्काथ्यौषधेष्विति । स्नेहक्काथ्यरूपाण्यौषधानि स्नेहक्काथ्यौषधानि तेषु । किंवौषधं गुडादि ॥ ७७ ॥

क्काथ्यद्रव्यपले वारि द्विरष्टगुणमिष्यते ॥
चतुर्भागावशिष्टं तु पेयं पलचतुष्टयम् ॥ ७८ ॥

द्विरष्टगुणमिति । षोडशगुणं पलपर्यन्तं ज्ञेयं तेन पलादर्वागपि षोडशगुणमेव जलम् । तथाचोक्तम्—"कर्षादौ तु पलं यावद्दद्यात्षोडशिकं जलम्" इति ॥ ७८ ॥

दीप्तानलं महाकायं पाययन्त्यञ्जलिं जलम् ॥
अन्ये त्वर्धं परित्यज्य प्रसृतिं तु चिकित्सकाः ॥ ७९ ॥
क्वाथत्यागमनिच्छन्तस्त्वष्टभागावशेषितम् ॥
पारंपर्योपदेशेन वृद्धवैद्याः पलद्वयम् ॥ ८० ॥

अञ्जलिमिति। पलचतुष्टयं दीप्तानलमित्यादिश्लोकद्वयं वैद्ययुक्त्युपदर्शकं वृन्दस्येति कल्प्यते। अन्ये त्वर्धं परित्यज्येत्यस्य स्थानेऽन्यमर्धं परित्यज्येति पाठेऽन्यं दीप्तानलमहाकायादितरम् ॥ ७९ ॥ ८० ॥

पाचनशमनयोर्वक्तव्ययोर्विषयमाह—

पाययेदातुरं सामं पाचनं सप्तमे दिने ॥
शमनेनाथवा दृष्ट्वा निरामं तमुपाचरेत् ॥ ८१ ॥

सप्तमे दिन इति। आरम्भदिनत्यागेन गणनयाऽष्टाह इति फलति। एतच्च सप्तरात्रादित्यादिश्लोकव्याख्याने व्याख्यातमेव ॥ ८१ ॥

सामान्यपूर्वकत्वाद्विशेषस्य पूर्वं सर्वज्वरपाचनमाह—

नागरं देवकाष्ठं च धान्यकं बृहतीद्वयम् ॥
दद्यात्पाचनकं पूर्वं सर्वज्वरेषु पाचनम् ॥ ८२ ॥

सर्वज्वरेष्विति। योगोऽयं द्रव्यगुणपर्यालोचनया वातकफेऽतिभद्रकः। व्याधिप्रत्यनीकतया तु पित्तजेऽपि हितत्वमस्याभ्युपगम्य सर्वज्वरविषयत्वं ज्ञेयमित्याहुः। बृहतीद्वयमिति। बृहतीकण्टकार्यौ। एवं सर्वत्र ॥ ८२ ॥

परिणामप्रयुक्तभेषजगुणमाह—

वीर्याधिकं भवति भेषजमन्नहीनं हन्यात्तदामयमसंशयमाशु चैव ॥
तद्बालवृद्धवनितामृदवोऽथ पीत्वा ग्लानिं परां समुपयान्ति बलक्षयं च ॥८३॥

वीर्याधिकमिति। भोजनसमये क्रियमाणौषधापेक्षया वीर्येणोत्कृष्टम्। अन्नहीनमिति हेतुगर्भविशेषणम्। अन्नहीनं हि भेषजमितररसानभिभवादखिलमेव स्रोतः प्रतिपद्यते कोष्ठं च सम्यग्भावयति। अन्नहीन इति पाठान्तरे कोष्ठ इति शेषः। बालादीनामभक्तौषधस्य दूषणमभिदधद्बालादिभ्य इतरेऽभक्तविषया इति बोधयति ॥ ८३ ॥

अनुलोमानिलः स्वास्थ्यं क्षुत्तृष्णा सुमनस्कता ॥
लघुत्वमिन्द्रियोद्गारशुद्धिर्जीर्णौषधाकृतिः * ॥ ८४ ॥

सुगमम् ॥ ८४ ॥

---

* "तथा गुरु शिरोऽत्यर्थं गौरवं तद्विनिर्दिशेत्। योऽनायासः श्रमो देहे प्रवृद्धः श्वासवर्जितः ॥ १ ॥ क्लमः स इति विज्ञेय इन्द्रियार्थप्रबाधकः" इत्यधिकमत्र खपुस्तके।

---

१ क. ख. ग. घ. 'वे ज्वरितानां ज्वरापहम्।

क्लमो दाहोऽङ्गसदनं भ्रमो मूर्छा शिरोरुजा ॥
अरतिर्बलहानिश्च सावशेषौषधाकृतिः ॥ ८५ ॥

सुगमम् ॥ ८५ ॥

भेषजां भेषजाजीर्णेऽन्नस्यान्नाजीर्णे च भेषजस्योपयोगे दोषमाह—

औषधशेषे भुक्तं पीतं च तथौषधं हि शेषेऽन्ने ॥
न करोति गदोपशमं प्रकोपयत्यन्यरोगांश्च ॥ ८६ ॥

भुक्तं भोजनम् । एतच्चान्नाभ्यवहारोपलक्षणं तेन पानस्याप्यवरोधः । भुक्तमित्यस्य तु संबन्धे न करोति गदोपशममित्यत्रान्तर्भावितण्यर्थो ज्ञेयः । यतः प्रस्तुतत्वादौषधमेव गदोपशमकं युक्तं तेनायमर्थो भेषजाजीर्णे भोजनमौषधमेव गदोपशमं न करोतीति । पीतमित्यन्तःपरिमार्जनाभिप्रायेणोक्तं तेन लेहादयोऽप्यवरुध्यन्ते ॥ ८६ ॥

भोजनसमयोपयुज्यमानभैषज्यगुणमाह—

शीघ्रं विपाकमुपयाति बलं न हिंस्यादन्नावृतं न च मुहुर्वदनान्निरेति ॥
प्राग्भक्तसेवितमथौषधमेतदेव दद्याच्च वृद्धशिशुभीरुवराङ्गनाभ्यः ॥८७॥

शीघ्रं विपाकमुपयातीति । विदाहः स्वल्पकालमस्य भवति । **बलं न हिंस्यादिति** । चिरं विदाहाभावाद्बलं न हन्ति । **न च मुहुर्वदनान्निरेतीति** । आहाराश्रितत्वान्मुहुर्मुहुर्वारं वारं वक्त्राद्बहिर्न निःसरति द्वेष्यमपि भेषजमन्नावृतत्वान्न वम्यत इत्यर्थः । **प्राग्भक्तसेवितमिति** । भक्तात्पूर्वं सेवितमौषधमेतदेवेति प्राग्भक्ताख्यमौषधम् ॥ ८७ ॥

वातज्वरे पाचनमाह—

बिल्वादिपञ्चमूलाम्बु पाचनं वातिके ज्वरे ॥

बिल्वादिपञ्चमूलं महत्पञ्चमूलम् । अवचारणाऽप्यनेन क्रियते क्वाथार्थमुक्तपाचनयोगेन गणरूपेणैवावचारणा क्रियते न पुनरगणरूपेणावचारणयोगेनापि गणरूपेण पाचनकषायोऽपि क्रियते तेन धान्यपिप्पल्यादिना न कषायविधिः । क्वाथोक्तपाचनयोगेन गणरूपेणाप्यवचारणं केचिदाहुः ॥

अथ पाचनमभिधाय शमनयोगान्विवक्षुः शमनस्य लक्षणमेव तावदाह—

न शोधयति यद्दोषान्समान्नोदीरयत्यपि ॥
समी करोति यत्क्रुद्धांस्तत्संशमनमुच्यते ॥ ८८ ॥

न शोधयति यद्दोषानिति । दुष्टान्दोषान्यद्देहान्न निःसारयति । एतेन शोधनं व्यवच्छिनत्ति । समान्नोदीरयत्यपि । अदुष्टानपि दोषान्यद्वृद्ध्या न विमार्गी करोति । अनेन पाचनाद्व्यवच्छेदः । पाचनं हि दोषान्वृद्ध्या विमार्गगानपि करोति यथाऽग्निः स्थाल्यां जलतण्डुलादीनि विमार्गीकुर्वन्पचतीति । न कोपयतीति क्वचित्पाठः स च न

संगतो नोदीरयतीत्यनेन पुनरुक्तत्वात्। किंचास्मिन्पाठे शोधनव्यवच्छेदाय पदान्तरं मृग्यम् ॥ ८८ ॥

इदानीं प्रथमं वातज्वरे संशमनमाह—

किराताब्दामृतोदीच्यबृहतीद्वयगोक्षुरैः ॥
सस्थिराकलशीविश्वैः क्वाथो वातज्वरापहः ॥ ८९ ॥

किरातं किराततिक्तकम्। अब्दो मुस्तकम्। अमृता गुडूची। उदीच्यं वालकम्। स्थिरा शालिपर्णी। कलशी पृश्निपर्णी। विश्वं शुण्ठी। विश्वस्थाने क्वचिद्बिल्व इति पाठः। **वृद्धवैद्य**व्यवहाराद्द्रव्यस्य कनीयसीं मात्रामर्धपलानुरूपामुपादाय षोडशगुणेनाम्भसा निष्क्वाथ्य चतुर्भागावशेषं कषायः कर्तव्यः पाचनशमनक्वाथयोरेवं सर्वत्र ॥ ८९ ॥

पिप्पलीसारिवाद्राक्षाशतपुष्पाहरेणुभिः ॥
कृतः कषायः सगुडो हन्याच्छ्वसनजं ज्वरम् ॥ ९० ॥

सारिवाऽनन्तामूलम्। द्राक्षाभावे सर्वत्र गम्भारीफलं ग्राह्यम्। हरेणुका रेणुकम्। **सगुड इति**। गुडोऽत्र प्रक्षेपः स च शास्त्रयुक्त्या क्वथनीयद्रव्यापेक्षया पादिकः। **यदुक्तम्**—"सितोपलागुडक्षाराः सामान्यांशप्रकल्पनाः"। अस्यार्थः। सामान्यमुत्सर्गसिद्धं पलत्रिकर्षार्धपलरूपं क्वाथ्यद्रव्यमानं यत्तस्यांशेन चतुर्भागेण प्रकल्पना येषां ते तथा। सितोपलादयश्चात्रोपलक्षणं तेन मध्वादिप्रक्षेपोऽपि पादिक एव ज्ञेयः। अत **एवान्यत्र** सामान्येनोक्तं प्रक्षेपः पादिकः क्वाथ्यादिति। **अन्ये** समानैषां प्रकल्पनेति पठित्वा प्रक्षेप्यं कर्षमाहुः। समानेति चूर्णसमाना। अन्यत्राप्युक्तम्—"मात्रा क्षौद्रघृतादीनां स्नेहक्वाथेषु चूर्णवत्" इति। **वृद्धवैद्य**व्यवहारस्तु प्रायः पञ्चषण्मा(मा)षकप्रक्षेपेण। एवं सर्वत्र। श्वसनजं वातजम् ॥

अथ डल्हणव्याख्या—पिप्पल्यादिद्रव्यपलमुदकषोडशभिः पलैरुत्क्वाथ्यं चतुर्भागावशिष्टं पलचतुष्टयं गृहीत्वा गुडकर्षसंयुक्तं पाययेत्।

तथाच—"भेषजात्षोडशगुणं जलं क्वाथ्यं पलं मतम्।
चतुर्भागावशेषं तु पेयमेवं सुखार्थिना" इति।
क्वाथ्यद्रव्यस्य यत्पलप्रमाणं तदुत्तमाङ्गानाम्।

तथाचोक्तम्—"उत्तमस्य पलं मात्रा त्रिभिश्चाक्षैश्च मध्यमे।
जघन्यस्य पलार्धं च स्नेहक्वाथ्यौषधेषु च" इति।

वृद्धवैद्याश्च मध्यमप्रमाणेनाष्टौ शरावानुदकस्य प्रक्षिप्याष्टभागावशेषितं शरावमेकं गृह्णन्ति शेषं सममेव व्याचक्षते गुडावापमपि **वृद्धवैद्या** न मन्यन्त इति ॥ ९० ॥

गुडूचीसारिवाद्राक्षाशतपुष्पापुनर्नवाः ॥
सगुडोऽयं कषायः स्याद्वातज्वरविनाशनः ॥ ९१ ॥

सुगमम् ।

"गुडूच्याः स्वरसो ग्राह्यः शतावर्याश्च तत्समः ।
गुडप्रगाढः शमयेत्सद्योऽनिलकृतं ज्वरम् ।
शृतशीतं कषायं वा गुडूच्याः पेयमेव तु ॥
दर्भं बला गोक्षुरकं पाठा पादावशेषितम् ।
शर्कराघृतसंयुक्तं पिबेद्वातज्वरापहम् ॥

तन्त्रान्तरस्यैते प्रयोगाः शर्कराघृतसंयुक्तमत्र क्वाथ्यद्रव्यपादांशेन शर्कराघृतावापः कर्तव्यः । गुडस्य शर्कराघृतयोश्च संयोगशक्तेरचिन्त्यत्वात् । उक्तं च—"ऋषयस्त्वेव जानन्ति योगसंयोगजं फलम्" इति । यद्यप्येवं तथाऽपि **वृद्धवैद्या** गुडप्रक्षेपं न मन्यन्त इति **ब्रह्मदेवव्याख्या** ॥ ९१ ॥

द्राक्षागुडूचीकाश्मर्यत्रायमाणाः ससारिवाः ॥
निष्क्वाथ्य सगुडं क्वाथं पिबेद्वातज्वरापहम् ॥ ९२ ॥

काश्मर्यं गम्भारीफलम् । **सगुडमिति** । क्वाथोपरि कर्षप्रमाणस्य गुडस्य पश्चान्निक्षेपः । अविशेषेणोक्ता अप्यमी योगा ज्वरे दोषांशबलविकल्पनाः परिकल्प्य रसवीर्यविपाकादींश्च द्रव्यस्य निरूप्य सुज्ञेन भिषजा विशेष एव योजनीयाः ॥ ९२ ॥

इति वातज्वरचिकित्सा ।

पित्तज्वरे पाचनमाह—

सक्षौद्रं पाचनं पैत्ते तिक्ताब्देन्द्रयवैः कृतम् ॥ ९३ ॥

सक्षौद्रमिति । क्षौद्रमत्र प्रक्षेपणे । तिक्ता कटुरोहिणी ॥ ९३ ॥

पैत्तिके ज्वरे संशमनमाह—

लोध्रोत्पलामृतापद्मसारिवाणां सशर्करः ॥
क्वाथः पित्तज्वरं हन्यादथवा पर्पटोद्भवः ॥ ९४ ॥

अथवा पर्पटोद्भव इति । अयमपि क्वाथः सशर्कर एव ॥ ९४ ॥

दुरालभापर्पटकप्रियङ्गुभूनिम्बवासाकटुरोहिणीनाम् ॥
जलं पिबेच्छर्करयाऽवगाढं तृष्णास्रपित्तज्वरदाहयुक्तः ॥ ९५ ॥

प्रियङ्गुः प्रसिद्धः । भूनिम्बं किराततिक्तकम् । किरातेति लोके । जलं क्वाथः ।

---

१ घ. 'रायते' ।

शर्करयाऽवगाढमिति । सितशर्करयाऽनुगतं तेन प्रक्षेपविधिनैवात्र शर्करा । चक्रस्त्ववगाढमित्यभिधानात्प्रक्षेपमानाधिका शर्करा सम्यङ्माधुर्यार्थं देयेत्याह ॥ ९५ ॥

पटोलयवनिष्क्वाथो मधुना मधुरीकृतः ॥
तीव्रपित्तज्वरामर्दी पानात्तृड्दाहनाशनः ॥ ९६ ॥

मधुना मधुरीकृत इति । यावता प्रमाणेन मधुना मधुरः क्वाथो भवति तावदेव प्रक्षेप्तव्यम् ॥ ९६ ॥

एकः पर्पटकः श्रेष्ठः पित्तज्वरनिबर्हणः ॥
किं पुनर्यदि युज्येत चन्दनोदीच्यनागरैः ॥ ९७ ॥

चन्दनोदीच्यनागरैरिति । चन्दनं रक्तचन्दनम् । अत्र नागरं कटुकमपि न पित्तविरोधि मधुरपाकित्वात् ॥ ९७ ॥

विश्वाम्बुपर्पटोशीरघनचन्दनसाधितम् ॥
दद्यात्सुशीतलं वारि तृट्छर्दिज्वरदाहनुत् ॥ ९८ ॥

अम्बु वालकम् । घनो मुस्तम् । **सुशीतलमिति** । व्यजनादिभिराहितशीतगुणम् ॥ ९८ ॥

पर्पटामृतधात्रीणां क्वाथः पित्तज्वरं जयेत् ॥

अमृतशब्देनामृता गुडूची । छन्दोनुरोधाद्ध्रस्वत्वम् ॥

द्राक्षारग्वधयोश्चापि काश्मर्यस्याथवा पुनः ॥ ९९ ॥

आरग्वधः सुवर्णालुः । अस्य **चरके** फलवर्गे **सुश्रुते** च पत्रवर्गे पाठादन्तःपरिमार्जने फलं बहिःपरिमार्जने कुष्ठादौ पत्रं ज्ञेयम् । काश्मर्यं गम्भारीफलम् । योगद्वयमिदम् । अत्र द्वयोरपि क्वाथ इत्यनुवर्तते ।

"गुडूचीपद्मरोध्राणां सारिवोत्पलयोस्तथा ।
शर्करामधुरः क्वाथः शीतः पित्तज्वरापहः ॥

अस्यानन्तरं **सुश्रुते** तु योगद्वयमिदं पठितं तत्र च **टीकाकारैः** शर्करानुवृत्तिर्व्याख्याता तेनात्रापि शर्कराप्रक्षेपो ज्ञेयः । द्राक्षाभयेत्यादियोगः **सुश्रुते** पैत्तकफज्वर उक्तः।

तथाच---कटुकाविजयाद्राक्षामुस्तपर्पटकैः कृतः ।
कषायो नाशयेत्पीतः श्लेष्मपित्तभवं ज्वरम्" ॥

अत्र योग आरग्वधो नास्ति । यद्यप्यत्र केवले पित्तएव उक्तस्तथाऽपि चकारादत्र कफजोऽपि गृह्यते ॥ ९९ ॥

द्राक्षाभयापर्पटकाब्दतिक्ताक्वाथं सशम्याकफलं विदध्यात् ॥
प्रलापमूर्छाभ्रमदाहशोषतृष्णान्विते पित्तभवे ज्वरे च ॥ १०० ॥

---

१ घ. 'रविनाशनः । किं । २ घ. 'ज्वरापहः । अ' । ३ घ. शीतपि' । ४ ङ. 'भवेऽप्युक्त' ।

सशम्याकफलमिति । शम्याकः सुवर्णालुः शम्याकफलं च प्रक्षेप्यं कथनीयं वा ॥ १०० ॥

पर्युषितं धान्यजलं प्रातः पीतं सशर्करं पुंसाम् ॥
अन्तर्दाहं शमयेत्प्रवृद्धमपि तत्क्षणादेव ॥ १०१ ॥

पर्युषितं धान्यजलमिति । धान्याकक्काथ एव पर्युषितः कार्यः शीतकषायो वा । शीतकषायविधिश्च भेषजपलं क्षुण्णमुष्णाम्बुचतुष्पलेनाऽऽप्लुतं रात्रिस्थितं पूतं ग्राह्यमिति । तथाच **तन्त्रान्तरम्**—"द्रव्यादापोथितात्तोये प्रतप्ते निशि संस्थितात् ॥
कषायो योऽभिनिर्याति स शीतः समुदाहृतः ।
षड्भिः पलैश्चतुर्भिर्वा सलिलाच्छीतफाण्टयोः ॥
आप्लुतं भेषजपलं रसाख्यायां पलद्वयम्" ॥

इति शास्त्रयुक्तिः । भिषजस्तु भेषजार्धपलं जलं पलम् । **सशर्करमिति** । शर्कराऽत्र प्रक्षेपः । एते सर्वे एवानन्तरोक्ताः पाच्यकषायशीतकषाया दोषादिबलं दृष्ट्वा **वैद्येन** योज्याः ॥ १०१ ॥

पित्तज्वरे दाहः प्रबलो भवत्यतस्तत्प्रतीकारार्थमाह—

अम्लपिष्टैः सुशीतैर्वा पलाशतरुजैर्दिहेत् ॥
बदरीपल्लवोत्थेन फेनेनारिष्टकस्य च ॥ १०२ ॥

अम्लं काञ्जिकम् । पलाशतरुजैः पलाशपल्लवैः । दिहेल्लिम्पेद्बाह्यदाहनिवारणायेति **ब्रह्मदेवः** ॥

बदरीपल्लवोत्थेन फेनेनारिष्टकस्येति । बदरीपल्लवकल्कस्थकाञ्जिकस्य मथनोत्थेन फेनेनेत्यर्थः । **अरिष्टकस्येति** । निम्बस्य फेनिलवृक्षस्य वा द्वयोरपि शीतत्वात् । अत्रापि फेनेनेत्यनुवर्तते । फेनकल्पनामाह । बदरीपल्लवान्काञ्जिकपिष्टान्काञ्जिकपूर्णभाजने निक्षिप्य करेण विलोडयेत्फेन उत्तिष्ठेत्तेन लिम्पेदिति **डल्हणः** ॥ १०२ ॥

विदारी दाडिमं लोध्रं दधित्थं बीजपूरकम् ॥
एभिः प्रदिह्यान्मूर्धानं तृड्दाहार्तस्य देहिनः ॥ १०३ ॥

विदारी विदारीकन्दः । दाडिमं दाडिमफलम् । दधित्थं कपित्थम् । अयं च विधिः प्रायः पुराण एव ज्वरे प्रचरति ॥ १०३ ॥

उत्तानसुप्तस्य गभीरताम्रकांस्यादिपात्रं प्रणिधाय नाभौ ॥
तत्राम्बुधारा बहला पतन्ती निहन्ति दाहं त्वरितं सुशीता ॥ १०४ ॥

सुगमम् ॥ १०४ ॥

वाप्यः कमलहासिन्यो दलयन्त्रगृहाः शुभाः ॥
नार्यश्चन्दनदिग्धाङ्ग्यो दाहदैन्यहरा मताः[1] ॥ १०५ ॥

---

[1] क. बहुलं ।

सुगमम् ॥ १०५ ॥

हर्म्ये शुभ्राभ्रसंकाशे शशाङ्ककरशीतले ॥
मलयोदकसिक्ते वा स्वप्यात्पित्तज्वरी नरः* ॥ १०६ ॥

सुगमम् ॥ १०६ ॥

पित्तज्वर एव जिह्वाताल्वादिगतं पित्तं शोषं जनयति तत्र प्रतिक्रियामाह—

जिह्वातालुगलक्लोमशोषे मूर्ध्नि तु दापयेत् ॥
केसरं मातुलुङ्गस्य मधुसैन्धवसंयुतम् ॥ १०७ ॥

क्लोम तिलकम् । मूर्ध्नि मस्तके । मूर्धप्रलेपोऽयम् । अत्र सुश्रुतपाठक्रमे **श्रीडल्लणाचार्यो** व्याख्याति—"पद्मकं मधुकं द्राक्षां पुण्डरीकमथोत्पलम् ।
यवान्भृष्टानुशीराणि समङ्गां काश्मरीफलम् ।
निदध्यादप्सु चाऽऽलोड्य निशापर्युषितं ततः ॥
क्षौद्रेण युक्तं पिबतो ज्वरदाहौ प्रशाम्यतः ।
जिह्वातालुगलक्लोमशोषे मूर्ध्नि च दापयेत् ॥
केसरं मातुलुङ्गस्य मधुसैन्धवसंयुतम् ।
शर्करादाडिमाभ्यां च द्राक्षाखर्जूरयोस्तथा ॥
वैरस्ये धारयेत्कल्कं गण्डूषं च यथाहितम्" ।

इत्यस्मिन्सौश्रुते पाठ एक एवं व्याख्यानयन्ति । पित्तज्वरस्यावस्थायां शीतकषायमाह—पद्मकमित्यादि ज्वरदाहौ प्रशाम्यत इत्यन्तम् । समङ्गाऽञ्जलिकारिका वाराहक्रान्तामपरे । काश्मरीफलमित्युक्तेऽपि काश्मरीफलमज्जा ग्राह्योऽत्यन्तपित्तहरत्वात् । निदध्याद्धारयेत् । अप्सु चाऽऽलोड्येति । अर्धक्वथिताम्बुनि प्रतप्त आलोड्येत्यर्थः । अथवाऽनुष्णमपि वार्यौषधान्वितं पर्युषितं शीतकषायमविशेषात् । ज्वरदाहौ प्रशाम्यत इति । ज्वरश्च दाहश्च तौ शाम्यतः । एतेन ज्वरसंयुक्तो दाहः प्रशाम्यति ज्वरं विनाऽपि यो दाहः सोऽपि शाम्यतीत्यर्थः । पित्तज्वरेऽवस्थायां मूर्धप्रलेपमाह—जिह्वाताल्वित्यादि दापयेदित्यन्तम् । जिह्वाताल्वादिशोषे मूर्ध्नि च तं शीतकषायं दापयेत् । एतेन पद्मकादिशीतकषायस्य जिह्वादिशोषेऽभ्यन्तरमुपयोगः स्पर्शतश्च । पित्तज्वर आवस्थिकं क्रममाह—केसरमित्यादि । मातुलुङ्गस्य केसरं मधुसैन्धवसंयुतं वैरस्ये मुखवैरस्ये धारयेन्मुख इति वाक्यशेष इत्येको योगः । तथा शर्करादाडिमाभ्यां सह द्राक्षाखर्जूरयोः कल्कं वैरस्ये धारयेदिति द्वितीयो योगः । यद्यपि मुखवैरस्यं वातलिङ्गं तथाऽपि पित्तादपि

* ख. पुस्तके "स्तनाढ्या रूपसंपन्नाः कुशला नवयौवनः । भजेयुः समदाः कान्ताः शीतदैन्यहरा मताः ॥ १ ॥ शरच्छशाङ्कवदना नीलोत्पलनिभेक्षणाः । चलितभ्रूलतापाङ्गललाटफलकोज्ज्वलाः" ॥ २ ॥ इत्यधिकमत्र ।

वैरस्यं ज्ञेयम् । 'कट्वम्लमुष्णं विरसं च पूति पित्तेन विद्याल्लवणं च वक्त्रम्' इति तन्त्रान्तरोक्तत्वात् । गण्डूषं च यथाहितं विशिष्टदोषारब्धज्वरप्रत्यनीकमिति ॥ १०७॥

इति पित्तज्वरचिकित्सा ।

कफजे पाचनमाह—

पिप्पल्यादिकषायं तु पाचनं कफजे ज्वरे ॥

पिप्पल्यादिकषायमिति । पिप्पली पिप्पलीमूल इत्यादिकः **सौश्रुतो** गणः ॥

कफजे संशमनमाह—

कुष्ठमिन्द्रयवं मूर्वा पटोलं चापि साधितम् ॥
पिबेन्मरिचसंयुक्तं सक्षौद्रं श्लैष्मिके ज्वरे ॥ १०८ ॥

मूर्वा स्वनामख्याता तदभावे जिलमूलम् । पटोलं पटोलपत्रम् । 'पटोलादेश्छदं तथा' इति वचनात् । साधितमित्यतः परं कषायमिति शेषः । पिबेत्परं शीतं कृतं मधुन उष्णेन सह निषिद्धत्वात् । मधु पुराणमत्यन्तकफप्रत्यनीकम् । उक्तं च—'न कफो मधुना सार्धं चिरं देहेषु तिष्ठति । **मरिचसंयुक्तं सक्षौद्रमिति** । मरिचमधुनी प्रक्षेप्ये तत्र मरिचस्य तीक्ष्णवीर्यत्वान्माषकत्रयं व्यवहरति मधुनो मृदुवीर्यत्वात्पञ्च वा षण्माषकाः । सक्षौद्रमित्यत्र सगुडमित्यन्ये पठन्ति ॥ १०८ ॥

त्रिफला पटोलवासा छिन्नरुहा तिक्तरोहिणी च षड्ग्रन्था ॥
मधुना श्लेष्मसमुत्थे दशमूलीवासकस्य वा क्वाथः ॥ १०९ ॥

वासाया मूलम् । छिन्नरुहा गुडूची । तिक्तरोहिणी कटुरोहिणी । षड्ग्रन्था वचा । अयं योगः क्वाथप्रस्तावात्क्वाथ एव । **दशमूलीवासकस्येति** । दशमूलवासकाभ्यां क्वाथः । अत्रापि मधुप्रक्षेपः ॥ १०९ ॥

मध्वादीनां प्रक्षेपाणां मात्रामाह—

मात्राक्षौद्रघृतादीनां क्वाथस्नेहेषु चूर्णवत् ॥ ११० ॥

आदिशब्दाद्गुडतैलादीनि । **चूर्णवदिति** । कर्षो मात्रान्तरं व्यवहारश्च यादृशः स सगुड इत्यस्य व्याख्याने दर्शित एवास्माभिः ॥ ११० ॥

आमलक्यभया कृष्णा चित्रकश्चेत्ययं गणः ॥
सर्वज्वरकफातङ्कभेदी दीपनपाचनः * ॥ १११ ॥

सुगमम् ॥ १११ ॥

कफजेऽवलेहद्वयमाह—

---

* ख पुस्तके "यत्किंचिन्मधुरं स्निग्धं बृंहणं बलवर्धनम् । मनसो हर्षणं यच्च तत्सर्वं वृष्यमुच्यते" इत्यधिकमत्र ।

---

१ ड. 'यवा मू' ।

कट्फलं पौष्करं शृङ्गी कृष्णा च मधुना सह ॥
श्वासकासज्वरहरः श्रेष्ठो लेहः कफान्तकृत् ॥ ११२ ॥

कट्फलं स्वनामख्यातम् । पुष्करं पुष्करमूलं तदभावे सर्वत्र कुष्ठम् । कृष्णा पिप्पली शृङ्गी कर्कटशृङ्गी चातुर्भद्रिकावलेहः ॥ ११२ ॥

क्षौद्रोपकुल्यासंयोगः कासश्वासज्वरापहः ॥
प्लीहानं हन्ति हिक्कां च बालानां तु प्रशस्यते ॥ ११३ ॥

सुगमम् ॥ ११३ ॥

अवलेहचूर्णद्रव्ययोर्मानं दर्शयितुं परिभाषामाह—

कर्षश्चूर्णस्य कल्कस्य गुटिकानां तु सर्वशः ॥
द्रवशुक्त्याऽवलेढव्यः पातव्यश्च चतुर्द्रवः ॥ ११४ ॥

द्रवशुक्त्येति । द्रवस्यार्धपलेन चतुर्द्रवश्चतुर्गुणद्रवः । कर्षश्चोत्तमबलानलपुरुषविषयस्तेन मध्यमजघन्यबलानलापेक्षया तु कर्षादपकर्षो ज्ञेयः । अत एवानन्तरं वक्ष्यति 'मात्राया नास्त्यवस्थानम्' इत्यादि । प्रचारस्तु द्वित्रैश्चूर्णमाषकैर्यावता लेहयोग्यता तावन्मध्विति । अयं च लेहः प्रायेणोर्ध्वजत्रुगरोगहरत्वात्सायमुपयुज्यते यस्त्वधोभागदोषहरः स भोजनात्पूर्वम् । अधिकमानं च किंचित् । तथाच चक्रः—

"ऊर्ध्वजत्रुगरोगघ्नी सायं स्यादवलेहिका ।
अधोरोगहरी या तु सा पूर्वं भोजनान्मता" इति ॥ ११४ ॥

मात्राया नास्त्यवस्थानं दोषमग्निं बलं वयः ॥
व्याधिं द्रव्यं च कोष्ठं च वीक्ष्य मात्रां प्रयोजयेत् ॥ ११५ ॥

सुगमम् ॥ ११५ ॥

संसर्गे पाचनमाह—

संसृष्टदोषेषु हितं संसृष्टमथ पाचनम् ॥

संसृष्टं मिश्रम् । ननु सांनिपातिके कुतः पाचनं नोक्तम् । उच्यते । संसृष्टशब्देन त्रिदोषजस्यापि ग्रहणात् ॥

त्रिफलाशाल्मलीरास्नाराजवृक्षाटरूषकैः ॥
शृतमम्बु हरेत्तूर्णं वातपित्तोद्भवं ज्वरम् ॥ ११६ ॥

शाल्मली शिवली (सावरी)मूलम् । राजवृक्षः सुवर्णालुकस्य फलम् । आटरूषको वासा । अम्बु क्काथः ॥ ११६ ॥

नवाङ्गमाह—

विश्वामृताब्दभूनिम्बैः पञ्चमूलीसमन्वितैः ॥
कृतः कषायो हन्त्याशु वातपित्तोद्भवं ज्वरम् ॥ ११७ ॥

---

१ क. सर्वतः ।

पञ्चमूली स्वल्पा ॥ ११७ ॥

किराततिक्तममृतां द्राक्षामामलकीं शठीम् ॥
निष्काथ्य पित्तानिलजे तत्काथं सगुडं पिबेत् ॥ ११८ ॥

सुगमम् ॥ ११८ ॥

निदिग्धिकाबलारास्नात्रायमाणामृतायुतैः ॥
मसूरविदलैः क्वाथो वातपित्तज्वरं जयेत् ॥ ११९ ॥

मसूरविदलैः क्वाथ इति । व्रीहिमसूरस्य विदलैरिति बकुलः । अन्ये तु श्यामां मसूरविदलमित्याहुः । अतस्तत्पलम् । यद्यप्यस्याः पर्याये मसूरविदलाशब्दः पठ्यते तथाऽपि लिङ्गेऽनादरः । अस्या द्रव्यगुणे ज्वरहरत्वम् । व्यवहारस्तु क्वचिदनया क्वचिन्मसूरविदलेनोचितः ॥ ११९ ॥

गुडूची पर्पटं मुस्तं किरातं विश्वभेषजम् ॥
वातपित्तज्वरे देयं पञ्चभद्रमिदं शुभम् ॥ १२० ॥

गुडूचीत्यादिको योगः क्वाथाधिकारात्क्वाथो वातपैत्तिके ॥ १२० ॥

किरातं नागरं मुस्तं गुडूचीं च कफाधिके ॥
पाठोदीच्यमृणालैश्च सह पित्ताधिके पिबेत् ॥ १२१ ॥

पाठोदीच्यमृणालैश्च सह पित्ताधिके पिबेदिति । किरातादि पाठादिभिः सह मिलित्वा पिबेत् । अतः पाठासप्तकत्वम् । अत्र मृणालमुशीरम् । पित्ताधिक इत्यत्र कफ इति शेषः । जातूकर्णेनाप्युक्तम्—भूनिम्बघनगुडूचीशुण्ठ्यस्ता वा सवार्यभयपाठा इति । चातुर्भद्रकपाठासप्तकौ ॥ १२१ ॥

कण्टकार्यमृताभार्ङ्गीनागरेन्द्रयवासकम् ॥
भूनिम्बं चन्दनं मुस्तं पटोलं कटुरोहिणी ॥ १२२ ॥
कषायं पाययेदेनं पित्तश्लेष्मज्वरापहम् ॥
दाहतृष्णा[1]ज्वरच्छर्दिकासहृत्पार्श्वशूलनुत् ॥ १२३ ॥

भार्ङ्गी ब्राह्मणयष्टिः । इन्द्रं इन्द्रयवम् । यवासं दुरालभा । एष योगः पित्तोत्तरश्लेष्मणि प्रचरति । कण्टकार्यादिः ॥ १२२ ॥ १२३ ॥

गुडूचीनिम्बधान्या[2]कं चन्दनं पद्मकानि च ॥ १२४ ॥
एष सर्वज्वरान्हन्ति गुडूच्या[4]दिस्तु दीपनः ॥
हृल्लासारोचकच्छर्दिःपिपासादाहनाशनः ॥ १२५ ॥

कुस्तुम्बुरु धान्याकम् । पद्मकं पद्मकाष्ठम् । यत्र तु पद्ममित्यस्ति तत्र प्रायः पद्मकेसरम् । गुडूच्यादिः ॥ १२४ ॥ १२५ ॥

---

१ क. च. 'ष्णारुचिच्छ' । २ च 'कं पद्मकं चन्दनान्वितम् । ए' । ३ क. कुस्तुम्बुरु चन्दनानि पद्मकं चेति । ४ च. 'दिश्च पाचनः ।

पटोलं चन्दनं मूर्वापाठातिक्तामृतागणः ॥
पित्तश्लेष्मज्वरच्छर्दिदाहकण्डूविषापहः ॥ १२६ ॥

सुगमम् । पटोलादिः ॥ १२६ ॥

सपत्रपुष्पवासाया रसः क्षौद्रसितायुतः ॥
कफपित्तज्वरं हन्ति सासृक्पित्तं सकामलम् ॥ १२७ ॥

सपत्रपुष्पवासाया रस इति । रसः स्वरसः क्वाथो वा । स्वरसस्तु गुरुत्वादर्धपलः प्रायेणोपयुज्यते । सितामधुनोः प्रत्येकं चतुर्माषकयोरत्र प्रक्षेपः ॥ १२७ ॥

सशर्करामक्षमात्रां कटुकामुष्णवारिणा ॥
पीत्वा ज्वरं जयेज्जन्तुः कफपित्तसमुद्भवम् ॥ १२८ ॥

सशर्करामक्षमात्रां कटुकामित्यादि । शर्कराकटुरोहिण्योस्तुल्यमानेन मिलित्वा कर्षः । **वैद्यप्रसारके** सम एव भाग उक्तः । **चक्रस्तु** कटुरोहिण्या द्वादश माषकाः सिताया माषचतुष्टयमित्येवं कर्षमित्याह । विरेचनार्थं चैष योगः ॥ १२८ ॥

पटोलं पिचुमन्दं च त्रिफलां मधुकं बलाम् ॥
साधितोऽयं कषायः स्यात्पित्तश्लेष्मोद्भवे ज्वरे ॥ १२९ ॥

सुगमम् ॥ १२९ ॥

दीपनं कफविच्छेदि पित्तवातानुलोमनम् ॥
ज्वरघ्नं पाचनं भेदि शृतं धान्यपटोलयोः ॥ १३० ॥

धान्यपटोलयोरिति । धान्याकस्य दश माषकाः पटोलस्य षण्माषका इत्येवं कर्षः । व्यवहारस्तु व्यञ्जनेन पित्तश्लैष्मिके ॥ १३० ॥

खर्परभृष्टपटस्थितकाञ्जिकसिक्तो हि वालुकास्वेदः ॥
शमयति वातकफामयमस्तकशूलाङ्गभङ्गादीन् ॥ १३१ ॥

वालुकास्वेद इति । वालुकैव स्वेदो वालुकास्वेदः । स्विद्यतेऽनेनेति व्युत्पत्त्या स्वेदः । एतेन खर्परभृष्टत्वादिविशेषणयोगः संगतः ॥ १३१ ॥

स्रोतसां मार्दवं कृत्वा नीत्वा पावकमाशयम् ॥
हत्वा वातकफस्तम्भं स्वेदो ज्वरमपोहति ॥ १३२ ॥

तथाचाग्निवेशः— "प्रवेपमाने ज्वरिते शीते हृष्टतनूरुहे ॥
कट्यूरुजङ्घापार्श्वास्थिशूलिने स्वेदनं हितम् ॥
सोऽस्य मूत्रशकृद्भेदी प्रवर्तयति मारुतम् ॥
संधिश्रितांस्ततो दोषान्मार्दवी कुरुते भृशम् " ॥ इति ।

वालुकास्वेदः ॥ १३२ ॥

मातुलुङ्गफलकेसरो धृतः सिन्धुजन्ममरिचान्वितो मुखे ॥
हन्ति वातकफरोगमास्यगं शोषमाशुजडतामरोचकम् ॥ १३३ ॥

अभिन्यासपीडितमिति । अभिन्यासः संनिपातज्वरविशेषस्तेन पीडितम्॥ १४१॥

अभिन्यासमेवाऽऽह—

निद्रोपेतमभिन्यासं क्षीणं विद्याद्धतौजसम् ॥ १४२ ॥

अस्यायमर्थः । संनिपातज्वरमिति निद्रोपेतमभिन्यासं विद्यात् । क्षीणं तं हतौजसमित्येतच्छ्लोकात्पूर्वम् । यदाह सुश्रुत एव—

'अभिन्यासं तु तं प्राहुर्हतौजसमथापरे ॥
संनिपातज्वरं कृच्छ्रमसाध्यमपरे जगुः' इति ॥

क्षीणबलत्वेन क्षीणम् ॥ १४२ ॥

लङ्घनं वालुकास्वेदो नस्यं निष्ठीवनं तथा ।
अवलेहोऽञ्जनं चैव प्राक्प्रयोज्यं त्रिदोषजे ॥ १४३ ॥

सुगमम् ॥ १४३ ॥

त्रिरात्रं पञ्चरात्रं वा दशरात्रमथापि वा ॥
लङ्घनं संनिपातेषु कुर्यादारोग्यदर्शनात् ॥ १४४ ॥

त्रिरात्रादिलङ्घनविधिविकल्पो यथाक्रममुल्बणवाताद्यपेक्षया विज्ञेयः । कुर्यादारोग्यदर्शनादित्यभिधानं समवृद्धदोषत्रयापेक्षया बलसंपदि वा ॥ १४४ ॥

एतावन्तं कालं कथं लङ्घनं सह्यत इत्याशङ्क्याऽऽह—

दोषाणामेव सा शक्तिर्लङ्घने या सहिष्णुता ॥
न तु दोषक्षये कश्चित्सहते लङ्घनादिकम् ॥ १४५ ॥
कफपित्ते द्रवे धातू सहेते लङ्घनं महत् ॥
आमक्षयादूर्ध्वमपि वायुर्न सहते क्षणम् ॥ १४६ ॥

सुगमम् ॥ १४५ ॥ १४६ ॥

आर्द्रकस्वरसोपेतं सैन्धवं कटुकत्रयम् ॥
आकण्ठं धारयेदास्ये निष्ठीवेच्च पुनः पुनः ॥ १४७ ॥
तेनास्य हृद्गतः श्लेष्मा मन्यापार्श्वशिरोगलात् ॥
लीनोऽप्याकृष्यते शुष्को लाघवं चास्य जायते ॥ १४८ ॥
पर्वभेदो ज्वरो मूर्छा निद्राकासगलामयाः ॥
मुखाक्षिगौरवं जाड्यमुत्क्लेशश्चोपशाम्यति ॥ १४९ ॥

आर्द्रकस्वरसः कोष्णः कार्यः ॥ १४७ ॥ १४८ ॥ १४९ ॥

सकृद्द्वित्रिचतुः कुर्याद्दृष्ट्वा दोषबलाबलम् ॥
एतद्धि परमं प्राहुर्भेषजं संनिपातिनाम् ॥ १५० ॥

---

१ क. घ. हृदयाच्छ्लेष्मा । २ क. घ. 'द्रा श्वास' ।

सुगमम् । कवलग्रहः ॥ १९० ॥

मातुलुङ्गार्द्रकरसं कोष्णं त्रिलवणान्वितम् ॥
अन्यद्वा सिद्धिविहितं नस्यं तीक्ष्णं प्रयोजयेत् ॥ १९१ ॥
तेन प्रभिद्यते श्लेष्मा प्रभिन्नश्च प्रसिच्यते ॥
शिरोहृदयकण्ठास्यपार्श्वरुक्चोपशाम्यति ॥ १९२ ॥

त्रिलवणान्वितमिति । सौवर्चलसैन्धवबिडानि तैर्युक्तं नस्यमेतत् । अन्यद्वा सिद्धिविहितमिति । भालुकितन्त्रोक्तत्वादस्य योगस्य भालुकितन्त्रस्यैव सिद्धिस्थानं ज्ञेयम् ॥ १९१ ॥ १९२ ॥

मधूकसारसिन्धूत्थवचोषणकणाः समाः ॥
श्लक्ष्णं पिष्ट्वाऽम्भसा नस्यं कुर्यात्संज्ञाप्रबोधनम् ॥ १९३ ॥

इति नस्यदानम् । ऊषणं मरिचम् । अम्भसा कोष्णेन ॥ १९३ ॥

शिरीषबीजगोमूत्रकृष्णामरिचसैन्धवैः ॥
अञ्जनं स्यात्प्रबोधाय सरसोनशिलालकैः[1] ॥ १९४ ॥

शिला मनःशिला ॥ १९४ ॥

कट्फलं पौष्करं भृङ्गी व्योषं यासश्च कारवी ॥
श्लक्ष्णं चूर्णीकृतं चैतन्मधुना सह लेहयेत् ॥ १९५ ॥
एषाऽवलेहिका हन्ति संनिपातं सुदारुणम् ॥
हिक्कां श्वासं च कासं च कण्ठरोधं नियच्छति ॥
एतद्योज्यं कफोद्रेके चूर्णमार्द्रकजै रसैः ॥ १९६ ॥

व्योषं त्रिकटुकम् । यासो दुरालभा । कारवी कृष्णजीरकम् । अष्टाङ्गावलेहिका ॥ १९५ ॥ १९६ ॥

सर्वेषु संनिपातेषु न क्षौद्रमवचारयेत् ॥
शीतोपचारि क्षौद्रं स्याच्छीतं चात्र विरुध्यते ॥ १९७ ॥

सर्वेषु संनिपातेषु न क्षौद्रमवचारयेदिति । सर्वसंनिपातज्वरेषु स्वेदस्य सर्वदा हितत्वेनाग्निसंबन्धादनुबन्धभूतं देहस्योष्णत्वमुष्णविरोधि च मधु तस्मान्नावचारणीयम् । चक्रेणाप्युक्तम्—विरोध्युष्णे मधु त्यक्त्वा कार्यैषाऽऽर्द्रकजै रसैरिति । शीतोपचारोऽस्यास्तीति शीतोपचारि शीतोपचारोचितमित्यर्थः ॥ १९७ ॥

ननु—"क्रियायास्तु गुणालाभे क्रियामन्यां प्रयोजयेत् ।
पूर्वस्यां शान्तवेगायां न क्रियासंकरो हितः" ॥

इत्यनेन क्रियासंकरो निषिद्धः । तत्कथमत्र नस्यनिष्ठीवनाञ्जनादयो युगपद्विधीयन्त इत्यत आह—

---

१ क. घ. °लावकैः ॥ १५४ ॥

क्रियाभिस्तुल्यरूपाभिः क्रियासांकर्यमिष्यते ॥
भिन्नरूपतया तास्तु तन्न कुर्वन्ति दूषणम् ॥ १५८ ॥

तुल्यरूपाभिरिति । वीर्येण कल्पनया तुल्याभिः । **क्रियासांकर्यमिष्यत इति** । क्रियासांकर्यदोष इष्यत इत्यर्थो ज्ञेयः । परतस्तु तन्न कुर्वन्ति दूषणमित्युक्तेः । सांकर्यं मिश्रता । तुल्यरूपाणामपि बह्वीनां क्रियाणामेकदा करणेऽग्निमन्दता । **भिन्नरूपतयेति** । कल्पनया वीर्येण वाऽतुल्यरूपतया । ता इति क्रियाः । **तन्न कुर्वन्ति दूषणमिति** । सांकर्यदूषणं न कुर्युः । भिन्नरूपता च विरोधासंभवे सति हेतुः । तेन नस्यनिष्ठीवनाञ्जनादीनां भिन्नवीर्यकल्पनानामनवस्थितत्वेनापरिणामित्वादविरुद्धानां तथाऽवलेहादेश्चातुल्यवीर्यकल्पनस्य प्रधानक्वाथाद्यौषधाङ्गत्वेन वृद्धवैद्यैर्व्यवह्रियमाणत्वाद्दोषादर्शनाच्चाविरुद्धस्य न सांकर्यदोषः । यासां तुल्यवीर्यकल्पनानां क्रियाणां युगपत्करणेऽभिमतकार्याजनकत्वेन विरोधो दृश्यते ताभिः सांकर्यदोषोऽङ्गी क्रियत एवेति ज्ञेयः । अन्ये त्वाहुः । क्रियाभिरित्यादिश्लोकार्धमन्तःपरिमार्जनाभिप्रायेण वर्णनीयम् । परिशिष्टं तु श्लोकार्धं बहिष्परिमार्जनाभिप्रायेण । तेनायमर्थः । एकस्मिन्नन्तःपरिमार्जने भक्षिते यद्यपरमन्तःपरिमार्जनमिष्यते तदा सांकर्यदूषणं न बहिष्परिमार्जने तु कर्तव्येऽवलेहभक्षणे न सांकर्यदोषः । तस्य क्वाथाद्यङ्गत्वेन व्यवहारात् ॥ १५८ ॥

शस्तं सुलङ्घितस्याऽऽदौ विधाय कवलग्रहम् ॥
लाजसक्तुकपथ्यं स्यात्सैन्धवेनावचूर्णितम् ॥ १५९ ॥

लाजसक्तुकपथ्यं स्यादिति कस्यचिन्मतम् ॥ १५९ ॥

रक्तपित्तहितत्वेन दाहज्वरहृतेस्तथा ॥
सक्तवः शीतवीर्याः स्युर्लाजपूर्वा हिता न ते ॥ १६० ॥

तद्दूषयति—**सक्तवः शीतवीर्याः स्युर्लाजपूर्वा हिता न त इति** । लाजपूर्वाः सक्तवो लाजसक्तवः शीतवीर्या अतः संनिपातज्वरे हिता न स्युः ॥ १६० ॥

पाचनो दीपनो लाजमण्डस्तेनोष्ण इष्यते ॥ १६१ ॥
अतोऽयं दशमूलादिसाधितो भिषजां मतः ॥
तच्चेज्जीर्यत्यविघ्नेन ज्वरी जीवेत्तदा ध्रुवम् ॥ १६२ ॥

सुगमम् ॥ १६१ ॥ १६२ ॥

पञ्चमुष्टिकयूषेण त्रिकण्टककृतेन वा ॥
आ दोषशमनात्पथ्यं त्रिकण्टेनैव साधयेत् ॥ १६३ ॥

त्रिकण्टककृतेन वेति । त्रिकण्टकानि कण्टकारीदुरालभागोक्षुरकास्तैः कृतेन यूषेण ॥ १६३ ॥

---

१ घ. °स्तं तु ल° । २ घ. °रकृतेऽथवा । स° ।

यवकोलकुलत्थानां मुद्गमूलकशुण्ठयोः ॥
एकैकं मुष्टिमाहृत्य पचेदष्टगुणे जले ॥ १६४ ॥
पञ्चमुष्टिक इत्येष वातपित्तकफापहः ॥
शस्यते गुल्मशूले च श्वासे कासे क्षये ज्वरे* ॥ १६५ ॥

एकैकं मुष्टिमाहृत्येति । प्रत्येकमेषामन्तर्नखमुष्टिमाहृत्य न तु मुष्टिः पलं द्रव्यस्य बहुत्वादयमेव पक्षः प्रचारी । एकैकमाहृत्य मिलितानां मुष्टिं पलं पचेदित्यर्थः । चक्रस्तु प्रत्येकमेषां च पलं द्रव्यबहुत्वं चाऽऽहारद्रव्यत्वान्न दोषायेत्याह । पञ्चमुष्टिकयूषः ॥ १६४ ॥ १६५ ॥

पञ्चमूली किरातादिर्गणो योज्यस्त्रिदोषजे ॥
पित्तोत्कटे च मधुना कणया वा कफोत्कटे[1] ॥ १६६ ॥

पित्तोत्कटेऽल्पा पञ्चमूली कफोत्कटे तु महती । किरातं नागरं मुस्तं गुडूची चेति किरातादिः क्वाथोऽयम् । अत्र पित्तोत्कटे मधु कणा वा प्रक्षेपः । चातुर्भद्रकपञ्चमूलम् ॥ १६६ ॥

बिल्वश्योनाकगम्भारीपाटलीगणकारिका ॥
दीपनं श्लेष्मवातघ्नं पञ्चमूलमिदं महत् ॥ १६७ ॥

महदिति । महातरुसंभवत्वान्महत् । वक्ष्यमाणशालिपर्ण्यादीनामपि स्वल्पपञ्चमूलत्वं स्वल्पतरुसंभवत्वात् ॥ १६७ ॥

शालिपर्णी पृथक्पर्णी बृहतीद्वयगोक्षुरम् ॥
वातपित्तहरं वृष्यं कनीयः पञ्चमूलकम् ॥ १६८ ॥

सुगमम् ॥ १६८ ॥

---

* ख पुस्तके "कारवीपुष्करैरण्डत्रायन्तीवासकामृताः । दशमूली शठी शृङ्गी पाठा भार्गी पुनर्नवा ॥ १ ॥ तुल्यं मूत्रेण निष्क्वाथ्य पीताश्चैता विशोधनम् । अभिन्यासं ज्वरं घोरमाशु हन्ति समुच्छ्रितम् ॥ २ ॥ मातुलुङ्गरसं तस्य हिङ्गुशुण्ठीयुतं मुखे । दद्यादाबोधनं तीक्ष्णं कटुतिक्तोपसंहितम् ॥ ३ ॥ कृते क्रियाविधानेऽपि संज्ञा यस्य न जायते । पादयोस्तु ललाटे वा दहेल्लोहशलाकया" ॥४॥ इत्यधिकमत्र ।

† ख पुस्तके—"वाताधिके संनिपाते दशमूलं प्रयोजयेत् । पित्तोत्तरे च शठ्यादि बृहत्यादि कफाधिके ॥ १ ॥ भूनिम्बकारवी तिक्ता वचा कट्फलं रजः । उद्धूलनं त्रिदोषोत्थे स्वेदोऽभिष्यन्दिजे ज्वरे ॥ २ ॥ दशमूलीशठीशृङ्गीव्योषक्वाथं पिबेन्नरः । संनिपातज्वरं हन्ति इत्याह कपिलो मुनिः ॥ ३ ॥ संज्ञानाशो हृदिस्तम्भो विष्टम्भो गौरवारुची । अरतिर्बलहानिश्च धातुपाकस्य लक्षणम् ॥ ४ ॥ पञ्चदशाङ्गः" इत्यधिकमत्र ।

---

[1] घ. "नं कफवा" ।

उभयं दशमूलं तु संनिपातज्वरापहम् ॥
कासे श्वासे च तन्द्रायां पार्श्वशूले च शस्यते ॥
पिप्पलीचूर्णसंयुक्तं कण्ठहृद्ग्रहनाशनम् ॥ १६९ ॥

सुगमम् । दशमूलम् ॥ १६९ ॥

चिरज्वरे वातकफोल्बणे वा त्रिदोषजे वा दशमूलमिश्रः ॥
किराततिक्तादिगणः प्रयोज्यः शुद्ध्यर्थिने वा त्रिवृता विमिश्रः ॥१७०॥

शुद्ध्यर्थिने वा त्रिवृता विमिश्र इति । मलविबन्धे सति शोधनार्थं त्रिचतुरत्रिवृच्चूर्णमापकाणां प्रक्षेपः । क्वाथोऽयं चतुर्दशाङ्गः ॥ १७० ॥

दशमूली शठी शृङ्गी पौष्करं सदुरालभम् ॥
भार्गी कुटजबीजं च पटोलं कटुरोहिणी ॥ १७१ ॥
अष्टादशाङ्ग इत्येष संनिपातज्वरापहः ॥
कासहृद्ग्रहपार्श्वार्तिश्वासहिक्कावमीहरः ॥ १७२ ॥

वातश्लेष्महरोऽष्टादशाङ्गः ॥ १७१ ॥ १७२ ॥

भूनिम्बदारुदशमूलमहौषधाब्द-
तिक्तेन्द्रबीजधनिकेभकणाकषायः ॥
तन्द्राप्रलापकसनारुचिदाहमोह-
श्वासादियुक्तमखिलं ज्वरमाशु हन्ति ॥ १७३ ॥

दारु देवदारु । तिक्ता कटुरोहिणी । इन्द्रबीजमिन्द्रयवः । धनिकं धान्यम् । इभकणा हस्तिपिप्पली । अष्टादशाङ्गः ॥ १७३ ॥

द्राक्षाऽमृता शठी शृङ्गी मुस्तकं रक्तचन्दनम् ॥ १७४ ॥
नागरं कटुकं पाठा भूनिम्बं सदुरालभम् ॥
उशीरं पद्मकं धान्यं वालकं कण्टकारिका ॥ १७५ ॥
पुष्करं पिचुमन्दं चाष्टादशाङ्गमिदं शुभम् ॥
जीर्णज्वरारुचिश्वासकासश्वयथुनाशनम् ॥ १७६ ॥

इत्यष्टादशाङ्गः । सुगमम् ॥ १७४ ॥ १७५ ॥ १७६ ॥

कट्फलं पौष्करं शृङ्गी मुस्तकं कटुकं शठी ॥
समांशान्येकशो वाऽपि श्लक्ष्णचूर्णानि कारयेत् ॥ १७७ ॥
आर्द्रकस्वरसक्षौद्रं लिह्यात्कफविनाशनम् ॥
शूलानिलारुचिच्छर्दिकासश्वासक्षयापहम् ॥ १७८ ॥

सुगमम् ॥ १७७ ॥ १७८ ॥

---

१ घ. 'कट्वर' ।

मुस्तापर्पटकोशीरदेवदारुमहौषधम् ॥
त्रिफला धन्वयासश्च नीली कम्पिल्लकं त्रिवृत् ॥ १७९ ॥
किराततिक्तकं पाठा बला कटुकरोहिणी ॥
मधुकं पिप्पलीमूलं मुस्ताद्यो गण उच्यते ॥ १८० ॥
अष्टादशाङ्गमुदितमेतद्वा संनिपातनुत् ॥
पित्तोत्तरे संनिपाते हितं चोक्तं मनीषिभिः ॥
मन्यास्तम्भ उरोघात उरःपार्श्वशिरोग्रहे ॥ १८१ ॥

नीली कम्पिल्लकमिति। नीली। नीलिवुह्ना(?)। स्वनामप्रसिद्धेति चक्रः। कम्पिल्लकं गुडारोचनिका। अष्टादशाङ्गः ॥ १७९ ॥ १८० ॥ १८१ ॥

बृहत्यौ पौष्करं भार्गी शठी शृङ्गी दुरालभा ॥
वत्सकस्य च बीजानि पटोलं कटुरोहिणी ॥ १८२ ॥
बृहत्यादिर्गणः प्रोक्तः संनिपातज्वरापहः ॥
कासादिषु च सर्वेषु हितः सोपद्रवेषु च ॥ १८३ ॥

कासादिषु च सर्वेष्विति। शठ्यादियोगोक्तेषु। चरके शठ्याद्यनन्तरं बृहत्यादिपाठाद्बृहत्यादिः पित्तश्लेष्मोत्तरे हितः शठ्यादिश्च वातश्लेष्मोत्तरे। बृहत्यादिः ॥ १८२ ॥ १८३ ॥

शठी पुष्करमूलं च व्याघ्री शृङ्गी दुरालभा ॥
गुडूची नागरं पाठा किरातं कटुरोहिणी ॥ १८४ ॥
एष शठ्यादिको वर्गः संनिपातज्वरापहः ॥
कासहृद्ग्रहपार्श्वार्तिश्वासे तन्द्र्यां च शस्यते* ॥ १८५ ॥

सुगमम्। शठ्यादिः ॥ १८४ ॥ १८५ ॥

स्वेदोद्गमे भृष्टकुलत्थचूर्णनिपातनं शस्तमिति ब्रुवन्ति ॥ १८६ ॥

स्वेदोद्गमे भृष्टकुलत्थचूर्णनिपातनमिति। कुलत्थस्य स्तम्भनत्वाच्छोषकत्वाच्च स्वेदे हितत्वम् ॥ १८६ ॥

मृत्युश्च तस्मिन्बहुपिच्छिलत्वाच्छीतस्य जन्तोः परितः सरत्वात् ॥
स्वेदो ललाटे हिमवान्नरस्य शीतार्दितस्यैति सुपिच्छिलश्च ॥
कण्ठस्थितो यस्य न याति वक्षो नूनं यमस्यैति गृहं स मर्त्यः ॥१८७॥

स्वेदविशेषविषयमसाध्यत्वं ख्यापयितुमधिकश्च ग्रन्थः क्वचित्पठ्यते।

---

* खपुस्तके "शठी पुष्करमूलं च गुडूची विश्वभेषजम्। तिक्तकं त्रायमाणं च दुरालभा च पिप्पली ॥ १ ॥ व्याघ्रीपर्पटकौ रास्ना अभया कटुरोहिणी। देवदारु च भार्गी च समभागानि कारयेत् ॥ २ ॥ बृहच्छठ्यादिको वर्गः संनिपातज्वरापहः। कासं श्वासं दिवा निद्रां रात्रौ जागरणं तथा ॥ ३ ॥ मुखशोषं च तृष्णां च दाहं च शमयत्यपि"। इत्यधिकमत्र।

तद्यथा—"स्रुतस्वेदो ललाटाद्यः श्लथसंधानबन्धनः ।
मुहुर्मुहुरुत्थाप्यमानस्तु स स्थूलोऽपि न जीवति ॥
यस्य स्वेदोऽतिबहुलः पिच्छिलो याति सर्वतः ।
रोगिणः शीतगात्रस्य तदा मरणमादिशेत् " ॥ १८७ ॥

जीर्णसंनिपातजे योगमाह—

त्रिवृद्विशालाकटुकात्रिफलारग्वधैः कृतः ॥
सक्षारो भेदनः क्काथः पेयः सर्वज्वरापहः ॥ १८८ ॥

विशाला गोरक्षकर्कटी । कटुका कटुरोहिणी । सक्षार इति । क्षारो यवक्षारः स च प्रक्षेपः । सर्वज्वरापह इति । सर्वज्वरहन्ता । योगोऽयं जीर्णसंनिपातज्वराभिप्रायः ॥ १८८ ॥

संनिपातज्वरस्य मोक्षवधयोरवधिमाह—

पित्तकफानिलवृद्ध्या दशदिवसद्वादशाहसप्ताहात् ॥
हन्ति विमुञ्चति पुरुषं त्रिदोषजो धातुमलपाकात् ॥ १८९ ॥

पित्तवृद्धया दशाहात् । कफवृद्धया द्वादशाहात् । अनिलवृद्ध्या सप्ताहात् । पित्तवृद्ध्येव पित्तानिलवृद्ध्या कफवृद्ध्येव कफानिलवृद्ध्या योगवाहित्वाद्वायोः पित्तकफवृद्धया तु मध्यविधयैकादशाहादिति ज्ञेयम् । धातुपाकाद्धन्ति । मलपाकाद्विमुञ्चति । धातुमलपाके च प्राक्तनं कर्म कारणं तत्र यदि जीवनसंवर्तकं कर्मास्ति तदा मलपाकोऽन्यथा धातुपाकः स च मज्जशुक्रादिपातादवगन्तव्यः । दशाहादिव्यवस्था च मध्यमन्दशीघ्रशक्तित्वाद्दोषाणाम् । यथोक्तकालनियमश्च तथास्वभावाद्व्याधेः । विचित्रा हि व्याधिविशेषस्य स्वभावाः । तथाहि—अग्निरोहिणी सप्ताहान्निहन्ति न तथाऽन्ये विकारा इति ॥ १८९ ॥

सप्तमी द्विगुणा या तु नवम्येकादशी तथा ॥
एषा त्रिदोषमर्यादा मोक्षाय च वधाय च ॥ १९० ॥

वातवृद्धया सप्तमी द्विगुणा पित्तवृद्धया नवमी द्विगुणा कफवृद्ध्यैकादशी द्विगुणा । अत्र सर्वत्र रात्रिरित्यध्याहार्यं तेन सप्तमी रात्रिर्नवमी रात्रिरित्यर्थो भवति । अत्र निपातस्यानेकार्थत्वात्तुशब्दश्चार्थे तेनाद्विगुणा अपि सप्तम्यादयो ग्राह्याः । एतत्संवादात्पूर्वश्लोकेऽपि दशमदिनप्रत्यासत्त्या नवम्येकादशी च ग्राह्या । वृद्ध्येति पदमावर्त्य च सर्वत्र द्वैगुण्यमपि ज्ञेयम् । तथाऽत्रापि श्लोक एकादशीत्यस्यैकेति पदमावर्तनीयं तच्च मत्वर्थीयप्रत्ययान्तं प्रत्येतव्यं तेन नवम्येकया सहिता दशम्येकादेश्यकसहिता द्वादशीति मिथोऽविरोधः ।

---

१ क. यावन्नव ।

"सप्तमे दिवसे प्राप्ते दशमे द्वादशेऽपि वा ।
पुनर्घोरतरो भूत्वा प्रशमं याति हन्ति वा " ॥

इत्यत्र सुश्रुतवचनेऽपि पुनःशब्देऽपि द्वैगुण्यं व्याख्येयम् । प्रत्यासत्त्या च नवमैकादशदिनपरिग्रहः । एवमेवंभूतमन्यदपि वचनं समाधेयम् । चतुर्विंशत्यधिकश्च मर्यादादिवसो नास्त्यागमादर्शनात् ॥ १९० ॥

संनिपाते प्रकम्पन्तं विलपन्तं च यो नरम् ॥
भोजयेत्पिशितैः सार्धं स वैद्याख्यां व्रजेत्कथम् ॥ १९१ ॥

सुगमम् ॥ १९१ ॥

संनिपाते प्रकम्पन्तं विलपन्तं च यो घृतम् ॥
भोजयेत्पाययेच्चापि तौ स्यातां च कथं शुभौ ॥ १९२ ॥

सुगमम् ॥ १९२ ॥

संनिपातेषु दाहार्तं यः सिञ्चेच्छीतवारिणा ॥
आतुरः स कथं जीवेद्भिषग्वा स कथं भवेत् ॥ १९३ ॥

सुगमम् ॥ १९३ ॥

संनिपातार्णवे मग्नं योऽभ्युद्धरति मानवम् ॥
कस्तेन न कृतो धर्मः कां तु पूजा न सोऽर्हति ॥ १९४ ॥

सुगमम् ॥ १९४ ॥

मृत्युना सह योद्धव्यं संनिपातं चिकित्सता ॥
यश्च तत्र भवेज्जेता स जेताऽऽमयसंकरे ॥ १९५ ॥

आममयसंकर इति । रोगसंकरे ॥ १९५ ॥

संनिपातान्तकर्णस्य शोफे महति दारुणे* ॥ १९६ ॥

संनिपातान्तकर्णस्य शोथ इत्यत्र चिकित्सोच्यत इति शेषः ॥ १९६ ॥

रक्तावसेचनैः पूर्वं सर्पिष्पानैश्च तं जयेत् ॥
प्रदेहैः कफपित्तघ्नैर्वमनैः कवलग्रहैः ॥ १९७ ॥

सर्पिष्पानैरिति । सर्पिः पञ्चतिक्तादि तस्य सर्पिषः पानैः प्रदेहैः । कफपित्तघ्नैरिति । कफपित्तहरद्रव्यकृतैः प्रलेपैः ॥ १९७ ॥

बीजपूरकमूलानि अग्निमन्थस्तथैव च ॥
सनागरं देवदारु रास्नाचित्रकपेषितम् ॥ १९८ ॥

---

*ख. पुस्तके "संनिपातज्वरस्यान्ते कर्णमूले सुदारुणः । शोथः संजायते तेन कश्चिदेव विमुच्यते" इत्यधिकम् ।

प्रलेपनमिदं श्रेष्ठं गलशोथविनाशनम् ॥
कुलत्थं कट्फलं शुण्ठी कारवी च समांशकैः ॥
सुखोष्णैर्लेपनं कार्यं कर्णमूले मुहुर्मुहुः* ॥ १९९ ॥

सुगमम् ॥ १९८ ॥ १९९ ॥

क्रमप्राप्तामागन्तुचिकित्सामाह—

अभिचाराभिशापोत्थौ ज्वरौ होमादिना जयेत् ॥

अभिचारोऽथर्ववेदविदां श्येनादियागे विपरीतमन्त्रैर्लेहे स्रुचा सर्षपादिहोम इत्याहुः । डल्हणस्त्वभिचारो यन्त्रमन्त्रादिभिरवपीडनमित्याह । अभिशापो गुरुवृद्धादीनामनिष्टाभिशापनं तदुत्थौ । होमादिनेत्यत्राऽऽदिग्रहणेन प्रायश्चित्तबलिमङ्गलजाप्यादयो गृह्यन्ते ॥

दानस्वस्त्ययनातिथ्यैरुत्पातग्रहपीडजौ ॥ २०० ॥

दानस्वस्त्ययनातिथ्यैरिति । दानं देवब्राह्मणादिभ्यः सुवर्णाद्युपढौकनम् । स्वस्त्ययनमाशीर्वादः । आतिथ्यमतिथिपूजा । **उत्पातग्रहपीडजाविति** । उत्पातजं ग्रहपीडाजं च । उत्पातोऽनिष्टसूचकं निर्घातादि । ग्रहा आदित्यादयः । ङ्यापोः संज्ञाछन्दसोर्बहुलमित्यनेन पीडाशब्दस्याऽऽकारस्य ह्रस्वत्वम् ॥ २०० ॥

ओषधीगन्धविषजौ विषपित्तप्रबाधनैः ॥
जयेत्कषायैर्मतिमान्सर्वगन्धकृतैर्भिषक् ॥ २०१ ॥

ओषधीगन्धविषजाविति । तीव्रौषधीगन्धाघ्राणस्थावरविषभक्षणकृतौ । **विषपित्तप्रबाधनैरिति** । विषपित्तचिकित्सितैः । कैस्तैरित्यत उक्तम्—**जयेत्कषायैरित्यादि** । **सर्वगन्धकृतैरिति** । सर्वगन्ध एलादिगणस्तत्कृतैः सौश्रुतत्वादस्य योगस्य ।

यत्तु—'चातुर्जातककर्पूरकङ्कोलागरुसिह्लकम् ॥
लवङ्गसहितं चैव सर्वगन्धं विनिर्दिशेत्' ॥

इति निघण्टुकारवचनं क्वचिच्छ्रूयते तदुद्वर्तनादिविषयं ज्ञेयम् । अन्ये विषपीतप्रसाधनैरिति पठन्ति व्याख्यानयन्ति च विषपीतस्य यानि चिकित्सितानि तैरित्यर्थः ॥ २०१ ॥

क्रोधजे पित्तजित्काम्या अर्थाः सद्वाक्यमेव च ॥ २०२ ॥

सद्वाक्यमिति । सान्त्वनार्थं साधुवचनम् ॥ २०२ ॥

---

* ख पुस्तके "कट्फलाब्दवचापाठापुष्कराजाजिपर्पटैः । देवदार्वभयाशृङ्गीकणाभूनिम्बनागरैः ॥ १ ॥ भार्गीकलिङ्गकटुकाशठीकट्तृणधान्यकैः । समांशैः साधितः क्वाथो हिङ्ग्वार्द्रकरसैर्युतः ॥ २ ॥ सर्वान्गलामयान्हन्ति स्वरभेदं कफात्मकम् । कर्णमूलोद्भवं शोथं हन्ति मन्यागलोद्भवम् ॥ ३ ॥ कफवातज्वरं कासं तथा हन्ति गलामयान् " इत्याधिकमत्र ।

---

१ घ. संनिपाते ।

अभ्यासनेष्टलाभेन वायोः प्रशमनेन च ॥
हर्षणैश्च शमं यान्ति कामशोककभयज्वराः ॥ २०३ ॥

हर्षणैश्चेति चकारः क्रोधादिभिः परस्परं प्रतिद्वंद्वैरिति समुच्चिनोति । यदुक्तम्—"कामात्क्रोधज्वरो नाशं क्रोधात्कामसमुद्भवः ॥
याति ताभ्यामुभाभ्यां तु भयशोकसमुद्भवः" इति ॥ २०३ ॥

भूतज्वरचिकित्सितमतिदेशेनाऽऽह—

भूतविद्यासमुद्दिष्टैर्बन्धावेशनपूजनैः ॥
जयेद्भूताभिषङ्गोत्थं मनःसान्त्वैश्च मानसम् ॥ २०४ ॥

बन्धावेशनपूजनैरिति । अन्तर्निविष्टस्य भूतस्य पुनरपसरतः संयमनं बन्धः । मन्त्रेणाऽऽकृष्य मस्तकनिवेशनमावेशनम् । तोयधिबल्यादिदानं पूजनं तैः । पूजनशब्दस्य स्थाने क्वचित्ताडनशब्दस्य पाठः । ताडनं सर्षपादिभिः समन्त्रैरभिहननम् । **भूताभिषङ्गोत्थमिति** । भूतसंबन्धसमुत्थमिति । मनःसान्त्वैरित्यत्र विज्ञानाद्यैरिति केचित्पठन्ति ॥ २०४ ॥

संप्रति जीर्णज्वरचिकित्साया अवसरः—

निदिग्धिकानागरकामृतानां क्वाथं पिबेन्मिश्रितपिप्पलीकम् ॥
जीर्णज्वरारोचककासशूलश्वासाग्निमान्द्यार्दितपीनसेषु ॥ २०५ ॥

निदिग्धिका कण्टकारी । **मिश्रितपिप्पलीकमिति** । प्रक्षिप्तपिप्पलीचूर्णम् । पिप्पलीचूर्णस्य माषकद्वयं प्रक्षेपः प्रचारात् । एवमन्यत्रापि । निदिग्धिकादिर्वातकफे क्रियते । पित्तानुबन्धे पिप्पलीं त्यक्त्वा मधु क्षिपन्ति **वृद्धाः** । पुराणप्रतिश्याये दृष्टफलोऽयं योगः ॥ २०५ ॥

अस्य सोपपत्तिं वृद्धवैद्यव्यवहारसिद्धमुपयोगसमयं वृन्द आह—

हन्त्यूर्ध्वजानयं प्रायः सायं तेनोपयुज्यते ॥

किंतु प्रातरुत्थाय तां पिबेदिति बिन्दुसारदर्शनात्प्रातःसमयेऽपि कर्तव्योऽसौ ।

कासाजीर्णारुचिश्वासहृत्पाण्डुक्रिमिरोगनुत् ॥
जीर्णज्वरेऽग्निमान्द्ये च शस्यते गुडपिप्पली ॥ २०६ ॥

शस्यते गुडपिप्पलीति । गुडपिप्पल्योः प्रायः प्रत्येकं माषत्रयेण प्रचारः ॥२०६॥

पिप्पलीचूर्णसंयुक्तः क्वाथश्छिन्नोद्भवोद्भवः ॥
जीर्णज्वरकफध्वंसी पञ्चमूलीकृतोऽथवा ॥ २०७ ॥

छिन्नोद्भवोद्भव इति । छिन्नोद्भवा गुडूची । **पञ्चमूलीकृतोऽथवेति** । पञ्चमूली महती । अत्रापि पिप्पलीचूर्णप्रक्षेपः । एतत्क्वाथद्वयं प्रायः सायमुपयुज्यते ॥ २०७ ॥

---

१ क. °नताडनैः ।

शिरोगौरवशूलघ्नमिन्द्रियप्रतिबोधनम् ॥
जीर्णज्वरे रुचिकरं दद्याच्छीर्षविरेचनम् ॥ २०८ ॥

जीर्णज्वरे न तरुणे । सांनिपातिके पुनः संज्ञाप्रबोधनार्थं तरुणेऽपि प्रयुज्यते शीर्षविरेचनमिति नस्यम् ॥ २०८ ॥

इदानीं दुर्बलस्य चिरोत्थिते ज्वरे पथ्यसंभोजनैर्बृंहणविधिमाह—

संततं विषमं वाऽपि क्षीणस्य सुचिरोत्थितम् ॥
ज्वरं संभोजनैः पथ्यैर्ज्वरघ्नैः समुपाचरेत् ॥ २०९ ॥

संततमिति नित्यानुषक्तं न तु पारिभाषिकम् । तस्य विषममित्यनेनैव गृहीतत्वात् । विषमं सततान्येद्युष्कादिकम् । संभोजनैरिति बृंहणैः । पथ्यैरिति लघुहितैः । अन्यत्राप्युक्तम्—

"दौर्बल्याद्देहधातूनां ज्वरो जीर्णोऽनुवर्तते ॥
बल्यैः संबृंहणैस्तस्मादाहारैः समुपाचरेत्" इति ॥ २०९ ॥

किं तत्संभोजनं पथ्यमित्यत आह—

तण्डुलीयकवास्तूकवालमूलकपर्पटान् ॥ २१० ॥
पटोलममृतापत्रं शाकार्थं दार्विपत्रिकाम् ॥
मांसार्थमेणलावादीन्दद्याद्युक्त्या विचक्षणः ॥ २११ ॥

दार्विपत्रिका दार्विकाशाकम् ॥ २१० ॥ २११ ॥

ज्वरक्षीणस्य न हितं वमनं न विरेचनम् ॥
कामं तु पयसा तस्य निरूहैर्वा हरेन्मलान् ॥ २१२ ॥

काममित्यनुमतम् । पयसेति दुग्धपानेन । दुग्धं त्वनुलोमकतया दोषहरं भवत्येव ॥ २१२ ॥

अतः परं ज्वरोपशमेऽरोचकादिप्रतिषेधार्थमाह—

अरोचके गात्रसादे वैवर्ण्येऽङ्गमलादिषु ॥
शान्तज्वरोऽपि शोध्यः स्यादनुबन्धभयान्नरः ॥ २१३ ॥

गात्रसादोऽङ्गग्लानिः । **वैवर्ण्येऽङ्गमलादिष्विति।** देहमूत्रपुरीषादिषु वातपित्तकफैः क्रमादरुणपीतशुक्ललक्षणविपरीतवर्णयोगे कृते सति । अनेन मलाश्रितदोषकृतवैवर्ण्यवचनेन दोषस्य कोष्ठगतत्वं प्रतीत्य शोधनविषयत्वमुक्तम्। **शान्तज्वरोऽपीति ।** शान्त इव शान्तो लीनज्वर इत्यर्थः । सर्वथा शान्तस्यारोचकादिकर्तृत्वानुपपत्तेः । **शोध्य इति ।** शोधयितव्यः शोधनजितानां व्याधीनामपुनर्भूतेः ।

यदुक्तम्—"दोषाः कदाचित्कुप्यन्ति जिता लङ्घनपाचनैः ।
जिताः संशोधनैर्ये तु न तेषां पुनरुद्भवः" इति ।

अनुबन्धभयादिति । अनुबन्धः पुनरुद्भवस्तस्य शङ्कातः ॥ २१३ ॥

क्षीरावस्थामाह—

जीर्णज्वरे कफे क्षीणे क्षीरं स्यादमृतोपमम् ॥

कफे क्षीण इति । कफक्षयाद्वातपित्तोत्तरतायां जातायां क्षीरममृतायते । यदुक्तम्—"दाहतृष्णापरीतस्य वातपित्तोत्तरं ज्वरम् ।
बद्धप्रच्युतदोषं वा निरामं पयसा जयेत् " इति ।

क्षीरस्यानेकविधिमाहुस्तन्त्रान्तरीयाः—

"संस्कृतं शीतमुष्णं वा दद्याद्धारोष्णमेव वा ।
विभज्य काले भुञ्जीत ज्वरिणं हन्त्यतोऽन्यथा " इति ॥

क्षीरं तरुणज्वरे पीतं सत्किं कुर्यादित्याह—

तदेव तरुणे पीतं विषवद्धन्ति मानवम् ॥ २१४ ॥

तदेवेति पयः । तरुणे तरुणज्वरे । यद्यप्यस्य जीर्णज्वरे विधानात्तरुणे दोषकरत्वावगतिस्तथाऽपि प्रमादादपि तरुणे न प्रयोक्तव्यमिति तद्दूषणाभिधानम् ॥ २१४ ॥

कासाच्छ्वासाच्छिरःशूलात्पार्श्वशूलात्सपीनसात् ॥
मुच्यते ज्वरितः पीत्वा पञ्चमूलीशृतं पयः ॥ २१५ ॥

पञ्चमूलीशृतमिति । पञ्चमूल्यत्र कनीयसी वातपित्तहरत्वात् । क्षीरपाकपरिभाषया पञ्चमूलीद्रव्यार्धपले क्षीरपलचतुष्टयं षोडशजलपलानि दत्त्वा क्षीरशेषः कार्यः । एवं सर्वत्र ॥ २१५ ॥

त्रिकण्टकवचा[1]व्याघ्रीगुडनागरसाधितम् ॥
वर्चोमूत्रविबन्धघ्नं शोषज्वरहरं पयः ॥ २१६ ॥

गुडनागरसाधितमिति । गुडो द्रव्यान्तरतुल्यमान एवात्र प्रक्षेपः । गुडक्काथस्य निष्प्रयोजकत्वादिति केचित् ॥ २१६ ॥

ग्रन्थान्तरात्क्षीरपाकस्य विशेषविधिः —

द्रव्यादष्टगुणं क्षीरं क्षीरात्तोयं चतुर्गुणम् ॥
क्षीरावशेषः कर्तव्यः क्षीरपाके त्वयं विधिः ॥ २१७ ॥

"नस्यान्मुक्तरसं सम्यग्द्रव्यं क्षीरादिभिः सह ॥
तन्निर्दिशेद्वारि पूर्वं पादवत्साधयेद्भिषक् ॥

इत्यनेन पूर्वं षोडशभागं वारि चतुर्भागावशेषं साधयेत्पश्चात्तेन वारिणा तुल्यानि क्षीरादीन्यावारिक्षयात्पचेत् ॥ २१७ ॥

---

[1] क. 'कवलाव्या' ।

पञ्चमूलीशृतं क्षीरं चतुर्गुणजलेन वा ॥
शिंशपागण्डिकाभिर्वा धारोष्णं वा ज्वरापहम् ॥ २१८ ॥

पञ्चमूलीशृतं क्षीरं चतुर्गुणजलेन वेत्येको योगः । चतुर्गुणजलेन निरौषधमेव क्षीरं साध्यमित्यन्यः । पञ्चमूलीशृतं क्षीरमुक्तमपि समस्तश्लोकानुरोधात्पुनर्लिखितम् । **शिंशपागण्डिकाभिरिति** । शिंशपा शिंशवीति लोके । तस्या गण्डिका खण्डगण्डिका ताभिः । अयं च क्षीरविधिः **सुश्रुतमतेन** । **चरके** तु कषायानन्तरं सर्पिस्ततः क्षीरम् । तद्यथा—ज्वरे पेयाः कषायाश्च सर्पिः क्षीरं विरेचनमिति ॥ २१८ ॥

सततादिविषमज्वराणां चिकित्सां विवक्षुस्तेषां संप्राप्तिमाह—

कृशानां ज्वरमुक्तानां मिथ्याहारविहारिणाम् ॥
दोषः स्वल्पोऽपि संवृद्धो देहिनामनिलेरितः ॥ २१९ ॥
सततान्येद्युष्कत्र्याख्यचतुर्थान्सप्रलेपकान् ॥
कफस्थानविभागेन यथासंख्यं करोति हि ॥ २२० ॥
अहोरात्रादहोरात्रात्स्थानात्स्थानं प्रपद्यते ॥
ततश्चाऽऽमाशयं प्राप्य दोषः कुर्याज्ज्वरं नृणाम् ॥ २२१ ॥

अस्यायमर्थः । कृशानां मिथ्याहारविहारिणां ज्वरमुक्तानां च मिथ्याहारविहारिणां दोषः पूर्वं पथ्यसेवया स्वल्पोऽपि मिथ्याहारविहाराभ्यामतिसंवृद्धो लब्धबलोऽनिलेरितो वातप्रेरितः सन्सततादींञ्जनयति । **कफस्थानविभागेनेति** । आमाशयहृदयकण्ठशिरःसंधय इति पञ्च कफस्थानानि तेषां विभागेन । यथासंख्यं दोषैरहोरात्रात्स्थानात्स्थानं प्रपद्याऽऽमाशयं गत्वा सततादयः क्रियन्ते । तदयमर्थः । आमाशयस्थो दोषोऽहोरात्रात्सततं करोति द्विकालम् । न च सर्वदा । आमाशयप्राह्या सदाऽस्य संभवप्रसङ्गः । अहोरात्रात्स्वकोपकालापेक्षया तदुत्पत्तेः । हृदयस्थो दोष आमाशयं प्रपद्यान्येद्युष्कमेककालं करोति सततारम्भकदोषापेक्षयाऽस्य व्यवहितत्वात् । कण्ठस्थो दोष एकस्मिन्दिने हृदयमायाति । अपरस्मिन्दिन आमाशयमागम्य तृतीयेऽह्नि तृतीयकं कुर्यात् । शिरस्थो दोषः कण्ठहृदयामाशयांस्त्रिभिर्दिनैः क्रमेण प्राप्य चतुर्थेऽह्नि चतुर्थकं करोति । संधिस्थस्तु प्रलेपकं कुर्यात् । संधयश्चाऽऽमाशयेऽपि सन्तीति । अयं सर्वदा भवतीति । प्रभावाच्च शोषिणामेव स्यात् । अयं त्वविषमः । अन्ये चत्वारो मुक्तानुबन्धत्वेन विषमाः । सर्वेषु कफस्थानेषु व्यवस्थितो दोषः संततं करोतीति ज्ञेयं **तन्त्रान्तरोक्तत्वात्** । दोषशब्दोऽत्र पृथग्द्वंद्वसमस्तरूपो वातादिर्ग्राह्यः । अनिलेरितत्वं च वातस्यापि स्थितस्य बाह्यहेतुप्रचुरीभूतेनापरेण वातेन संभवति ॥ २१९ ॥ २२० ॥ २२१ ॥

अपरो विषमो रात्रिज्वरो दिवाज्वरश्च तावाह—

समौ वातकफौ यस्य हीनपित्तस्य देहिनः ॥
प्रायो रात्रौ ज्वरस्तस्य दिवा हीनकफस्य च ॥ २२२ ॥

दिवाहीनकफस्य चेति । हीनकफस्य चकारात्समवातपित्तस्य दिवाज्वरो भवति ॥ २२२ ॥

प्रलेपकस्त्वविषमः प्रायः क्लेशाय शोषिणाम्* ॥
कलिङ्गकाः पटोलस्य पत्रं च कटुरोहिणी ॥ २२३ ॥

सुगमम् ॥ २२३ ॥

पटोलं सारिवा मुस्तं पाठा कटुकरोहिणी ॥
निम्बं पटोलं त्रिफला मृद्वीकामुस्तवत्सकैः ॥ २२४ ॥
किराततिक्तममृता चन्दनं विश्वभेषजम् ॥
गुडूच्यामलकं मुस्तमर्धश्लोकसमापनाः ॥
कषायाः शमयन्त्याशु पञ्च पञ्चविधं ज्वरम् ॥ २२५ ॥

पञ्चविधं ज्वरमिति । प्रलेपकवर्जं संततसततान्येद्युष्कतृतीयकचतुर्थकम् । **यतश्चरकस्यैते** पञ्च योगाः । तत्रैतत्पञ्चकमेव पठित्वाऽमी योगा उक्ताः । **संग्रहकारस्तु** सततान्येद्युष्कत्र्याख्यचतुर्थकप्रलेपकान्पठित्वा योगानिमाँल्लिखितवानिति न मनोहरम् । एते च योगाः पञ्च पञ्चसु यथासंख्यं ज्ञेयाः । सर्वे वा सर्वत्रेत्यन्यः ॥२२४॥२२५॥

कषायाः संततादीनां पञ्चैते चरकादिना ॥
प्रलेपकं विहायैव तथा वातबलासकम् ॥ २२६ ॥

गद्यम्—कषायाः क्रमेण व्यतिक्रमेण वा क्रियन्ते ॥ २२७ ॥

सुगमम् ॥ २२६ ॥ २२७ ॥

अजाजी गुडसंयुक्ता विषमज्वरनाशिनी ॥
अग्निमान्द्यं जयेत्सम्यग्वातरोगांश्च नाशयेत् ॥ २२८ ॥

अजाजी गुडसंयुक्तेति । अजाजी कृष्णजीरकं प्रचारात् । तच्च समेन गुडेन योज्यम् । सितजीरकमित्यन्ये ॥ २२८ ॥

गुडप्रगाढां त्रिफलां पिबेद्वा विषमार्दितः ॥

गुडप्रगाढां किंचिदधिककर्षप्रतिवापगुडयुतां त्रिफलां पिबेत्क्वथितामिति शेषः । विषमार्दितो विषमज्वरपीडितः । ज्वरशब्दलुप्तनिर्देशात् ॥

गुडूचीनिम्बधात्रीणां कषायं वा समाक्षिकम् ॥ २२९ ॥

---

* ख. पुस्तके "क्षीरेण पञ्चवृद्ध्या वा दुग्धाम्लाशी कणां पिबेत् ॥ यावत्पूर्णं शतं तु स्यात्तां तथैवापकर्षयेत् ॥ १ ॥ त्रिभिरथ परिवृद्धं पञ्चभिः सप्तभिर्वा दशभिरथ विवृद्धं पिप्पलीवर्धमाना ॥ पिबति च पयसा यस्तस्यं न श्वासकासौ ज्वरजठरगुदार्शोवातरक्तक्षयाः स्युः ॥ २ ॥ कफवातश्वासपाण्डुगुल्मशोफोदरापहम् ॥ विषमज्वरे च तद्वृष्यं पिप्पलीवर्धमानकम्" ॥ ३ ॥ इत्यधिकमत्र ।

धात्री, आमलकी। एष योगश्चतुर्थकज्वरघ्नः समानतन्त्रोक्तत्वात् ॥ २२९ ॥

मुस्तामलकगुडूचीविश्वौषधकण्टकारिकाक्राथः ॥
पीतः सकणाचूर्णः समधुर्विषमज्वरं हन्ति ॥ २३० ॥

सुगमम् ॥ २३० ॥

प्रातः प्रातः ससर्पिर्वा रसोनमुपकल्पयेत् ॥

सुगमम् ॥

पिप्पलीवर्धमानं वा पिबेत्क्षीररसाशनः ॥ २३१ ॥

पिप्पलीवर्धमानं वातकफजे प्लीहोदरोक्तमात्रया। क्षीररसाशन इत्यभिधानमधिकविधानार्थं ज्ञेयम्। क्षीरं मांसरसश्च प्रयोगसात्म्यं पिप्पलीवर्धमानकविधाने क्षीररसाशनस्य दर्शितत्वात्। अत्र पुनरभिधानमधिकमात्रार्थमिति **कार्तिकः** ॥ २३१ ॥

दिनमेकं तु विश्रम्य प्रत्येति स तृतीयकः ॥
दिनद्वयं तु विश्रम्य प्रत्येति स चतुर्थकः* ॥ २३२ ॥

सुगमम् ॥ २३२ ॥

वृन्दस्तु तृतीयकचतुर्थकयोः स्वरूपं दर्शयित्वा तयोश्चिकित्साविशेषं वक्तुं **चरकार्ध**श्लोकेन सममात्मनः श्लोकार्धं ब्रूते—

कर्म साधारणं जह्यात्तृतीयकचतुर्थकौ ॥
अतस्तौ प्रतिकर्तव्यौ विशेषोदितभेषजैः ॥ २३३ ॥

साधारणं ज्वरमात्रसाधारणं विषमज्वरसाधारणं वा कर्म तृतीयकचतुर्थकौ कर्मभूतौ जह्यात्त्यजति न स्फोटयतीति यावत्। अतः साधारणक्रियां त्यक्त्वा प्रतिपदोक्तक्रियया चिकित्स्याविति वृन्दाभिप्रायेण व्याख्या। **चरके** तु कर्म साधारणमित्यादेरर्थः साधारणं कर्म दैवयुक्तिव्यपाश्रयं तृतीयकचतुर्थकौ जह्यादन्तर्भावितण्यर्थत्वेन हापयतीति टीकाकारैरागन्तुरनुबन्धो हि प्रायशो विषमज्वर इति **चरकोक्त**हेत्वनुरोधाद्व्याख्यातः।

अस्य श्लोकस्येशानदेवोक्ता व्याख्या लिख्यते—**कर्म साधारणमित्यादि**। कुतः। यस्मादागन्तुरनुबन्धः प्रायशो विषमज्वरे भवति। विषमज्वरग्रहणाच्च केचिदेतावेव द्वौ तृतीयकचतुर्थकौ विषमज्वराविति प्रतिपन्ना न तु सततान्येद्युष्कौ। यद्यपि तौ विषमं ज्वरयतः। अत्र संशयः। साधारणं कर्म दैवयुक्तिव्यपाश्रयमुत वा निजागन्त्वोर्द्वयोरपि यद्योगं ददाति तत्साधारणं कर्म। यथा पयसा सह वृषदंशशकृत्पयो निजं दोषं जयति बिडालशकृत्त्वागन्तुम् ॥ २३३ ॥

---

* ख. पुस्तके "नखेनोत्पादिताः सहदेवीमूलाकर्णबन्धनात्। ज्वरं चातुर्थिकं हन्ति भानुवारे न संशयः" ॥ १ ॥ इत्यधिकमत्र।

महौषधामृतामुस्तचन्दनोशीरधान्यकैः ॥
क्वाथस्तृतीयकं हन्ति शर्करामधुयोजितः* ॥ २३४ ॥

सुगमम् ॥ २३४ ॥

अपामार्गजटा कट्यां लोहितैः सप्ततन्तुभिः ॥
बद्धा वारे रवेस्तूर्णं ज्वरं हन्ति तृतीयकम् ॥ २३५ ॥

अपामार्गजटेति । जटा मूलम् ॥ २३५ ॥

गङ्गाया उत्तरे कूले अपुत्रस्तापसो मृतः ॥
तस्मै तिलोदकं दद्यान्मुञ्चत्यैकाहिको ज्वरः† **॥ २३६ ॥**

तस्मै तिलोदकमिति । अत्रोदकमनुदये नवपात्रानीतं भूमावनवस्थापितं ग्राह्यं प्रचारात् । कुशाश्वत्थपत्रहस्तस्य च तर्पणम् ॥ २३६ ॥

वासाधात्रीस्थिरादारुपथ्यानागरसाधितः ॥
सितामधुयुतः क्वाथश्चातुर्थिकनिवारणः* ॥ २३७ ॥

सुगमम् ॥ २३७ ॥

अगस्तिपत्रस्वरसेन नस्यं निहन्ति चातुर्थिकमुग्ररूपम्[२]† **॥**

अगस्तिपत्रस्वरसेन तद्रसेन ॥

यथोक्तविषमज्वरविपरीतानपरानपि विषमप्रकारानाह—

कफस्थानेषु वा तिष्ठन्दोषो द्वित्रिचतुर्षु वा ॥
विपर्ययाख्यान्कुरुते विषमान्कष्टसाधनान् ॥ २३८ ॥

अस्यार्थः । कफस्थानेष्वामाशयादिषु द्वयोस्त्रिषु चतुर्षु वा तिष्ठन्दोषो वातादिको विपर्ययान्कुरुते तत्र द्वयोः कफस्थानयोरामाशयहृदययोस्तिष्ठन्दोषो वातादिरन्येद्युष्कविपर्ययं कुर्यात् । विपर्ययश्च सततस्याहोरात्रे पूर्वाह्णादीनां मध्ये कालमेकं त्यक्त्वा सर्वाहोरात्रभवनम् । एवं त्रिषु कफस्थानेष्वामाशयहृदयकण्ठेषु तिष्ठन्दोषस्तृती-

* ख पुस्तके—उपकुल्यां पिबेत्पिष्टां क्षीरेण सुसमाहितः । पिप्पलीवर्धमानं वा विषमज्वरपीडितः ॥१॥ मधु सर्पिः सिता कृष्णा शृतक्षीरविलोडिता । विषमज्वरहृद्रोगक्षतकासज्वरापहा ॥२॥ इत्यधिकमत्र ।

† ख. पुस्तके—वानरस्य मुखं दिव्यमादित्योदयसंनिभम् । ज्वरमेकान्तरं घोरं दर्शनादेव नश्यति ॥ १ ॥ अङ्गवङ्गकलिङ्गेषु सौराष्ट्रमगधेषु च । वाराणस्यां च यद्वृत्तं तत्र स्मर शिवं चरम् ॥२॥ लिखित्वाऽश्वत्थपत्रेषु धारयेद्दक्षिणे करे । इत्यधिकमत्र ।

* ख. पुस्तके—षोडशाष्टचतुर्भागं वातपित्तकफार्तिषु । क्षौद्रं कषाये दातव्यं विपरीता तु शर्करा ॥ १ ॥ इत्यधिकमत्र ।

† ख पुस्तके—कृष्णामलकीरामठदार्वीवचाराजसर्षपरासनैः । छागलसूत्रनिपिष्टैर्नस्यं त्वैकाहिकाज्वरम् ॥ १ ॥ इत्यधिकमत्र ।

१ क. घ. °श्चत्वैका° । २ क. घ. °प्रवीर्यम् ।

यकविपर्ययं करोति। यत्र दिने हृदयस्थो दोष आमाशयमागत्य ज्वरयति तत्र दिने कण्ठस्थो दोषो हृदयमायाति । अपरस्मिन्दिने सोऽप्यामाशयमागत्य ज्वरयति । एवं दिनद्वयं भूत्वा तृतीये दिने न भवतीति तृतीयकविपर्ययः । चतुर्ष्वामाशयहृदयकण्ठशिरस्सु कफस्थानेषु तिष्ठन्दोषश्चतुर्थकविपर्ययं करोति । यस्मिन्दिने हृदयस्थो दोष आमाशयमागत्य ज्वरयति तस्मिन्नेव दिने कण्ठस्थो हृदयं शिरस्थश्च कण्ठमेति । अपरस्मिन्दिने हृदयस्थ आमाशयमागत्य ज्वरयति कण्ठस्थश्च हृदयमेति । अपरदिने हृदयस्थ आमाशयमागत्य ज्वरयति। एवं दिनत्रयं भूत्वा चतुर्थेऽह्नि न भवतीति चतुर्थकविपर्ययः । सततकस्य विपर्ययो नास्ति । एकस्मिन्नेव कफस्थाने स्थितेन दोषेण तत्करणादिति कार्तिकः । केचिदुदाहरणमात्रमेतदिति मन्यमानाः सततकस्यापि विपर्ययं ब्रुवते । कालद्वयं त्यक्त्वा सकलमहोरात्रं ज्वरयतीति सततकविपर्ययः। अन्यैः पुनरन्यादृशोऽपि तृतीयकादिविपर्ययो दर्शितः। तद्यथा । तेषां कालविभागमाह । तत्र प्रत्यहोरात्रं सत्रिभागाः प्रहराः षट्कालाः पूर्वाह्णमध्याह्नापराह्णप्रदोषार्धरात्रप्रत्यूषभेदेन । तत्रान्येद्युस्त्वहोरात्र एककालं सत्रिभागं प्रहरं प्रवर्तते । तद्विपर्ययस्त्वेककालं मुञ्चति । तृतीयकस्तृतीयेऽह्न्येककालं सत्रिभागं प्रहरं प्रवर्तते । तद्विपर्ययस्तु तृतीयेऽह्न्येकं कालं विमुञ्चति चतुर्थकश्चतुर्थेऽहन्येककालं प्रवर्तते । तद्विपर्ययस्तु चतुर्थेऽहन्येककालं विमुञ्चति । संततसततप्रलेपकानां विपर्यया नोक्तास्तेषामसंभवात् । अत्र संततादिषु विपर्ययेषु च दोषादिबलतः प्रोक्तकालाद्विनाऽऽधिक्यमपि स्यादिति ज्ञेयम् । कफस्थानेषु वा दोष इत्यत्र दोषशब्दः पृथग्द्वंद्वसमस्तप्रतिपादकः सामान्येनोक्तत्वात् । तन्त्रान्तरेऽप्युक्तम्—

"कफपित्तात्त्रिकग्राही पृष्ठाद्वातकफात्मकः ॥
वातपित्ताच्छिरोग्राही त्रिविधः स्यात्तृतीयकः ॥
चतुर्थको दर्शयति प्रभावं द्विविधं ज्वरः ॥
जङ्घाभ्यां श्लैष्मिकः पूर्वं शिरस्थोऽनिलसंभवः" इति ॥

यस्य यो विपर्ययस्तस्यैव तत्र चिकित्सा कार्या ॥ २३८ ॥

रसोनकल्कं तिलतैलयुक्तं योऽश्नाति नित्यं विषमज्वरार्तः ॥
विमुच्यते सोऽप्यचिराज्ज्वरेण वातामयैश्चापि सुघोररूपैः ॥२३९॥

सुगमम् ॥ २३९ ॥

रक्ताश्वमारपुष्पं च धात्री धान्यं वचामयम् ॥
पिष्ट्वा कोष्णो ज्वरे कार्यो लेपो मूर्धरुजापहः ॥ २४० ॥

सुगमम् ॥ २४० ॥

विषमज्वरेऽष्टाङ्गधूपमाह—

पलंकषा निम्बपत्रं वचा कुष्ठं हरीतकी ॥
सर्षपाः सयवाः सर्पिर्धूपनं ज्वरनाशनम् ॥ २४१ ॥

पलंकषा गुग्गुलुः । विषमज्वरोक्तोऽप्यसौ योगो जीर्णज्वरे भूतविषमज्वरे च प्रयोक्तव्यः समानतन्त्रोक्तत्वात् ॥ २४१ ॥

अवस्थाविशेषेण धूपनमाह—

वैडालं वा शकृद्योज्यं वेपमानस्य धूपने ॥ २४२ ॥

वैडालं शकृद्बिडालविष्ठा ॥ २४२ ॥

आगन्त्वनुबन्धप्रतिषेधार्थं दैवव्यपाश्रयां चिकित्सामाह—

सोमं सानुचरं देवं समातृगणमीश्वरम् ॥
पूजयन्प्रयतः शीघ्रं मुच्यते विषमज्वरात् ॥ २४३ ॥

सोममुमया सहितम् । सानुचरं सनन्द्यादिगणम् । समातृगणं मातृसमूहयुक्तम् । प्रयतः पवित्रः । ईश्वरादिपूजनाद्दुरितोपशान्तिर्धर्मोत्पत्तिश्च ॥ २४३ ॥

विष्णुं सहस्रमूर्धानं चराचरपतिं विभुम् ॥
स्तुवन्नामसहस्रेण ज्वरान्सर्वान्व्यपोहति ॥ २४४ ॥

सहस्रमूर्धानमिति । सहस्रशीर्षा पुरुषः सहस्राक्षः सहस्रपादित्यादिना चोक्तम् । नामसहस्रेण **भारतोक्तेन** । ज्वरस्यापि देवतात्मकत्वात्पूजा कार्या । तथाच **विदेहः**—

"तीर्थायतनदेवाग्निगुरुवृद्धोपसर्पणैः ।
ज्वरश्च पूजनैश्चापि सहसैवोपशाम्यति" इति ॥ २४४ ॥

मूलं भूमिजयन्त्याश्च सहदेवोद्भवं तथा ॥
तण्डुलीयकमूलं वा बद्धं मूर्ध्नि ज्वरापहम् ॥ २४५ ॥

सुगमम् ॥ २४५ ॥

विषमज्वरेषु कर्तव्यमूर्ध्वं चाधश्च शोधनम् ॥

ऊर्ध्वं शोधनं वमनम् । तच्च कफाधिके विषमज्वरे । अधःशोधनं विरेचनम् । तच्च पित्ताधिके । एतेन सर्वेष्वेव विषमज्वरेषु कफपित्ताधिकतया वमनविरेचने प्रयोक्तव्ये इत्युक्तं **तन्त्रान्तरे** कफपित्तयोर्वमनविरेचनयोरुपदेशात् ।

तद्यथा—"वमनं पाचनं रूक्षमन्नपानं विलङ्घनम् ।
कषायोष्णं च विषमे ज्वरे शस्तं कफोत्तरे" इति ॥

तथा—"विरेचनेन पयसा सर्पिषा संस्तुतेन च ।
विषमं तिक्तशीतैश्च ज्वरं पित्तभवं जयेत्" इति ॥

अन्ये तु विषमज्वरेष्वित्यत्र यद्यपि विषमज्वरशब्देन संततं विहायान्ये विषमज्वराः

प्रोक्तास्तथाऽप्यत्र तृतीयकचतुर्थकावेव विषमज्वरौ ग्राह्यौ । यतस्तयोरेव साधारणं कर्म वातपित्तश्लेष्महरमास्थापनं विरेचनं वमनादिकं युक्तमिति व्याचक्षते ॥

शान्ति नयेत्त्रिवृद्द्राऽपि सक्षौद्रा विषमज्वरम् ॥ २४६ ॥

त्रिवृद्द्राऽपि सक्षौद्रेति । लेहोऽयं विरेचकार्थम् । अत्र विषमज्वरमिति पाठोऽनार्षः। **चरकसुश्रुतयोरस्य** योगस्य नित्यज्वर एव विहितत्वात् । प्रबलज्वरमिति पाठः साधुः। अस्यार्थः । प्रबलज्वरं प्रकृष्टबलस्य ज्वरं प्रकृष्टबलं वा ज्वरं बहुदोषबल एव शोधनस्य योग्यत्वात् ॥ २४६ ॥

मधुना वाऽभया लीढा हन्त्याशु विषमज्वरम् ॥

सुगमम् ॥

ज्वरवेगं च कालं च चिन्तयञ्ज्वर्यते तु यः ॥
तस्येष्टैरद्भुतैर्वाऽपि विषयैर्नाशयेत्स्मृतिम् ॥ २४७ ॥

चिन्तयन्नित्यतो मानसज्वरप्रकारोऽयम् । अतस्तस्येष्टैर्विचित्रैश्च विषयैर्ज्वरकालो विस्मारणीयः । ज्वरस्य वेगकालयोः स्मरणेन मनोविषादाज्ज्वरसंवृद्धिः । **तदुक्तम्**— विषादो रोगवर्धनानामिति वचनात् ॥ २४७ ॥

ज्वरे घृतप्रयोगान्विवक्षुर्घृतस्य कालं विषयं चाऽऽह—

घृतं द्वादशरात्रात्तु देयं क्षीणकफे ज्वरे ॥ २४८ ॥

लङ्घनलघुभोजनादिभिः कफे क्षीणे रूक्षस्य द्वादशरात्रादेव घृतं देयम् । तेन हि दोषाणां सर्वथा निरामतया स्वाशयगतेः । यदुक्तं **सुश्रुते**—

"घृतं द्वादशरात्रे तु देयं सर्वज्वरेषु वै ॥
तेनान्तरेणाऽऽशयं स्वं गता दोषा भवन्ति हि" इति ॥

अस्यार्थः । ननु दशाहात्परमौषधदानाभ्यनुज्ञानाद्दशाहेन दोषपाकप्रदर्शनात्कथमेवमिति चेत् । सर्वज्वरेष्वित्यभिधानात् । यतः संनिपाते द्वादशाहादपि पाको भवति । अथ पाके सति दोषाणां कथं स्वाशयगमनं भवतीति चेत् । न । दोषाणां ह्रासं विना मार्दवसंभूतिः । ततश्च ह्रासेन दोषाणां स्वाशयगतिः । क्वचित्पाकाद्विकारोपशान्तिरपि स्यात्तत्र सर्वभावेणैव दोषाणां स्वाशयप्राप्तिरिति ॥ २४८ ॥

पिप्पल्यादिघृतमाह—

पिप्पल्यश्चन्दनं मुस्तमुशीरं कटुरोहिणी ॥
कलिङ्गकास्तामलकी सारिवाऽतिविषा स्थिरा ॥ २४९ ॥

---

१ घ. 'दिकयु' । २ घ. 'दैवासं' ।

द्राक्षामलकबिल्वानि त्रायमाणा निदिग्धिका ॥
सिद्धमेभिर्घृतं सद्यो ज्वरं जीर्णं व्यपोहति ॥ २५० ॥
क्षयं कासं शिरःशूलं पार्श्वशूलमरोचकम् ॥
अंसाभितापमग्निं च विषमं संनियच्छति ॥ २५१ ॥

कलिङ्गमिन्द्रयवम् । तामलकी भूम्यामलकी । बिल्वं बिल्वशलाटुः । अत्रैके विशेषानुक्तेः पिप्पल्यादीनां क्वाथकल्करूपतां वर्णयन्ति । अन्येत्वेषां कल्कमेवेच्छन्ति । द्रवं तु जलमेव देयम् । द्रवेऽप्यनुक्ते जलमेव देयमिति वचनात् । गण एव हि क्वाथस्य कल्कस्य च कारणम् । उक्तं च **सुश्रुते**—क्वाथकल्कावनिर्देशे गणात्तस्मात्समावपेदिति । गणेऽपि यत्राधिकरणत्वेन कीर्तनं तत्रैव क्वाथकल्कविधिः । तथा च **तन्त्रान्तरम्**—

"यत्राधिकरणे नोक्तिर्गणे स्यात्स्नेहसंविधौ ॥
तत्रैव कल्कनिर्यूहाविष्येते स्नेहवेदिना " इति ॥

प्रचारोऽपि कल्कमात्रेण । तस्मात्पिप्पल्यादीनां कल्के जलं चतुर्गुणमत्र । एवमेवंजातीयेऽन्यत्रापि विज्ञेयम् । पिप्पल्याद्यं घृतम् ॥ २४९ ॥ २५० ॥ २५१ ॥

कल्काच्चतुर्गुणः स्नेहः स्नेहात्क्वाथश्चतुर्गुणः* ॥
क्वाथ्याच्चतुर्गुणं वारि क्वाथः क्वाथ्यसमो मतः* ॥ २५२ ॥

क्वाथ्याच्चतुर्गुणमिति । चतुर्गुणं तु द्विगुणं बोद्धव्यम् । यदुक्तम्—चतुर्गुणं त्वष्टगुणं द्रवद्वैगुण्यतो भवेदिति **वचनात्** । **तन्त्रान्तरे**ऽप्यष्टगुणमेव तोयम् ।

यदुक्तम्—"क्वाथ्यादष्टगुणं तोयं क्वाथः स्याज्जलपादिकः ।
क्वाथाच्च पादिकः स्नेहः कल्कश्च स्नेहपादिकः" इति ॥

क्वाथः क्वाथ्यसमो मत इति मानेऽनियतोऽतस्तावत्सर्वत्र घृतस्य प्रस्थः पक्तव्यः । प्रस्थे च षोडशपलरूपे क्वाथः पाकार्थमुत्सर्गसिद्धश्चतुर्गुणः । स च चतुःषष्टिपलरूपः । चतुर्गुणश्च क्वाथश्चतुःषष्टिपले क्वाथनीयद्रव्ये चतुर्गुणजलेन द्वात्रिंशच्छरावरूपेण पादशिष्टेन । एवं क्वाथशेषः क्वथनीयद्रव्यसमः स्नेहाच्चतुर्गुणेन भवति । एषा च गणना द्रवद्वैगुण्यमगृहीत्वा ज्ञेया । **अन्यत्राप्युक्तम्**—क्वाथ्याच्चतुर्गुणं वारि पादस्थं स्याच्चतुर्गुणम् । स्नेहात्स्नेहसमं क्षीरमित्यादिपरिभाषार्थमृजुं बुद्ध्वा क्षीरयोगे सर्वत्रैवमेव पाकं व्याचष्टे । **चक्रस्त्वाह**—यत्र क्वाथः क्षीरं चास्ति तत्र क्षीरेणैव सह स्नेहाच्चतुर्गुणं जलं कार्यं येन स्नेहपाके चतुर्गुणमेव द्रवमुत्सर्गसिद्धं स्नेहात्तोयं चतुर्गुणमित्यत्र तोयस्य द्रवोपलक्षणत्वा-

---

* ख. पुस्तके—स्नेहावशेषं कर्तव्यं स्नेहपाके त्वयं विधिः । इत्यधिकमत्र ।

* ख. पुस्तके—मृदौ चतुर्गुणं दद्यात्कठिनेऽष्टगुणं तथा ॥ कठिनात्कठिनं यत्र देयं षोडशकं जलम् ॥१॥ मृद्वादिक्वाथ्यसंघाते मानानुक्तौ चिकित्सकाः ॥ मध्यस्थोभयगामित्वादिच्छन्त्यष्टगुणं जलम् ॥२॥ इत्यधिकमत्र ।

दिति। तन्मतेन क्वाथोऽत्र त्रिगुणः क्षीरं स्नेहसमम्। एवं सर्वत्रान्यत्रापि ज्ञेयम्। क्षीरं च सर्वत्र गव्यं ग्राह्यं श्रेष्ठगुणत्वात्॥ २९२॥

दशमूलीरसैः सर्पिः सक्षारैः पञ्चकोलकैः॥
सक्षीरं हन्ति तत्सिद्धं ज्वरकासाग्निमन्दताम्॥
वातपित्तकफव्याधीन्प्लीहानं वाऽपि पाण्डुताम्॥ २९३॥

सक्षारैरिति। क्षारो यवक्षारः। पञ्चकोलयवक्षाराः प्रत्येकं पालिकाः। भावियोग-कल्कमानसाहचर्यात्षट्पलत्वान्यथानुपपत्तेश्च। दशमूलषट्पलं घृतम्॥ २९३॥

पञ्चकोलैः ससिन्धूत्थैः पलिकैः पयसा समम्॥
सर्पिः प्रस्थं शृतं प्लीहविषमज्वरगुल्मनुत्॥ २९४॥

पयसा सममिति। अन्ये तुल्यार्थतास्वीकारेण स्नेहसमं क्षीरं त्रिगुणं च जलमशीसिदर्शितषट्पलकसंवादाद्ब्रुवते। तद्यथा—

सक्षारैः पञ्चकोलैस्तु पलिकैस्त्रिगुणोदके। समक्षीरं घृतप्रस्थमित्यादि।

"क्षीरदध्यारनालैस्तु पाको यत्रेरितः क्वचित्।
चतुर्गुणं जलं तत्र वीर्याधानार्थमावपेत्"॥

इति परिभाषां तु क्षीरयोगे चतुर्गुणजलदानार्थमुक्तां नाऽऽद्रियन्ते। सममित्यस्य सहार्थतामाश्रित्य चक्रस्त्वाह—

"यत्र द्रवान्तरानुक्तौ क्षीरमेव चतुर्गुणम्।
द्रवान्तरेण योगे हि क्षीरं स्नेहसमं भवेत्"॥ इति।

एतत्तु न मनोहरम्। यतः सुश्रुतोक्तोदरचिकित्सितषट्पलकेऽस्मिन्घृतप्रस्थं तुल्यक्षीरमिति पठ्यते परं तु तत्र जेज्जटकार्तिकभोजादिभिस्तुल्येनैव पयसा जलं विना पाको दर्शितः। तथा चरके गुल्मेऽस्मिन्घृते घृतप्रस्थं विपाचयेत्क्षीरप्रस्थेनेत्येवं परं पठितम्। प्रचारी तु पाकः प्रायश्चतुर्गुणोदकेन। षट्पलकं घृतम्॥ २९४॥

पानीयकल्याणकमाह—

विशाला त्रिफला कौन्ती देवदार्वेलवालुकम्॥ २९५॥
स्थिरा नतं हरिद्रे द्वे सारिवे द्वे प्रियङ्गुका॥
नीलोत्पलैलामञ्जिष्ठादन्तीदाडिमकेसरम्॥ २९६॥
विडङ्गं पृश्निपर्णी च कुष्ठचन्दनपद्मकैः॥
तालीसपत्रं बृहती मालत्याः कुसुमं नवम्॥ २९७॥
अष्टाविंशतिभिः कल्कैरेतैरक्षसमन्वितैः॥
चतुर्गुणं जलं दत्त्वा घृतप्रस्थं विपाचयेत्॥ २९८॥

अपस्मारे ज्वरे कासे शोषे मन्देऽनले क्षये ॥
वातरक्ते प्रतिश्याये तृतीयकचतुर्थके ॥ २५९ ॥
छर्द्यर्शोमूत्रकृच्छ्रे च विसर्पोपद्रवेषु च ॥
कण्डूपाण्ड्वामयोन्मादविषमेहगरेषु च ॥ २६० ॥
भूतोपहतचित्तानां गद्गदानामरेतसाम् ॥
शस्तं स्त्रीणां च वन्ध्यानामायुर्वर्णबलप्रदम् ॥ २६१ ॥
अलक्ष्मीपापरक्षोघ्नं सर्वग्रहनिवारणम् ॥
कल्याणकमिदं सर्पिः श्रेष्ठं पुंसवनेषु च ॥ २६२ ॥

विशाला गोरक्षकर्कटी । त्रिफला हरीतक्यामलकविभीतकानि । एषां च प्रत्येकमक्षभागता द्रव्यप्रधानत्वान्निर्देशस्य । यत्र हि द्रव्यप्रधानो निर्देशस्तत्र प्रत्येकमेव भागपरिग्रहः । यथा—त्रिफला दशमूलानि पालिकानीति । यत्र तु द्रव्यस्य षष्ठ्यन्तनिर्देशान्मानं प्रधानं तत्र समुदितस्य भागः । यथा—त्रिफलायास्त्रयो भागास्त्रयस्त्रिकटुकस्य चेति । अन्ये त्वत्राष्टाविंशतिभिरिति पदस्य तात्पर्येण त्रिफलायाः प्रत्येकं भागमाहुः । त्रिफलाशब्देन यद्यपि द्राक्षाकाश्मर्यपरूषकाण्यप्युच्यन्ते ।

यदुक्तम्—"पथ्याविभीतकधात्रीभिस्त्रिफला महती स्मृता ।
ह्रस्वा काश्मर्यमृद्वीकपरूषकफलैर्भवेत् " इति ।

तथाऽपि सर्वत्र विशेषानुक्तौ गुणप्राधान्याद्धरीतक्यादय एव त्रिफलाशब्देन गृह्यन्ते । कौन्ती रेणुकम् । एलवालुकं स्वनामख्यातम् । स्थिरा शालिपर्णी । नतं तगरपादिका । तदभावे सर्वत्र शीयलीछोडः । हरिद्रे द्वे हरिद्रा दारुहरिद्रा । सारिवे द्वे अनन्तमूला श्यामालता च । दाडिमं दाडिमफलम् । केसरं नागकेसरम् । तालीसपत्रं स्वनामख्यातम् । मालत्याः पुष्पं जातीपुष्पम् । पाठादेवात्र कल्कानामष्टाविंशतित्वे सिद्धेऽष्टाविंशतिभिरित्यस्योपादानं दाडिमस्य केसरं दाडिमकेसरमित्येकद्रव्यसंदेहः स्यात्तथा(स्य) तालीसं च पत्रं चेति तालीसपत्रमिति द्रव्यद्वयशङ्कायाश्च निरासार्थम् । किंच—अष्टाविंशत्यौषधस्य सर्पिषः पानमिष्यत इत्यादावष्टाविंशत्यौषधसंज्ञया संव्यवहारार्थमस्याभिधानम् । अष्टाविंशत्येति प्रयोगे प्राप्तेऽष्टाविंशतिभिरिति निर्देशो विंशत्याद्याः सदैकत्वे स्त्रियां संख्येयसंख्ययोरिति वचनस्य प्रायिकत्वपरिकल्पनात् । तेन पञ्चाशद्भिरथायुतैरिति प्रयोगोऽपि साधुः । कल्कैरक्षसमैरेतैर्विंशत्याऽष्टाभिरेव चेति **चरके** बहुपुस्तकेषु पाठो निर्दोषः । चतुर्गुणं जलमित्येतत्परिभाषासिद्धमपि तदर्थदार्ढ्यार्थमुक्तम् ॥ ॥ २५५ ॥ २५६ ॥ २५७ ॥ २५८ ॥ २५९ ॥ २६० ॥ २६१ ॥ २६२ ॥

इदानीमन्तःपरिमार्जनमभिधाय बहिष्परिमार्जनार्थं षट्कट्वराख्यं तैलमाह—

---

१ क. घ. 'तरोगे प्र' ।

सुवर्चिकानागरकुष्ठमूर्वालाक्षानिशालोहितयष्टिकाभिः ॥
तैलं ज्वरे षड्गुणतक्रसिद्धमभ्यञ्जनाच्छीतविदाहनुत्स्यात् ॥२६३॥

सुवर्चिका स्वर्जिकाक्षारः । लोहितयष्टिका मञ्जिष्ठा ।

"लाक्षा निशा कुष्ठशुण्ठी मञ्जिष्ठा च सुवर्चिका ।
मूर्वाचन्दनसंसिद्धं तैलं तक्रेऽथ षड्गुणे"॥

इति विदेहदर्शनादत्र लोहितं रक्तचन्दनं यष्टिका मञ्जिष्ठेति केचिद्व्याचक्षते ।
परं तु—"स्वर्जिकाविश्वमञ्जिष्ठालाक्षामूर्वानिशामयैः ॥
तैलं षड्गुणतक्रेण सिद्धं ज्वरहरं परम्" ॥

इत्यत्र तन्त्रे रक्तचन्दनस्य(स्या) पाठाद्विदेहोक्तं प्रयोगान्तरं कल्पनीयम् । प्रचारोऽपि मञ्जिष्ठयैव । अभ्यञ्जनाच्छीतविदाहनुदिति । प्रभावादभ्यङ्गेन तैलमिदं शीतं दाहं च हन्ति । षट्कट्वरं तैलम् ॥ २६३ ॥

दध्नः ससारकस्यात्र तक्रं कट्वरमिष्यते ॥

भाष्यान्तरात्—दध्नः ससारकस्यात्र तक्रं कट्वरमिति । अस्नेहं दधि ।
अन्ये तु—"सौवीरासुताद्यत्यम्लं काञ्जिकं कट्वरं विदुः ॥
अन्ये तु तदधोभागं तक्रं वाऽत्यम्लतां गतम् ॥
सस्नेहं दधिजं तक्रमाहुरन्ये तु कट्वरम्" इति ॥

घृततैलगुडादींश्च एकाहान्नैव साधयेत् ॥
उषितास्तु प्रकुर्वन्ति विशेषेण गुणान्यतः ॥ २६४ ॥

सुगमम् ॥ २६४ ॥

स्नेहकल्को यदाऽङ्गुल्या वर्तितो वर्तिवद्भवेत् ॥
वह्नौ क्षिप्ते च नो शब्दस्तदा सिद्धिं विनिर्दिशेत् ॥ २६५ ॥

सुगमम् ॥ २६५ ॥

शब्दव्युपरमे प्राप्ते फेनस्योपरमे तथा ॥
गन्धवर्णरसादीनां संपत्तौ सिद्धिमादिशेत् ॥ २६६ ॥

तथेति । तथा तेन फेनोपरमप्रकारेण गुडगुडाशब्दस्य व्युपरमे सति स्नेहे गुडगुडाशब्दफेनयोरपि द्रवकार्यत्वात् । **गन्धवर्णरसादीनां संपत्ताविति** । गन्धादीनां स्नेहभेषजागतानां सम्यगुदये । स्नेहपाकस्तु मृदुमध्यखरभावात्त्रिविधः । एषां विषयोपलक्षणं च **दृढबलेनोक्तम्**—

---

१ क. घ. 'हाभावात्यये' । २ क. घ. पक्कं ।

"तुल्ये कल्केन निर्यासे भेषजानां मृदुः स्मृतः ।
संयावद्रवनिर्यासे मध्यो दर्वी विमुञ्चति ॥
शीर्यमाणे तु निर्यासे वर्तमाने खरः स्मृतः ॥
मृदुर्नस्ये खरोऽभ्यङ्गे पाने बस्तौ च मध्यमः " इति ॥

अत्र तुल्ये कल्केन निर्यास इति प्रथमक्षिप्तकल्कनिभे निर्यासे सति। निर्यासं किट्टम्। **संयाव इति ।** संयावः समघृतगुडः कणिकचूर्णः । मृदुपाके द्रवसद्भावात्किट्टं सर्वथा न पीडनीयम् । मध्ये मनाक्पीडनं द्रवाल्पत्वात् । खरे तु यथेष्टं पीडनीयं द्रवविरहात्। मध्यपाकस्तु श्रेष्ठः ।

उक्तं हि—"सर्वेषामेव पाकानां मध्यः पाकः प्रशस्यते ।
वरं पाको मृदुः कार्यः स्नेहस्य न खरो मतः ॥
किंचिच्च वीर्यमादत्ते तज्जहाति खरः सदा" इति ॥ २६६ ॥

घृतस्यैवं विपक्वस्य जानीयात्कुशलो भिषक् ॥

सुगमम् ॥

फेनोऽतिमात्रं तैलस्य शेषं घृतवदादिशेत् ॥ २६७ ॥

सुगमम् ॥ २६७ ॥

मुकुन्द गोविन्द हरे मुरारे वैकुण्ठ शौरे कुरु मेऽनुकम्पाम् ॥
लोकत्रयत्राणविधानदक्ष क्षमस्व दोषं द्रुहिणाद्य वैद्य ॥ २६८ ॥

सुगमम् ॥ २६८ ॥

चन्दनाद्यं हितं तैलं शोषाधिकारकीर्तितम् ॥
तथा नारायणं तैलं जीर्णज्वरहरं परम् ॥ २६९ ॥

सुगमम् ॥ २६९ ॥

मूर्वालाक्षाहरिद्रे द्वे मञ्जिष्ठा सेन्द्रवारुणी ॥
बृहती सैन्धवं कुष्ठं रास्ना मांसी शतावरी ॥ २७० ॥
आरनालाढकेनैवं तैलं प्रस्थं विपाचयेत् ॥
तैलमङ्गारकं नाम सर्वज्वरविमोक्षणम् ॥ २७१ ॥

मञ्जौ श्रेष्ठे वर्णे तिष्ठतीति नैरुक्तेन विधिना मञ्जिष्ठा व्युत्पाद्यते । अङ्गारकं तैलम् ॥ २७० ॥ २७१ ॥

अब्दादूर्ध्वं घृतं पक्वं हीनवीर्यं च तद्भवेत् ॥
तैले विपर्ययं विद्यात्पक्वे चापक्व एव च ॥ २७२ ॥

सुगमम् ॥ २७२ ॥

निःशेषदोषनिवृत्तिप्रतिपादनाय ज्वरमुक्तिलक्षणमाह—

देहो लघुर्व्यपगतक्लममोहतापः पाको मुखे करणसौष्ठवमव्यथत्वम् ॥
स्वेदः क्षवः प्रकृतियोगिमनोऽन्नलिप्सा कण्डूश्च मूर्ध्नि विगतज्वरलक्षणानि ॥२७३॥

पाको मुखे ज्वरोष्मकोपितात्पित्तात् । यत्तु पूर्वं नाकार्षीन्मुखादन्यत्र वा स प्रभावः । स्वेदः शोषकोष्मव्यपगमात्स्रोतःस्फुटत्वाच्च । अन्नलिप्साऽन्नाकाङ्क्षा । सा च ज्वरप्रभावजाऽरोचकनिर्गमात् । कण्डूश्च शिरसि विरोधिज्वरोष्मापगमात्स्वस्थाने लब्धबलेन श्लेष्मणा ॥ २७३ ॥

ज्वरमुक्तस्यापि व्यायामादिनिषेधार्थमाह—

व्यायामं च व्यवायं च स्नानं चंक्रमणानि च ॥
ज्वरमुक्तो न सेवेत यावन्न बलवान्भवेत्* ॥ २७४ ॥

व्यायामं कृत्वाऽपि व्यवायं चेत्युक्तमात्यन्तिकनिषेधार्थम् । स्नानमूर्जस्करमपि प्रभावाज्ज्वरं प्रत्यानयति ॥

यदुक्तम्—" स्नानमाशु ज्वरं कुर्याज्ज्वरमुक्तस्य देहिनः ॥
तस्मान्मुक्तज्वरः स्नानं विषवत्परिवर्जयेत् " इति ॥ २७४ ॥

इति श्रीवृन्दप्रणीतवृन्दमाधवापरनामकसिद्धयोगव्याख्यायां श्री-
श्रीकण्ठदत्तकृतायां व्याख्याकुसुमावल्याख्यायां प्रथमो
ज्वराधिकारः समाप्तः ॥ १ ॥

अथ द्वितीयो ज्वरातिसाराधिकारः ।

ज्वरस्योपद्रवत्वेनातिसारस्य संभवाज्ज्वरचिकित्सानन्तरं ज्वरातिसारचिकित्सितप्रणयनम् । ज्वरातिसारमेलकश्च ज्वरातीसाराभ्यामनन्यत्वान्माधवकारेण **निदानसंग्रहे** पृथङ्न दर्शितः । चिकित्साविशेषं तु वक्तुं **वृन्दः** पृथगमुं कल्पितवान्—

पृथगुक्तनिदानेन ज्वरातीसारनिर्णयः ॥
कर्तव्यो भिषजा चात्र तत्क्रमेण विधिर्यतः ॥ १ ॥

पृथगुक्तनिदानेनेति । पृथग्दर्शितं यन्निदानं तेन मिलितेन ज्वरातीसारमेलकस्य निर्णयः कार्यः। **तत्क्रमेण विधिर्यत इति** । तस्मिञ्ज्वरेऽतीसारे च यो दोषस्य पुरीषस्य चाऽऽमपक्वताक्रमस्तेन क्रमेणेहापि विधिर्यस्मात् । विधिराहाराचारादिर्न तु भेषजम् । तस्यानन्तरं

---

* ख पुस्तके–दग्ध्वेन्धनं यथा वह्निर्धातून्हत्वा यथा विषम् ॥ कृतकृत्यो व्रजेच्छान्तिं देहं हत्वा तथा ज्वरः ॥ १ ॥ इत्यधिकमत्र ।

निषिद्धत्वात् । अयमर्थः । ज्वरे चातिसारे चाऽऽमपक्वताक्रमेण यदुक्तमाहारादि तन्मिलितेऽपि क्रियत इति चेत् । अतस्तयोरुक्तनिदानेनैव मिलितेन ज्वरातिसारौ निश्चेतव्यावित्यर्थः ॥ १ ॥

ज्वरातिसारयोरुक्तं भेषजं यत्पृथक्पृथक् ॥
न तन्मिलितयोः कार्यमन्योन्यं वर्धयेद्यतः ॥ २ ॥

अन्योन्यं वर्धयेदिति । प्रायेण ज्वरहरमौषधमनुलोमनमतीसारहरं च स्तम्भनमतः परस्परं विरुद्धत्वान्मिलित्वा भेषजं न कर्तव्यम् ॥ २ ॥

अतस्तौ प्रतिकुर्वीत विशेषोदितभेषजैः ॥

सुगमम् ॥

लङ्घनमुभयोरुक्तं मिलिते कार्यं विशेषतस्तदनु ॥
उत्पलषष्ठकसिद्धं लाजामण्डादिकं सकलम् ॥ ३ ॥

सुगमम् ॥ ३ ॥

पृश्निपर्णीबलाबिल्वनागरोत्पलधान्यकैः ॥
ज्वरातिसारी पेयां वा पिबेत्साम्लां शृतां नरः ॥ १४ ॥

पेयां वेति । वाशब्दश्चरके यवाग्वन्तरापेक्षया यूषादावप्युपसंग्रहार्थं साम्लामित्यस्यानन्तरं वा द्रष्टव्यः । तेनानम्लामपीति फलति । अतिसारे हि पुरीषातिस्रुतत्वात्प्रायेण वातप्रकोपः । तेन साम्लामित्युक्तम् । साम्लामीषदम्लाम् । साम्लत्वं च दाडिमरसादिना । एतच्च न प्रचरति । उत्पलषष्ठकम् ॥ ४ ॥

नागरातिविषामुस्ताभूनिम्बामृतवत्सकैः ॥
सर्वज्वरहरः क्वाथः सर्वातीसारनाशनः ॥ ५ ॥

सुगमम् ॥ ५ ॥

पाठेन्द्रयवभूनिम्बमुस्तापर्पटकामृताः ॥
जयन्त्याममतीसारं ज्वरं च समहौषधाः ॥ ६ ॥

अयं योगः क्वाथः ॥ ६ ॥

ह्रीवेरातिविषामुस्ताबिल्वनागरधान्यकम् ॥ ७ ॥
पिबेत्पिच्छाविबन्धघ्नं शूलदोषामपाचनम् ॥
सरक्तं हन्त्यतीसारं सज्वरं वाऽथ विज्वरम् ॥ ८ ॥

वातश्लेष्माणि योगोऽयमवचारणया क्रियते ॥ ७ ॥ ८ ॥

गुडूच्यतिविषाधान्यशुण्ठीबिल्वाब्दवालकैः ॥
पाठाभूनिम्बकुटजैश्चन्दनोशीरपद्मकैः ॥ ९ ॥

कषायः शीतलः पेयो ज्वरातीसारशान्तये ॥
हृल्लासारोचकच्छर्दिःपिपासादाहनाशनः ॥ १० ॥

कुटजेन कुटजफलं ग्राह्यं लघुत्वात्पाचनत्वाच्च । एवमन्यत्राप्यतीसारे । अयं पित्तश्लेष्मणि । बृहद्गुडूच्यादिः ॥ ९ ॥ १० ॥

कलिङ्गातिविषाशुण्ठीकिराताम्बुयवासकम् ॥
ज्वरातीसारसंतापं नाशयेदविकल्पतः ॥ ११ ॥

यवासकं दुरालभा । अयं पित्तोत्तरे वक्ष्यमाणयोगद्वयं च ॥ ११ ॥

वत्सकस्य फलं दारु रोहिणी गजपिप्पली ॥
श्वदंष्ट्रा पिप्पली धान्यं बिल्वं पाठा यवानिका ॥ १२ ॥
द्वावप्येतौ सिद्धयोगौ श्लोकार्धेनाभिभाषितौ ॥
ज्वरातिसारशमनौ विशेषाद्दाहनाशनौ ॥ १३ ॥

रोहिणी कटुका ॥ १२ ॥ १३ ॥

पञ्चमूलीबलाबिल्वगुडूचीमुस्तनागरैः ॥
पाठाभूनिम्बह्रीवेरकुटजत्वक्फलैः शृतम् ॥ १४ ॥
हन्ति सर्वानतीसाराञ्ज्वरदोषं वमिं तथा ॥
सशूलोपद्रवं श्वासं कासं हन्यात्सुदुस्तरम् ॥ १५ ॥
पञ्चमूलीति सामान्याद्योज्या पित्ते कनीयसी ॥
महती पञ्चमूली तु वातश्लेष्माधिके हिता ॥ १६ ॥

सुगमम् । पञ्चमूल्यादिः ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥

उत्पलं दाडिमत्वक्क पद्मकेसरमेव च ॥
पिबेत्तण्डुलतोयेन ज्वरातीसारनाशनम् ॥ १७ ॥

दाडिमत्वगिति । दाडिमफलत्वक् । फलं स्याद्दाडिमादीनामिति वचनात् । एवं सर्वत्र । उत्पलादिद्रव्यं कल्कं चूर्णं वा कृत्वा तण्डुलोदकेन पेयम् । तण्डुलोदकविधिश्च—

"जलमष्टगुणं दत्त्वा पलं कण्डिततण्डुलात् ।
भावयित्वा ततो देयं तण्डुलोदककर्मणि" इति ।

योगोऽयं रक्ते पित्ते चातिसारे ॥ १७ ॥

उशीरं वालकं मुस्तं धान्यकं बिल्वमेव च ॥
समङ्गा धातकी रोध्रं विश्वं पाचनदीपनम् ॥ १८ ॥

हन्त्यरोचकपिच्छामं विबन्धं सातिवेदनम् ॥
सशोणितमतीसारं सज्वरं वाऽथ विज्वरम् ॥ १९ ॥

समङ्गा वराहक्रान्ता । उशीरादिः ॥ १८ ॥ १९ ॥

दशमूलीकषायेण विश्वमक्षसमं पिबेत् ॥
ज्वरे चैवातिसारे च सशोफे ग्रहणीगदे ॥ २० ॥

दशमूलीकषायेण विश्वमक्षसममिति । क्काथोऽत्र दशमूलस्यार्धपलमेव गृहीत्वा कर्तव्यः । न तु चूर्णाच्चतुर्गुणः । विश्वचूर्णापेक्षयाऽतीसारे दशमूलस्य पाचनदीपनत्वेनातियौगिकत्वात् । एवमन्यत्रापि क्काथेन कल्कस्य चूर्णस्य च पाने । अमुमर्थं वृन्दोऽपि रुचकादिचूर्णे दर्शयिष्यति ।

तद्यथा—"क्काथेन चूर्णपानं यत्तत्र क्काथप्रधानता ।
प्रवर्तते न तेनात्र चूर्णापेक्षी चतुर्द्रवः" इति ।

विश्वं शुण्ठी तस्याश्चूर्णमत्र प्रक्षेपः । अक्षं बिभीतकफलं तत्सममक्षसमं कर्षमानमित्यर्थः । शुण्ठीत्रिचतुरमाषकैस्तु प्रचारः ॥ २० ॥

विडङ्गाऽतिविषा मुस्तं दारु पाठा कलिङ्गकम् ॥
मरिचेन समायुक्तं शोफातीसारनाशनम् ॥ २१ ॥

सुगमम् ॥ २१ ॥

गुडूचीचित्रबिल्वाब्दरक्तचन्दनवालकैः ॥
कलिङ्गकसमायुक्तैर्ज्वरातीसारशोफनुत् ॥ २२ ॥

सुगमम् ॥ २२ ॥

किराताब्दामृतानिम्बचन्दनोदीच्यवत्सकैः ॥
शोषातीसारशमनं विशेषाज्ज्वरनाशनम् ॥ २३ ॥

सुगमम् ॥ २३ ॥

सिताञ्जनकणालाजमधुकं नीलमुत्पलम् ॥
पित्तज्वरातिसारघ्नं प्रलीढं मधुना सह ॥ २४ ॥

सुगमम् ॥ २४ ॥

इति श्रीवृन्दप्रणीतवृन्दमाधवापरनामकसिद्धयोगव्याख्यायां
श्रीश्रीकण्ठदत्तकृतायां व्याख्याकुसुमावल्याख्यायां
द्वितीयो ज्वरातिसाराधिकारः समाप्तः ॥ २ ॥

---

१ क. ख. 'तातिश्वय' । २ क घ. शोफाती' ।

अथ तृतीयोऽतिसाराधिकारः ।

ज्वरोपद्रवभूतस्यातीसारस्य चिकित्सां निर्दिश्य वह्न्युपघातजत्वादामपक्वावस्थायोग-साधर्म्यात्संप्रति स्वतन्त्रस्य तस्य चिकित्सारम्भः । गुदेन द्रवस्यातिसरणमतीसारः ।

तदुक्तम्—“अतिरतिक्रमणेऽधस्तात्सरतिर्गतिकर्मणि ॥
मलाद्यत्यर्थगमनादतीसारः स्मृतो बुधैः” इति ॥

लङ्घनमेकं मुक्त्वा न चान्यदस्तीह भेषजं बलिनः ॥
समुदीर्णं दोषनिचयं शमयति तत्पाचयत्यपि च ॥ १ ॥

लङ्घनं केवलमादौ प्रशस्तमतिशयमुपहतत्वादग्नेरतिसामत्वाच्च दोषाणाम् । समुदीर्णं दोषचयं समन्तादुद्धतं दोषचयं लङ्घनं पाचयति पाकद्वारेणैव तदुद्धतमुपशमयति ॥ १ ॥

लङ्घन एवं पिपासातिरेके दोषपाकार्थं षडङ्गविधिना कृतार्धशृतजलस्य चतुरो योगानाह—

धान्योदीच्यशृतं तोयं तृष्णादाहातिसारिणे ॥
ह्रीवेरशृङ्गवेराभ्यां मुस्तपर्पटकेन वा ॥
मुस्तोदीच्यशृतं तोयं देयं[1] चातिपिपासवे ॥ २ ॥

तोयग्रहणं चात्र शृतोदकत्वमेषां दर्शयति कषायत्वं च निषेधयति । तोयान्येतानि चत्वारि तृष्णोपशमनार्थमतीसारिभिः पेयानि न त्वेतानि कषायाणीति । अत्रोच्यते । द्वे द्वे द्रव्ये प्रत्येकं कार्षिके भागे शृतोदकसंस्कारार्थं गृह्येते इति ॥ २ ॥

नागरातिविषामुस्तैः शृतं वा धान्यनागरैः ॥
तृष्णाशूलातिसारघ्नं रोचनं दीपनं परम् ॥ ३ ॥

ननु नागरस्योष्णतीक्ष्णत्वात्तृष्णाग्रहणाभिधानं नोपपन्नम् । उच्यते । मधुरविपाकित्वान्मधुरस्य च विपाकस्यावश्यं तृष्णाप्रशमने सामर्थ्यमिति ॥ ३ ॥

ह्रीवेरशृङ्गवेराभ्यां मुस्तपर्पटकेन वा ॥
आभ्यामेव सपाठाभ्यां सिद्धमाहारमाचरेत् ॥ ४ ॥

सुगमम् ॥ ४ ॥

शालिपर्ण्यादिकाद्यैस्तु साधितेन ससिन्धुजम् ॥
मसूरजेन यूषेण पथ्यं स्याल्लाजसक्तुभिः ॥ ५ ॥

शालिपर्ण्यादिर्महानल्पो वा । आदिशब्दाद्धान्यपञ्चकादिपरिग्रहः । ससिन्धुजमिति ।

---

१ क. घ. 'यं वाऽपि पि' ।

ससैन्धवं लाजसक्तुजपथ्यं पित्तश्लेष्मणि युक्तं ज्ञेयम् । अन्यत्रैवंविधे विषय एवास्य विहितत्वात् ॥ ५ ॥

गुर्वी पिण्डी खराऽत्यर्थं लघ्वी सैव विपर्ययात् ॥
सक्तूनामाशु जीर्येत मृदुत्वादवलेहिका ॥ ६ ॥

गुर्वी पिण्डी खराऽत्यर्थमिति । अतिकठिना लाजसक्तुपिण्डिका गुर्वी स्यात् । **लघ्वी सैव विपर्ययादिति ।** मृद्वी सा लघ्वी भवति । अवलेहिकाऽवलेहनयोग्या पिण्डी ॥ ६ ॥

लाजमण्डकृतैर्योगैस्तैः कृता हस्तमण्डिका ॥ ७ ॥
वस्त्रस्रुता यवागूर्वा प्रस्रुतं क्षुद्रभक्तकम् ॥
सुनिषण्णकवार्ताककश्चटं हितमुच्यते ॥ ८ ॥

योगैरिति । धान्यपञ्चकादिभिः । यवागूर्वस्त्रस्रुतेति वस्त्रात्स्रुता यवागूरपरिस्रुतमण्डा पेया हस्तपिण्डिका वा । ननु लाजमण्डादिविधानमत्रविरुद्धमतीसारे द्रवान्नस्य निषिद्धत्वात् ।

यदुक्तम्—"वर्जयेद्द्विदलं शूली कुष्ठी मांसं क्षयी स्त्रियम् ।
द्रवमन्नमतीसारी सर्वं च तरुणज्वरी" ।

भोजेऽप्युक्तम्—

"व्रणोदरास्थापनपीडितानां प्रमेहिणे छर्द्यतिसारिणं च ।
द्रवं न दद्यादथवाऽपि कोष्णं स्वल्पं हितं भेषजसंप्रयुक्तम्" इति ।

मैवम् । अविहितद्रवान्ननिषेधार्थमेतद्वचनं ज्ञेयम् । विहितं तु लाजमण्डादि विधान-सामर्थ्यान्न निषिध्यत एव ।

अत एवाऽऽह सुश्रुतः—

"कार्यं चानशनस्यान्ते प्रद्रवं लघुभोजनम्" इति ।

प्रद्रवं प्रकृष्टद्रवं लघु । तच्च विहितलाजमण्डादिकमेवेति । अन्ये तु प्रगतं द्रवं प्रद्रवं यथा प्रणायको देशः प्रगतनायक इति कथयन्ति । तन्न । अतीसारे यवाग्वाद्युपदेशात् ॥ ७ ॥ ८ ॥

पेयाद्युपभोगद्रव्याण्याह—

शालिपर्णी पृश्निपर्णी बृहती कण्टकारिका ॥
बलाऽश्वदंष्ट्रा बिल्वानि पाठा नागरधान्यकम् ॥
एतदाहारसंयोगे हितं सर्वातिसारिणाम् ॥ ९ ॥

---

१ क. 'भद्रकम् । २ क. घ. 'तमिष्यते ।

बिल्वानि बिल्वशलाटवः संग्राहित्वात् ।

यदुक्तम्—"कफानिलहरं तीक्ष्णं स्निग्धं संग्राहि दीपनम् ।
कटुतिक्तकषायोष्णं बिल्वमाममुदाहृतम्" इति ।

एवं सर्वत्र स्तम्भनयोगे । छर्द्यां तु बिल्वस्य मूलम् । बिल्वमूलं मरुच्छ्लेष्मच्छर्दिघ्नं न च पित्तकृदिति गुणपाठात् । **पाठानागरधान्यकमिति** । नागरस्य ग्राहिवर्गमध्यपाठाद्विपाकमधुरस्यापि सृष्टपुरीषता विचार्यत इति केचित् । विपाकमधुरत्वात्सृष्टपुरीषत्वस्य संग्राहित्ववर्गपाठात्संग्राहित्वस्य च सिद्धिरित्युभयात्मकत्वम् । तत्क्षीरवदित्यन्ये । एष शालिपर्ण्यादिः । **आहारसंयोग इति** । आहारस्य संयोजने पेयादिसंस्कारं(र इति) यावत् । **हितं सर्वातिसारिणामिति** । आमपच्यमानपक्वातिसारिणां प्रत्येकं दोषद्वंद्वसंनिपातातिसारिणां चेति । युज्यते तद्वातश्लेष्मणि **चरक**संवादात् ।

यथा—"वातश्लेष्महरो ह्येष गणो दीपनपाचनः ।
ग्राही बल्यो रोचनश्च तस्माच्छस्तोऽतिसारिणाम्" इति ।

वैद्यास्तु रक्तपित्तरक्तातिसारेऽप्येतत्प्रयुञ्जत एव । संस्कारश्च शालिपर्ण्यादिद्रव्यपलचतुष्टयं जलाढके साधयित्वाऽर्धशृतेन तेन पेयादि साधनीयम् । **वृद्धवैद्यास्तु** बहुद्रव्यसाधिताम्बुसंस्कृताहारस्यारुचिकरत्वादाढकेऽम्भसि पलमात्रं द्रव्यं साधयन्ति । भक्तादिसाधने द्रवप्रमाणं तन्त्रान्तराज्ज्ञेयम् ।

तथा हि—"भक्तं पञ्चगुणे तोये यवागूं षड्गुणे पचेत् ।
चतुर्दशगुणे पेयां विलेपीं च चतुर्गुणे" ॥

एष शालिपर्ण्यादिर्दशाङ्गत्वेन प्रसिद्धः । बृहच्छालिपर्ण्यादिः ॥ ९ ॥

शाकमांसफलैर्युक्ता विलेप्योऽम्लाश्च दुर्जराः ॥ १० ॥

शाकमांसफलैरिति व्यञ्जनोपलक्षणम् । तथाचोक्तम्—यवागूमुपयुञ्जानो न तु व्यञ्जनमाचरेदिति । **अम्ला इति** । अम्लपाकाः ॥ १० ॥

शालिपर्णीबलाबिल्वैः पृथक्पर्ण्या च साधिता ॥
दाडिमाऽम्ला हिता पेया पित्तश्लेष्मातिसारिणाम् ॥ ११ ॥

सुगमम् । शालिपर्ण्यादिः ॥ ११ ॥

धान्यपञ्चकसिद्धो वा धान्यविश्वकृतोऽपि वा ॥
आहारो भिषजा योज्यो वातश्लेष्मातिसारिणाम् ॥ १२ ॥

सुगमम् ॥ १२ ॥

लघुना पञ्चमूलेन वातपित्ते प्रशस्यते ॥

सुगमम् ॥

अतीसारचिकित्साया आमपक्वक्रमेण प्रवृत्तेरतीसारस्याऽऽमपक्वलक्षणैरवश्यज्ञेयतामाह—

आमपक्वक्रमं हित्वा नातिसारे क्रिया यतः ॥
अतः सर्वेऽतिसारास्तु ज्ञेयाः पक्वामलक्षणैः ॥ १३ ॥

सुगमम् ॥ १३ ॥

आमाऽऽमान्विता। पक्वा निरामा। द्वयोरप्यामपक्वलक्षणयोरपवादमाह—

मज्जत्यामा गुरुत्वाद्विट् पक्वा तूत्प्लवते जले ॥
विनाऽतिद्रवसंघातशैत्यश्लेष्मप्रदूषणात् ॥ १४ ॥

विनेत्यादि। अतिद्रवरूपत्वादत्राऽऽमाऽपि विडुत्प्लवते। अतिसंहतादातिकाठिन्यात्। तथा शैत्यजातश्लेष्मदूषणात्कफकृद्गौरवेण पक्वाऽपि मज्जति। **शैत्यस्थाने** श्वैत्यपाठे श्वैत्यं श्वेतवर्णता। अतो द्रवत्वादिकं विना मज्जनोत्प्लवने सामनिरामविलक्षणे ज्ञेये। किंच सर्वाऽपि विट् पक्वाऽनुत्प्लवाऽत इत्याह—**विनेति।** अतिद्रवा पक्वाऽपि जलेन सहैकतां गतत्वादेव न प्लवते। अतिसंहता पक्वाऽप्यतिसंहतत्वादेव मज्जति। शैत्यजातश्लेष्मजातदूषणाच्च पक्वाऽपि श्लेष्मसंबन्धादेव मज्जति ॥ १४ ॥

अपरमामपक्वलक्षणम्—

शकृद्दुर्गन्धि साटोपविष्टम्भार्तिप्रसेकिनः ॥
विपरितं निरामं तु कफात्पक्वं च मज्जति ॥ १५ ॥

साटोपविष्टम्भार्तीति। आटोपविष्टम्भावेवार्ती, आटोपविष्टम्भार्ती तत्सहितम्। किंवाऽर्तिः शूलम्। आटोपो रुजापूर्वक उदरक्षोभः। विष्टम्भः सतोदशूलामलाप्रवृत्तिः। ताभ्यां सह वर्तते यत्तत्तथा। प्रसेकिनः कफप्रसेकिनः ॥ १५ ॥

आमे संग्रहणनिषेधमाह—

नाऽऽमे संग्रहणं दद्यादतीसारे कथंचन ॥
अकाले संगृहीतो हि विकारान्कुरुते बहून् ॥ १६ ॥
शोथपाण्ड्वामयप्लीहकुष्ठगुल्मोदरज्वरान् ॥
दण्डकालसकाध्मानग्रहण्यर्शोगदांस्तथा ॥ १७ ॥

संग्रहणं स्तम्भनं न देयं पाचनमेव परं कर्तव्यम्। **अन्यस्त्वाह**—संग्रहणमेव यत्केवलं कुटजत्वगादि तन्न देयं पाचनं संग्रहणं तु मुस्तोदीच्यादि देयमेवेति। आमे लङ्घनपाचनयोरेवोपदेशेनार्थात्संग्रहणनिषेधे सिद्धे यत्पुनरस्याभिधानं तदामसंग्रहणे दोषोपन्यासार्थम्। अत एवोक्तम्—**अकाले संगृहीतो हि विकारान्कुरुते बहूनिति।** वक्ष्यमाणरोगान्दण्डकालसकादीन्। दण्डकालसकोऽजीर्णभेदः। अलसकोऽवस्थाविशेषः ॥

यदाह काश्यपः—"नाधो याति न चाप्यूर्ध्वमाहारो न च पच्यते ।
स कोष्ठस्थोऽलसीभूतस्तेन सोऽलसकः स्मृतः ।
यदि वाऽलसके दोषाश्छर्द्यतीसारवर्जिताः ।
कारकास्तीव्रशूलादेः स्रोतसः संनिरोधकाः ।
तिर्यग्यान्तस्तनुं स्तब्धां दण्डवत्स्तम्भयन्ति चेत् ।
स दण्डालसकस्त्याज्यः शीघ्रं देहविघातकृत्" इति॥१६॥१७॥

अवस्थायामामेऽपि संग्रहणमाह—

क्षीणधातुबलार्तस्य बहुदोषोऽतिनिःस्रुतः ॥
आमोऽपि स्तम्भनीयः स्यात्पाचनान्मरणं व्रजेत् ॥ १८ ॥

क्षीणधातुबलार्तस्येति । पुरीषस्यातिस्रुत्या धातुबलक्षयपीडितस्य बहुदोषो विपुलदोषः । पाचनादिति केवलपाचनात् । पाचनस्तम्भनं तु हितमेव च ॥ १८ ॥

आमे दोषे सविबन्धमल्पमल्पं प्रवर्तमाने सम्यक्प्रवर्तनार्थमाह—

स्तोकं स्तोकं विबद्धं वा सशूलं योऽतिसार्यते ॥
अभयापिप्पलीकल्कैः सुखोष्णैस्तं विरेचयेत् ॥ १९ ॥

सुखोष्णैरिति किंचिदुष्णैः । किंचिदुष्णताऽभयापिप्पलीकल्कस्य कोष्णजलयोगाज्ज्ञेया । **चरकेऽप्युक्तम्**—कृच्छ्रं वा वहतां दद्यादभयां संप्रवर्तिनीमिति ॥ १९ ॥

आमे पाचनविधिमाह—

हरिद्रादिं वचादिं वा पिबेदामेषु बुद्धिमान् ॥

हरिद्रादिः क्काथः पैत्तिके । पित्तश्लैष्मिके चातिसारे वातिके वातकफजे वा वचादिः क्काथः । एतौ च सौश्रुतौ गणौ । आमेषु, आमातिसारेषु ॥

खडयूषयवागूषु पिप्पल्यादिं च योजयेत् ॥ २० ॥

पिप्पल्यादिश्च वक्ष्यमाणः सौश्रुत एव गणः । **खडयूषयवागूष्विति** । अत्र खडः कपित्थबिल्वचाङ्गेरीमरिचाजाजिचित्रकैरित्यादिनोक्तः ॥ २० ॥

आमे विलङ्घनं शस्तमादौ पाचनमेव वा । अस्यार्थः । आमातिसारे लङ्घनं कार्यं परं यदि लङ्घनक्षमं शरीरमन्नानभिलाषश्च भवति । अतो विपर्यये आदौ पाचनमिति । तेनाऽऽमे लङ्घनानर्हस्य पाचनं देयम् । अतो धान्यपञ्चकाख्यं पाचनयोगमाह—

धान्यनागरमुस्तं च वालकं बिल्वमेव च ॥
आमशूलविबन्धघ्नं पाचनं वह्निदीपनम् ॥ २१ ॥

---

१ घ. भजेत् ।

अस्य धान्यपञ्चकत्वेन प्रसिद्धस्य योगस्य चूर्णं धान्याम्लोष्णोदकमद्यानामन्यतमेन पिबेत् । अथवाऽस्य निष्क्राथं साधुसाधितं पिबेत् । यतः **सुश्रुते** कलिङ्गेत्यादीञ्श्लोकार्धपठितान्विंशतिं पाचनयोगान्सधान्यपञ्चकानाभिधायोक्तम्—

"प्रयोज्या विंशतिर्योगाः श्लोकार्धविहितास्त्विमे ।
धान्याम्लोष्णाम्बुमद्यानां पिबेदन्यतरेण वा ॥
निष्क्राथान्वा पिबेदेषां सुखोष्णान्साधुसाधितान् ।
निखिलेनोपदिष्टोऽयं विधिरामोपशान्तये" इति ।

उपयोगविधिर्दर्शितः ॥ २१ ॥

पैत्ते धान्यचतुष्कं तु शुण्ठीत्यागाद्वदन्ति हि ॥ २२ ॥

पित्तसाधर्म्याद्धर्मकस्य रक्त(र्म्योद्रक्त)जेऽपि शुण्ठीत्यागः । ननु शुण्ठीत्यागो न संमतः । अगणत्वेनात्रावापोद्वापयोरनर्हत्वात् । अथ मन्यसे, अस्त्वावापोद्वापसंगतिरत्र धान्यपञ्चकाद्यनन्तरम्—'तीक्ष्णोष्णं वर्जयेत्तं तु विधिं कुर्याच्च पैत्तिके' इति **सुश्रुत**वचनात् । एतदपि न हृदयंगमम् । मधुरपाकित्वेन शुण्ठ्याः पित्ते यौगिकत्वात् । अत एव **चरके** पित्तरक्तातिसारे नागराद्यं चूर्णं दर्शितं धान्यपञ्चकं च तिस्रः प्रमथ्या विहिता इत्यत्र पैत्तिक एवातिसारे टीकाकारैर्व्याख्यातम् । उच्यते । नात्राऽऽगमानुगमः किंत्वियं **वृद्धवैद्ययुक्तिर्वृन्देन** निबद्धा । दृश्यते च शुण्ठी कटुकत्वात्पित्तातिसारे भक्ष्यमाणा न तु गुणेत्यदोषः । धान्यपञ्चकम् ॥ २२ ॥

निरामातिसारिणामनुबन्धे स्तम्भनमाह—

पक्वोऽसकृदतीसारो ग्रहणीमार्दवाद्यदा ॥
प्रवर्तते तदा कार्यः क्षिप्रं सांग्राहिको विधिः ॥ २३ ॥

असकृन्निरन्तरम् । **ग्रहणीमार्दवादिति** । जाठराग्न्यधिष्ठानं ग्रहणी तस्या मृदुत्वात् । मृदुत्वं च तस्याः पाचनविधिनाऽऽमाशये पित्तोद्रेकात् । सांग्राहिको विधिः स्तम्भनो विधिरिति **डल्लणः** । **श्रीब्रह्मदेवस्तु** व्याख्यानयति—

"संग्राहि स्तम्भनाद्भिन्नं यथा तदभिदध्महे ॥
आग्नेयगुणभूयिष्ठं तोयं संपरिशोषयेत् ॥
संगृह्णाति मलं तत्स्याद्ग्राहि शुण्ठ्यादयो यथा ॥
समीरगुणभूयिष्ठं शीतत्वाद्यन्नभस्वतः ॥
विधाय वृद्धिं स्तभ्नाति स्तम्भनं तद्यथा वटः" ॥ २३ ॥

"[1] संप्रति स्तम्भनयोगानाह—

---

१ ड. च ।

"सलोध्रधातकी बिल्वं मुस्ताम्रास्थिकलिङ्गकम् ॥
पिबेन्माहिषतक्रेण पक्वातीसारनाशनम्" ॥ १ ॥

सुगमम् । क्षेपकः" ॥ १ ॥

पञ्चमूलीबलाविश्वधान्यकोत्पलबिल्वजाः ॥
वातातिसारिणे देयास्तक्रेणान्यतमेन वा ॥ २४ ॥

पञ्चमूल्यत्र स्वल्पा महती वा । धान्यकोत्पलबिल्वजा इति । बिल्वशलाटुः । किंच बिल्वजा इत्यतः परं कल्पना इति शेषः । तेन पञ्चमूल्यादिबिल्वान्तसर्वद्रव्यजाः कल्पना देया इत्यर्थः । कल्पनाया विशेषानभिधानेऽप्यत्र योग्यतया कल्कश्चूर्णो वा कर्तव्यः । तक्रेणान्यतमेन वेति । अन्यतमेनोष्णाम्बुकाञ्जिकादिना ॥ २४ ॥

कंचटजम्बूदाडिमशृङ्गाटकपत्रबिल्वह्रीवेरम् ॥
जलधरनागरसहितं गङ्गामपि वेगिनीं रुन्ध्यात्* ॥ २५ ॥

कंचटं कलोकलं न याशाकम् (?) कंचटादीनां चतुर्णां पत्रम् । जलधरं मुस्ता । नागरं शुण्ठी । एतैर्मिलित्वा क्वाथः । कंचटादिः ॥ २५ ॥

किराततिक्तकं मुस्तं वत्सकं सारसाञ्जनम् ॥
पिबेत्पित्तातिसारघ्नं सक्षौद्रं वेदनापहम् ॥ २६ ॥

सुगमम् ॥ २६ ॥

पलं वत्सकबीजस्य श्रपयित्वा जलं पिबेत् ॥
यो रसाशी जयेच्छीघ्रं स पैत्तं जठरामयम् ॥ २७ ॥

सुगमम् ॥ २७ ॥

कुटजातिविषामुस्तं हरिद्रापर्णिनीद्वयम् ॥
सक्षौद्रशर्करं शस्तं पित्तश्लेष्मातिसारिणाम् ॥ २८ ॥

अस्य योगस्य क्वाथः । हरिद्रापर्णिनीद्वयम् । हरिद्राद्वयं पर्णिनीद्वयं च । पर्णिनीद्वयं माषपर्णीपृथक्पर्ण्यौ ॥ २८ ॥

कुटजत्वक्फलं मुस्तं क्वाथयित्वा पिबेज्जलम् ॥
अतीसारं जयेदाशु शर्करामधुयोजितम् ॥ २९ ॥

सुगमम् ॥ २९ ॥

बिल्वचूतास्थिनिर्यूहः पीतः सक्षौद्रशर्करः ॥
निहन्याच्छर्द्यतीसारं वैश्वानर इवाऽऽहुतिम् ॥ ३० ॥

सुगमम् ॥ ३० ॥

---

* ख पुस्तके—अजमोदा मोचरसं सशृङ्गवेरं सधातकीकुसुमम् । गोमथिततक्रयुतं गङ्गामपि वेगिनीं स्तम्भयति । इत्यधिकमत्र ।

प्रियङ्ग्वञ्जनमुस्ताख्यं पाययेत्तु यथाबलम् ॥
तृष्णातीसारच्छर्दिघ्नं सक्षौद्रं तण्डुलाम्बुना ॥ ३१ ॥

अञ्जनं रसाञ्जनम् ॥ ३१ ॥

पटोलयवधान्याककाथः पेयः सुशीतलः ॥
शर्करामधुसंयुक्तश्छर्द्यतीसारनाशनः ॥ ३२ ॥

सुगमम् ॥ ३२ ॥

"पृश्निपर्णीबलाबिल्वनागरोत्पलधान्यकैः ॥
विडङ्गातिविषामुस्तदारुपाठाकलिङ्गकैः ॥
मरिचेन समायुक्तं शोथातीसारनाशनम्" ॥ १ ॥

"सुगमम् ॥ क्षेपकः" ॥ १ ॥

कफजातिसारचिकित्सितं ब्रूते—

श्लेष्मातिसारे प्रथमं कार्यं लङ्घनपाचनम् ॥
योज्यश्चामातिसारघ्नो यथोक्तो दीपनो गणः ॥ ३३ ॥

यथोक्तो दीपनो गण इति । हरिद्रादिर्वचादिश्च ॥ ३३ ॥

त्र्यूषणातिविषाहिङ्गुवचासौवर्चलाभयाः ॥
पीत्वोष्णेनाम्बुना जह्यादामातीसारमुद्धतम् ॥ ३४ ॥

सुगमम् ॥ ३४ ॥

दलोत्थः स्वरसः पीतो विज्जलस्य[2] समाक्षिकः ॥
जयत्याममतीसारं क्वाथो वा कुटजत्वचः ॥ ३५ ॥

सुगमम् ॥ ३५ ॥

सामान्ययोगानाह—

कुटजत्वक्कृतः क्वाथो घनीभूतः सुशोभनः ॥
लेहितोऽतिविषायुक्तः सर्वातीसारनुद्भवेत् ॥ ३६ ॥
लेहे यत्रास्ति नो भागो निर्दिष्टो द्रवकल्कयोः ॥
प्रायेण पादिकः कल्को द्रवात्कार्यो विजानता ॥
इच्छन्त्यत्राष्टमांशेन क्वाथादतिविषारजः ॥ ३७ ॥

घनीभूत इति । क्वाथ एव पुनः पाकात्तथा घनः कार्यो यथा चूर्णे प्रक्षिप्ते लेहः स्यात् । अत एव सुशोभन इत्युक्तम् । चूर्णप्रक्षेपश्च क्वाथात्पादेनाष्टांशेन वा । प्रचारस्तु पञ्चषट्चूर्णमाषकैः । प्रायेण पादिकः कल्क इति । अत्र कल्क इत्युपलक्षणम् । तेन चूर्णमपि ग्राह्यम् ।

---

१ क. घ. हितं । २ क. घ. हिज्जलस्य ।

अथ डल्लणव्याख्या—कुटजत्वगित्यादि। अत्र कल्पना। बृहत्फलशुक्लकुसुमस्निग्धपत्रस्य पुंनामधेयस्य कुटजस्य कल्कत्वगगृ(वल्कलं गृ)हीत्वा षोडशगुणेऽष्टगुणे चतुर्गुणे वा जले क्वाथयित्वाऽर्धावशिष्टं क्वाथमादाय वस्त्रगालितं कृत्वा पुनस्तावत्पचेत्। यावत्फाणिताकृतिः। ततस्तन्मध्येऽतिविषाचूर्णं चतुर्थांशेन निक्षिप्यावतार्यमिति। अन्ये तु कुटजत्वक्स्वरसं गृहीत्वा तावत्क्वाथयेद्यावत्फाणिताकृतिरिति व्याख्यानयन्ति ॥ ३६ ॥ ॥ ३७ ॥

तद्वत्कार्पासपर्कट्योः स्वरसः समधुर्मतः ॥ ३८ ॥

सुगमम् ॥ ३८ ॥

रक्तजातिसारचिकित्सितमाह—

कषायो मधुना पीतस्त्वचो दाडिमवत्सकात् ॥
सद्यो जयेदतीसारं रक्तजं दुर्निवारकम् ॥ ३९ ॥

सुगमम् ॥ ३९ ॥

गुडेन खादयेद्बिल्वं रक्तातीसारनाशनम् ॥
आमशूलविबन्धघ्नं कुक्षिरोगविनाशनम् ॥ ४० ॥

गुडेनेति। गुडेन समभागेन बिल्वसमेन भक्षयेत्। **बिल्वमिति**। उत्स्विन्नं पर्युषितं बिल्वशलाटुम्। उत्स्वेदनशेषपानीयेनानुपानमत्र ॥ ४० ॥

शल्लकीबदरीजम्बुप्रियालाम्रार्जुनत्वचः ॥
पीताः क्षीरेण मध्वाढ्याः पृथक्शोणितवारणाः ॥ ४१ ॥

पीताः क्षीरेणेति। क्षीरमाजं ग्राह्यम् ॥ ४१ ॥

पीत्वा शतावरीकल्कं पयसा क्षीरभुग्जयेत् ॥
रक्तातिसारं पीत्वा वा तया सिद्धं घृतं नरः ॥ ४२ ॥

वातपित्तोत्तरे ज्ञेयम्। **तया सिद्धमिति**। शतावर्या कल्करूपया स्वरसरूपया वा साधितम् ॥ ४२ ॥

पैत्तिक आमातिसारे सिद्धतमं योगमाह—

सवत्सकः सातिविषः सबिल्वः सोदीच्यमुस्तश्च कृतः कषायः ॥
सामे सशूले सहशोणिते च चिरप्रवृत्तेऽपि हितोऽतिसारे ॥ ४३ ॥

वत्सकः कुटजस्तस्य फलं लघुत्वात्पाचनत्वाच्च। अतीसारे चिरंतनेऽपि सामतायाः स्वल्पायाः प्रायेणानुवृत्तिरस्ति सर्वथा निरामत्वेऽपि दीप्तेऽग्नौ त्वक्। सुश्रुतसंवादात्पुनर्योगेऽस्मिन्कुटजफलमपि ग्राह्यम्।

यदाह सुश्रुतः—"बिल्वशक्रयवाम्भोदवालकातिविषाकृतः।
कषायो हन्त्यतीसारं सामं पित्तसमुद्भवम्" इति ॥

बिल्वं बिल्वफलं कोमलम् । **कृतः कषाय इति** । कृतग्रहणं शीतकषायादिनिषेधार्थम् । वत्सकादिः ॥ ४३ ॥

भयशोकसमुद्भूते क्रिया चोभयशर्मदा ॥

क्रिया चोभयशर्मदेति । हेतुविकारसुखजननी । **डल्लणेन** सुस्पष्टं कृत्वा **व्याख्यातम्** । **उभयशर्मदेति** । भयशोकहिता तज्जनितातिसारहिता चेत्यर्थः । एतेन हेतुव्याधिप्रत्यनीका क्रियोक्तेति ॥

संप्रति यादृशो ऽतीसारः पुटपाकेनोपचर्यः । यथा च पुटपाकविधिस्तमाह—

सर्वजे बहुवर्णत्वात्पुटपाकक्रिया मता ॥ ४४ ॥

सर्वजे पुटपाकक्रिया हिता सर्वजत्वं च कथं ज्ञेयमित्यत उक्तं बहुवर्णत्वादिति ॥ ४४ ॥

अवेदनं सुसंपक्कं दीप्ताग्नेः सुचिरोत्थितम् ॥
नानावर्णमतीसारं पुटपाकैरुपाचरेत् ॥ ४५ ॥

अवेदनमशूलमल्पशूलं वा । सुसंपक्कं सर्वथा निरामम् । दीप्ताग्नेरनतिमन्दाग्नेः । अग्निमान्द्ये सत्यतीसारस्योत्पत्तेः । यदुक्तम्—संशम्यापां धातुरग्निं प्रवृद्ध इत्यादि । नानावर्णमित्यनेन सांनिपातिकमतीसारं (*पुटपाकैरुपाचरेदिति) दर्शयति । **पुटपाकैरिति** । पुटेनपाको येषु योगेषु तैः ॥ ४५ ॥

स्निग्धं घनं कुटजवल्कमजन्तुजग्धमादाय तत्क्षणमतीव च पोथयित्वा ॥
जम्बूपलाशपुटतण्डुलतोयसिक्तं बद्धं कुशेन च बहिर्घनपङ्कलिप्तम् ॥४६॥
सुस्विन्नमेतदवपीड्य रसं गृहीत्वा क्षौद्रेण युक्तमतिसारवते प्रदद्यात् ॥
कृष्णात्रिपुत्रमतपूजित एष योगः सर्वातिसारहरणेष्वयमेव राजा ॥४७॥
भेषजत्वात्पलं पेयं पुटपाकरसस्य च ॥ ४८ ॥

पोथयित्वा छेदयित्वा । जम्बूपत्ररचितपुटे तण्डुलतोयसिक्तं जम्बूपलाशपुटतण्डुलतोयसिक्तम् । योगोऽयं रक्तपित्तोत्तरे । कुटजपुटपाकः ॥ ४६ ॥ ४७ ॥ ४८ ॥

पुटपाकविधिमाह—

त्वक्पिण्डं दीर्घवृन्तस्य काश्मरीपर्णवेष्टितम् ॥
मृदाऽवलिप्तं सुकृतमङ्गारेष्ववकूलयेत् ॥ ४९ ॥
स्विन्नमुद्धृत्य निष्पीड्य रसमादाय यत्नतः ॥
शीतीकृतं मधुयुतं पाययेदुदरामये ॥ ५० ॥
पुटपाकस्य पाकोऽयं बहिरारक्तवर्णता ॥
भेषजत्वात्पलं मानं संमतं स्वरसादिवत् ॥ ५१ ॥

---

* धनुश्चिह्नान्तर्गतमधिकम् ।

त्वक्पिण्डं त्वचां पिण्डं कल्करूपम्। दीर्घवृन्तस्य श्योनाकस्यारलुकस्येति यावत्। मृदाऽवलिप्तं पङ्कदिग्धम्। सुकृतं कुशवेष्टनेन संस्कृतम्।

तथा च **पराशरः**—

"परिवेष्ट्य कुशैर्लिप्त्वा घनपङ्केन तत्पचेत्॥
अङ्गारेषु न यावत्स्याद्बहिरारक्तवर्णता" इति॥

अवकूलयेद्दहेत्। उदरामयेऽतिसारे प्रकरणात्। अयं योगो वातकफोत्तरे।

सुश्रुते पुटपाकस्य विशेषपाठो दृश्यते—

"त्वक्पिण्डं दीर्घवृन्तस्य पद्मकेसरसंयुतम्॥
काश्मरीपद्मपत्रैश्च वेष्ट्य सूत्रेण संदृढम्॥
मृदाऽवलिप्तं सुकृतम्" इत्यादि।

शेषं समम्। तेनायमर्थः। अरलुकस्य त्वचं पद्मकेसरं च समभागं गृहीत्वा संपिष्य तत्पिण्डं काश्मरीपद्मपुटके निक्षिप्य सूत्रेणाऽऽवेष्ट्य मृत्तिकयाऽऽलिप्य निर्धूमखदिराङ्गारेषु तावत्पचेत्। यावद्बाह्ये रक्तवर्णता भवति। ततोऽङ्गारेभ्य आकृष्य तत्पिण्डं निष्पीड्य स्वरसं गृहीत्वा शीतं भूतं च कर्षप्रमितमधुसहितमतिसारे क्वाथमात्रया पाययेत्। अनेन विधिना सर्वपुटपाककल्पनेति **डल्लणः**। (* भेषजत्वात्पलं पेयमिति) भेषजत्वादिति भेषजेनावरुद्धत्वात्। अयमभिसंधिर्वृन्दस्य। उत्तमस्य पलं मात्रेत्यादिपरिभाषायां स्नेहक्वाथ्यौषधेष्वित्यत्रोपात्तौषधपदेनावरुद्धत्वात्स्वरसस्योत्तमबलानले पुरुषे पलं पेयमिति वृन्दाभिप्रायः। **चक्रेण** तूक्तम्—स्वरसस्य गुरुत्वेन पुटपाके पलं पिबेदिति॥ ४९॥ ५०॥ ५१॥

कुटजलेहमाह—

शतं कुटजमूलस्य क्षुण्णं तोयार्मणे पचेत्॥
क्वाथे पादावशेषेऽस्मिँल्लेहे पूते पुनः पचेत्॥
सौवर्चलयवक्षारविडसैन्धवपिप्पलीः॥ ५२॥
धातकीन्द्रयवाजाजीचूर्णं दत्त्वा पलद्वयम्॥
लिह्याद्बदरमात्रं तु शीतं क्षौद्रेण संप्लुतम्॥ ५३॥
पक्वापक्वमतीसारं नानावर्णं सवेदनम्॥
दुर्वारं ग्रहणीरोगं जयेच्चैव प्रवाहिकाम्॥ ५४॥

तोयार्मण इति तोयद्रोणे। **चूर्णं दत्त्वा पलद्वयमिति**। पलद्वयं मिलित्वा मानप्रधानत्वान्निर्देशस्य। व्यवहाराच्चात्यासन्नपाके चूर्णप्रक्षेपः। यवक्षारस्थाने गुडक्षार-

---

* धनुश्चिह्नान्तर्गतमधिकम्।

---

१ घ. स्नेहं पूं।

पाठो न प्रसिद्धः । **लिह्याद्बदरमात्रमिति** । अष्टमाषकम् । माषकचतुष्टयेन व्यवहारः । **क्षौद्रेण संप्लुतमिति** । उपयोगकाले क्षौद्रदानम् । कुटजावलेहः ॥ ५२ ॥ ५३ ॥ ॥ ५४ ॥

कुटजाष्टकमाह—

तुलामथाऽऽर्द्रां गिरिमल्लिकायाः संक्षुद्य पक्त्वा रसमाददीत ॥
तस्मिन्सुपूते पलसंमितानि श्लक्ष्णानि पिष्ट्वा सह शाल्मलेन ॥ ५५ ॥
पाठासमङ्गातिविषाः समुस्ता बिल्वं च पुष्पाणि च धातकीनाम् ॥
प्रक्षिप्य भूयो विपचेच्च तावद्दर्वीप्रलेपः स्वरसस्तु यावत् ॥ ५६ ॥
पीतस्त्वसौ कालविदा जलेन मण्डेन वाऽजापयसाऽथवाऽपि ॥
निहन्ति सर्वं त्वतिसारमुग्रं कृष्णं सितं लोहितपीतकं वा ॥ ५७ ॥
दोषं ग्रहण्या विविधं च रक्तं[1] पित्तं तथाऽर्शांसि स शोणितानि ॥
असृग्दरं चैवमसाध्यरूपं निहन्त्यवश्यं कुटजाष्टकोऽयम् ॥ ५८ ॥
तुलाद्रव्ये[2] जलद्रोणो द्रोणे द्रव्यतुला मता ॥ ५९ ॥

आर्द्रामिति ।

"वासाकुटजकूष्माण्डशतमूलीसहाचराः ।
नित्यमार्द्राः प्रयोक्तव्या मानतो द्विगुणा न ते" ॥

इतिपरिभाषाव्यापारात् । पलसंमितानि प्रत्येकं द्रव्यप्रधानत्वान्निर्देशस्य । प्रचारोऽपीत्थमेव । शाल्मलेन शाल्मलीवेष्टकेन । चूर्णं दत्त्वैव पाकः प्रक्षिप्य भूयो विपचेदिति वचनात्प्रचाराच्च । जलेनेति तप्तशीतेन । मण्डेन पेयामण्डेनान्नमण्डेन वा । कुटजाष्टकः ॥ ५५ ॥ ५६ ॥ ५७ ॥ ५८ ॥ ५९ ॥

कुटजस्य पलं ग्राह्यमष्टभागे जले शृतम् ॥
तथैव विपचेद्भूयो दाडिमोदकसंयुतम् ॥
यावच्च लसिकाभासं शृतं तमुपकल्पयेत् ॥ ६० ॥
तस्यार्धकर्षं तक्रेण पिबेद्रक्तातिसारवान् ॥
अवश्यमरणीयोऽपि न मृत्योर्याति गोचरम् ॥
कुटजक्वाथतुल्योऽत्र दाडिमस्य रसो मतः ॥ ६१ ॥

दाडिमोदकसंयुतमिति । दाडिमफलमौत्तरापथिकमिति **केचिदाहुः** । **वैद्यास्तु,** एतद्देशीयमेव दाडिमफलं ग्राहयन्ति । दाडिमोदकं दाडिमफलत्वक्क्वाथः । अस्य च कुटजक्वाथतुल्यत्वं **वृन्देनैव** व्याकर्तव्यम् । **चक्रेणाप्युक्तम्**—

क्वाथतुल्यं दाडिमाम्बु भागानुक्तौ समं यत इति ॥ ६० ॥ ६१ ॥

---

१ घ रक्तापि । २ क घ पेऽब्द्रव्यं ।

षडङ्गघृतमाह—

वत्सकस्य च बीजानि दार्व्याश्च त्वच उत्तमाः ॥
पिप्पलीशृङ्गवेरं च लाक्षा कटुकरोहिणी ॥ ६२ ॥
षड्भिरेतैर्घृतं सिद्धं पेयामण्डावचारितम् ॥
अतीसारं जयेच्छीघ्रं त्रिदोषमपि दारुणम् ॥ ६३ ॥

दार्व्याश्च त्वच उत्तमा इति । सर्वत्र दार्व्याश्च त्वच एव ग्राह्याः । उत्तमगुणत्वात् । तस्या दुर्लभत्वादत्र काष्ठमेव गृह्यते । षड्भिरेतैरितिपदं यथालाभग्रहणनिषेधार्थम् । एषां षण्णां कल्कः । जलं चतुर्गुणम् । षडङ्गघृतम् ॥ ६२ ॥ ६३ ॥

अथ चिरजे रक्तपित्तोत्तरेऽतीसारे क्षीरविधिः—

यथाऽमृतं तथा क्षीरमतीसारेषु पूजितम् ॥
चिरोत्थितेषु तत्पेयमपां भागैस्त्रिभिः शृतम् ॥ ६४ ॥

अमृतसमत्वं क्षीरस्य जीवनहेतुत्वात् । चिरोत्थितेष्वित्यनेन निरामावस्थायां क्षीरदानं दर्शयति । अपां भागैस्त्रिभिश्चतुर्भिर्वा । अपां भागैरित्युपादानात्केवलं जलेन क्षीरसाधनमत्रोक्तम् ॥ ६४ ॥

प्रवाहिकायाश्चिकित्सां विवक्षुस्तस्या लक्षणमेव तावदाह—

स्रुते रक्ते पुरीषे च वायुना विड्विवर्जितम् ॥
प्रवाहिकेति तत्ख्यातं यत्फेनाभं प्रवर्तते ॥ ६५ ॥

सुगमम् ॥ ६५ ॥

बालबिल्वं गुडं तैलं पिप्पली विश्वभेषजम् ॥
लिह्याद्वाते प्रतिहते सशूले सप्रवाहिके* ॥ ६६ ॥
पयसा पिप्पलीकल्कः पीतो वा मरिचोद्भवः[1] ॥
त्र्यहान्निर्वाहिकां हन्याच्चिरकालसमुत्थिताम्[2] ॥ ६७ ॥

अयं विधिर्विबन्धे । निर्वाहिकां प्रवाहिकाम् ॥ ६६ ॥ ६७ ॥

बिल्वपेशीं गुडं रोध्रं तैलं मरिचयोजितम् ॥
लीढ्वा प्रवाहिकां हन्ति क्षिप्रं सुखमवाप्नुयात् ॥ ६८ ॥

बिल्वपेशी बिल्वशलाटुमध्यम् ॥ ६८ ॥

बिल्वपेश्यादिकं लीढ्वा भोजनमित्याह—

दध्ना ससारेण समाक्षिकेण भुञ्जीत निश्चारकपीडितस्तु ॥
सुतप्तकुप्यकथितेन वाऽपि क्षीरेण शीतेन मधुप्लुतेन ॥ ६९ ॥

---

* ख. पुस्तके—धातकीबदरीपत्रकपित्थरसमाक्षिकम् । सरोध्रमेकतो दध्ना पिबेन्निर्वाहिकार्दितः ॥ १ ॥ इत्यधिकमत्र ।

---

१ क. घ. सारिवोद्भवः । २ क. घ. °कालानुबन्धिनीम् ॥ ६७ ॥

दध्ना ससारेणोपरितनस्निग्धभागसाराख्यसहितेन । समाक्षिकेण मधुसहितेन । एवंविधने दध्ना सह भोजनं कुर्वीतेत्यर्थः । निश्चारकपीडित इति । निश्चारकः प्रवाहिका ।
यदाह पराशरः—

"निर्वाहयेत्सफेनं च निष्पुरीषं मुहुर्मुहुः ॥
प्रवाहिकेति सा ख्याता कैश्चिन्निश्चारकस्तु सः" इति ॥

निश्चारकः प्रवाहिकाभेदः पुरीषक्षयापरपर्यायस्तेन पीडित इति डल्लणः । अन्ये तु निश्चारकाभिधानेनातिसारा(रः)प्रवाहिका चोच्यत इति मन्यन्ते । अत्रोक्तयोगानामुभयहितत्वापादनार्थं सुतप्तकुप्यक्वथितेनेति । अत्यन्ततप्तसुवर्णरजतेतरलोहप्रक्षेपेण क्वथितेन । अन्ये त्वघटितं रूप्यादि कुप्यं ब्रुवते । केचित्कुप्यस्थाने कुप्यां पठन्ति व्याचक्षते च । कुप्या पाषणभेदो दक्षिणापथे ख्यातः शङ्खमुण्डाकृती रसरसायनवादे प्रयुज्यत इति । एतदप्रसिद्धम् । एवंविधेन क्षीरेण वा भुञ्जीतेति संबध्यते । मधुप्लुतेनेति । उपरिदत्तमधुना मधुप्लुतं प्लवनयोग्यं यत्र तत्तथेति व्याख्यानात् ॥ ६९ ॥

गुददाहे सपाके वा पटोलमधुकाम्बुना ॥
सेकादिकं प्रशंसन्ति च्छागेन पयसाऽथवा ॥ ७० ॥

पटोलमधुकाम्बुनेति । अर्धशृतेन । सेकादिकमित्यत्राऽऽदिशब्दात्प्रलेपादिपरिग्रहः ॥ ७० ॥

स्वेदो वा मूषिकामांसैर्गोवसाम्रक्षणं तथा ॥ ७१ ॥

स्वेदो वा मूषिकामांसैरिति । काञ्जिकेन मूषिकामांसमुत्स्वेद्यैरण्डादिपत्रे बद्ध्वा स्वेदः ॥ ७१ ॥

गुदनिःसरणे शस्तं चाङ्गेरीघृतमुत्तमम् ॥
चाङ्गेरीघृतं क्षुद्ररोगोक्तम् ॥
शोथादीनविरोधाच्च साधयेत्स्वैश्चिकित्सितैः ॥ ७२ ॥

सुगमम् ॥ ७२ ॥

शोथं शूलं ज्वरं तृष्णां श्वासं कासमरोचकम् ॥
छर्दिं मूर्छां च हिक्कां च दृष्ट्वाऽतीसारिणं त्यजेत् ॥ ७३ ॥

सुगमम् ॥ ७३ ॥

स्नानाभ्यङ्गावगाहं च गुरुस्निग्धादिभोजनम् ॥
व्यायाममग्निसंतापमतीसारी विवर्जयेत् ॥ ७४ ॥

सुगमम् ॥ ७४ ॥

इति श्रीवृन्दप्रणीतवृन्दमाधवापरनामकसिद्धयोगव्याख्यायां
श्रीश्रीकण्ठदत्तकृतायां व्याख्याकुसुमावल्याख्यायां
तृतीयोऽतिसाराधिकारः समाप्तः ॥ ३ ॥

अथ चतुर्थो ग्रहण्यधिकारः ।

परस्परानुबन्धित्वाद्गुदेन द्रवसरणसाधर्म्याच्चातीसारानन्तरं ग्रहणीरोगचिकित्सारम्भः—

ग्रहणीमाश्रितं दोषमजीर्णवदुपाचरेत् ॥
अतीसारोक्तविधिना तस्याऽऽमं च विपाचयेत् ॥ १ ॥

ग्रहणी जाठरवह्निस्थानं तदाश्रयो रोगो ग्रहणीरोगः ।
स च—"सा दुष्टा बहुशो भुक्तमाममेव विमुञ्चति ।
पक्वं वा सरुजं पूति मुहुर्बद्धं मुहुर्द्रवम् ॥
ग्रहणीरोगमाहुस्तमायुर्वेदविदो जनाः" ।
इत्यनेन परिभाषितो ज्ञेयः । तेन नाग्निमान्द्यादेर्ग्रहणीरोगत्वम् । यत्पुनरस्य **चरकेण** ग्रहणीरोगत्वमुक्तम्—
'यश्चाग्निः पूर्वमुद्दिष्टो रोगानीके चतुर्विधः ।
तं चापि ग्रहणीरोगं समवर्जं प्रचक्ष्महे" ॥
इत्यनेन तद्ग्रहणीगदमात्रे च ज्ञेयम् । **दोषमिति** । ग्रहणीरोगारम्भकं वातादिकम् । **अजीर्णवदुपाचरेदिति** । आमाद्यजीर्णेषु यथा वमनाद्युपचारस्तथेत्यर्थः । **अतीसारोक्तविधिनेति** । लङ्घनलङ्घनपाचनादिना विधानेन ॥ १ ॥

कपित्थबिल्वचाङ्गेरीतक्रदाडिमसाधिता ॥
यवागूः पाचयत्यामं शकृत्संवर्तयत्यपि ॥ २ ॥

कपित्थादीनां मिलित्वा पलं कल्कः । कपित्थबिल्वयोः फलम् । तक्रं द्रवत्वकार्यार्थम् । तच्च तावद्देयं यावता यवागूः सिध्यति । अन्ये पुनरत्यम्लगुरुत्वभयात्तक्रजलाभ्यां पाकमाहुः । एषा यवागूर्वातश्लेष्मणि । संवर्तयति कठिनयति ॥ २ ॥

लघुना पञ्चमूलेन पञ्चकोलेन पाठया ॥
अन्नानि कल्पयेद्विद्वान्बिल्ववृक्षाम्लदाडिमैः ॥ ३ ॥

लघुना पञ्चमूलेन वातपित्ते । पञ्चकोलेन वातकफे । पाठया केवलया ॥ ३ ॥
तक्रस्य ग्रहणीरोगसात्म्यतां दोषत्रयहितत्वं च प्राह—

ग्रहणीदोषिणां तक्रं दीपनं ग्राहि लाघवात् ॥
पथ्यं मधुरपाकित्वान्न च पित्तप्रकोपणम् ॥ ४ ॥
कषायोष्णविकाषित्वाद्रूक्षत्वाच्च कफे हितम् ॥
वाते स्वाद्वम्लसान्द्रत्वात्सद्यस्कमविदाहि तत् ॥ ५ ॥

पथ्यत्वं तक्रस्य ग्राहित्वादग्निस्थानस्थितस्य पित्तस्य प्रवृत्तिविघातेन । **पथ्यं मधुरपाकित्वान्न च पित्तप्रकोपणमिति** । सर्वमेवान्नं प्रायो ह्यस्य विदह्यत इत्यभिधानेन

विदाहजनकं यदस्ति पित्तं तदम्लत्वादुचितप्रकोपमपि न प्रकोपयति नापि शमयतीत्याहुः । विकाषित्वादिति । विकाषी विकषन्संधिबन्धविमोक्षकारिगुणः । यदुक्तम्—विकाषी विकषन्नेव संधिबन्धान्विमोक्षयेदिति । तस्य भावो विकाषित्वं तस्माद्दोषावृतस्रोतःशोधकत्वादित्यर्थः । अत एव शोषिणां बलवतां तक्रदानम् । *वैशद्यादिति । तत्पैच्छिल्यविपरीताद्गुणात् । सद्यस्कमविदाहि तदिति । सद्योमथितं तक्रं पच्यमानावस्थायामपि भूरिविदाहकरं न भवति किंचित्कालस्थितं तु विदाहकरमेव ॥ ४॥ ॥ ५ ॥

शुठीं समुस्तां सविषां गुडूचीं पिबेज्जलेन क्वथितां समांशाम् ॥
मन्दानलत्वे सततामतायामामेऽनुबन्धे ग्रहणीगदे च ॥ ६ ॥

शुषति शुष्यति वा शुण्ठी । सततामतायामिति । सर्वदाऽऽमकोष्ठतायाम् । आमेऽनुबन्धे प्रवर्तमान इत्याहुः । ग्रहणीगदविशेषणतयाऽऽमानुबन्ध इति क्वचित्पाठो दृश्यते ॥ ६ ॥

धान्यकातिविषोदीच्ययवानीमुस्तनागरम् ॥
बलाद्विपर्णीबिल्वं च दद्याद्दीपनपाचनम्† ॥ ७ ॥

अस्य योगस्य क्वाथः ॥ ७ ॥

चित्रकगुटिकामाह—

चित्रकं पिप्पलीमूलं द्वौ क्षारौ लवणानि च ॥
व्योषं हिङ्ग्वजमोदां च चव्यं चैकत्र चूर्णयेत् ॥ ८ ॥
गुटिका मातुलुङ्गस्य दाडिमस्य रसेन वा ॥
कृता विपाचयत्यामं दीपयत्याशु चानलम् ॥ ९ ॥

द्वौ क्षारौ यवक्षारस्वर्जिकाक्षारौ । एवं सर्वत्र । लवणानि पञ्च ।

तानि यथा—"सौवर्चलं सैन्धवं च बिडमौद्भिदमेव च ।
सामुद्रेण सहैतानि पञ्च स्युर्लवणानि च ।
[*सामुद्रेण समं पञ्च लवणान्यत्र योजयेत् ।]

इत्यनेन वृन्द एव व्याकरोति । अत्रौद्भिदं साम्भरिलवणं नुत्कारिलवणं वा। सामुद्रं कटकचकम् । एवं सर्वत्र । केचित्कपिञ्जलाधिकरणन्यायाल्लवणत्रयमाहुः । प्रचारस्तु लवणपञ्चकेनैव । अजमोदां यवानिकाम् । एवमन्तःपरिमार्जने सर्वत्र । गुटिकेयं वाते । चित्रगुटिका ॥ ८ ॥ ९ ॥

---

* अत्र मूलानुरोधेन रूक्षत्वादितीत्यपेक्षितम् । † ख पुस्तके—अभयापिप्पलीमूलवचाकटुकरोहिणी । पाठाश्वदंष्ट्राबीजानि चित्रकं विश्वभेषजम् ॥१॥ पिबेन्निष्क्वाथ्य चूर्णानि कृत्वा चोष्णेन वारिणा । इत्यधिकमत्र । * एतच्चिह्नगतमनपेक्षितमिति प्रतिभाति ।

श्रीफलशलाटुकल्को नागरचूर्णेन मिश्रितः सगुडः ॥
ग्रहणीगदमत्युग्रं तक्रभुजा शीलितो जयति ॥ १० ॥

नागरचूर्णेन मिश्रित इति । नागरचूर्णं कटुतामात्रकारकं देयम् । सगुडः समगुडः । अयमपि योगो वाते ॥ १० ॥

जम्ब्वादाडिमशृङ्गाटपाठाकंचटपल्लवैः ॥
पक्वं पर्युषितं बालबिल्वं सगुडनागरम् ॥
हन्ति सर्वानतीसारान्ग्रहणीमतिदुस्तराम् ॥ ११ ॥

जम्ब्वादीनां पञ्चानां पल्लवास्तरणे पाकार्थमनुरूपं जलं दत्त्वा पुटे बालबिल्वफलमुत्स्वेद्य निशापर्युषितं कार्यम् । **सगुडनागरमिति** । समो गुडः । नागरचूर्णं कटुतामात्रकारकम् । रक्ते तु नागरं न देयम् । उत्स्वेदनशेषपानीयमत्रानुपानम् ॥ ११ ॥

नागरातिविषामुस्ताक्वाथः स्यादामपाचनः ॥

सुगमम् ॥

चूर्णं हिङ्ग्वष्टकं वाऽपि वातिकेऽष्टपलं घृतम् ॥ १२ ॥

सुगमम् ॥ १२ ॥

नागरादिचूर्णमाह—

नागरातिविषामुस्तं धातकी सरसाञ्जनम् ॥
वत्सकत्वक्फलं बिल्वं पाठां कटुकरोहिणीम् ॥ १३ ॥
पिबेत्समांशं तच्चूर्णं सक्षौद्रं तण्डुलाम्बुना ॥
पैत्तिके ग्रहणीदोषे रक्तं यच्चोपवेश्यते ॥ १४ ॥
अर्शांस्यथ गुदे शूलं जयेच्चैव प्रवाहिकाम् ॥
नागराद्यमिदं चूर्णं कृष्णात्रेयेण पूजितम् ॥ १५ ॥

नागराख्ये देशे भवं नागरम् । कृष्णात्रेयेण पूजितमित्यस्याभिधानं सिद्धयोगफलत्वोपदर्शनार्थम् । कृष्णात्रेयः पुनर्वसुः ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥

जलमष्टगुणं दत्त्वा पलं कण्डिततण्डुलात् ॥
भावयित्वा ततो देयं तण्डुलोदककर्मणि ॥ १६ ॥

जलमष्टगुणं दत्त्वा पलं कण्डिततण्डुलात् । भावयित्वा ततो देयं तण्डुलोदककर्मणीति टिप्पणी वृन्दस्य ।

चक्रस्त्वाह—शीतकषायमानेन तण्डुलोदककल्पनेति । शीतं कषायमानं च च्छर्दधिकार एव दर्शयिष्यामः । नागराद्यं चूर्णम् ॥ १६ ॥

भूनिम्बाद्यं चूर्णमाह—

---

१ घ. ॑ मपि दु॑ ।

भूनिम्बकटुकाव्योषमुस्तकेन्द्रयवान्समान् ॥
द्वौ चित्रकाद्वत्सकत्वग्भागान्षोडश चूर्णयेत् ॥ १७ ॥
गुडशीताम्बुना पीतं ग्रहणीदोषगुल्मनुत् ॥
कामलाज्वरपाण्डुत्वमेहारुच्यतिसारजित्* ॥ १८ ॥

द्वौ चित्रकाद्वत्सकत्वग्भागान्षोडशेति । प्रथमभागापेक्षया द्विभागषोडशभागपरिग्रहः । गुडशीताम्बुनेति । गुडयुतं शीताम्बु तेन । गुडयोगाद्गुडाम्बु स्याद्गुडवर्णरसान्वितमिति चक्रः । विदेहेऽप्युक्तम्—चूर्णितान्प्रपिबेच्छीतैर्वारिभिर्गुडमिश्रितैरिति । वैद्यप्रसारकेऽपि सर्वसमो गुडो व्याख्यातः । भूनिम्बाद्यं चूर्णम् ॥ १७ ॥ १८ ॥

ग्रहण्यां श्लेष्मदुष्टायां वमितस्य यथाविधि ॥
कट्वम्ललवणक्षारैस्तिक्तैश्चाग्निं विवर्धयेत् ॥ १९ ॥

सुगमम् ॥ १९ ॥

सर्वजायां ग्रहण्यां तु सामान्यो विधिरिष्यते ॥ २० ॥

प्रत्येकदोषोक्तचिकित्सामेलकेन त्रिदोषग्रहण्यां चिकित्सा कार्येत्यर्थः ॥ २० ॥

निरामेऽतिदुर्बलाग्नौ ग्रहणीरोगे घृतानि हितानि ।

यदुक्तं चरके—"स्नेहमेव परं विद्याद्दुर्बलानलदीपनम् ।
नालं स्नेहसमिद्धस्य शमायान्नं सुगुर्वपि" ॥

ततः संप्रति घृतानि दर्शयति—

मसूरस्य कषायेण बिल्वगर्भं पचेद्घृतम् ॥
हन्ति कुक्ष्यामयान्सर्वान्ग्रहणीपाण्डुकामलाः ॥
व्रीहिप्राण्यङ्गयोः क्वाथं व्युषितं दोषलं विदुः ॥ २१ ॥

सुगमम् । मसूरघृतम् ॥ २१ ॥

मसूरस्य तुलाक्वाथे बिल्वगर्भं पचेद्घृतम् ॥
भिन्नविट्के प्रशंसन्ति मसूरघृतमुत्तमम् ॥ २२ ॥

मसूरस्य तुलाक्वाथ इति । मसूरस्य तुलया कृतक्वाथे । तुला पलशतम् । मसूरश्च कर्पटे पोटलकं बद्ध्वा क्वाथ्यः । एवं माषकुलत्थादिक्वाथेऽपि । घृतमत्र प्रस्थमानम् । मसूरिकाघृतम् ॥ २२ ॥

अष्टपलघृतमाह—

त्र्यूषणत्रिफलाकल्के बिल्वमात्रे गुडात्पले ॥
सर्पिरष्टपलं पक्त्वा मात्रां मन्दानलः पिबेत् ॥ २३ ॥

---

* ख. पुस्तके—यवानीपिप्पलीमूलचातुर्जातकनागरैः । मरीचाग्निजलाजाजीधान्यसौवर्चलैः समैः ॥१॥ वृक्षाम्लधातकीकृष्णाबिल्वदाडिमदीप्यकैः । त्रिगुणैः षड्गुणसितैः कपित्थाष्टगुणैः कृतैः ॥ २ ॥ चूर्णोऽतिसारग्रहणीक्षयगुल्मगलामयान् । कासश्वासाग्निसादार्शःपीनसारोचकाञ्जयेत् ॥ ३ ॥ कपित्थाष्टकम् । इत्यधिकमत्र ।

बिल्वमात्र इति मिलित्वा पलमाने न प्रत्येकं कल्काच्चतुर्गुणः स्नेह इत्यादिपरिभाषया जलेन पाकः। अष्टपलमानस्यैवात्र घृतस्य पाकः। इत्थमेव फलदानक्षमत्वमस्य भवतीति महर्षिवचनादुन्नीयते। मात्राया अनलापेक्षया परिमाणम्। अष्टपलकं घृतम् ॥ २३ ॥

बिल्वाग्निचव्यार्द्रकशृङ्गवेरक्वाथेन कल्केन च सिद्धमाज्यम् ॥
सच्छागदुग्धं ग्रहणीगुदोत्थे शोथाग्निसादारुचिनुद्वरिष्ठम् ॥२४॥

आर्द्रकशृङ्गवेरमार्द्रकमेव। बिल्वादीनां क्वाथः कल्कश्च। क्वाथोऽत्र त्रिगुणः कार्यः। छागीक्षीरं स्नेहसमम्। बिल्वाद्यं घृतम् ॥ २४ ॥

बालचाङ्गेरीघृतमाह—

मोचसिन्धूत्पलव्योषलज्जाबिल्वाम्बुधातकि ॥ २५ ॥
सिद्धमाज्यमजाक्षीरे चाङ्गेरीरसवच्छिशोः ॥
हन्याद्ग्रहण्यतीसारौ पथ्यापथ्याशिनो द्रुतम् ॥ २६ ॥

मोचः शाल्मलीवेष्टकम्। सिन्धुः सैन्धवम्। उत्पलमुत्पलकोटिका। लज्जा वराहक्रान्ता। अम्बु वालकम्। चाङ्गेरी, अम्लपत्रिका। अजाक्षीरचाङ्गेरीरसौ प्रत्येकं घृताद्द्विगुणौ। यतश्चाङ्गेरीरसवदिति निर्देशः। स चाजाक्षीर इत्यस्य विशेषणम्। तेन चाङ्गेरीरससमेऽजाक्षीर इत्यर्थः। चतुर्गुणं च द्रवस्नेहपाकविधाम्नूत्सर्गसिद्धम्। प्रचरत्ययं पक्षः। अन्यस्त्वाह—क्षीरं स्नेहसमं रसस्त्रिगुण इति। जैज्जटमते—क्षीरं स्नेहसमं रसश्चतुर्गुणः। रसवदिति घृतविशेषणतया योजयित्वा घृतसमो रस इत्याह कश्चित्। शिशोरिति निर्देशो विशेषार्थः। तेन चान्यस्यापि हितमेतद्घृतम् ॥ २५ ॥ २६ ॥

पाठान्तरे कपित्थोऽपि विशत्यत्र घृते पुनः* ॥

कपित्थोऽपि विशत्यत्र घृतपाठान्तरे पुनरिति। पाठान्तरायोगे[1]। चाङ्गेरीस्वरसे सर्पिश्छागीक्षीरसमे पचेत्। कपित्थव्योषसिन्धूत्थसमङ्गोत्पलवालकैः। सबिल्वधातकीमोचैः सिद्धं सर्वातिसारनुत्। बालचाङ्गेरीघृतम् ॥

चाङ्गेरीघृतमाह—

नागरं पिप्पलीमूलं चित्रको हस्तिपिप्पली ॥ २७ ॥
श्वदंष्ट्रा पिप्पली धान्यं बिल्वं पाठा यवानिका ॥
चाङ्गेरीस्वरसे सर्पिः कल्कैरेभिर्विपाचितम् ॥ २८ ॥

---

* ख.पुस्तके—कर्षोन्मिता तुगाक्षीरीचातुर्जातं द्विकार्षिकम्। यवानी धान्यकाजाजीग्रन्थिव्योषं पलांशकम् ॥ १ ॥ पलानि दाडिमादष्टौ सितायाश्चैकतः कृतः। गुणैः कपित्थाष्टकवद्वर्गोऽयं दाडिमाष्टकम् ॥ २ ॥ दाडिमाष्टकम्। इत्यधिकमत्र।

---

१ ङ. 'न्तरयो'।

चतुर्गुणेन दध्ना च तद्घृतं कफवातनुत् ॥
अर्शांसि ग्रहणीदोषं मूत्रकृच्छ्रं प्रवाहिकाम् ॥
गुदभ्रंशार्तिमानाहं घृतमेतद्व्यपोहति ॥ २९ ॥

हस्तिपिप्पली चवी जातूकर्णे संभवात् ।

तद्यथा—"दधिधान्यबिल्वपाठायवानिकापञ्चकोलगोक्षुरकैः ।
चाङ्गेरीस्वरसे गुदनिःसृतिमूत्रकृच्छ्रार्तिनुद्ग्राहीति ।

द्रव्यावल्यां च चवीफलस्य हस्तिपिप्पलीपर्यायो दृश्यते । बिल्वस्थाने विषापाठः । विषाऽतिविषा । पाठः पुनरयं जातूकर्णसंवादाभावादसंगतः । चाङ्गेरीस्वरसोऽप्यत्र चतुर्गुणः । चतुर्गुणेन दध्ना चेत्यत्र चकारस्य समुच्चयार्थत्वात् । स्वरसे क्षीरवद्विधिरिति वचनात्स्वरसः स्नेहसम इति केचित् । इदं तु वचनं नाऽऽद्रियन्ते भिषजः । चाङ्गेरीघृतम् ।

सुनिषण्णचाङ्गेरीघृतं क्वचित्पठ्यते ।

तदाह—"अवाक्पुष्पी बला दार्वी पृश्निपर्णी त्रिकण्टकः ॥
न्यग्रोधोदुम्बराश्वत्थशुङ्गाश्च द्विपलोन्मिताः ॥ १ ॥
कषाय एष पेष्यास्तु जीवन्ती कटुरोहिणी ॥
पिप्पली पिप्पलीमूलं मरिचं देवदारु च ॥ २ ॥
कलिङ्गाः शाल्मलीपुष्पं वीरा चन्दनमञ्जनम् ॥
कट्फलं चित्रको मुस्तं प्रियङ्ग्वतिविषा स्थिरा ॥ ३ ॥
पद्मोत्पलानां किञ्जल्कं समङ्गा च निदिग्धिका ॥
बिल्वं मोचरसः पाठा भागाः कर्षसमाः पृथक् ॥ ४ ॥
चतुष्प्रस्थशृतं प्रस्थं कषायमवतारयेत् ॥
एतदर्शःस्वतीसारे रक्तस्रावे त्रिदोषजे ॥ ५ ॥
प्रवाहणे गुदभ्रंशे पिच्छासु विविधासु च ॥
उत्थाने चातिबहुशः शोफशूले गुदाश्रये ॥ ६ ॥
मूत्रग्रहे मूढवाते मन्दाग्नावरुचावपि ॥
प्रयोज्यं विधिवत्सर्पिर्बलवर्णाग्निवर्धनम् ॥ ७ ॥
विविधेष्वन्नपानेषु केवलं वा निरत्ययम् ॥

अवाक्पुष्पी हेठाहुली । शुङ्गा, अविकसितं पत्रमुकुलम् । द्विपलोन्मिताः प्रत्येकं तेन क्वाथ्यं द्रव्यं षोडशपलमानं भवति । नन्वत्र 'क्वाथ्याच्चतुर्गुणं वारि' इत्यादिपरिभाषयैव चतुष्प्रस्थमानं जलमुत्सर्गसिद्धं पाकार्थं प्राप्यते तदा शेषश्च पादस्थः स पुनः प्रस्थ एव । तत्किमर्थमुच्यते—चतुष्प्रस्थशृतं प्रस्थं कषायमुपकल्पयेदिति । उच्यते ।

तदुत्सर्गविधौ चतुर्गुणजलदानपादशेषकषायविसूचनार्थम् । एतदेव **चरकवचः** परिभाषास्थानीयं ज्ञेयं **चरके**ऽस्याः परिभाषाया अभावात् । पिप्पली पिप्पलीमूलमित्यस्य स्थाने कश्चिदवाक्पुष्पीभवं मूलमितिपठ्यते । वीरा क्षीरकाकोली पृश्निपर्णी वा । अञ्जनं रसाञ्जनम् ।

अत्र—"शुष्कद्रव्येष्विदं मानमेवमादि प्रकीर्तितम् ।
द्विगुणं तद्द्रवेष्विष्टं सद्य एवोद्धृतेषु च"

इति परिभाषयैव द्रवद्वैगुण्ये सिद्धे यत्रिंशत्पलानि तु प्रस्थो विज्ञेयो द्विपलाधिक इत्यस्याभिधानं तत्कुडवादारभ्य द्रवार्द्रद्वैगुण्यसूचनार्थम् । तेन कुडवपूर्वे माने द्रवार्द्रयोर्द्वैगुण्यं न भवति । तथाच **तन्त्रान्तरम्**—

"रक्तिकादिषु मानेषु यावन्न कुडवो भवेत् ।
शुष्के द्रवार्द्रयोश्चैव तुल्यमानं प्रकीर्तितम्" इति ।

अर्शःस्वतीसारे वा यो रक्तस्रावस्त्रिदोषजस्तत्रैतद्घृतं प्रयोज्यं नान्यत्र त्रिदोषजरक्तस्रावे । तस्यासाध्यत्वम् । परिभाषा हि—यत्त्रिदोषमसाध्यं तदिति । चाङ्गेरीघृतम् ॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥

मरिचाद्यं घृतमाह—

मरीचं पिप्पलीमूलं नागरं पिप्पली तथा ॥ ३० ॥
भल्लातकं यवानी च विडङ्गं हस्तिपिप्पली ॥
हिङ्गु सौवर्चलं चैव विडसैन्धवचव्यकम् ॥ ३१ ॥
सामुद्रं सयवक्षारं चित्रको वचया सह ॥
एतैरर्धपलैर्भागैर्घृतप्रस्थं विपाचयेत् ॥ ३२ ॥
दशमूलीरसे सिद्धं पयसा द्विगुणेन च ॥
मन्दाग्नीनां घृतं श्रेष्ठं ग्रहणीदोषनाशनम् ॥ ३३ ॥
विष्टम्भमामदौर्बल्यप्लीहानमपकर्षति ॥
कासं श्वासं क्षयं चापि दुर्नाम सभगंदरम् ॥ ३४ ॥
कफजान्हन्ति रोगांश्च वातजान्क्रिमिसंभवान् ॥
तान्सर्वान्नाशयत्याशु शुष्कं दार्वनलो यथा ॥ ३५ ॥

पयसा द्विगुणेन चेति । चकाराद्दशमूलीरसोऽपि द्विगुणः । प्रचारोऽपीत्थमेव । दशमूलीरसश्चतुर्गुण इति **जैज्जटमतानुयायिनां** पन्थाः । मरिचाद्यं घृतम् ॥ ३० ॥ ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ ३५ ॥

विश्वौषधस्य गर्भेण दशमूलजले शृतम् ॥
घृतं निहन्याच्छ्वयथुं ग्रहणीमामतामयम् ॥ ३६ ॥

युग्मम् । शुण्ठीघृतम् ॥ ३६ ॥

घृतं नागरकल्केन सिद्धं वातानुलोमनम् ॥
ग्रहणीपाण्डुरोगघ्नं प्लीहकासज्वरापहम् ॥ ३७ ॥

घृतस्य प्रस्थं द्रवद्रव्यत्वाद्द्वात्रिंशत्पलानि । कल्कस्य चत्वारि पलानि । **अन्ये पुनः** कल्कमानमष्टपलमाहुरिति **डल्लणः** । शुण्ठीघृतम् ॥ ३७ ॥

कल्याणगुडमाह—

प्रस्थत्रयेणाऽऽमलकीरसस्य शुद्धस्य दत्त्वाऽर्धतुलां गुडस्य ॥
चूर्णीकृतैर्ग्रन्थिकजीरचव्यव्योषेभकृष्णाहपुषाजमोदैः ॥ ३८ ॥
विडङ्गसिन्धुत्रिफलायवानीपाठाग्निधान्यैश्च पलप्रमाणैः ॥
दत्त्वा त्रिवृच्चूर्णपलानि चाष्टावष्टौ च तैलस्य पचेद्यथावत् ॥३९॥
तं भक्षयेदक्षफलप्रमाणं यथेष्टचेष्टं त्रिसुगन्धियुक्तम् ॥
अनेन सर्वे ग्रहणीविकाराः सश्वासकासस्वरभेदशोफाः ॥ ४० ॥
शाम्यन्ति चायं चिरमन्तरग्नेर्हतस्य पुंस्त्वस्य च वृद्धिहेतुः ॥
स्त्रीणां च वन्ध्यामयमाशु[२] हन्यात्कल्याणको नाम गुडः प्रसिद्धः[३] ॥४१॥
तैले त्रिवृन्मनाग्भृष्टा त्रिसुगन्धि पलं पलम् ॥
सिद्धे निधेयमत्रैव गुडे कल्याणपूर्वके* ॥ ४२ ॥

ग्रन्थिकं पिप्पलीमूलम् । व्योषं त्रिकटु । इभकृष्णा गजपिप्पली । हपुषा स्वनामख्याता । सिन्धु सैन्धवम् । अग्निश्चित्रकः । पलप्रमाणैरिति प्रत्येकम् । **डल्लणः** पलप्रमाणैरिति पाठं नेच्छति । समानतन्त्रविरोधात् । तस्मात्पिचुप्रामाणैरिति पाठमिच्छति । **तन्त्रान्तरे** कार्षिकत्वेन चूर्णानामुक्तेः । त्रिवृच्चूर्णपलाष्टकं तैलपलाष्टके पचेत् । यथावन्मृदुमध्यक्रूरकोष्ठानुरूपं खरमध्यमृदुपाकेनेत्यर्थः । अक्षफलप्रमाणं कर्षः । चतुष्पञ्चमाषकैस्तु प्रचारः । **त्रिसुगन्धियुक्तमिति** । त्रिसुगन्धि त्वगेलापत्रकम् । तत्प्रमाणं यावता गन्धस्यौत्कट्यं स्यात् । पिचुप्रमाणैर्वा त्रिसुगन्धिभिर्युक्तमित्येके । त्रिवृच्चूर्णं तैले मनाग्भर्जनीयम् । भर्जनेन च तस्य मन्दवीर्यत्वादतिविरेचकत्वं न भवति ।

---

* ख. पुस्तके—भल्लातकपलशतं जलद्रोणे विपाचयेत् । चतुर्गुणावशेषं तु कषायमवतारयेत् ॥ १ ॥ त्र्यूषणं पिप्पलीमूलं चित्रको हस्तिपिप्पली । हिङ्गुचव्याजमोदं च पञ्चैव लवणानि च ॥ २ ॥ द्वौ क्षारौ हपुषां चात्र दद्यादर्धपलोन्मितान् । मस्तुकाञ्जिकशुक्तानां प्रस्थं प्रस्थं प्रदापयेत् ॥ ३ ॥ आर्द्रकस्य रसं प्रस्थं तत्सर्वं साधु साधयेत् । एतदग्निघृतं नाम मन्दाग्नीनां च शस्यते ॥ ४ ॥ अर्शांसि वातरोगं च प्लीहोदरदरामयान् । ग्रन्थ्यर्बुदापचीकासकफमेदोनिलानि च ॥५॥ नाशयेद्ग्रहणीदोषं श्वयथुं सभगंदरम् । ये च बस्तिगता रोगा ये च कुक्षिसमाश्रिताः ॥ ६ ॥ सर्वांस्तान्नाशयत्याशु सूर्यस्तम इवोदितः। अग्निमुखघृतम् । इत्यधिकमत्र ।

---

१ ङ. 'श्च पिचुप्र' । २ घ. 'यनाशनः स्यात्क' । ३ क. प्रदिष्टः ।

त्रिवृच्चूर्णसहित एव तैले गुडमामलकीरसंगालितं प्रदाय पाकः। सिद्धे च लेहे ग्रन्थिकादिचूर्णप्रक्षेप इति प्रचारः। त्रिसुगधि पलं पलमिति वृन्दटिप्पणीं निर्युक्तिकां मत्वा चक्रेणोक्तम्—

"तैले मनाग्भर्जयन्ति त्रिवृतां च चिकित्सकाः।
अत्रोक्तमानसाधर्म्यात्त्रिसुगन्धि पलं पृथक्" इति ॥

अयमिति कल्याणकः। पुंस्त्वस्य शुक्रस्य। अत्रापि हतस्येति संबध्यते। कल्याणक इति कल्यकरणादिति डल्हणः। कल्यं नैरुज्यमणतीति कल्याणकः। कल्याणगुडः ॥ ३८ ॥ ३९ ॥ ४० ॥ ४१ ॥ ४२ ॥

लिङ्गैरसाध्यो ग्रहणीविकारो यैस्तैरतीसारगदो न सिध्येत् ॥
वृद्धस्य नूनं ग्रहणीविकारो हत्वा तनुं नो न निवर्तते च ॥४३॥

अस्यार्थः। यैर्लिङ्गैरतीसारगदो न सिध्यति तैर्ग्रहणीविकारोऽप्यसाध्यः। असाध्यातिसारलिङ्गानि च शोफं शूलं ज्वरं तृष्णामित्यादिनोक्तानि। **हत्वा तनुं नो न निवर्तत** इति। नो न निवर्तते निवर्तत एव। द्वौ निषेधौ प्रकृतमर्थं गमयत इति वचनात् ॥ ४३ ॥

इति श्रीवृन्दप्रणीतवृन्दमाधवापरनामकसिद्धयोगव्याख्यायां श्रीश्रीकण्ठदत्तकृतायां व्याख्याकुसुमावल्याख्यायां चतुर्थो ग्रहणीरोगचिकित्साधिकारः समाप्तः ॥ ४ ॥

अथ पञ्चमोऽर्शोधिकारः।

अथातीसारग्रहण्यर्शसां परस्परानुबन्धित्वादतीसारग्रहण्यनन्तरमर्श उच्यते। अरिवच्छृणातीत्यर्शः। पृषोदरादित्वाद्रूपसिद्धिः। अर्शसि वह्निरक्षाभिधानावसरेऽतीसारग्रहणीरोगयोरपि विशेषादग्निरक्षामाह—

त्रयो विकाराः प्रायेण ये परस्परहेतवः ॥
अर्शांसि चातिसारश्च ग्रहणीदोष एव च ॥ १ ॥
तेषामग्निबले हीने वृद्धिर्वृद्धे परिक्षयः ॥
अग्निमूलं बलं पुंसां बलमूलं हि जीवितम् ॥
तस्मादग्निं सदा रक्षेदेषु त्रिषु विशेषतः ॥ २ ॥

परस्परहेतुत्वमर्शःसूत्पन्नेष्वतीसारग्रहणीरोगयोरुत्पत्तिः। तदुत्पत्त्याऽथवाऽनन्तरमर्शउत्पादः। एषां त्रयाणामप्यग्निबले हीने वृद्धिराधिक्यम्। वृद्धेऽग्नौ परिक्षयो[1]

---

१ घ. 'सगोलि'।

ह्रासः । एषु त्रिषु विशेषत इति । अनेनान्यस्मिन्नपि रोगे रक्षणीयोऽग्निरिति दर्शयति ॥ १ ॥ २ ॥

दुर्नाम्नां साधनोपायश्चतुर्धा परिकीर्तितः ॥
भेषजक्षारशस्त्राग्निसाध्यत्वादाद्य उच्यते ॥ ३ ॥

आद्य उच्यत इति । भेषजोपायः कथ्यत इत्यर्थः । विस्तरेण वक्ष्यमाणां चिकित्सां सारोद्धारेण ब्रूते ॥ ३ ॥

यद्वायोरानुलोम्याय यदग्निबलवृद्धये ॥
अन्नपानौषधं सर्वं तत्सेव्यं नित्यमर्शसैः ॥ ४ ॥

अन्नपानौषधमिति । अन्नपानं रसप्रधानम् । औषधं वीर्यप्रधानं मुख्यम् ॥ ४ ॥

वातातिसारवद्भिन्नवर्चांस्यर्शांस्युपाचरेत् ॥ ५ ॥

सुगमम् ॥ ५ ॥

उदावर्तविधानेन गाढविड्कानि चासकृत् ॥

सुगमम् ॥

प्रवृत्तबहुलास्राणि पित्तशोणितनाशनैः ॥ ६ ॥

सुगमम् ॥ ६ ॥

विड्विबन्धे हितं तक्रं यवानीविडसंयुतम् ॥
न विरोहन्ति गुदजाः पुनस्तक्रसमाहताः ॥ ७ ॥

सुगमम् ॥ ७ ॥

स्रोतःसु तक्रशुद्धेषु रसः सम्यगुपैति यः ॥
तेन पुष्टिर्बलं वर्णः प्रहर्षश्चोपजायते ॥
वातश्लेष्मविकाराणां शतं च विनिवर्तते ॥ ८ ॥

वातश्लेष्मविकाराणां शतमिति । अशीतिर्वातजा रोगाः । विंशतिः श्लैष्मिकाः । एवं मिलित्वा शतम् ॥ ८ ॥

सगुडां पिप्पलीयुक्तामभयां घृतभर्जिताम् ॥
त्रिवृद्दन्तीयुतां वाऽपि भक्षयेदानुलोमिकाम् ॥ ९ ॥

घृतभृष्टहरीतकीं पिप्पलीमिश्रितां गुडेन संयोज्य ॥ ९ ॥

तिलारुष्करसंयोगं भक्षयेदग्निवर्धनम् ॥
कुष्ठरोगहरं श्रेष्ठमर्शसां नाशनं परम् ॥ १० ॥

सुगमम् ॥ १० ॥

तिला भल्लातकं पथ्या गुडश्चेति समांशकम् ॥
दुर्नामश्वासकासघ्नं प्लीहपाण्डुज्वरापहम् ॥ ११ ॥

सुगमम् । चतुःसमः ॥ ११ ॥

मृल्लिप्तं सौरणं कन्दं पक्त्वाऽग्नौ पुटपाकवत् ॥
अद्यात्सतैललवणं दुर्नामविनिवृत्तये ॥ १२ ॥

सौरणं कन्दमिति । वन्यसूरणमूलं तदभावे ग्राम्यसूरणमूलम् । एवं सर्वत्रार्शसि ॥ १२ ॥

असितानां तिलानां प्राक् प्रकुञ्चं शीतवार्यनु ॥
खादतोऽर्शांसि शाम्यन्ति द्विजदार्ढ्याङ्गपुष्टिदम् ॥ १३ ॥

असितानां तिलानामिति । मध्येऽपि कृष्णवर्णानां तिलानामिति । प्रकुञ्चः पलम् । **शीतवार्यन्विति** । शीतवार्यनुपानम् ॥ १३ ॥

स्विन्नं वार्ताकफलं घोषायाः क्षारजेन सलिलेन ॥
तद्घृतभृष्टं युक्तं गुडेन वा तृप्तितो योऽत्ति ॥ १४ ॥
पिबति च तक्रं नूनं तस्याऽऽश्वेवातिवृद्धगुदजानि ॥
यान्ति विनाशं पुंसः सहजान्यपि सप्तरात्रेण ॥ १५ ॥

वार्ताकफलं घोषक्षारतोयेनोत्स्विन्नं घृततलितमनुरूपेण गुडेन संयुक्तं भक्ष्यं प्रचारात् ॥ १४ ॥ १५ ॥

पित्तश्लेष्मप्रशमनी कच्छूकण्डूरुजापहा ॥
गुदजान्नाशयत्याशु योजिता सगुडाऽभया ॥ १६ ॥

गुदजानित्यत्र मांसाङ्कुरानिति शेषः । तेन पुंलिङ्गता संगता ॥ १६ ॥

चित्रकं हपुषा हिङ्गु दद्याद्वा तक्रसंयुतम् ॥ १७ ॥

सुगमम् ॥ १७ ॥

पञ्चकोलकयुक्तं वा तक्रमस्मै प्रदापयेत् ॥

सुगमम् ॥

त्वचं चित्रकमूलस्य पिष्ट्वा कुम्भं प्रलेपयेत् ॥
तक्रं वा दधि वा तत्र जातमर्शोहरं पिबेत् ॥ १८ ॥

त्वचं चित्रकमूलस्येति । प्रत्यहोपयोगे कर्षमानी(नां) चित्रकमूलत्वचं पिष्ट्वा कुम्भगर्भलेपनम् । लेपनं च तिलोत्सेधमानं दिशन्ति ॥ १८ ॥

दन्त्यरिष्टमाह—

त्रिफलादशमूलाग्निनिकुम्भानां पलं पलम् ॥ १९ ॥
वारि द्रोणे शृतं पादशेषे गुडतुलायुतः ॥
आज्यभाण्डस्थितो मासं दन्त्यरिष्टो निषेवितः ॥ २० ॥

गुदजक्रुम्युदावर्तग्रहणीपाण्डुरोगहा ॥
अरिष्टादेस्तु संधानं धातकीलिप्तभाजने ॥ २१ ॥

स्थितो मासमिति । **चरके** मासार्धमिति तु पठितम् । अरिष्टादेस्तु संधानं धातकीलिप्तभाजन इति **वृन्दः** । पात्रेऽरिष्टादिसंधानं धातकीलोध्रलेपित इति तु **चक्रदत्तः** । आदिशब्दाच्छुक्तादिग्रहः । दन्त्यरिष्टः ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥

अभयारिष्टमाह—

हरीतकीनां प्रस्थार्धं प्रस्थमामलकस्य च ॥
कपित्थानां दशपलं ततोऽर्धेनेन्द्रवारुणी ॥ २२ ॥
विडङ्गपिप्पलीलोध्रमरिचं सैलवालुकम् ॥
द्विपलांशं जलस्यैतच्चतुर्द्रोणे विपाचयेत् ॥ २३ ॥
द्रोणशेषरसे तस्मिन्पूते शीते प्रदापयेत् ॥
गुडस्य द्विशतं तिष्ठेन्मासार्धं घृतभाजने ॥ २४ ॥
पक्षादूर्ध्वं भवत्येवं ततो मात्रां यथाबलम् ॥
अस्याभ्यासादरिष्टस्य गुदजा यान्ति संक्षयम् ॥ २५ ॥
ग्रहणीपाण्डुहृद्रोगप्लीहगुल्मोदरापहः ॥
अष्टशोफारुचिहरो बलवर्णाग्निवर्धनः ॥ २६ ॥
सिद्धोऽयमभयारिष्टः कामलाश्वित्रनाशनः ॥
कृमिग्रन्थ्यर्बुदव्यङ्गराजयक्ष्मज्वरापहः ॥ २७ ॥
पानपानमरिष्टादेः क्वाथपानसमं जगुः ॥
भेषजत्वात्पलं केचित्प्रथमं मन्दलक्षणम् ॥ २८ ॥

इन्द्रवारुणी गोरक्षकर्कटी । **क्वाथपानसममिति** । अधममात्रापरिग्रहेण पलद्वयम् । **भेषजत्वात्पलं केचिदिति** । भेषजत्वादित्यस्यार्थो भेषजत्वात्पलं पेयमिति तत्रैव व्याख्यातः । अभयारिष्टः ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥

भल्लातकानि त्रिफला दन्ती चित्रकमेव च ॥
समभागानि सर्वाणि सैन्धवं द्विगुणं भवेत् ॥ २९ ॥
कपालसंधौ तत्पक्कं मृदुना गोमयाग्निना ॥
एतत्कल्याणलवणं श्रेष्ठमर्शोविकारिणाम्* ॥ ३० ॥

सुगमम् । कल्याणलवणम् ॥ २९ ॥ ३० ॥

---

* ख. पुस्तके—पीलून्यार्द्राणि सेवेत पक्षं पक्षार्धमेव च । नवान्नं शीलयेत्किंचित्तेभ्यः सौख्यमवाप्नुयात् ॥ १ ॥ एतदर्शांसि शमयेच्छ्रेष्ठं पीलुरसायनम् । ग्रहणीकृमिदोषाणां गुल्मानाममृतोपमम् ॥ २ ॥ पीलु-रसायनम् । इत्यधिकमत्र ।

प्राणदं मोदकमाह—

त्रिपलं शृङ्गवेरस्य चतुर्थं मरिचस्य च ॥
पिप्पल्याः कुडवार्धं च चव्यायाः पलमेव च ॥ ३१ ॥
तालीसपत्रस्य पलं पलार्धं केसरस्य च ॥
द्विपले पिप्पलीमूलादर्धकर्षं च पत्रकात् ॥ ३२ ॥
सूक्ष्मैलाकर्षमेकं तु कर्षं च त्वङ्मृणालयोः ॥
गुडात्पलानि त्रिंशच्च चूर्णमेकत्र कारयेत् ॥ ३३ ॥
अक्षप्रमाणा गुटिकाः प्राणदा इति विश्रुताः ॥
पूर्वं भक्ष्यास्तु पश्चाच्च भोजनस्य यथाबलम् ॥ ३४ ॥
मद्यं मांसरसं यूषं क्षीरं तोयं पिबेदनु ॥
हन्यादर्शांसि सर्वाणि सहजान्यस्रजानि च ॥ ३५ ॥
वातपित्तकफोत्थानि संनिपातोद्भवानि च ॥
पानात्यये मूत्रकृच्छ्रे वातरोगे गलग्रहे ॥ ३६ ॥
विषमज्वरे च मन्देऽग्नौ पाण्डुरोगे तथैव च ॥
कृमिहृद्रोगिणां चैव गुल्मशूलार्तिनां तथा ॥ ३७ ॥
श्वासकासपरीतानामेताः स्युरमृतोपमाः ॥
शुण्ठ्याः स्थानेऽभया देया विड्ग्रहे पित्तपायुजे ॥ ३८ ॥
प्राणदोऽयं सितां दत्त्वा चूर्णमानाच्चतुर्गुणाम् ॥
अम्लपित्ताग्निमान्द्यादौ प्रयोज्यो गुदजातुरे ॥ ३९ ॥
अनुपानं प्रयोक्तव्यं व्याधौ श्लेष्मभवे पलम् ॥
पलद्वयं चानिलजे पित्तजे तु पलत्रयम् ॥ ४० ॥

चतुर्थं मरिचस्येति। पलमेकम्। केसरस्य नागकेसरचूर्णस्य। **कर्षं च त्वङ्मृणालयोरिति**। त्वग्गुडत्वक्। अत्र मृणालमुशीरम्। अनयोर्मिलित्वा कर्षः। **पूर्वं भक्ष्यास्तु पश्चाच्च** मद्यादिकं पिबेदिति योज्यम्। मण्डूरादिवत्पूर्वं पश्चाच्च भोजनस्य गुटिका भक्ष्येति न कल्पनीयम्। अर्शांसि क्वचिदप्यस्य विधेरदृष्टत्वात्। मद्यं वातकफेऽनुपानं मांसरसो वाते मुद्गयूषः कफे क्षीरं पित्ते वातपित्ते च तोयमुष्णं वातकफे। एवं सर्वत्रानुपाने पाने च बहुद्रवोपादाने व्यवस्था। विड्ग्रहे विड्विबन्धे। **पित्तपायुज इति**। पित्तजेऽर्शसि। प्राणदोऽयं सितां दत्त्वा चूर्णमानाच्चतुर्गुणामिति पाठः साधुः। चूर्णमानात्समुदितचूर्णमानात्। गुडमानाच्चतुर्गुणामिति पाठं नाऽऽद्रियन्ते प्रभूततरशर्कराप्रसङ्गात्।

१ घ. °षज्व°। २ घ. °त्वा गुडमा°। ३ ङ. तुरैः ॥ ३९ ॥ ४ घ. च।

प्राणदो मोदकः ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ ३५ ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ ३८ ॥ ॥ ३९ ॥ ४० ॥

काङ्कायनमोदकमाह—

पथ्यापञ्चपलान्येकमजाज्या मरिचस्य च ॥
पिप्पली पिप्पलीमूलं चव्यचित्रकनागराः ॥ ४१ ॥
पलाभिवृद्धाः क्रमशो यवक्षारपलद्वयम् ॥
भल्लातकपलान्यष्टौ कन्दस्तु द्विगुणो मतः ॥ ४२ ॥
द्विगुणेन गुडेनैषां वटकानक्षसंमितान् ॥
कृत्वैकं भक्षयेत्प्रातस्तक्रमम्भोऽनु वा पिबेत् ॥ ४३ ॥
मन्दाग्निं दीपयत्येष ग्रहणीपाण्डुरोगनुत् ॥
काङ्कायनेन शिष्येभ्यः शस्त्रक्षाराग्निभिर्विना ॥
भिषग्जितमिदं प्रोक्तं श्रेष्ठमर्शोविकारिणाम् ॥ ४४ ॥

वातश्लेष्मण्यर्शसि बोद्धव्यम् । मरिचस्येत्यत्रैकमिति संबध्यते । मरिचस्य पलमेकमित्यर्थः । **पलाभिवृद्धाः क्रमश** इति । यथाक्रमं पलेन पलेन परिवृद्धाः । कन्दस्तु द्विगुण इति षोडशपलः । **द्विगुणेन गुडेनेति** । समुदायाद्द्विगुणेन । अक्षसंमितान्कर्षमानान् । षडष्टमाषकैः प्रचारः । काङ्कायनमोदकः ॥ ४१ ॥ ४२ ॥ ४३ ॥ ४४ ॥

लवणोत्तमाद्यं चूर्णमाह—

लवणोत्तमवह्निकलिङ्गयवांश्चिरबिल्वमहापिचुमन्दयुतान् ॥
पिब सप्तदिनं मथितालुलितान्यदि मर्दितुमिच्छसि पायुरुहान् ॥ ४५ ॥

लवणोत्तमं सैन्धवम् । कलिङ्गयव इन्द्रयवः । चिरबिल्वः करञ्जः । तस्य च मूलमत्र । यत्पुनरस्य **सुश्रुते** फलग्रहणमुक्तं तच्छोधनविषयम् । महापिचुमन्दः पर्वतनिम्बः । निम्बसदृशबृहत्पत्रो वृक्षो बकायणीति **लोके** । ग्रामनिम्ब एव पर्वतभवत्वेन पर्वतनिम्ब उच्यत **इत्याहुरन्ये** । एतस्य त्वग्ग्राह्या । मथितालुलितान्घोलेनाऽऽलोडितान् । लवणोत्तमाद्यं चूर्णम् ॥ ४५ ॥

समशर्करचूर्णमाह—

शुण्ठीकणामरिचनागदलत्वगेलं चूर्णीकृतं क्रमविवर्धितमूर्ध्वमन्त्यात् ॥
खादेदिदं समसितं गुदजाग्निमान्द्यगुल्मारुचिश्वसनकण्ठहृदामयेषु ॥४६॥

नागो नागकेसरचूर्णम् । दलं पत्रकम् । **क्रमविवर्धितमूर्ध्वमन्त्यादिति** । अन्तास्थितद्रव्यादारभ्य तदुपरितनद्रव्यमेकद्वित्रादिभागक्रमेण वर्धयेदित्यर्थः । **समसितमिति** । सर्वचूर्णसमशर्करम् । श्वसनमिति श्वासः । समशर्करचूर्णम् ॥ ४६ ॥

चतुःसममोदकमाह—

सनागरारुष्करवृद्धदारकं गुडेन यो मोदकमत्युदारकम् ॥
अशेषदुर्नामकरोगदारकं करोति वृद्धं सहसैव दारकम् ॥ ४७ ॥

अरुष्करं भल्लातकम् । अत्र चक्रेण लिखितम्—चूर्णे चूर्णसमो ज्ञेयो मोदके द्विगुणो गुड इति । एतद्वचनमभियुक्तस्य कस्यचित् । मोदके गुडद्वैगुण्यं च केचिन्नाऽऽद्रियन्ते । समेनापि गुडेन किंचिज्जलं दत्त्वाऽग्नौ विपकेन मोदकस्योत्पन्नत्वात् । भिषजां तु द्विगुणेनैव गुडेन सर्वमोदकेषु प्रचारो दृश्यते । अत्र चतुःसम इतिनामश्रुत्या सम एव गुडो युज्यते । चतुःसमो मोदकः ॥ ४७ ॥

व्योषाग्न्यरुष्करविडङ्गतिलाभयानां
चूर्णं गुडेन सहितं तु सदोपयोज्यम् ॥
दुर्नामशोफगरकुष्ठशकृद्विबन्धा-
नग्नेर्जयत्यबलतां क्रिमिपाण्डुतां च ॥ ४८ ॥
चूर्णे चूर्णसमो ज्ञेयो मोदके द्विगुणो गुडः ॥ ४९ ॥

सुगमम् । व्योषाद्यं चूर्णम् ॥ ४८ ॥ ४९ ॥

सूरणपिण्डीमाह—

चूर्णीकृताः षोडश सूरणस्य भागास्ततोऽर्धेन च चित्रकस्य ॥
महौषधाद्द्वौ मरिचस्य चैको गुडेन दुर्नामजयाय पिण्डी ॥५०॥

अत्र गुडो द्विगुणः । तथा च चक्रः—पिण्ड्यां गुडो मोदकवत्पिण्डत्वात्पक्तिकारक इति । सूरणपिण्डी ॥ ५० ॥

मरिचमहौषधचित्रकसूरणभागा यथोत्तरं द्विगुणाः ॥
सर्वसमो गुडभागः सेव्योऽयं मोदकः प्रसिद्धफलः ॥ ५१ ॥
ज्वलनं ज्वलयति जाठरमुन्मूलयति शूलगुल्मगदान् ॥
निःशेषयति श्वयथुं श्लीपदमर्शांसि नाशयत्याशु ॥ ५२ ॥

सुगमम् । स्वल्पसूरणमोदकः ॥ ५१ ॥ ५२ ॥

बृहत्सूरणमोदकमाह—

षोडश सूरणभागा वह्नेरष्टौ महौषधस्यापि ॥
अर्धेन भागयुक्तिर्मरिचस्य ततोऽपि चार्धेन ॥ ५३ ॥
त्रिफलाकणासमूलातालीसारुष्करक्रिमिघ्नानाम् ॥
भागा महौषधसमा दहनांशा तालमूली च ॥ ५४ ॥
भागः सूरणतुल्यो दातव्यो वृद्धदारकस्यापि ॥
भृङ्गैले मरिचांशे सर्वाण्येकत्र कारयेच्चूर्णम् ॥ ५५ ॥

१ क. घ. ततोऽर्धभागेन ।

द्विगुणेन गुडेन युतः सेव्योऽयं मोदकः प्रकामधनैः ॥
गुरुवृष्यभोज्यरहितेष्वितरेषूपद्रवं कुरुते ॥ ५६ ॥
भस्मकमनेन जनितं पूर्वमगस्त्यस्य योगराजेन ॥
भीमस्य मारुतेरपि महाशनौ येन तौ जातौ ॥ ५७ ॥
अग्निबलमत्र हेतुर्न केवलं सूरणो महावीर्यः ॥
प्रभवति शस्त्रक्षाराग्निभिर्विनाऽप्यर्शसामेषः ॥ ५८ ॥
श्वयथुश्लीपदजिदयं हरति ग्रहणीं कफानिलजाम् ॥
नाशयति वलीपलितं मेधां कुरुते वृषत्वं च ॥ ५९ ॥
हिक्कां श्वासं कासं सराजयक्ष्मप्रमेहांश्च ॥
प्लीहानं च तथोग्रं हन्त्याशु रसायनं पुंसाम् ॥ ६० ॥

त्रिफलाकणासमूलातालीसारुष्करकृमिघ्नानाम् । भागा महौषधसमा इति । त्रिफलादीनां प्रत्येकं महौषधसमा भागा अष्टार्धरूपा भागा इत्यर्थः । त्रिफलाया अपि प्रत्येकं भागः । कणासमूला । पिप्पल्याः फलं मूलं चेत्यर्थः । **समूलेत्यत्र** 'स्त्रियाः पुंवद्भाषितपुंस्कादनूङ्' इत्यादिना पुंवद्भावो नोद्भावनीयः । **तस्योत्तरपदे** स्त्रीप्रत्यये परतो विधानात् । विशेषणत्वादस्य पूर्वनिपातोऽपि न वक्तव्यः । विवक्षावशादस्यैव विशेष्यत्वात् । भृङ्गैले मरिचांशे प्रत्येकम् । भृङ्गं गुडत्वक् । **गुरुवृष्यभोज्यरहितेष्वितरेषूपद्रवं कुरुत इति ।** इतरेषु प्रकामधनप्रतियोगितया दरिद्रेषु । उपद्रवं च व्यापदम् । बृहत्सूरणमोदकः ॥ ५३ ॥ ५४ ॥ ५५ ॥ ५६ ॥ ५७ ॥ ५८ ॥ ॥ ५९ ॥ ६० ॥

संप्रत्यग्निदीपनवातानुलोमनानि घृतान्याह—

चव्यं त्रिकटुकं पाठां क्षारं कुस्तुम्बुरूणि च ॥
यवानी पिप्पलीमूलमुभे च विडसैन्धवे ॥ ६१ ॥
चित्रकं बिल्वमभयां पिष्ट्वा सर्पिर्विपाचयेत् ॥
शकृद्वातानुलोमार्थं जाते दध्नि चतुर्गुणे ॥ ६२ ॥
प्रवाहिकां गुदभ्रंशं मूत्रकृच्छ्रं परिस्रवम् ॥
गुदवङ्क्षणशूलं च घृतमेतद्व्यपोहति ॥ ६३ ॥

कुस्तुम्बुरूणीति । कुस्तुम्बुरु धान्याकम् । **परिस्रवमिति ।** गुदपरिस्रवम् । **चव्याद्यं** घृतम् ॥ ६१ ॥ ६२ ॥ ६३ ॥

पिप्पल्यादितैलमाह—

पिप्पलीं मधुकं बिल्वं शताह्वां मदनं वचाम् ॥
पुष्कराख्यं शठीं कुष्ठं चित्रकं देवदारु च ॥ ६४ ॥

पिष्ट्वा तैलं विपक्तव्यं द्विगुणक्षीरसंयुतम् ॥
अर्शसां मूढवातानां तच्छ्रेष्ठमनुवासनम् ॥ ६५ ॥
गुदनिःसरणं शूलं मूत्रकृच्छ्रं प्रवाहिकाम् ॥
कट्यूरुपृष्ठदौर्बल्यमानाहं वङ्क्षणाश्रयम् ॥ ६६ ॥
पिच्छास्रावं गुदे शोथं वातवर्चोविनिग्रहम् ॥
उत्थानं बहुशो यच्च जयेच्चैवानुवासनात्* ॥ ६७ ॥

बिल्वं बिल्वशलाटु । मदनं मदनफलम् । द्विगुणक्षीरसंयुतमिति । द्विगुणेनैव केवलक्षीरेण पाकः । प्रचारोऽपीत्थंभूतः । अन्यस्तु यन्यूनं च तदम्भसेति वचनाच्चतुर्गुणद्रवेण च पाकस्योत्सर्गसिद्धत्वाज्जलमपि द्विगुणमाह । वृद्धसुश्रुते तु तैलेऽस्मिंश्चतुर्गुणं तोयं दर्शितम् ।

तद्यथा—"शठीकृष्णापुष्कराह्वमदनामरदारुभिः ।
शताह्वाकुष्ठयष्ट्याह्ववचाबिल्वहुताशनैः ॥
संपिष्टैर्द्विगुणं क्षीरं तैलं तोयचतुर्गुणम् ।
पक्त्वा बस्तौ विधातव्यं मूढवातानुलोमनम्" इत्यादि ॥

चतुर्गुणतोयदर्शनात्तत्प्रयोगान्तरमवगन्तव्यम् । आनाहं वङ्क्षणाश्रयमिति । वङ्क्षणानाहो वङ्क्षणरुद्धवातता । पिप्पल्याद्यं तैलम् ॥ ६४ ॥ ६५ ॥ ६६ ॥६७॥

बाहुशालगुडमाह—

त्रिवृत्तेजोवती दन्ती श्वदंष्ट्रा चित्रकः शठी ॥
गवाक्षीविश्वमुस्ताह्वविडङ्गानि हरीतकी ॥ ६८ ॥
पलोन्मितानि चैतानि पलान्यष्टावरुष्करात् ॥
षट्पलं वृद्धदारस्य सूरणस्य तु षोडश ॥ ६९ ॥
जलद्रोणद्वये क्वाथ्यं चतुर्भागावशेषितम् ॥
पूतं तु तं रसं भूयः क्वाथ्येभ्यस्त्रिगुणो गुडः ॥ ७० ॥
लेहं पचेत्तु तं तावद्यावद्दर्वीप्रलेपनम् ॥
अवतार्य ततः पश्चाच्चूर्णानीमानि दापयेत् ॥ ७१ ॥
त्रिवृत्तेजोवतीकन्दचित्रकान्द्विपलांशिकान् ॥
एलात्वङ्मरिचं चापि नागाह्वं चापि षट्पलम् ॥ ७२ ॥
द्वात्रिंशच्च पलान्येव चूर्णं दत्त्वा निधापयेत् ॥
ततो मात्रां प्रयुञ्जीत जीर्णे क्षीररसाशनः ॥ ७३ ॥

---

* ख. पुस्तके—देयं चतुर्गुणजलं पिप्पल्याद्यं घृतं शुभम् । पिप्पल्याद्यं तैलम् । इत्यधिकमत्र ।

पञ्च गुल्मान्प्रमेहांश्च पाण्डुरोगं हलीमकम् ॥
जयेदर्शांसि सर्वाणि तथा सर्वोदराणि च ॥ ७४ ॥
दीपयेद्ग्रहणीं मन्दां यक्ष्माणं चापि कर्षति ॥
पीनसे च प्रतिश्याय आढ्यवाते तथैव च ॥ ७५ ॥
अयं सर्वगदेष्वेव कल्याणो लेह उत्तमः ॥
दुर्नामारिरयं चाऽऽशु दृष्टो वारसहस्रशः ॥ ७६ ॥
जीवन्त्येनं प्रयुञ्जानाः शतवर्षाण्यनामयाः ॥
आयुषो दैर्घ्यजननो वलीपलितनाशनः ॥ ७७ ॥
रसायनवरश्चैव मेधाजनन उत्तमः ॥
गुडः श्रीबाहुशालोऽयं दुर्नामारिः प्रकीर्तितः ॥ ७८ ॥

तेजोवती चवी । यत्र पुनश्चवी तेजोवती चास्ति तत्र परं तेजोवती ज्योतिष्मती गृह्यते । यथा गुग्गुलुपञ्चतिक्तके घृते । गवाक्षी गोरक्षकर्कटी तस्या मूलमेव सर्वत्र न तु गवाक्षी श्वेतापराजिता क्वापि टीकाकारैरव्याख्यातत्वात् । **क्वाथेभ्यस्त्रिगुणो गुड इति** । एकचत्वारिंशत्क्वाथ्यपलेभ्यस्त्रैगुण्येन त्रयोविंशतिपलाधिकं पलशतं गुडस्य भवति । कन्दः सूरणः । एलादिचतुष्टयस्य प्रत्येकं षट्पलत्वम् । गजाह्वं नागकेसरचूर्णम् । अत्रानुपानमनुक्तमपि कोष्णाम्बुना वातकफे पित्तादौ क्षीरादिना ज्ञेयम् । न चात्र भल्लातकप्रवेशात्कोष्णं जलमनर्हमिति शङ्कनीयम् । यतो भल्लातकस्नेहे कोष्णजलस्य निषेधो न भल्लातकयोगमात्रे ।

थाचोक्तम्—"कोष्णोदकानुपानं तु स्नेहानामथ शस्यते ॥
ऋते भल्लातकस्नेहात्तत्र तोयं सुशीतलम्" इति ।

बाहुशालो गुडः ॥ ६८ ॥ ६९ ॥ ७० ॥ ७१ ॥ ७२ ॥ ७३ ॥ ७४ ॥ ७५ ॥ ॥ ७६ ॥ ७७ ॥ ७८ ॥

गुडपाकलक्षणमाह—

तोयपूर्णे यदा पात्रे क्षिप्तो न प्लवते गुडः ॥
क्षिप्तस्तु निश्चलस्तिष्ठेत्पतितस्तु न शीर्यते ॥ ७९ ॥
यदा दर्वीप्रलेपः स्याद्यदा वा तन्तुली भवेत् ॥
एष पाको गुडादीनां सर्वेषां परिकीर्तितः ॥ ८० ॥
सुखमर्दः सुखस्पर्शो गन्धवर्णरसान्वितः ॥
पीडितो भजते मुद्रां गुडः पाकमुपागतः ॥ ८१ ॥

तोयपूर्णपात्रोपरि कोमलकदलीदलं दत्त्वा गुडस्य मुद्रापाको निरूपणीयः । सर्वगुडस्यैवायं पाकः ॥ ७९ ॥ ८० ॥ ८१ ॥

भल्लातकगुडमाह—

भल्लातकसहस्रे द्वे जलद्रोणे विपाचयेत् ॥
पादशेषे रसे तस्मिन्पचेद्गुडतुलां भिषक् ॥ ८२ ॥
भल्लातकसहस्रार्धं छित्त्वा तत्रैव दापयेत् ॥
सिद्धेऽस्मिंस्त्रिफलाव्योषयवानीमुस्तसैन्धवैः ॥ ८३ ॥
कर्षांशैश्चूर्णितैर्दद्यात्त्वगेलापत्रकेसरम् ॥
खादेदग्निबलापेक्षी प्रातरुत्थाय मानवः ॥ ८४ ॥
कुष्ठार्शःकामलामेहग्रहणीगुल्मपाण्डुताः ॥
हन्यात्प्लीहोदरं कासं कृमिरोगभगंदरान् ॥
भल्लातकगुडो ह्येष श्रेष्ठश्चार्शोविकारिणाम् ॥ ८५ ॥

भल्लातकसहस्रे द्वे इति । भल्लातकगुडकानां सहस्रद्वयम् । एवं सर्वत्र पलादिमानश्रुतिविरहे । गणाऽऽसववातोत्कसैन्धवाद्ये तैले भल्लातकास्थीनि विंशतिरिति । यत्र तु पलादिश्रुतिरस्ति तत्र तथैव व्यवहर्तव्यम् । यथा बाहुशाले पलान्यष्टावरुष्करादिति । एवं हरीतक्यादावपि ज्ञेयम् । **त्वगेलापत्रकेसरमिति** । त्वगेलादि प्रत्येकं कर्षांशम् । भल्लातकगुडः ॥ ८२ ॥ ८३ ॥ ८४ ॥ ८५ ॥

गुडभल्लातकं द्वितीयमाह—

दशमूल्यमृता भार्ङ्गी श्वदंष्ट्रा चित्रकं शठी ॥ ८६ ॥
भल्लातकसहस्रं तु पलांशं क्वाथयेद्बुधः ॥
दत्त्वा गुडतुलामेकां लेहीभूतं समुद्धरेत् ॥ ८७ ॥
माक्षिकं पिप्पलीं तैलमौरुबूकं च दापयेत् ॥
कुडवं कुडवं चात्र त्वगेलामरिचं तथा ॥ ८८ ॥
अर्शःकासमुदावर्तं पाण्डुत्वं शोफमेव च ॥
नाशयेद्वह्निसादं च गुडो भल्लातकः स्मृतः ॥ ८९ ॥

पलांशमिति । दशमूल्यादिभिर्योज्यम् । **क्वाथयेदिति** । अमृतभल्लातके गुडे गुडतुलापाकार्थं जलद्रोणाभिधानादिहापि जलद्रोणक्वाथः किंवा क्वथ्यद्रव्येभ्योऽष्टगुणे जल इति । माक्षिकं मधु । पिप्पली चूर्णिता । तैलमौरुबूकमेरण्डजं तैलम् । अत्र च तत्प्रममेव दत्त्वा गुडः पचनीयः । पक्वे तु प्रक्षेपदानं स्यात् । **कुडवं चात्र त्वगेलामरिचमिति** । त्वगेलादीनां प्रत्येकं कुडवः । कुडवार्धं चेति पाठेऽपि प्रत्येकं कुडवार्धम् । गुडभल्लातकः ॥ ८६ ॥ ८७ ॥ ८८ ॥ ८९ ॥

भल्लातकलोहमाह—

---

१ घ. 'षांशं चूर्णितं दद्या' ।

चित्रकं त्रिफला मुस्तं ग्रन्थिकं चविकाऽमृता ॥
हस्तिपिप्पल्यपामार्गदण्डोत्पलकुठेरकाः ॥ ९० ॥
एषां चतुष्पलान्भागाञ्जलद्रोणे विपाचयेत् ॥
भल्लातकसहस्रे द्वे छित्त्वा तत्रैव दापयेत् ॥ ९१ ॥
तेन पादावशेषेण लोहपात्रे पचेद्भिषक् ॥
तुलार्धं तीक्ष्णलोहस्य घृतस्य कुडवद्वयम् ॥ ९२ ॥
त्र्यूषणं त्रिफलां वह्निं सैन्धवं बिडमौद्भिदम् ॥
सौवर्चलं विडङ्गं च पलिकांशं प्रकल्पयेत् ॥ ९३ ॥
कुडवं वृद्धदारस्य तालमूल्यास्तथैव च ॥
सूरणस्य पलान्यष्टौ चूर्णं कृत्वा विनिक्षिपेत् ॥ ९४ ॥
सिद्धे शीते प्रदातव्यं मधुनः कुडवद्वयम् ॥
प्रातर्भोजनकाले वा ततः खादेद्यथाबलम् ॥ ९५ ॥
अर्शांसि ग्रहणीदोषं पाण्डुरोगमरोचकम् ॥
कृमिगुल्माश्मरीमेहाञ्शूलं चाऽऽशु व्यपोहति ॥ ९६ ॥
करोति शुक्रोपचयं वलीपलितनाशनम् ॥
रसायनमिदं श्रेष्ठं सर्वरोगहरं परम्* ॥ ९७ ॥

तीक्ष्णलोहस्य[1] तीक्ष्णं लोहविशेषः । स च मारितो ग्राह्यः । गुणोत्कर्षाद्रूक्षपथ्यादि प्रशस्तमत्र । तामलकी तालमूली स्वनामख्याता । भल्लातकलोहः ॥ ९० ॥ ९१ ॥ ॥ ९२ ॥ ९३ ॥ ९४ ॥ ९५ ॥ ९६ ॥ ९७ ॥

संप्रति रक्तार्शसश्चिकित्सामाह—

रक्तार्शसामुपेक्षेत रक्तमादौ स्रवद्भिषक् ॥
दुष्टास्रे निगृहीते तु शूलानाहावसृग्गदाः ॥ ९८ ॥

---

* ख. पुस्तके—यामामृतागुडूच्यामलनागरचित्रकाणां भागापृथक्तांशतसंमितस्य । सर्वां पृथक्संपरिकल्प्य युक्त्या द्रोणद्वयेऽपां तु विपाच्य पात्रे ॥ १ ॥ लोहे दृढे मन्दहुताशने तु पादावशिष्टं विधिवद्विधिज्ञः । भूयस्य यन्त्रं तुलया गुडस्य शुद्धस्य वस्त्रेण विशोधितस्य ॥ २ ॥ चूर्णीकृतैर्जीरकयुग्मदन्तीपाठात्रिवृत्त्र्यूषणग्रन्थिकाह्वयैः । धान्याजमोदेभकणायवानीभल्लातकाख्यैश्च पलप्रमाणैः ॥ ३ ॥ प्रस्थत्रयेणाप्यहरीतकीनामेकध्यमालोड्य शनैश्च द्रव्यम् । ज्ञात्वा सुपक्वैरसगन्धवर्णैः कुम्भे निधाय वसुगन्धियुक्तम् ॥ ४ ॥ प्रस्थार्धमाने मधुनि सुशीते भल्लातकास्थिप्रभवाच्च तैलात् । दत्त्वा पलार्धं यवशूकजश्च अष्टौ पलान्येव सितोपलायाः॥५॥पलं लिहेदक्षफलप्रमाणामर्शोविकारी प्रसमीक्ष्य वह्निम् । कुष्ठानि सर्वाणि निहन्ति हिक्कां सश्वासकासारुचिपाण्डुरोगान् ॥ ६ ॥ मन्दानलत्वे ग्रहणीविकारान्गुल्मं सशोथमुदरामयांश्च । शूलानि यक्ष्माणमसृक्प्रवृत्तिं पथ्यावलेहोऽयमिति प्रदिष्टः ॥ ७ ॥ पथ्यावलेहः । इत्यधिकमत्र ।

---

१ घ. ङ. तीक्ष्णलो° ।

निगृहीते स्तम्भिते । शूलानाहावत्र रक्तावृतवातजन्यौ । असृग्गदा इति । रक्त-प्राया रोगाः । ते च विसर्पादयः ॥ ९८ ॥

कुटजत्वङ्निर्यूहः सनागरः स्निग्धरक्तसंग्रहणः ॥
त्वग्दाडिमस्य तद्वत्सनागरश्चन्दनरसश्च ॥ ९९ ॥

सुगमम् ॥ ९९ ॥

चन्दनकिराततिक्तकधन्वयवासाः सनागराः कथिताः ॥
रक्तार्शसां प्रशमना दार्वीत्वगुशीरनिम्बाश्च ॥ १०० ॥

सुगमम् ॥ १०० ॥

नवनीततिलाभ्यासात्केसरनवनीतशर्कराभ्यासात् ॥
दधिसरमथिताभ्यासाद्गुदजाः शाम्यन्ति रक्तवहाः ॥ १०१ ॥

दधिसरमथिताभ्यासादिति । दधिसरस्य मथितदधिसरस्य तक्रं तस्य शीलनात् ॥ १०१ ॥

समङ्गोत्पलमोचाह्वतिरीटतिलचन्दनैः ॥
छागीक्षीरं प्रयोक्तव्यं गुदजे शोणितापहम् ॥ १०२ ॥

मोचाह्वं शाल्मलीवेष्टकम् । तिरीटं पट्टिकालोध्रम् । समङ्गादिभिः क्षीरपरिभाषया छागीक्षीरं पक्त्वा पेयम् । समङ्गादीनां कल्को वा छागक्षीरेण समालोड्य पेयः । **चरकेऽप्युक्तम्**—

"नीलोत्पलं समङ्गां मोचरसं चन्दनं तिलाँल्लोध्रम् ।
पीत्वा छगलीपयसा भोज्यं पयसैव शाल्यन्नम्" इति ॥ १०२ ॥

कुटजफलवल्ककेसरनीलोत्पललोध्रधातकीकल्कैः ॥
सिद्धं घृतं विधेयं शूले रक्तार्शसां भिषजा ॥ १०३ ॥

सुगमम् । कुटजाद्यं घृतम् ॥ १०३ ॥

कुटजलेहमाह—

कुटजत्वक्पलशतं जलद्रोणे विपाचयेत् ॥
अष्टभागावशेषं तु कषायमवतारयेत् ॥ १०४ ॥
वस्त्रपूतं पुनः क्काथं पचेल्लेहत्वमागतम् ॥
भल्लातकं विडङ्गानि त्रिकटु त्रिफलां तथा ॥ १०५ ॥
रसाञ्जनं चित्रकं च कुटजस्य फलानि च ॥
वचामतिविषां बिल्वं प्रत्येकं तु पलं पलम् ॥ १०६ ॥
त्रिंशत्पलानि गुडस्य चूर्णीकृत्य निधापयेत् ॥
मधुनः कुडवं दद्याद्घृतस्य कुडवं तथा ॥ १०७ ॥

---

१ क. घ. 'त्पलं गुडस्यात्र चू' ।

एष लेहस्तु शमयेदर्शोरक्तसमुद्भवम् ॥
वातिकं पैत्तिकं चैव श्लैष्मिकं सांनिपातिकम् ॥ १०८ ॥
ये च दुर्नामजा रोगास्तान्सर्वान्नाशयत्यपि ॥
अम्लपित्तमतीसारं पाण्डुरोगमरोचकम् ॥ १०९ ॥
ग्रहणीमार्दवं कार्श्यं श्वयथुं कामलामपि ॥
अनुपानं घृतं दद्यान्मधु तक्रं जलं पयः ॥
रोगानीकवधार्थाय कौटजो लेह उच्यते ॥ ११० ॥

गुडस्य त्रिंशत्पलानि । घृतकुडवं च प्रथममेव दत्त्वा लेहः पक्तव्यः । सिद्धे च तस्मिन्भल्लातकादिचूर्णप्रक्षेपः । मधुनः कुडवोऽष्टौ पलानि । एवं घृतकुडवोऽपि । कुटजावलेहः ॥ १०४ ॥ १०५ ॥ १०६ ॥ १०७ ॥ १०८ ॥ १०९ ॥ ११० ॥

क्षारमाह—

तोये कालकमुष्ककस्य विपचेद्भस्माढकं षड्गुणे
पात्रे लोहमये दृढे विपुलधीर्दर्व्या शनैर्घट्टयेत् ॥
दग्ध्वाऽग्नौ बहुशङ्खनाभिशकलान्पूतावशेषे क्षिपे-
द्यद्येरण्डजनालमेष दहति क्षारो वरो वाक्शतात् ॥ १११ ॥

कालकमुष्ककः कृष्णपुष्पा घण्टापाटली । सा हि श्रेष्ठगुणा ।
तथा च **विश्वामित्रः**—"श्वेतपुष्पः कृष्णपुष्पो रक्तपुष्पस्तथैव च ॥
पीतैरन्यो वरस्तेषु कालमुष्कः प्रकीर्तितः" इति ॥

अस्याश्च काष्ठं तिलनालैर्दग्ध्वा भस्म ग्राह्यम् । इत्थमेव क्षारान्तरेषु **सुश्रुतेन** दर्शितत्वात् । भस्माढकं भस्मनश्चतुःषष्टिपलानि । षड्गुणे षडाढके व्यवहाराद्द्विगुणे । **पात्रे लोहमय इति** । लोहपात्र एव क्षारपाकः । तत्रैव गुणोत्कर्षोदयात् । तृतीयभागशेषेणाच्छपैच्छिल्यादिलक्षणोदये कल्कमपनीय च्छाणयित्वा क्षाराम्बु ग्राह्यम् । तच्च पुनः शङ्खनाभिचूर्णं दत्त्वा पचेत् । शङ्खचूर्णस्य तुर्येणेत्यादिना वक्ष्यमाणमानानुसारेण दानम् । **यद्येरण्डजनालमेष दहति क्षारो वरो वाक्शतादिति** । पक्वशीते क्षारो यदि निस्त्वचमेरण्डनालं लेपेन दग्ध्वा वाक्शताच्छिनत्ति तदा श्रेष्ठः । वाक्शताच्छोटिकाशतात् । क्षारः ॥ १११ ॥

पानाय भावनायाथ परिस्राव्यं चतुर्गुणम् ॥ ११२ ॥

पानं तथा भेषजभावनं च यत्तदर्थं चतुर्गुणजले पक्त्वाऽर्धावशिष्टे कल्कमुपसार्य क्षारोदकमेकविंशतिवारान्परिस्रावणीयं न प्रतिसारणीयक्षारवदस्य पुनः पाक इति तात्पर्यतो व्याख्येयम् । **गदाधरादिटीकाकारैः सुश्रुते** पानीयक्षारविभावेवं व्याख्यातत्वात् ।

---

१ घ. कविनाशाय ।

अत्र विश्वामित्रः—"पानीयभावनायाथ परिस्राव्यं चतुर्गुणम् ।
जलेऽर्धमवशिष्टं च क्षाराम्भो ग्राह्यमिष्यते" इति ॥

अन्ये तु षड्गुणेनापि तोयेन पाकं विनैव क्षारोदकं स्राव्यं ब्रुवते ।
चक्रस्त्वाह—"पानीयो यस्तु गुल्मादौ तं वारानेकविंशतिम् ।
स्रावयेत्षड्गुणे तोये केचिदाहुश्चतुर्गुणे" इति ॥

पानीयक्षारपानमात्रा च पलत्रिकर्षार्धपलरूपा क्रमादुत्तममध्यमाधमबलानलानां पुंसां ज्ञेया ॥ ११२ ॥

द्वैगुण्यं नाऽऽढकेऽप्यत्र भागमात्रोपलक्षणात् ॥

द्वैगुण्यं नाऽऽढकेऽप्यत्र भागमात्रोपलक्षणादिति **वृन्देन** व्यवहारो लिखितः । परमार्थतस्तु क्षारपाकार्थमुपात्ते जले द्वैगुण्यमुचितमेव विशेषाभावात् । आढकेऽप्यत्र न द्वैगुण्यमिति **सुश्रुते** क्षारपाकाध्याये कैश्चिद्व्याख्यातं तच्च ते हि चक्षुषा न पश्यन्ति मनसाऽपि न पश्यन्तीति वदता टीकाकृता **गोमिना** दूषितम् ॥

अच्छपैच्छिल्यरक्तत्वे क्षाराम्भो ग्राह्यमिष्यते ॥ ११३ ॥

अच्छपैच्छिल्यादिप्रादुर्भावश्च प्रायेण तृतीयभागशिष्टे जले ।
तथा च **चक्रः**—"प्रायस्त्रिभागशिष्टेऽस्मिन्नच्छपैच्छिल्यरक्तता ।
संजायते तदा स्राव्यं क्षाराम्भो ग्राह्यमिष्यते"इति ॥ ११३ ॥

पानीयः प्रतिसारणीय इति च क्षारो द्विधा
शस्यते तत्राऽऽद्यो गरगुल्मकादिशमने दुर्नामकादौ परः ॥

प्रतिसारणीय इति म्रक्षणप्राया(प्रयो)जनकः ॥
उक्तशङ्खकचूर्णस्य दाने मानमाह—

तुर्येणाष्टमकेन षोडशभवेनांशेन संव्यूहिमो
मध्यः श्रेष्ठ इति क्रमेण विहितः क्षारोदकाच्छङ्खकः ॥ ११४ ॥

तुर्येण चतुर्भागेण । संव्यूहिमो मृदुः संव्यूहिमे क्षारोदकाच्चतुर्थांशेन दीयमानः शङ्खको यद्यपीतरापेक्षया प्रभूतस्तथाऽपि मृदुत्वमेव शङ्खापेक्षया क्षारोदकस्यातितीक्ष्णतयाऽभिभूतत्वात् । प्रतिसारणीयपाकलक्षणं **चक्रेणोक्तम्**—नातिसान्द्रो नातितनुः क्षारपाक उदाहृत इति । पानीयक्षारे च न शङ्खचूर्णयोगः । क्षारः ॥ ११४ ॥

भावितं रजनीचूर्णैः स्नुहीक्षीरे पुनः पुनः ॥
बन्धनात्सुदृढं सूत्रं छिनत्त्यर्शोभगंदरम् ॥ ११५ ॥

सुगमम् । क्षारसूत्रम् ॥ ११५ ॥

प्राग्दक्षिणं ततो वामं पृष्ठजं वाऽग्रजं क्रमात् ॥
पञ्चतिक्तेन संस्नेह्य दहेत्क्षारेण वह्निना ॥
वातजं श्लेष्मजं चार्शः क्षारेणास्रजपित्तजे ॥ ११६ ॥

क्रमोपदर्शनं मङ्गलप्रयोजनकमस्मद्विशिष्टपुरुषगम्यं वा । एतच्च क्रमकथनं यस्य चतुर्ष्वपि पार्श्वेष्वर्शांसि सन्ति तं प्रति बोद्धव्यम् । यस्य पुनरेकतरपार्श्वेऽर्शस्तस्य तदेव दहनीयम् । एष क्रमः क्षारे क्षारसूत्रेऽग्नौ च ज्ञेयः । अग्रजस्य पुनरण्डकोषसमीपवर्तिनो न दाहः प्रचरति षाण्ढ्यभयात् । **पञ्चतिक्तेन संस्नेह्येति** । पञ्चतिक्तकघृतेन पानादिना स्नेहयित्वेत्यर्थः । क्षारेण वह्निना च कफजं वातजं च रक्तजं पित्तजं च क्षारेणैव दहेत् । क्षारस्तु सर्वत्रैवोचितः । यदाह **सुश्रुतः**—क्षारस्तु सर्वत्रैवाप्रतिषिद्धो न त्वग्निरिति । **दहेदन्यतरेण वेति** । क्षारेण वह्निना च ॥ ११६ ॥

गोजीशेफालिकापत्रैरर्शः संलिख्य लेपयेत् ॥ ११७ ॥
क्षारेण वाक्शतं तिष्ठेद्यन्त्रद्वारं पिधाय च ॥
तं चापनीय वीक्षेत पक्वजम्बुफलोपमम् ॥ ११८ ॥
यदि तत्स्यात्तदा भद्रं नो चेल्लिम्पेत्तथा पुनः ॥
तत्तुपाम्बुप्लुतं साज्ययष्टीकल्केन लेपयेत् ॥ ११९ ॥

गोजी शाखोटकः । **यन्त्रद्वारं पिधायेति** । गुदस्थितयन्त्रद्वारं कर्पटादिना ढक्कयित्वा । **पक्वजम्बूफलोपममिति** । कृष्णम् । तत्र सर्वमप्यर्शः क्षारेण सम्यग्दग्धं पक्वजम्बूफलोपममिति सामान्यलक्षणमुक्तम् । **तन्त्रान्तरीयास्तु** पृथक्पृथग्विशेषणमाहुः—

"अर्शोदग्धं मस्तुनिभं श्यावं कृष्णं ततो भवेत् ।
सामान्यलिङ्गं सर्वेषां विशेषं त्वपरं शृणु ॥
पक्वजाम्बवकाश्मर्यवर्णंदग्धेऽनिलार्शसि ।
पित्तजे शृङ्गमायूरकण्ठवर्णं विनिर्दिशेत् ॥
बृहतीपुष्पवर्णत्वं सम्यग्दग्धे कफार्शसि" इति ।

हीनदग्धं तु लोहितम् । यदाह । **वाग्भटः**—

"पक्वजम्बसितं शस्तं सम्यग्दग्धं विपर्यये ।
ताम्रता तोदकण्ड्वादौ दुर्गन्धं तु पुनर्दहेत् ॥
अतिदग्धे स्रवेद्रक्तं मूर्छादाहज्वरादयः ।
गुदे विशेषाद्विण्मूत्रसंरोधो वाऽतिवर्तनम्" इति ॥ ११७॥ ११८॥ ११९॥

न निम्नं तालकर्णाभं वह्निदग्धे स्थितोस्रकम् ॥

---

१ घ. ङ. 'लवर्णं' । २ क. घ. 'ताम्रकं' ।

तालेकर्णाभमितिपदं तालफलसमवर्णम् । तालवर्णाभमितिपाठेऽप्ययमेवार्थः । स्थिता-स्रकमितिपाठे स्थितरक्तम् । एतच्चूर्णं यदाऽर्शश्छित्त्वा दह्यते तदा ज्ञेयम् । दाहश्च सिरासंकोचेन रक्तस्तम्भकरः । सम्यग्दग्धलक्षणमिदम् ॥

निर्वाप्य मधुसर्पिर्भ्यां वह्निसंजातवेदनम् ॥ १२० ॥
सम्यग्दग्धे तुगाक्षीरीप्लक्षचन्दनगैरिकैः ॥
सामृतैः सर्पिषा युक्तैरालेपं कारयेद्भिषक् ॥ १२१ ॥

तुगाक्षीरीप्लक्षचन्दनगैरिकैरिति । तुगाक्षीरी वंशरोचना । तदभावे तालक्षीरी । प्लक्षः पर्कटी तस्याश्च वल्कः । **सामृतैरिति** । अमृता गुडूची । ननु गुडूच्या उष्णवीर्यत्वाद्दाहनिर्वापकत्वमनुपपन्नम् । अत एव **चरके** षड्विरेचनशताश्रितीयेऽध्याये दाहप्रशमकदर्शके **भट्टारकहरिश्चन्द्रेणा**प्युक्तम्—गुडूच्या दाहनिर्वापकत्वं चिन्त्यमस्माद्विशिष्टा मेधाविनो व्याकरिष्यन्तीति । उच्यते—गुडूच्यम्यवहारादुष्णवीर्या स्पर्शात्तु शीतैव । तर्हि शीतस्पर्शे काञ्जिकादौ विद्यमाने गुडूच्येव कुतश्च**रकेण** पठितेति न वाच्यम् । यतः प्रभावादियमेवान्येषु शीतस्पर्शेषु विशेषेण दाहप्रशमनी । एष एव **भट्टारकस्या**भिप्रायः । **परमाचार्या**भिप्रायज्ञानं(ने) चान्यो हेतुर्नास्ति । प्रभावश्च यथाकथंचिदयं हेतुरिति मन्यमाना **भट्टारकमेधाविनो** व्याकरिष्यन्तीत्युक्तवानिति । **चक्र**स्तूष्णवीर्याया अपि गुडूच्या आचार्यपाठानुरोधाद्द्रव्यान्तरसंयोगमहिम्ना दाहप्रशमकत्वमिच्छति । (न) खलु टीकाकारहरिश्चन्द्रवचसा महर्षिवचनं बाधामर्हतीति ॥ ॥ १२० ॥ १२१ ॥

मुहूर्तमुपवेश्योऽसौ तोयसंपूर्णभाजने ॥

तोयसंपूर्णभाजन इति । कोष्णतोयपूर्णपात्रे ॥

क्षारमुष्णाम्बुना(नो) पास्यो(स्यं) विबन्धे मूत्रवर्चसोः ॥ १२२ ॥

क्षारमुष्णाम्बुनेति । क्षारं यवक्षारम् ॥ १२२ ॥

दाहे बस्त्यादिजे लेपः शतधौतेन सर्पिषा ॥

सुगमम् ॥

नवान्नमाषतक्रादि सेव्यं पाकाय मात्रया ॥ १२३ ॥

सुगमम् ॥ १२३ ॥

पिबेद्व्रणविशुद्ध्यर्थं वराक्वाथं सगुग्गुलुम् ॥

वराक्वाथमिति । वरा त्रिफला ॥

जीर्णशाल्यन्नमुद्गादि पथ्यं तिक्ताज्यसैन्धवम् ॥ १२४ ॥

सुगमम् ॥ १२४ ॥

---

१ ग. 'लवर्णारामि' ।

रूढसर्वव्रणं वैद्यः क्षारं दत्त्वाऽनुवासयेत् ॥
पिप्पल्याद्येन तैलेन सेवेद्दीपनभेषजम् ॥ १२५ ॥

क्षारं दत्त्वेति । क्षारबस्तिं दत्त्वा । अनुवासयेत्, पिप्पल्याद्येनेति । क्षारपुटकदानात्पूर्वं पश्चाच्चात्रोक्तेन च तैलेनानुवासयेत् ॥ १२५ ॥

महान्ति[1] गुरुमूलानि च्छित्त्वैवं बलिनो दहेत् ॥

सुगमम् ॥

चर्मकीलं तथा छित्त्वा दहेदन्यतरेण वा ॥ १२६ ॥

अन्यतरेण क्षारेण वह्निना वा ॥ १२६ ॥

पक्वजम्बूसमो वर्णः क्षारदग्धे प्रशस्यते ॥
वेगावरोधं स्त्रीपृष्ठयानमुत्कटकासनम्[2] ॥
यथास्वं दोषलं चान्नमर्शसां परिवर्जयेत् ॥ १२७ ॥

पृष्ठयानं हस्त्यादिपृष्ठेन गमनम् ॥ १२७ ॥

इति श्रीवृन्दप्रणीतवृन्दमाधवापरनामकसिद्धयोगव्याख्यायां श्रीश्रीकण्ठदत्तकृतायां व्याख्याकुसुमावल्याख्यायां पञ्चमोऽर्शोधिकारः समाप्तः ॥ ५ ॥

अथ षष्ठोऽजीर्णाद्यधिकारः ।

अर्शःकार्यत्वात्तदनन्तरमग्निमान्द्यादेस्तच्चिकित्सामाह—

समस्य रक्षणं कार्यं विषमे वातनिग्रहः ॥
तीक्ष्णे पित्तप्रतीकारो मन्दे श्लेष्मविशोधनम् ॥ १ ॥

समस्य रक्षणं कार्यमित्यनेन समस्य वह्नेः प्रशस्तत्वादनुपालनमेव धातुसाम्यहेतुरिति दर्शयति ॥ १ ॥

हिङ्ग्वष्टकमाह—

त्रिकटुकमजमोदा सैन्धवं जीरके द्वे समधरणधृतानामष्टमो हिङ्गुभागः ॥
प्रथमकवलैर्[3]भुक्तं सर्पिषा चूर्णमेतत्प्रबलयति[4] हुताशं वातरोगान्निहन्ति[5] ॥ २ ॥

अजमोदा यवानिका । एवं सर्वत्रान्तःपरिमार्जने बहिष्परिमार्जने । पुनरजमोदा चाजमोदैव गृह्यते । अस्यार्थे कस्यचिट्टिप्पणी—

---

१ क. घ. °ति तनुमू° । २ क. घ. °र्शसः प° । ३ ङ. °लभोजी स° । ४ क. घ. °तज्जनयति जठराग्निं वा° । ५ ङ. °तगुल्मं निह° ।

"अन्तःप्रमार्जने प्रायेणाजमोदा यवानिका ॥
बहिःसंमार्जने योज्या त्वजमोदाऽजमोदिका" इति ॥

समधरण.धृतानामिति । समेन धरणेन तुलया धृतानां समभागानामित्यर्थः । ध्रियतेऽनयेति व्युत्पत्त्या धरणशब्देन तुलोच्यते । किंवा पलस्य दशमांशो धरणम् । अष्टानां पूरणोऽष्टमः । त्रिकट्वादीनां सप्तानामेकद्रव्यसमो हिङ्गुभाग इत्यर्थः । हिङ्ग्वष्टकः ॥ २ ॥

आदौ मण्डं पिबेदुष्णं हिङ्गुसौवर्चलान्वितम् ॥
विषमोऽपि समस्तेन मन्दो दीप्येत पावकः ॥ ३ ॥

सुगमम् ॥ ३ ॥

क्षुद्बोधनो बस्तिविशोधनश्च प्राणप्रदः शोणितवर्धनश्च ॥
ज्वरापहारी कफपित्तहन्ता वायुं जयेदष्टगुणो हि मण्डः ॥ ४ ॥

अष्टगुणो हि मण्ड इति । मण्डोऽन्नमण्डः । लाववाचतुर्गुणाम्बुसाधितो वा । अन्ये तु—

"सुतण्डुलानां प्रसृतिद्वयं च तदर्धमुद्गः कटुकं च तक्रम् ॥
कुस्तुम्बरीसैन्धवहिङ्गुतैलमेभिस्तु सर्वैः क्रियते तु मण्डः" ॥

इत्यस्यात्रैव स्थाने क्वचित्पठितस्य गुणं मन्यन्ते । अस्य तथाऽन्नमण्डस्य च मण्डत्वसामान्याद्गुणाष्टकमिति संगतम् ॥ ४ ॥

सुतण्डुलानां प्रसृतिद्वयं च तदर्धमुद्गं कटुकं सतक्रम् ॥
कुस्तुम्बरीसैन्धवहिङ्गुतैलमेभिश्च सर्वैः क्रियते हि मण्डः ॥ ५ ॥

कटुकं त्रिकटुकम् । कुस्तुम्बरी धान्याकं तन्मनाग्भृष्टं ग्राह्यम् । विधिः पुनरस्य मण्डस्य—यथोक्तमानौ तण्डुलमुद्गौ तक्रजले युक्त्या दत्त्वा विपाच्य मण्डो ग्राह्यः पश्चात्त्रिकट्वादिभिर्यथार्हसंस्कार इति ॥ ५ ॥

वर्धमानो भवेत्तीक्ष्णो भस्मकाख्यो महानलः ॥
तस्मात्तं माहिषैः सर्पिर्दधिक्षीरैर्जयेद्भिषक् ॥ ६ ॥

सुगमम् ॥ ६ ॥

यत्किंचिद्गुरु मेध्यं च श्लेष्मकारि च भेषजम् ॥
सर्वं तदत्यग्निहितं भुक्त्वा प्रस्वपनं दिवा ॥ ७ ॥

सुगमम् ॥ ७ ॥

---

१ क. घ. अन्नम् । २ क. सचक्रं ।

हरीतकी भक्ष्यमाणा नागरेण गुडेन च ॥
सैन्धवोपहिता वाऽपि सातत्येनाग्निदीपनी ॥ ८ ॥

हरीतक्याः सर्वरोगापहन्तृत्वं दीपनत्वमजहद्वृत्तत्वं च केवलाया अप्याम्नातं किमुत द्रव्यान्तरसहितायाः । हरीतक्यादियुतो गुडोऽप्यग्निदीपनः संयोगशक्तित्वात् ॥

उक्तं च—"गुडः कर्ताऽग्निसादस्य स हिनस्त्यभयादिभिः ॥
कुष्ठं तत्कार्यपि तिलो हन्ति भल्लातकैः सह" इति ॥

सातत्येन निरन्तरोपयोगेन । अत्र गुडनागरसैन्धवानां भिन्नकार्याणां दोषदेहधातुबलकालवयोवस्थान्तरविकारापेक्षया व्यवस्थितकल्पास्तेन नागरेण कफे गुडेन वाते सैन्धवेन दोषत्रये वातकफे च ॥ ८ ॥

भोजनाग्रे सदा पथ्यं जिह्वाकण्ठविशोधनम् ॥
अग्निसंदीपनं हृद्यं लवणार्द्रकभक्षणम् ॥ ९ ॥

सिन्धूत्थपथ्यमगधोद्भववह्निचूर्णमुष्णाम्बुना पिबति यः खलु नष्टवह्निः ॥
तस्याऽऽमिषेण सघृतेन वरं नवान्नं भस्मी भवत्यशितमात्रमपि क्षणेन ॥ १० ॥

सिन्धूत्थपथ्यमगधोद्भववह्निचूर्णमिति । सिन्धूत्थं सैन्धवम् । पथ्या हरीतकी । छन्दोनुरोधाद्ध्रस्वत्वम् । मगधोद्भवा पिप्पली । अत्रापि पूर्ववद्ध्रस्वत्वम् । **आमिषेण सघृतेन वरमिति** । वरं प्रकृष्टमधिकमिति यावत् । मांसघृताभ्यामधिकमपीत्यर्थः । केचिदिह सैन्धवादीनां मानभेदार्थं नातिप्रसिद्धं हरिश्चन्द्रमतमुपदर्शयन्ति ॥

तद्यथा—"हरीतकी हरिहिहरतुल्यपङ्गुणा चतुर्गुणां चतुरहिविलासपिप्पली (?) ॥
द्विचित्रकं वरदवरैकसैन्धवं रसायनं कुरु नृप वह्निदीपनम्" इति ॥

समेन भागेन व्यवहारः ॥ ९ ॥ १० ॥

विश्वाभयागुडूचीनां कषायेण षडूषणम् ॥
पिबेच्छ्लेष्मणि मन्देऽग्नौ त्वक्पत्रसुरभीकृतम् ॥ ११ ॥

षडूषणं पञ्चकोलं समरिचम् । अस्य चूर्णम् । **त्वक्पत्रसुरभीकृतमिति** । सौरभ्यं यावता भवति तावत्त्वक्पत्रचूर्णं प्रदेयम् । एवमन्यत्रानुक्ते माने ॥ ११ ॥

सिन्धूत्थहिङ्गुत्रिफलायवानीव्योषैर्गुडांशैर्गुटिकां प्रकुर्यात् ॥
तां भक्षयेत्तृप्तिमवाप्नुवन्ना[1] भुञ्जीत मन्दाग्निरपि प्रभूतम् ॥ १२ ॥

गुडांशैरिति । एकद्रव्यसमोऽत्र गुडभागः । प्रायेण हि श्लेष्माधिकोऽग्निसादः । श्लेष्मणि च गुडो बहुतरो न युक्त इत्याहुरेके । अन्ये त्वाहुः सर्वचूर्णद्विगुणो गुडः । गुडादर्धमंशो येषां समुदितानां ते गुडांशा इति व्याख्यानात् । तेन मोदके द्विगुणो गुड

१ क. घ. वा ।

इत्यपि वचनमनुकूलितं भवति । **तृप्तिमवाप्नुवन्निति** । मन्दाग्निरपि तावत्प्रभूतं भुङ्क्ते यथा तृप्तिमवाप्नोति । अनाप्नुवन्निति पाठे पुनरत्यग्नित्वात्प्रभूतं भुञ्जानोऽपि न तृप्यतीत्यर्थः । उपदेशात्केचिद्विजीरकं प्रक्षेपयन्ति तदाऽग्निमुखं भवति ॥ १२ ॥

गुडेन शुण्ठीमथवोपकुल्यां पथ्यातृतीयामथ दाडिमं च ॥
आमेष्वजीर्णेषु गुदामयेषु वर्चोविबन्धेषु च नित्यमद्यात् ॥ १३ ॥

गुडेन पथ्यातृतीयामितिपदद्वयं शुठ्यादिषु प्रत्येकं योज्यम् । तेन गुडेन पथ्यातृतीयां शुण्ठीमद्यात् । तथा गुडेन पथ्यातृतीयामुपकुल्यामद्यात् । उपकुल्या पिप्पली । गुडेन पथ्यातृतीयं दाडिमफलमिति विभक्ति(लिङ्ग)विपरिणामेनेति त्रयः प्रयोगाः । यथायोगमामाजीर्णादिषु त्रयम् । गुडशुण्ठीभक्षणं गुडपिप्पलीभक्षणं वा तत्प्रयोगान्तरमेव । **अन्यस्त्वाह**—गुडेनेतिपदं शुठ्यादिभिश्चतुर्भिः समं प्रत्येकं योज्यं तेन चत्वारो योगा यथाक्रममामादिषु चतुर्षु । अस्मिन्व्याख्याने पथ्यां तृतीयामिति पाठः ॥ १३ ॥

विडङ्गभल्लातकचित्रकामृताः सनागरास्तुल्यगुडेन सर्पिषा ॥
लिहन्ति ये मन्दहुताशना नरा भवन्ति ते वाडवतुल्यवह्नयः ॥ १४ ॥

तुल्यगुडेनेत्यत्र युक्ता इत्यध्याहार्यम् । एकभागसमो गुडः । सर्वचूर्णद्विगुणेन सर्पिषा लेह इति व्याख्यानयन्ति **केचित्** । **अन्ये** तुल्यगुडेनेतिपदं सर्पिषेत्यस्य विशेषणं वर्णयित्वा समुदितचूर्णत्वाद्द्विगुणे मिलित्वा गुडसर्पिषी(इति) व्याचक्षते । युक्तश्चायं पक्षो **नागार्जुन**योगसंवादात् ।

तथा हि—"संचूर्णिता गुडूची विडङ्गभल्लातनागरहुताशाः ।
ज्वलयन्ति जाठराग्निं समानगुडसर्पिषा लीढाः "

इति ॥ १४ ॥

हरीतकी धान्यतुषोदसिद्धा सपिप्पली सैन्धवहिङ्गुयुक्ता ॥
सोद्गारधूमं भृशमप्यजीर्णं विजित्य सद्यो जनयेद्धुताशम् ॥१५॥

हरीतकी धान्यतुषोदसिद्धेति । धान्यतुषोदकं संधानविशेषः । तदभावे काञ्जिकम् । सिद्धा, उत्स्विन्ना । सोद्गारधूममिति सधूमोद्गारम् ॥ १५ ॥

ग्लानिगौरवविष्टम्भभ्रममारुतमूढताः ॥
विबन्धोऽतिप्रवृत्तिर्वा सामान्याजीर्णलक्षणम् ॥ १६ ॥

सुगमम् ॥ १६ ॥

---

१ ङ. पथ्यां तृ । २ घ. वा । ३ घ. येत्क्षुधां च ॥१५॥

प्रायेणाऽऽहारवैषम्यादजीर्णं जायते नृणाम् ॥
तन्मूलो रोगसंघातस्तद्विनाशाद्विनश्यति ॥

सुगमम् ॥

अग्निमान्द्याजीर्णयोरन्योन्यहेतुत्वादग्निमान्द्येऽजीर्णचिकित्सामुपदिशति—

वचालवणतोयेन वान्तिरामे प्रशस्यते ॥ १७ ॥

वचाकल्कलवणयुक्तेनोष्णोदकेन । नोचेद्वचया कृतार्धशृतोष्णोदकेन लवणेन वमनम् ॥ १७ ॥

अन्नं विदग्धं हि नरस्य शीघ्रं शीताम्बुना वै परिपाकमेति ॥
तद्ध्यस्य शैत्येन निहन्ति पित्तमाक्लेदिभावान्निपतत्यधस्तात् ॥ १८ ॥

अन्नं विदग्धमिति । विदग्धं पक्वापक्वम् । शीताम्बुना कुतः शीघ्रं परिपाकमेतीत्यत उक्तं तद्ध्यस्येति । तदिति शीताम्बु । हिशब्दो हेतौ । तत्तस्येति पाठान्तरम् । **निहन्ति पित्तमिति** । स्वाशये विदग्धं पित्तं शमयति । आक्लेदिभावाद्द्रवत्वात् ॥१८॥

विष्टब्धे स्वेदनं कार्यं पेयं च लवणोदकम् ॥

अजीर्णे सर्वथा भेषजनिषेधं मत्वाऽमुं श्लोकं तथा "भवेदजीर्णं प्रति यस्य शङ्का" इत्यादिश्लोकं तथा विदह्यते यत्तु भुक्तमात्रमित्यादि श्लोकं केनापि घस्मरवैद्येन कल्पितमिदं योगत्रयमित्यभिदधानोऽनार्षं वर्णयति **जैज्जटः** । प्रचाराद्भूरिपाठदर्शनाच्च श्लोकत्रयमेतदन्येऽनुमन्यन्त एव। किं त्वेतदनुत्क्लिष्टे कफे कार्यम् ॥

रसशेषे दिवास्वप्नो लङ्घनं वातवर्जनम्* ॥ १९ ॥

रसशेष इति । जीर्णेऽप्याहारे कदाचिदाहारसारो रसोऽजीर्णः स्यात्तस्य शेषो रसशेषस्तस्मिन् । तेनाजीर्णादर्थान्तरभूत एवायं रसशेषः । अतश्च रसस्य रुधिरादिहेतोरसम्यक्परिपाक इत्यर्थः । इत्यरुणचन्द्रनन्दनौ । **हेमाद्रिस्तु** व्याख्याति—**रसशेष इति** । रसस्य शेषो रसशेषः । रसशब्देन रसभूताहारराशिर्लक्ष्यते । न हि रसधातोरपक्वस्याजीर्णत्वम् । स ह्यपक्व एव रसशब्देनोच्यते पक्वस्तु रुधिरशब्देन । दुष्टत्वादजीर्णमिति चेत् । न । तस्याऽऽमत्वात् ।

उक्तं च—"ऊष्मणोऽल्पबलत्वेन धातुमाद्यमपाचितम् ।
दुष्टमामाशयगतं रसमामं प्रचक्षते" इति ।

दिवास्वप्न इति । दिवास्वप्नस्तु मुहूर्तमात्र एव । तथा च **वाग्भटः**—
शयीत किंचिदेवात्रेति । अस्य **व्याख्या**—अत्र रसशेषे किंचिदेव मुहूर्तमेव स्वप्यात् । नाजीर्णे इव प्रभूतम् । इत्यरुणदत्तहेमाद्री । लङ्घनमित्यत्र लङ्घनशब्देन लाघवकरो

---

* ख. पुस्तके–आलिप्य जठरं प्राज्ञो हिङ्गुत्र्यूषणसैन्धवैः । दिवास्वप्नं प्रकुर्वीतसर्वाजीर्णप्रशान्तये ॥ १ ॥ इत्यधिकम् ।

विधिरिष्यते । तेन लब्धन्नं जरणार्थं कालप्रतीक्षणमत्र पाने पाचनौषधावचारणं स्वेदश्च प्राप्यते न त्विह लङ्घनमुपवासः। दोषस्याल्पत्वादित्याहुः। यदाह **खारणादिः**— रसशेषे हितः स्वप्नो घर्माम्बु लघुभोजनमिति । वातवर्जनमिति वातस्यासेवनम् ॥ १९ ॥

> **व्यायामप्रमदाध्ववाहनरतक्लान्तानतीसारिणः**
> **शूलश्वासवतस्तृषापरिगतान्हिक्कामरुत्पीडितान् ।**
> **क्षीणान्क्षीणकफाञ्शिशून्मदहतान्वृद्धान्रसाजीर्णिनो**
> **रात्रौ जागरितान्नरान्निरशनान्कामं दिवा स्वापयेत् ॥ २० ॥**

रतशब्देनेह रक्तिरित्युच्यते। रक्तिरनुरक्तिः । भावे क्तः । न तु रतं सुरतं प्रमदाग्रहणेनैव लब्धत्वात्। व्यायामादिक्लान्तानां च धातुपुष्ट्यर्थं दिवास्वप्नः । **यदुक्तम्**— स्वप्नप्रसङ्गाच्च कृशो वराह इव पुष्यतीति । अतीसारे च दिवास्वप्नेन(प्नः) प्रकोपितकफेन स्रोतोवरोधं कृत्वा प्रभावाद्वा स्तम्भनकरः। स च सर्वातिसारकफवर्जं वा ज्ञेयः । शूलश्वासतृष्णादिषु च वातशीत्या प्रभावाद्धितः । क्षीणान्धातुक्षीणान् । तेन **सुश्रुतोक्त**रसवातादिक्षीणेऽपि दिवास्वापः प्राप्यते । क्षीणकफानिति स्वतन्त्रं पदम् । केचिद्व्यायामादिष्वपि योजयन्ति । तेन व्यायामादिक्लान्तान्क्षीणकफानेव दिवा स्वापयेत् । शिशूनां निद्रासात्म्यत्वाद्दिवानिद्रा । मदहतानिति प्रमत्तान् । तेषां मद्यजरणार्थं च दिवास्वापः। वृद्धानिति धातुपुष्ट्यर्थम् । रसाजीर्णिनां रसशेषपाकार्थं दिवानिद्रा । रात्रावपि निद्रयैवाऽऽहारपाकस्य दृष्टत्वात् । किंच निद्राणस्य स्रोतःसंकोचादनिर्गच्छच्छारीरो जठरानलो बलकरः संपद्यते । तेन शीघ्रमजीर्णस्य पाकः । ननु दिवास्वप्नाच्छ्लेष्मपित्ते प्रकुप्येते इति **चरक**वचनाद्दिवानिद्रया कफपित्तप्रकोप उक्तः । कफपित्तप्रकोपाच्चाग्न्युपघातः । अग्नेरुपघाताच्चापाकः। तत्कथमजीर्णे निदानभूतकफपित्तजनकस्यैव दिवास्वप्नस्योपदेशः। उच्यते। नायं नियमो यत्कफपित्ते प्रकुपिते अवश्यमग्निवैगुण्यमावहत इति । पित्तकफजन्यतिमिरादावग्निवैगुण्यस्यादृष्टत्वात्। तस्मादिह पित्तकफवृद्धावपि नाग्नेर्वैगुण्यं भविष्यति। भविष्यति त्वालस्यवातादिप्रादुर्भाव इति **वाप्यचन्द्रः** ।

गदाधरस्त्वाह—स्रोतःसंमीलनोपजातजाठराग्निपाटवादजीर्णपाक एव निदानभूतपित्तकफयोः कोपः प्रतिनियतशक्तित्वाद्द्वेषजानामिति। रात्रौ जागरितानां जागरणजन्यवातक्षोभशमनार्थं दिवास्वप्नः। स च गौरवाज्जागरणकालादर्धं कार्यः। यदाह **क्षीरपाणिः**—

> "यावत्कालं न सुप्तिः स्याद्रात्रौ स्वप्नाद्यथोचितात् ।
> ततोऽर्धमात्रं तत्कालं दिवास्वप्नो विधीयते" इति ।

दिवास्वप्नश्चाभुक्तवतामेव । यदाह **हारीतः**—भुक्त्वा स्वप्नं न सेवेत स्वस्थोऽप्यसुखितो भवेदिति । अत्राप्युक्तं नरान्निरशनानिति ॥ २० ॥

---

१ घ. नरो । २ घ. °दिक्षयेऽपि ।

धान्यनागरसंसिद्धं तोयं दद्याद्विचक्षणः ॥
आमाजीर्णप्रशमनं शूलघ्नं बस्तिशोधनम् ॥ २१ ॥

धान्यनागरसंसिद्धमिति । कर्षार्धं वा कणाशुण्ठ्योरितिवचनेन तीक्ष्णद्रव्यस्याल्पमानत्वमुक्तं तेनेहाप्यतीक्ष्णतीक्ष्णयोर्धान्यनागरयोरुत्तममात्रायां पले गृह्यमाणे धान्यं सार्धकर्षद्वयमानं नागरं सार्धकर्षमानं ग्राह्यम् । यत्तु धान्यशुण्ठ्युपयोगे तु शुण्ठ्यक्षं धान्यतस्त्रयमिति केनाप्युक्तं तन्नाऽऽद्रियन्ते । प्रचारस्तु शुण्ठ्याः षण्माषका धान्यस्य दश, एवं कर्षेण ॥ २१ ॥

पथ्यापिप्पलिसंयुक्तं चूर्णं सौवर्चलं पिबेत् ॥
मस्तुनोष्णोदकेनापि बुद्ध्वा दोषगतिं भिषक् ॥ २२ ॥
चतुर्विधमजीर्णं च मन्दानलमथारुचिम् ॥
आध्मानं वातगुल्मं च शूलं चाऽऽशु नियच्छति ॥ २३ ॥

अजीर्णमामशेषो न तु तरुणाजीर्णं तत्रौषधनिषेधात् ॥ २२ ॥ २३ ॥

भवेदजीर्णं प्रति यस्य शङ्का स्निग्धस्य जन्तोर्बलिनोऽन्नकाले ॥
पूर्वं सशुण्ठीमभयामशङ्को भुञ्जीत संप्राश्य हितं हिताशी ॥२४॥

पूर्वमित्येतदजीर्णं प्रति यस्य शङ्केत्यनेन सह योज्यं न परेण । पूर्वं प्रातरजीर्णशङ्का यस्य स्यादित्यर्थः । ननु(तु) पूर्वं संप्राश्येति । अयमत्रार्थः संप्राश्येत्यनेनैव पूर्वकालस्य लब्धत्वात् । रसाजीर्णविषयं संशमनमेतदिति गदाधरः ॥ २४ ॥

विदह्यते यस्य तु भुक्तमात्रं दह्येत हृत्कोष्ठगलं च यस्य ॥
द्राक्षासितामाक्षिकसंप्रयुक्तां लीढ्वाऽभयां वै स सुखं लभेत ॥ २५ ॥

भुक्तमात्रमिति । मात्रशब्दः कार्त्स्न्ये । यथा कन्यामात्रं रचयतीति । तेन विदाह्यविदाहि च कृत्स्नं भुक्तमिति फलति । आमाशयस्थितान्नविदाहे शमनमिदमित्याहुः ॥ २५ ॥

यथा नैशाजीर्णे भोजनं दुष्यति तथा प्रातराशाजीर्णे सायमाशो न दुष्यतीत्याह—

प्रातराशे त्वजीर्णे तु सायमाशो न दुष्यति ॥
सायमाशे त्वजीर्णे तु प्रातराशो हि दुष्यति ॥ २६ ॥

अत्रापि हेतुश्चरकोक्तो ज्ञेयः ।
तद्यथा—"दिवा विबुध्यतेऽर्केण हृदयं पुण्डरीकवत् ।
तस्मिन्विबुद्धे स्रोतांसि स्फुटत्वं यान्ति सर्वशः ॥
व्यायामाच्च विहाराच्च विक्षिप्तत्वाच्च[1] चेतसः ।
न क्लेदमुपगच्छन्ति दिवा तेनास्य धातवः ॥

---

१ घ. तेजसः ।

अक्लिन्नेष्वन्नमासिक्तमन्यत्तेषु न दुष्यति ।
अविदग्ध इव क्षीरे क्षीरमन्यद्विमिश्रितम्" इति ।

अयमस्य तात्पर्यार्थः—हृदयपुण्डरीकप्रबोधे स्रोतसां विवृतत्वादव्याहतं वहति रसे निर्याति च वहज्जाठरजातवेदोर्चिषि नान्ने क्लेदविदाहोदयः । तदभावात्सायं भुक्तं न दुष्यति । क्लेदविदाहाद्भवति । न (होद्भवात्तु) पुनर्निशाजीर्णे भुक्तं दुष्यत्येवेति । अत्रार्थे चरक एव—

"रात्रौ तद्धृदये म्लाने संवृतेष्वयनेषु च ।
परिक्लेदं यान्ति कोष्ठे संवृते देहधातवः ।
क्लिन्नेष्वन्यदपक्केषु तेष्वासिक्तं प्रदुष्यति ।
विदग्धेषु पयःस्वन्यत्पयस्तेष्विवार्पितम् ।
नैशेष्वाहारजातेषु नविपक्केषु बुद्धिमान् ।
तस्मान्नान्नं समश्नीयात्पालयिष्यन्बलायुषी" इति ॥ २६ ॥

हिङ्गुभागो भवेदेको वचा च द्विगुणा भवेत् ॥ २७ ॥
पिप्पली त्रिगुणा देया भृङ्गवेरं चतुर्गुणम् ॥
यवानिका पञ्चगुणा षड्गुणा च हरीतकी ॥ २८ ॥
चित्रकं सप्तगुणितं कुष्ठं चाष्टगुणं भवेत् ॥
एतद्वातहरं चूर्णं पीतमात्रं प्रसन्नया ॥ २९ ॥
पिबेद्दध्ना मस्तुना वा सुरया कोष्णवारिणा ॥
सोदावर्तमजीर्णं च प्लीहानमुदरं तथा ॥ ३० ॥
अङ्गानि यस्य शीर्यन्ते विषं वा येन भक्षितम् ॥
अर्शोघ्नं दीपनं चैव शूलघ्नं गुल्मनाशनम् ॥ ३१ ॥
कासं श्वासं निहन्त्याशु तथैव क्षयनाशनम् ॥
चूर्णमग्निमुखं नाम न क्वचित्प्रतिहन्यते ॥ ३२ ॥

सुगमम् । अग्निमुखं चूर्णम् ॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥ ३१ ॥ ३२ ॥

बृहदग्निमुखमाह—

द्वौ क्षारौ चित्रकं पाठा करञ्जं लवणानि च ॥
सूक्ष्मैला पत्रकं भार्ङ्गी कृमिघ्नं हिङ्गु पुष्करम् ॥ ३३ ॥
शठी दार्वी त्रिवृन्मुस्तं वचा चेन्द्रयवास्तथा ॥
धात्री जीरकवृक्षाम्लश्रेयसी चोपकुञ्चिका ॥ ३४ ॥
अम्लवेतसमम्लीका दाडिमं सकटुत्रिकम् ॥
भल्लातकाजमोदं च यवानी सुरदारु च ॥ ३५ ॥

अभयाऽतिविषा श्यामा हपुषाऽऽरग्वधं समम् ॥
तिलमुष्ककशिग्रूणां कोकिलाक्षपलाशयोः ॥ ३६ ॥
क्षाराणि लोहकिट्टं च तप्तं गोमूत्रसेचितम् ॥
समभागानि सर्वाणि सूक्ष्मचूर्णानि कारयेत् ॥ ३७ ॥
मातुलुङ्गरसेनैव भावयेच्च दिनत्रयम् ॥
दिनत्रयं तु शुक्तेन आर्द्रकस्वरसेन च ॥ ३८ ॥
अत्यग्निकारकं चूर्णं प्रदीप्ताग्निसमप्रभम् ॥
उपयुक्तं विधानेन नाशयत्यचिराद्गदान्[1] ॥ ३९ ॥
अजीर्णकमथो[2] गुल्मान्प्लीहानं गुदजानि च ॥
उदराण्यन्त्रवृद्धिं च अष्ठीलां वातशोणितम् ॥ ४० ॥
प्रणुदत्युल्बणान्रोगान्नष्टमग्निं प्रदीपयेत् ॥
समस्तव्यञ्जनोपेतं भक्तं दत्त्वा तु भोजने ॥ ४१ ॥
दापयेदस्य चूर्णस्य बिडालपदमात्रकम् ॥
गोदोहमात्रात्तत्सर्वं द्रवी भवति सोष्मकम् ॥ ४२ ॥

करञ्जस्य मूलम् । यथै(चै)तस्य सुश्रुतेन कोविदारपूर्वाणां फलमित्यनेन फलग्रहणमुपदिष्टं तच्छोधनविषयं ज्ञेयम् । लवणानि पञ्च । वृक्षाम्लं महार्द्रकम् । श्रेयसी हस्तिपिप्पलीफलम् । एवं सर्वत्राग्निदीपने योगे । वाते तु श्रेयसी रास्ना । उपकुञ्चिका स्वल्पजीरकम् । अम्लवेतसं स्वनामख्यातम् । अम्लिका तिन्तिडीका । एवं सर्वत्र दीपनयोगे । पुरीषसंग्रहणादौ पुनरम्लिका । श्यामा वृद्धदारकः । आरग्वधं सुवर्णालुफलम् । लोहकिट्टं लोहमलम् । तच्च पुराणमण्डूरमिति प्रसिद्धं ग्राह्यं श्रेष्ठगुणत्वात् । जैज्जटस्तु लोहकिट्टं पृथक्पार्थिवद्रव्यं मण्डूरं वदति । तप्तमिति । अत्यर्थं तप्तम् । गोमूत्रसेचितमिति । सप्तधा गोमूत्रे निर्वापितमित्यर्थः । एवमस्य शुद्धिः । शुक्तेन संधानविशेषेण । तस्याभावे काञ्जिकम् । बृहदग्निमुखं चूर्णम् । अत्र स्थाने क्वचित्पुस्तके भास्करलवणस्य वार्ताकगुटिकायाश्च पाठः । तत्र भास्करलवणमाह—

"पिप्पली पिप्पलीमूलं धान्यकं कृष्णजीरकम् ।
सैन्धवं च बिडं चैव पत्रं तालीसकेसरम् ॥ १ ॥
एषां द्विपलिकान्भागान्पञ्च सौवर्चलस्य च ।
सारिवाआजिशुण्ठीनामेकैकस्य पलं पलम् ॥ २ ॥
त्वगेले चार्धभागे च सामुद्रात्कुडवद्वयम् ॥
दाडिमात्कुडवं चैकं द्वे पले चाम्लवेतसात् ॥

---

१ ङ. 'शयेदचि' । २ घ. 'थो रोगान्प्ली' ।

एतच्चूर्णीकृतं श्लक्ष्णं गन्धाढ्यममृतोपमम् ॥
लवणं भास्करं नाम भास्करेण विनिर्मितम् ॥
जगतस्तु हितार्थाय वातश्लेष्मामयापहम् ॥
वातगुल्मं निहन्त्याशु वातशूलानि यानि च ॥
तक्रमस्तुसुराशीघ्रसुक्त(सक्तु)काञ्जिकयोजितम् ॥
जाङ्गलानां तु मांसेन विविधेषु रसेषु च ॥
मन्दाग्नेरश्नतः शक्तो भवेदाश्वेव पावकः ॥
अर्शांसि ग्रहणीदोषकुष्ठामयभगंदरान् ॥
हृद्रोगमामदोषांश्च विविधानुदरे स्थितान् ॥
प्लीहानमश्मरीं चैव श्वासकासोदरकृमीन् ॥
विशेषतः शर्करादीन्रोगान्नानाविधांस्तु तत् ॥
पाण्डुरोगांश्च विविधाञ्शीघ्रमत्यशनिर्यथा ॥

पञ्च सौवर्चलस्येति । पञ्चभागाः सौवर्चलस्य । **त्वगेले चार्धभागिके इति** । त्वगेले प्रत्येकमर्धपले । गन्धाढ्यं पत्रतालीसादिद्रव्ययोगादेव गन्धबहुलं न पुनरपरचतुर्जातकप्रक्षेपणात् । भास्करलवणम् ।

वार्ताकगुटिकामाह—

चतुष्पलं सुधाकाण्डात्रिपलं लवणत्रयात् ॥
वार्ताककुडवश्चार्कादष्टौ द्वे चित्रकात्पले ॥
दग्ध्वा च वार्ताकरसे गुटिका भोजनोत्तराः ॥
भुक्तं भुक्तं पचन्त्याशु कासश्वासार्शसां हिताः ॥
विषूचिकाप्रतिश्यायहृद्रोगघ्न्यश्च ता हिताः ॥

त्रिपलं लवणत्रयादित्यस्य स्थाने त्रिफला लवणानि चेति पाठान्तरे लवणानि पञ्चैव । त्रिफलालवणेषु चतुष्पलमित्येव संबन्धनीयम् । तच्च मिलित्वा ग्राह्यम् । वार्ताककुडवो वार्ताकफलकुडवः । **दग्ध्वा च वार्ताकरसे गुटिका इति** । क्षारकृतानि सुधाकाण्डादीनि (दग्ध्वा)पुनर्वार्ताकफलरसेनैव गुटिकाः कार्या इत्यर्थः । **भोजनोत्तरा इति** । भोजनमुत्तरं याम्यस्तास्तथा । वार्ताकगुटिका ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ ३५ ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ ॥ ३८ ॥ ३९ ॥ ४० ॥ ४१ ॥ ४२ ॥

पिप्पली पिप्पलीमूलं चित्रकं हस्तिपिप्पली ॥
हिङ्गु चव्याजमोदे च पञ्चैव लवणानि च ॥ ४३ ॥

---

१ क. 'श्येदश' ।

द्वौ क्षारौ हपुषा चैव दद्यादर्धपलोन्मितान् ॥
दधिकाञ्जिकशुक्तानि घृतमात्रासमानि च ॥ ४४ ॥
आर्द्रकस्य रसप्रस्थे घृतप्रस्थं विपाचयेत् ॥
एतदग्निघृतं नाम मन्दाग्नीनां प्रशस्यते ॥ ४५ ॥
अर्शसां नाशनं श्रेष्ठं तथा गुल्मोदरापहम् ॥
ग्रन्थ्यर्बुदापचीकासकफमेदोनिलानपि ॥ ४६ ॥
नाशयेद्ग्रहणीदोषं श्वयथुं सभगंदरम् ॥
ये च बस्तिगता रोगा ये च कुक्षिसमाश्रिताः ॥
सर्वांस्तान्नाशयत्याशु सूर्यस्तम इवोदितः ॥ ४७ ॥

सुगमम् । अग्निघृतम् ॥ ४३ ॥ ४४ ॥ ४५ ॥ ४६ ॥ ४७ ॥

चित्रकगुडमाह—

वह्नेर्द्विपञ्चमूलस्य क्वाथे पलशतद्वये ॥ ४८ ॥
अमृताया रसस्यैके पूतेऽस्मिन्नभयाढकम् ॥
पचेद्गुडतुलां दत्त्वा यावदापाकलक्षणम् ॥ ४९ ॥
अन्येद्युस्तत्र मधुनः सुशीतकुडवद्वयम् ॥
प्रक्षिपेत्त्रिसुगन्धस्य त्रिकटोश्च पलद्वयम् ॥ ५० ॥
प्रत्येकं स्याद्यवक्षाराद्यु(च्छु) क्तिस्तस्मिन् रसायने ॥
उत्तमं कथितं पुंसामश्विभ्यामग्निवृद्धये ॥ ५१ ॥
जीर्यत्यपि च काष्ठानि कासश्वासक्षयकृमीन्[1] ॥
गुल्मोदरार्शःशूलानि सान्त्रवृद्धीनि हन्ति च ॥ ५२ ॥
योगशतैरप्यजितां क्षयहाज्जयति पीनसान् ॥
पाठान्तरे चात्र प्रविशति धात्रीरसपलशतम् ॥ ५३ ॥

वह्नेर्द्विपञ्चमूलस्य क्वाथे पलशतद्वय इति। चित्रकमूलस्य क्वाथे दशमूलस्य च क्वाथे पादशिष्टे प्रत्येकं शतं पलेऽर्धत्रयोदशशरावरूपे न तु चित्रकदशमूलयोर्मिलितयोः क्वाथे पलशतद्वयमान इति। अयमत्रार्थः। यतश्चित्रकहरीतक्या नासारोगोक्तया सहाऽऽमलकीरसं विहायान्यत्सर्वं द्रव्यं मानं च समानम्। तत्र च चित्रकस्य दशमूलस्य च पृथक्पृथक्क्वाथशतपलमुक्तम्। तेनेहापि तथैवमुक्तम्। किंच मिलित्वा क्वाथविधानपक्षे संदेहः स्यात्किमस्य दशमूलैकद्रव्यसमो भाग उत मिलितदशमूलसम इति। असमासेन च विनिर्देशस्तदा निष्प्रयोजनः स्यात्। अत एव चक्रः प्राह—

"नासारोगेऽभिधातव्या या चित्रकहरीतकी।
विना धात्रीरसं साऽस्मिन्प्रोक्तश्चित्रगुडोऽग्निदः" ॥

---

१ ङ. °लानि च ॥ ४६ ॥ २ घ. °र्शःकुष्ठानि ।

अमृताया रसस्यैक इति । गुडूचीरसस्यैके पलशत इत्यर्थः । **अभयाढक इति** । अभयाचूर्णाढके । अभयाढकमिति पाठः संगतः । पचेदित्यस्य संबन्धात् । अभयाढक इत्यपि पाठो द्रवमेवानन्तरोक्तमभयाढके दत्त्वा पचेदिति यथाकथंचित्समाधेयः । **मधुनः सुशीतकुडवद्वयमिति** । कुडवद्वयं षोडश पलानि । त्रिसुगन्धस्य द्विपलं प्रत्येकम् । एवं कटुत्रयस्यापि । शुक्तिरर्धपलम् । चित्रकगुडः ॥ ४८ ॥ ४९ ॥ ५० ॥ ५१ ॥ ॥ ५२ ॥ ५३ ॥

बृहच्चुक्रमाह—

प्रस्थं तण्डुलतोयतस्तुषजलात्प्रस्थत्रयं चाम्लतः
प्रस्थार्धं दधितोऽपि मूलकपलान्यष्टौ गुडान्मानिके ॥
मान्यौ शोधितशृङ्गवेरशकलाद्द्वे सिन्धुजाज्योः
पले द्वे कृष्णोषणयोर्निशापलयुगं निक्षिप्य भाण्डे दृढे॥५४॥
स्निग्धे धान्ययवादिराशिनिहितं त्रीन्वासरान्वासये-
द्ग्रीष्मे तोयधरात्यये च चतुरो वर्षासु पुष्पागमे ॥
षट्शीतेऽष्ट दिनान्यतः परमिदं विस्राव्य संचूर्णये-
च्चातुर्जातपलेन संहितमिदं शुक्तं च चुक्रं च तत् ॥
हन्याद्वातकफामदोषजनितान्नानाविधानामया-
न्दुर्नामानिलशूलगुल्मजठरान्हत्वाऽनलं दीपयेत् ॥ ५५ ॥

तुषजलादिति । अस्य विशेषणमम्लत इति । तुषजलं सतुषयवकृतः संधानविशेषः । तदभावे काञ्जिकम् । **गुडान्मानिके इति** । गुडस्य मानिकाद्वयम् । तच्च षोडश पलानि । **कृष्णोषणयोरिति** । उषणं मरिचम् । तोयधरात्ययेऽपि त्रीनेव वासरान्धारयेच्चकारात् । बृहच्चुक्रसंधानम् ॥ ५४ ॥ ५५ ॥

स्वल्पचुक्रमाह—

यन्मस्त्वादि शुचौ भाण्डे सगुडक्षौद्रकाञ्जिकम् ॥
धान्यराशौ त्रिरात्रस्थं शुक्तं चुक्रं तदुच्यते ॥ ५६ ॥

मस्त्वादीति । आदिभूतं मस्तु । त्रिरात्रस्थितमिति ग्रीष्माभिप्रायेण । वर्षादिषु पुनः पूर्वचुक्रवदवस्थापनकालव्यवस्थाऽम्लत्वं वा यावत् ॥ ५६ ॥

तन्त्रान्तरे परिमाणमुक्तम् (अनुवदति)—

गुडक्षौद्रारनालानि समस्तूनि यथोत्तरम् ॥
शंसन्ति द्विगुणान्भागान्सम्यक्चुक्रस्य सिद्धये ॥ ५७ ॥

॥ ५७ ॥

संप्रति विषूचिकाचिकित्सितमाह—

---

१ ङ. संमित° ।

कुष्ठसैन्धवयोः कल्कं चुक्रतैलसमन्वितम् ॥
विषूच्यां मर्दनं कोष्णं खल्लीशूलनिवारणम् ॥ ५८ ॥

चुक्राभावे काञ्जिकम् । तदात्वे च पाकस्याशक्यत्वे किंचिच्चुक्रं तैलं च दत्त्वा कुष्ठसैन्धवकल्को वडवडायितव्यो यथावत्तैलपाकविधिसूचित एव ॥ ५८ ॥

करञ्जनिम्बशिखरीगुडूच्यर्जकवत्सकैः ॥
पीतः कषायो वमनाद्धोरां हन्ति विषूचिकाम् ॥ ५९ ॥

करञ्जफलम् । शिखरी, अपामार्गः । तस्य च बीजम् । अर्जकः श्वेतपर्णासः । **पीतः कषायो वमनादिति** । वमनार्थं कषायः क्वाथ्यद्रव्यस्य कुडवं श्रपयित्वेत्यादिपरिभाषया कार्यः । वमनं च स्तोकवमिकारकाजीर्णशमनार्थम् ॥ ५९ ॥

विषूच्यां प्रमीलकादिशान्त्यर्थमञ्जनमाह—

व्योषं करञ्जस्य फलं हरिद्रां मूलं समावाप्य च मातुलुङ्ग्याः ॥
छायाविशुष्का गुटिकाः कृतास्ता हन्युर्विषूचीं नयनाञ्जनेन ॥ ६० ॥

मातुलुङ्ग्या इति । मातुलुङ्गीं मधुकर्कटीमाहुः । विषूचीशब्देन विषूचीजनिताः प्रमीलिकाशिरोरोगादयो गृह्यन्ते कारणे कार्योपचारात् । अथवा विषूचीमेवाञ्जनेन प्रभावाद्धन्युः ॥ ६० ॥

त्वक्पत्ररास्नागुरुशिग्रुकुष्ठैरम्लपिष्टैः सवचाशताह्वैः ॥
उद्वर्तनं खल्लिविषूचिकाघ्नं तैलं विपक्वं च तदर्थकारि ॥ ६१ ॥

तैलं विपक्वं च तदर्थकारीति । त्वक्पत्रादिभिः कल्कीकृतैः काञ्जिकेन द्रवेण तैलमपि पक्वं खल्लीविषूचिकासु शस्यत इत्यर्थः । खल्ली हस्तादौ शिरामोटनम् । विषूच्यां खल्ली प्रायः संभवति । तस्यायं विधिः । केवलानिलजायां पुनरनिलहरमेव तैलम् ॥ ६१ ॥

पिपासायामनुत्क्लेशे लवङ्गस्याम्बु शस्यते ॥
जातीफलस्य वा शीतं शृतं भद्रघनस्य वा ॥ ६२ ॥

लवङ्गस्याम्बु शस्यत इति । लवङ्गस्याम्बु, अर्धशृतम् । एवं जातीफलाम्बु च ज्ञेयम् । भद्रघनं भद्रमुस्तकम् ॥ ६२ ॥

विषूच्यामतिवृद्धायां पार्ष्ण्योर्दाहः प्रशस्यते ॥ ६३ ॥

पार्ष्ण्योर्दाह इति । पादपार्ष्णियुगे मूर्छाशान्त्यर्थमधोतिप्रवृत्तिनिवारणार्थं च मूर्छेतरासाध्यलक्षणाभावेऽपि सति तप्तशरादिशलाकया दाहः । स च प्रभावात्पार्ष्णिकृत एव हितो भवतीति वचनादुन्नीयते ॥ ६३ ॥

सरुक्चाऽऽनद्धमुदरमम्लपिष्टैश्च[1] लेपयेत् ॥
दारुहैमवतीकुष्ठशताह्वाहिङ्गुसैन्धवैः ॥ ६४ ॥

---

१ क. घ. 'ष्टैः प्रले' ।

सुगमम् ॥ ६४ ॥

तक्रेण युक्तं यवचूर्णमुष्णं सक्षारमर्तिं जठरे निहन्यात् ॥

तक्रेण युक्तं यवचूर्णमुष्णमिति । तक्रकाञ्जिकाभ्यां सयवक्षारं यवचूर्णं पक्त्वा पोटलिकया स्वेद इति व्यवहारः । लेपोऽयमित्यन्ये ॥

स्वेदो घटैर्वा बहुवाष्पपूर्णैरुष्णैस्तथाऽन्यैरपि पाणितापैः ॥६५॥

सुगमम् ॥ ६५ ॥

तीव्रार्तिरपि नाजीर्णी पिबेच्छूलघ्नमौषधम् ॥

दोषच्छन्नोऽनलो नालं पक्तुं दोषौषधाशनम् ॥ ६६ ॥

दोषच्छन्न इति । आमदोषाभिभूतः ॥ ६६ ॥

अथ विषूच्यां वमनादिविधानानन्तरं पेयादिविधिमाह—

सुवामितं साधु विरेचितं च सुलङ्घितं वा मनुजं विदित्वा ॥

पेयादिभिर्दीपनपाचनीयैः सम्यक्क्षुधार्तं समुपक्रमेत ॥ ६७ ॥

दीपनपाचनीयैरिति । दीपनपाचनधान्यपञ्चकादिसंस्कृतैः ॥ ६७ ॥

इति श्रीवृन्दप्रणीतवृन्दमाधवापरनामकसिद्धयोगव्याख्यायां श्रीश्रीकण्ठदत्तकृतायां व्याख्याकुसुमावल्याख्यायां षष्ठोऽग्निमान्द्याजीर्णविषूचिकाधिकारः समाप्तः ॥ ६ ॥

अथ सप्तमः क्रिम्यधिकारः ।

अजीर्णात्क्रिमिसंभूतेरजीर्णानन्तरं क्रिमिः—

पारसीययवानी पीता पर्युषितवारिणा प्रातः ॥

गुडपूर्वा क्रिमिजालं कोष्ठगतं पातयत्याशु ॥ १ ॥

पारसीययवानी पारसदेशसमुद्भवा यवानी । **गुडपूर्वेति** । भक्षणे गुडः पूर्वोऽस्या इति गुडपूर्वा । गुडं भक्षयित्वा मनाग्विलम्बं कृत्वा सा पातव्येत्यर्थः । पेषणमप्यत्र पर्युषितवारिणैव ज्ञेयम् ॥ १ ॥

अपरमपि पानयोगमाह—

पारिभद्रकपत्रोत्थं रसं क्षौद्रयुतं पिबेत् ॥

कम्बुकस्य रसं वाऽपि पत्तूरस्याथवा रसम्* ॥ २ ॥

पारिभद्रः पर्वतनिम्बः कम्बुकरसे पत्तूररसेऽपि क्षौद्रमशनवर्तनीयम् । पत्तूरः शालिम् (?) ॥ २ ॥

---

* ख. पुस्तके—लिह्यात्क्षौद्रेण विडङ्गं यच्चूर्णं क्रिमिनाशनम् । इत्यधिकम् ।

दीपनीयमन्नमण्डं विडङ्गं व्योषसंयुतम् ॥
पाययेत्कृमिनाशाय अग्निं च कुरुते भृशम् ॥ ३ ॥

दीपनीयमन्नमण्डमिति । दीपनीयमग्निमान्द्योक्तम् । दीपनीयपञ्चकोलाद्यर्धशृतक्वाथसिद्धं चान्नमण्डम् ॥ ३ ॥

कृमिघ्नमवलेह्योगमाह—

लिह्याद्वाऽश्वशकृच्चूर्णं विडङ्गं वा समाक्षिकम् ॥

अश्वशकृच्चूर्णं घोटकपुरीषचूर्णम् । विडङ्गं विडङ्गचूर्णम् । विडङ्गमित्यत्र बैडालमिति केचित्पठन्ति । तत्र बिडालविट्चूर्णमिति व्याख्यानम् ॥

विडङ्गपिप्पलीमूलशिग्रुभिर्मरिचेन च ॥
तक्रसिद्धा यवागूः स्यात्कृमिघ्नी ससुवर्चिका ॥ ४ ॥

सुगमम् ॥ ४ ॥

मुस्ताखुपर्णीफलदारुशिग्रुक्वाथः सकृष्णाकृमिशत्रुकल्कः ॥
मार्गद्वयेनापि चिरप्रवृत्तान्कृमीन्निहन्यात्कृमिजांश्च रोगान् ॥ ५ ॥

आखुपर्णी मूषकपर्णी दन्तीभेदो वा । फलशब्देनेह त्रिफला ग्राह्या ॥ ५ ॥

कृमिघ्नपूलिकामाह—

आखुपर्णीदलैः पिष्टैः पिष्टकेन च पूलिकाम् ॥
जग्ध्वा सौवीरकं चानु पिबेत्कृमिहरं परम् ॥ ६ ॥

आखुपर्णी दन्ती । अन्ये मूषिकपर्णाख्यं द्रव्यान्तरमाहुः । सौवीरकं काञ्जिकम् । अन्विति । पूलिकाभक्षणादनन्तरम् ।

यद्यपि—"क्षाराणि मांसानि घृतानि चैव दधीनि शाकानि च पर्णवन्ति ।
समासतोऽम्लान्मधुरान्हिमांश्च कृमीञ्जिघांसुः परिवर्जयेत"

इत्युक्तादम्लवर्जनादत्र काञ्जिकस्यापि वर्जनं प्राप्नोति तथाऽपि काञ्जिकस्य प्रायोगिकत्वादपवर्गत्वाच्च*तथाहि गुणोपवर्णने काञ्जिकं कृमिघ्नत्वेन निर्दिष्टम् । आखुपर्णीपत्रं पिष्टकसमं पिष्ट्वा पिष्टकेन सहैकीकृत्य पोलिका कर्तव्या । आखुपर्णीपत्रस्य भागत्रयं पिष्टकस्यैको भाग इति वा मानव्यवस्था । पिष्टकं च यवस्येच्छन्ति कृमिहरत्वात् ॥ ६ ॥

पलाशबीजस्वरसं पिबेद्वा क्षौद्रसंयुतम् ॥
पिबेत्तद्बीजकल्कं वा तक्रेण कृमिनाशनम् ॥ ७ ॥

सुगमम् । किं बहुजल्पितेन ॥ ७ ॥

---

* अत्र किंचित्त्रुटितम् ।

---

१ क. घ. 'कृतण्डुलव्योषाशि' । २ घ. पूपिका' ।

सुरसादिगणं वाऽपि सर्वथैवोपयोजयेत् ॥ ८ ॥

सर्वथैवेति । कल्कस्वरसादिना । सुरसादि तु सर्वेषु सर्वथैवोपयोजयेत् । सर्वेषु पुरीषजादिषु सर्वथैवात्र पानस्नानादिविधिना, इति **डल्हणपाठव्याख्या** ॥ ८ ॥

त्रिफला त्रिवृता दन्ती वचा काम्पिल्लकं तथा ॥
सिद्धमेभिर्गवां मूत्रे सर्पिः क्रिमिविनाशनम् ॥ ९ ॥

कम्पिल्लकमिति । गुन्द्रा रोचनिका ॥ ९ ॥

त्रिफलायास्त्रयः प्रस्था विडङ्गप्रस्थ एव च ॥
दीपनं दशमूलं च लाभतस्तूपपादयेत् ॥ १० ॥
पादशेषजलद्रोणे शृते सर्पिर्विपाचयेत् ॥
प्रस्थोन्मितं सिन्धुयुतं तत्पेयं क्रिमिनाशनम् ॥ ११ ॥
विडङ्गघृतमित्येतल्लेह्यं शर्करया सह ॥
सर्वान्क्रिमीन्प्रणुदति मुक्तं वज्रमिवासुरान् ॥ १२ ॥

सुगमम् । विडङ्गघृतम् ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥

रसेन्द्रेण समायुक्तो रसो धत्तूरपत्रजः ॥
ताम्बूलपत्रजो वाऽथ लेपनं यौकनाशनम्* ॥ १३ ॥

रसेन्द्रेणेति पारदेन । **यौकनाशनमिति** । यौकं यूकावृन्दम् ॥ १३ ॥

+क्षीराणि मांसानि घृतानि चैव दधीनि शाकानि च पर्णवन्ति ॥
समासतोऽम्लान्मधुरान्हिमांश्च क्रिमीञ्जिघांसुः परिवर्जयेच्च ॥ १४ ॥

*सुगमम् ॥ १४ ॥

इति श्रीवृन्दप्रणीतवृन्दमाधवापरनामकसिद्धयोगव्याख्यायां श्रीश्रीकण्ठदत्तकृतायां व्याख्याकुसुमावल्याख्यायां सप्तमः क्रिमिचिकित्साधिकारः समाप्तः ॥ ७ ॥

अथाष्टमः पाण्डुरोगाधिकारः ।

पुरीषक्रिमितः पाण्डुरोगस्य समुद्भवात्क्रिम्यनन्तरं पाण्डुरोगः—

साध्यं तु पाण्ड्वामयिनं समीक्ष्य स्निग्धं घृतेनोर्ध्वमधश्च शुद्धम् ॥
संपादयेत्क्षौद्रघृतप्रगाढैर्हरीतकीचूर्णयुतैः प्रयोगैः ॥ १ ॥

---

* ख. पुस्तके—सर्पिर्गुडाभ्यां सह पाचयित्वा यः कन्दमश्नाति पृथुं कदल्याः । पतन्ति तस्य क्रिमयः समस्ता येऽप्यूर्ध्वजाश्चोदरकुक्षिकोणे ॥ १ ॥ इत्यधिकमत्र ।

\+ अयं श्लोको घपुस्तके नास्ति । * इदं घपुस्तके नास्ति ।

---

१ ङ. र्णमयैः प्र° ।

साध्यमिति । साध्यगतिस्त्वसाध्यलक्षणवैपरीत्येन । **समीक्ष्येति** । अनुबन्ध्यानुबन्ध-भूतदोषविशेषेण सम्यगुपलभ्य । **स्निग्धं घृतेनेति** । सर्वेषां पाण्डुरोगाणां पित्तप्रधानत्वात्पित्ते च घृतस्यैव विदितत्वाद्घृतेन स्नेह्यः । घृतं च भेषजसंस्कृतमेव देयम् ।

यदुक्तम्—"कल्याणकं दाधिकषट्पलं च तिक्तं महातिक्तमथापि सर्पिः ॥
स्यात्स्नेहनं पाण्डुषु चोपदिष्टं घृतं तथा पञ्चसु गव्यम्" इति ॥

ऊर्ध्वमधश्च शुद्धमिति । ऊर्ध्वं वान्त्या, अधश्च विरेकेण शुद्धमिति । ननु पाण्डुरोगे वमनस्य निषिद्धत्वात्कथं वमनाभिधानम् ।

यदुक्तम्—"न वामयेत्तैमिरिकं न गुल्मिनं न चापि पाण्डूदररोगपीडितम् ।
स्थूलक्षतक्षीणकृशातिवृद्धानर्शोर्दिताक्षेपकपीडितांश्च" इति ॥

नैतत् । अत्राजीर्णाद्यवस्थायां वमनस्य विहितत्वात् ।

तथा च सुश्रुतः—"एतेऽप्यजीर्णव्यथिता वाम्या ये च विषातुराः ।
अतीव चोल्बणकफास्ते च स्युर्मधुकाम्बुना" इति ।

हारीतेऽप्युक्तम्—

"कालं तु देशं प्रकृतिं शरीरं समीक्ष्य दद्याद्वमनं विधिज्ञः ।
वान्तस्य तीक्ष्णान्यनुलोमनानि कल्पोपदिष्टानि भिषग्विदध्यात्" इति ।

हरीतकीचूर्णयुतैः प्रयोगैरिति । हरीतकीचूर्णयुक्ता ये प्रयोगा नवायसगुडहरीतकीत्रिफलालोहादयस्तैः । चूर्णमयैरितिपाठपक्षे प्रचुरार्थे तत्प्रकृतिवचने मयडिति मयट् । हरीतकीचूर्णप्रचुरैर्योगैरित्यर्थः । अत्र संसर्जनक्रमोऽनुक्तोऽपि शोधनाङ्गत्वेनोह्यः ॥ १ ॥

पिबेद्घृतं वा रजनीविपक्वं स्यात्त्रैफलं तैल्वकमेव वाऽपि ॥
विरेचनद्रव्यकृतं पिबेद्वा योगांश्च वैरेचनिकान्घृतेन ॥ २ ॥

रजनीविपक्वमिति । हरिद्राकल्कजलद्रवेण सिद्धम् । क्वाथकल्कयोगेन विषयत्वात्(?) हरिद्राक्वाथकल्कसिद्धमित्यन्यः । त्रैफलं त्रिफलाक्वाथकल्कसिद्धं कुष्ठाद्युक्तं वा तैल्वकं वातव्याध्युक्तं विरेचनद्रव्यकृतं त्रिवृदादिसंस्कृतं वा । करोतेः संस्कारे प्रवृत्तेः । **योगांश्च वैरेचनिकान्घृतेनेति** । विरेचनाध्यायोक्तान्सुश्रुतवैरेचनिकान्योगान्घृतेन पिबेदिति संबन्धनीयं क्रियान्तरानिर्देशात् ॥ २ ॥

विधिः स्निग्धोऽथ वातोत्थे तिक्तशीतस्तु पैत्तिके ॥
श्लैष्मिके कटुरूक्षोष्णः कार्यो मिश्रस्तु मिश्रके ॥

सुगमम् ॥

द्विशर्करं त्रिवृच्चूर्णं पलार्धं पैत्तिके पिबेत् ॥ ३ ॥

द्विशर्करं सत्रिवृच्चूर्णं पलार्धम् । तेन शर्करामाषः १ रती ४ त्रिवृच्चूर्णमाषाः १०

रती ६ एवं पलार्धं भवति । न तु त्रिवृच्चूर्णपलार्धं द्विशर्करमतः सार्धपलं प्रत्यहोपयोगोऽस्या मात्राया अनर्हत्वात् ॥ ३ ॥

द्विपञ्चमूलीकथितं सविश्वं कफात्मके पाण्डुगदे पिबेद्वा ॥
ज्वरेऽतिसारे श्वयथौ ग्रहण्यां श्वासेऽरुचौ कण्ठहृदामये च ॥४॥

सुगमम् ॥ ४ ॥

फलत्रिकामृतावासातिक्ताभूनिम्बनिम्बजः ॥
क्वाथः क्षौद्रयुतो हन्यात्पाण्डुरोगं सकामलम् ॥ ५ ॥

फलत्रिकं त्रिफला ॥ ५ ॥

अयस्तिलत्र्यूषणकोलभागैः सर्वैः समं माक्षिकधातुचूर्णम् ॥
तैर्मोदकः क्षौद्रयुतोऽनुतक्रं पाण्ड्वामये दूरगतेऽपि शस्तः ॥ ६ ॥

अयो मारितलोहचूर्णम् । तदभावे लोहपत्रिका ग्राह्या । सा च सालिंचरसत्रिफलाक्वाथो दत्त्वा पुटकेन संस्करणीया । एवं सर्वत्र । कोलं बदरफलम् । नाष्टमाषकपर्यायः । यदाह सुदान्तसेनः—

"अयःकोलतिलव्योषैः समैर्माक्षिकधातुना ।
मधुना वटकान्कृत्वा जग्ध्वा तक्रं पिबेदनु" ॥

माक्षिकधातुर्धातुमाक्षिकम् । अनुतक्रं तक्रानुपानम् ॥ ६ ॥

अयोमलं तु संतप्तं भूयो गोमूत्रसेचितम् ॥ ७ ॥
मधुसर्पिर्युतं चूर्णं सह भक्तेन योजयेत् ॥
दीपनं चाग्निजननं शोथपाण्ड्वामयापहम् ॥ ८ ॥

भूयो गोमूत्रसेचितमिति । सप्तवारान्गोमूत्रनिर्वापितम् । अयोमलचूर्णस्य माषकद्वयं त्रिर्वा विभज्यान्यतोदर्शनात् । भोजनस्याऽऽदिमध्यान्तेषु मधुसर्पिर्भ्यां भक्ष्यम् । पश्चादभ्यासक्रमेणातोऽधिकं वर्धयेत् । अनुपानमिह तक्रं दुग्धं वा ॥ ७ ॥ ८ ॥

त्र्यूषणत्रिफलामुस्तविडङ्गचित्रकाः समाः ॥
नवायोरजसो भागास्तच्चूर्णं मधुसर्पिषा ॥
भक्षयेत्पाण्डुहृद्रोगकुष्ठार्शःकामलापहम् ॥ ९ ॥

नवायोरजसो भागा इति । एकद्रव्यभागापेक्षया नवगुणमयश्चूर्णम् । तेन त्र्यूषणादीनां मिलितानां चूर्णेन समं स्यादयश्चूर्णं तच्चूर्णं मधुसर्पिषा भक्षयेदिति । नवायसं चूर्णम् ॥ ९ ॥

संप्रति कामलायाश्चिकित्सितमाह—

रेचनं कामलार्तस्य स्निग्धस्याऽऽदौ प्रयोजयेत् ॥
ततः प्रशमनी कार्या क्रिया वैद्येन जानता ॥ १० ॥

सुगमम् ॥ १० ॥

त्रिफलाया गुडूच्या वा दार्व्या निम्बस्य वा रसः ॥
प्रातर्माक्षिकसंयुक्तः शीलितः कामलापहः ॥ ११ ॥

सुगमम् ॥ ११ ॥

अञ्जनं कामलार्तानां द्रोणपुष्पीरसः शुभः ॥
निशागैरिकधात्रीणां चूर्णं वा संप्रकल्पयेत् ॥ १२ ॥

अञ्जनं कामलार्तानामिति । अञ्जनं नयनाञ्जनमभ्यङ्गो वा । निशागैरिकेत्यादि-योगमञ्जनमाहुः । अञ्जनं च मध्वक्तशलाकया कार्यम् ॥ १२ ॥

नस्यं कर्कोटमूलं स्याद्घ्रेयं वा जालिनीफलम् ॥ १३ ॥

जालिनीफलमिति । पीतघोषफलम् ॥ १३ ॥

अयोरजोव्योषविडङ्गचूर्णं लिहेद्धरिद्रां त्रिफलान्वितां वा ॥

अयोरज इत्यादिना विडङ्गान्तेनैको योगः । हरिद्रामित्यादिना द्वितीयः । अन्य-स्त्वाह । अयोरज इत्यादित्रिफलान्तेनैक एवायं योगः । वाशब्दश्च पूर्वयोगापेक्षया । युक्तश्चायं पक्षः । तन्त्रान्तरसंवादात् ।
तथा चोक्तम्—"दार्वीत्वक्त्रिफलाव्योषविडङ्गान्ययसो रजः ॥
मधुसर्पिर्युतं लिह्यात्कामलापाण्डुरोगवान्"इति ॥

हरिद्रामिति दारुहरिद्राम् । अनेनैव दार्वीत्वग्वचनेन । लेहोऽयं मधुसर्पिर्भ्याम् । एत-दनन्तरं सुश्रुते मधुसर्पिर्भ्यामिति पाठात् ॥

सशर्करा कामलिनां त्रिभण्डी हिता गवाक्षी सगुडा च शुण्ठी ॥ १४ ॥

सशर्करा कामलिनां त्रिभण्डीति । त्रिभण्डी त्रिवृत्सशर्करा कामलिनां हिता । विरेचनार्थं योगोऽयम् । हिता गवाक्षी सशर्करैव । कार्तिकस्तु सगुडा च शुण्ठीत्यत्र चकारं भिन्नक्रमं योजयित्वा शुण्ठी च सगुडेति व्याख्याय गवाक्षीमपि सगुडामाह । गवाक्षी श्वेतापराजिता गोरक्षकर्कटी वा ॥ १४ ॥

धात्रीलोहरजोव्योषनिशाक्षौद्राज्यशर्कराः ॥
लेहो निवारयत्याशु कामलामुद्धतामपि* ॥ १५ ॥

सुगमम् ॥ १५ ॥

कुम्भाह्वये सिद्धतमं योगमाह—

दग्ध्वाऽक्षकाष्ठैर्मलमायसं तु गोमूत्रनिर्वापितमष्टवारान् ॥
विचूर्ण्य लीढं मधुनाऽचिरेण कुम्भाह्वयं पाण्डुगदं निहन्ति॥१६॥

---

* ख. पुस्तके—सदार्वीत्रिफलाव्योषविडङ्गमयसो रजः । मधुसर्पिर्युतं लिह्यात्कामलापाण्डुरोगवान् । ॥ १ ॥ लोहचूर्णं निशायुग्मं त्रिफला कटुरोहिणी । प्रलिह्य मधुसर्पिर्भ्यां कामलार्तः सुखी भवेत् ॥२॥ तुल्यां वाऽयोरजःपथ्यां हरिद्रां क्षौद्रसर्पिषा । चूर्णितं कामली लिह्याद्गुडक्षौद्रेण चाभयाम् ॥ ३ ॥ इत्यधिकमत्र ।

अक्षो विभीतकः ॥ १६ ॥

पाण्डुरोगक्रियां सर्वां योजयेच्च हलीमके ॥
कामलायां तु या दृष्टा साऽपि कार्या भिषग्वरैः ॥ १७ ॥

सुगमम् ॥ १७ ॥

हरिद्राद्यं घृतमाह—

हरिद्रात्रिफलानिम्बबलामधुकसाधितम् ॥
सक्षीरं माहिषं सर्पिः कामलाहरमुत्तमम् ॥ १८ ॥

सक्षीरमिति । क्षीरमेवेह चतुर्गुणं द्रवान्तराभावात् । अत्र माहिषं सर्पिः संयोगमहिम्ना नियमितं तेन पाण्डुरोगे घृतान्तरे गव्यमेव सर्पिः पक्तव्यम् । हरिद्राद्यं घृतम् ॥ १८ ॥

मूर्वातिक्तानिशायासकृष्णाचन्दनपर्पटैः ॥
त्रायन्तीवत्सभूनिम्बपटोलाम्बुददारुभिः ॥ १९ ॥
अक्षमात्रैर्घृतं प्रस्थं सिद्धं क्षीरचतुर्गुणम् ॥
पाण्डुताज्वरविस्फोटशोथार्शोरक्तपित्तजित् ॥ २० ॥

सुगमम् । मूर्वाद्यं घृतम् ॥ १९ ॥ २० ॥

व्योषाद्यं घृतमाह—

व्योषं विल्वं द्वे रजन्यौ त्रिफला द्विपुनर्नवम् ॥
मुस्तमायोरजः पाठा विडङ्गं देवदारु च ॥ २१ ॥
वृश्चिकाली च भार्ङ्गी च सक्षीरैस्तैः शृतं घृतम् ॥
सर्वान्प्रशमयत्येतद्विकारान्मृत्तिकाकृतान् ॥ २२ ॥

द्विरजनी हरिद्रा दारुहरिद्रा । द्विपुनर्नवं शुक्ललोहितनालभेदेन पुनर्नवाद्वयम् । वृश्चिकाली विच्छावती । क्षीरं चतुर्गुणमिह पाकार्थम् । व्योषाद्यं घृतम् ॥ २१॥२२॥

मण्डूरवटकमाह—

त्र्यूषणं त्रिफला मुस्तं विडङ्गं चव्यचित्रकौ ॥
दार्वीत्वङ्माक्षिको धातुर्ग्रन्थिकं देवदारु च ॥ २३ ॥
एषां द्विपलिकान्भागांश्चूर्णं कृत्वा पृथक्पृथक् ॥
मण्डूरं द्विगुणं चूर्णाच्छुद्धमञ्जनसंनिभम् ॥ २४ ॥
मूत्रे चाष्टगुणे पक्त्वा तस्मिंस्तु प्रक्षिपेत्ततः ॥
उदुम्बरसमान्कुर्याद्वटकांस्तान्यथाग्नि च ॥ २५ ॥
उपयुञ्जीत तक्रेण सात्म्यं जीर्णे च भोजयेत् ॥
मण्डूरवटका ह्येते प्राणदाः पाण्डुरोगिणाम् ॥ २६ ॥

कुष्ठान्यजरकं शोफमूरुस्तम्भकफामयान् ॥
अर्शांसि कामलामेहं प्लीहानं नाशयन्ति च ॥ २७ ॥

दार्वीत्वग्दारुहरिद्रायास्त्वक् । अस्याश्च त्वगेव श्रेष्ठा । दार्व्याश्च त्वच उत्तमा इति वचनात् । त्वगभावे काष्ठमेव गृह्यते । माक्षिको धातुर्माक्षिकम् । ग्रन्थिकं पिप्पलीमूलम् । त्र्यूषणादीनां पृथग्द्विपलिकभागेनाष्टाविंशतिः पलानि । **मण्डूरं द्विगुणं चूर्णादिति ।** समुदितचूर्णाद्द्विगुणं च मण्डूरचूर्णं षट्पञ्चाशत्पलानि । **शुद्धमिति ।** ध्मापनसप्तधागो-मूत्रनिर्वापणाभ्यां विशुद्धम् । **अञ्जनसंनिभमिति ।** अञ्जनवत्कृष्णवर्णं मसृणं च । अञ्जनं कज्जलम् । एवंविधमेव श्रेष्ठगुणं भवति । **मूत्रे चाष्टगुण इति ।** त्र्यूषणादिचूर्ण-मण्डूरचूर्णापेक्षयाऽष्टगुणे मूत्रे । अष्टगुणं च मूत्रं पलोल्लेखविहितत्वात् । अद्विगुणं सप्त-द्वासप्तत्यधिकषट्शतपलं मानम् । अतश्चतुरशीतिः शरावा भवन्ति । **चक्रेणाप्युक्तम्—**

"निर्वाप्य बहुशो मूत्रे मण्डूरं ग्राह्यमिष्यते ।
ग्राहयन्त्यष्टगुणितं गोमूत्रं सर्वचूर्णतः" इति ॥

अन्ये तु मूत्रमष्टगुणं मण्डूरचूर्णादेवाऽऽहुः । **प्रचारस्तु** सर्वचूर्णाष्टगुणे(ण)मूत्रेण । द्वितीयपृथक्शब्दपाठान्मण्डूरचूर्णमेव पृथङ्मूत्रेण पक्तव्यम् । आसन्नपाके च तस्मिंश्चू-र्णानां पाको नास्तीतिवचनात्तथा चूर्णबहुत्वाच्च चूर्णप्रक्षेपः । एवं सर्वत्र बहुचूर्णप्रयोगे । अत्रार्थे **कस्यचिच्छ्लोकः—**

"प्रायो न पाकश्चूर्णानां भूरिचूर्णस्य तेन हि ।
आसन्नपाके प्रक्षेपः स्वल्पस्य पाकमागते" इति ॥

पाकलक्षणं च—रसो गन्धः शुभः पाके वर्तिः स्याद्गाढमर्दनादिति । **उदुम्बरसमा-निति ।** कर्षसमानान् । पञ्चषण्माषकैः प्रायेण प्रचारः । अजरकमित्यजीर्णम् । मण्डूरव-टकः ॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥

पुनर्नवामण्डूरमाह—

पुनर्नवा त्रिवृच्छुण्ठी पिप्पली मरिचानि च ॥
विडङ्गं देवकाष्ठं च चित्रकं पुष्कराह्वयम् ॥ २८ ॥
हरिद्रे द्वे च त्रिफला दन्ती च चविका तथा ॥
कुटजस्य फलं तिक्ता पिप्पलीमूलमुस्तकम् ॥ २९ ॥
एतानि समभागानि मण्डूरं द्विगुणं ततः ॥
मूत्रे चाष्टगुणे पक्त्वा धारयेत्स्निग्धभाजने ॥
पाण्डुशोथोदरानाहशूलार्शःकृमिगुल्मनुत् ॥ ३० ॥

मण्डूरं लोहकिट्टानुकारि द्रव्यम् । **मूत्रे चाष्टगुण इति ।** मण्डूरचूर्णापेक्षया व्यव-हारात् । पुनर्नवामण्डूरः॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥

मण्डूरवज्रवटकमाह—

पञ्चकोलं समरिचं देवदारु फलत्रिकम् ॥ ३१ ॥
विडङ्गमुस्तयुक्ताश्च भागास्त्रिपलसंमिताः ॥
यावन्त्येतानि चूर्णानि मण्डूरं द्विगुणं ततः ॥ ३२ ॥
पक्त्वाऽष्टगुणिते मूत्रे घनीभूते तदुद्धरेत् ॥
ततोऽक्षमात्रान्वटकान्पिबेत्तक्रेण नक्तभुक् ॥ ३३ ॥
पाण्डुरोगं जयत्येष मन्दाग्नित्वमरोचकम् ॥
अर्शांसि ग्रहणीदोषमूरुस्तम्भं हलीमकम् ॥ ३४ ॥
कृमिप्लीहानमुदरं गलरोगं च नाशयेत् ॥
मण्डूरवज्रनामाऽयं रोगानीकप्रणाशनः ॥ ३५ ॥

विडङ्गमुस्तयुक्ताश्च भागास्त्रिपलसंमिता इति । पञ्चकोलादिभागा विडङ्गमुस्तसहिताः प्रत्येकं त्रिपलिका इत्यर्थः । अत्र मूत्रमष्टगुणं मण्डूरापेक्षया ग्राह्यं प्रचारात् । मण्डूरवज्रवटकः ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ ३५ ॥

यवगोधूमशाल्यन्नं रसैर्जाङ्गलजैः शुभैः ॥
मुद्गाढकीमसूराद्यैस्तयोर्भोजनमिष्यते ॥ ३६ ॥

तयोरिति पाण्डुकामलयोः ॥ ३६ ॥

इति श्रीवृन्दप्रणीतवृन्दमाधवापरनामकसिद्धयोगव्याख्यायां श्रीश्रीकण्ठदत्तकृतायां व्याख्याकुसुमावल्याख्यायामष्टमः पाण्डुरोगाधिकारः समाप्तः ॥ ८ ॥

अथ नवमो रक्तपित्ताधिकारः ।

पाण्डुरोगवद्रक्तपित्तपित्तरक्तकारणत्वाव्यभिचारात्पाण्डुरोगानन्तरं रक्तपित्तम् । आदौ बलवतो रक्तपित्तसंग्रहणनिषेधमाह—

नोद्रिक्तमादौ संग्राह्यमश्नतो बलिनस्तु यत् ॥
हृत्पाण्डुग्रहणीरोगप्लीहगुल्मज्वरादिकृत् ॥ १ ॥

नोद्रिक्तमादौ संग्राह्यमिति । उद्रिक्तमत्यर्थप्रवृत्त्युन्मुखमामं नाऽऽदौ स्तम्भनीयम् । अश्नत इत्यनेन संतर्पणोत्थत्वं दर्शयति ॥ १ ॥

ऊर्ध्वं प्रवृत्तदोषस्य पूर्वं लोहितपित्तिनः ॥
अक्षीणबलमांसाग्नेः कर्तव्यमपतर्पणम् ॥ २ ॥

---

१ ङ. °ण तक्रभु° । २ घ. °वृत्तादौ° ।

अतिप्रवृद्धदोषस्येति सुश्रुते पाठः । तत्रैवमापातनिका । संशोधनार्हस्य लङ्घनमपि हितमिति दर्शयितुमाह—**अतिप्रवृद्धदोषस्येति । कर्तव्यमपतर्पणमिति ।** अपतर्पणमिह लङ्घनम् । यदाह चरकः—

"मार्गौ दोषानुबन्धं वा निदानं प्रसमीक्ष्य च ।
लङ्घनं रक्तपित्तादौ तर्पणं च प्रयोजयेत्" इति ॥

अस्यायमर्थः । यदूर्ध्वो मार्गः पित्तं कफश्च सामो दोषः स्निग्धोष्णं च निदानं तदा लङ्घनमन्यथा (तर्पणम् ।) तर्पणमितिपदेन हि तर्प्यतेऽनेनेति व्युत्पत्त्या यवागूरपि गृह्यते ॥ २ ॥

पथ्यं सतीनयूषेण ससितैर्लाजसक्तुभिः ॥

पथ्यं सतीनयूषेणेत्यादिना तर्पणविधिरूर्ध्वगे । चरकेऽप्युक्तम्—ऊर्ध्वगे तर्पणं पूर्वं पेया पूर्वमधोगम इति । सतीनो वर्तुलो महान्कलायः । चरके तु द्राक्षादिशृतशीतजलेनापि यत्तर्पणं च दर्शितं तल्लङ्घनेन क्षीणे कफे वह्नौ च दीप्ते ज्ञेयम् ॥

ऊर्ध्वगे रेचनं पूर्वमधोगे वमनं हितम् ॥ ३ ॥

ऊर्ध्वगं मार्गमहिम्ना कफसंसृष्टम् । अधोगं च वातानुगम् । यदुक्तम्—ऊर्ध्वगं कफसंसृष्टमधोगं मारुतानुगमिति । तेनोर्ध्वगे कफसंसर्गवाते वमनमेवोचितम् । अधोगे तु वाताशयप्रत्यासन्नदोषहरं विरेचनमेव युक्तमुच्यते रक्तपित्ते प्रतीपमार्गस्यैवेष्टत्वात् । तथाचोक्तम्—प्रतिमार्गं च हरणं रक्तपित्ते विधीयत इति । नोद्रिक्तमादावित्यादिना संग्रहस्यानौचित्यं दर्शितं तर्हि तत्र किं कुर्यादित्याह—**ऊर्ध्वग इत्यादि** । संशोधनार्हस्य बलवतो नस्यम् । ऊर्ध्वगे बहुदोषे रेचनं पूर्वं हितम् । एवंविधस्याधोगे वमनं हितमिति ॥ ३ ॥

त्रिवृतात्रिफलाश्यामापिप्पलीशर्करामधु ॥
मोदकः संनिपातोत्थरक्तपित्तज्वरापहः ॥ ४ ॥

त्रिवृदरुणमूला श्यामा श्याममूला त्रिवृत्तु श्यामा वृद्धदारुकः श्यामलता वा । चरके श्यामात्रिवृत्कल्पयोगस्य दर्शितत्वात् । अत्र मिलितचूर्णद्विगुणा शर्करा मध्वेकद्रव्यसममित्याचक्षते । युक्तं तु मधुशर्करयोर्मिलित्वैव चूर्णाद्द्वैगुण्यमुभयोरपि मोदककर्तृत्वात् ॥ ४ ॥

मुस्तेन्द्रयवयष्ट्याह्वमदनाढ्यं पयोमधु ॥
शिशिरं वमनं योज्यं रक्तपित्तहरं परम् ॥ ५ ॥

सुगमम् ॥ ५ ॥

१ घ. °वृद्धादो° । २ क. घ. °तोर्ध्वर° ।

शालिपर्ण्यादिना सिद्धा पेया पूर्वमधोगते ॥
रक्तातीसारहन्ता च योज्यो विधिरशेषतः ॥ ६ ॥

शालिपर्ण्यादिना सिद्धेति । शालिपर्ण्यादि स्वल्पपञ्चमूलम् । अतीसारोक्तो महान्स्वल्पो वा शालिपर्ण्यादिः । स्वल्पपञ्चमूलेन तु प्रायः प्रचारः ॥ ६ ॥

क्षीणमांसबलं बालं वृद्धं शोषसमन्वितम् ।
अवम्यमविरेच्यं च स्तम्भनैः समुपाचरेत् ॥ ७ ॥

सुगमम् ॥ ७ ॥

स्तम्भनयोगानाह—

वृषपत्राणि निष्पीड्य रसं समधुशर्करम् ॥
पिबेत्तेन शमं याति रक्तपित्तं सुदारुणम् ॥ ८ ॥

वृषपत्राणि पत्रे बद्ध्वा दग्ध्वा च निष्पीडनीयानि । एवं रसः सुग्रहो भवति । **समधुशर्करमिति** । व्यवहारात्प्रक्षेपो मधुमाषः शर्करामाषः । अयं च योगः सामान्योक्तादूर्ध्वगे विशेषेण प्रयोज्यः ॥ ८ ॥

आटरूषकनिर्यूहे प्रियंगुं मृत्तिकाञ्जने ॥
विनीय लोध्रं सक्षौद्रं रक्तपित्तहरं पिबेत् ॥ ९ ॥

आटरूषको वासकः । मृत्तिका सौराष्ट्री मृत् । तदभावे कृष्णपञ्चकपर्पटी । अञ्जनं रसाञ्जनम् । विनीय प्रक्षिप्य । अत्र शास्त्रयुक्तया प्रियंग्वादिकल्कक्षौद्रयोर्मिलित्वा कर्षः प्रक्षेपेऽर्हति । तदुक्तम्—मात्रा क्षौद्रघृतादीनां स्नेहक्वाथेषु चूर्णवत् । व्यवहारात्प्रक्षेप्यं मिलित्वा प्रियंग्वादिमाषाश्चत्वारः । मधुमाषाश्चत्वारः ॥ ९ ॥

इदानीं वेगवति रक्तपित्ते सिद्धतमं योगमाह—

वासाकषायोत्पलमृत्प्रियंगुलोध्राञ्जनाम्भोरुहकेसराणि ॥
पीत्वा सिताक्षौद्रयुतानि जह्यात्पित्तासृजो वेगमुदीर्णमाशु ॥१०॥

वासायाः कषायः । उत्पलादीनां क्षौद्रान्तानां प्रक्षेपः । उत्पलं नीलोत्पलम् । मृत्केदारमृत्तिकेति **डल्लणः** । मृन्मृत्तिका सा च सौराष्ट्री ग्राह्या । धूली नूरीति कथ्यते लोकैः । अम्भोरुहकेसरं पद्मकेसरम् । कल्पनामाह—वासाकषायमुत्पलमृदादिचूर्णप्रक्षेपसिताक्षौद्रयुतं पीत्वा नरो रक्तपित्तस्योदीर्णं वेगमाशु जह्याच्छीघ्रं परित्यजेदिति॥१०॥

वासायां विद्यमानायामाशायां जीवितस्य च ॥
रक्तपित्ती क्षयी कासी किमर्थमवसीदति ॥ ११ ॥

सुगमम् ॥ ११ ॥

तालीसचूर्णयुक्तः पेयः क्षौद्रेण वासकस्वरसः ॥
कफपित्तकासतमकश्वासस्वरभेदरक्तपित्तहरः ॥ १२ ॥

सुगमम् ॥ १२ ॥

आटरूषकमृद्वीकापथ्याक्वाथः सशर्करः ॥
क्षौद्राढ्यः कसनश्वासरक्तपित्तनिबर्हणः ॥ १३ ॥

सुगमम् ॥ १३ ॥

समाक्षिकः फल्गुफलोद्भवो वा पीतो रसः शोणितमाशु हन्ति ॥ १४ ॥

फल्गुफलोद्भव इति । फल्गुः काकोदुम्बरिका । अयं च प्रयोगोऽधोगे प्रचरति ॥ १४ ॥

चन्दनेन्द्रयवाः पाठा कटुका सदुरालभा ॥
गुडुची वासकं लोध्रं पिप्पलीक्षौद्रसंयुतम् ॥
कफान्वितं जयेद्रक्तं कुष्ठकासज्वरापहम् ॥ १५ ॥

सुगमम् ॥ १५ ॥

क्षीरप्रयोगानभिधित्सुः क्षीरस्य विषयं ब्रूते—

कषायैर्विविधैर्योगैर्दीप्तेऽग्नौ विजिते कफे ॥
रक्तपित्तं न चेच्छाम्येत्तत्र वातोल्बणे पयः ॥ १६ ॥

कषायाः कल्कचूर्णादयः । कषायशब्देनेह पञ्चविधकषायकल्पनाया अभीष्टत्वात् ॥ १६ ॥

छागं पयः स्यात्परमं प्रयोगे गवां[1] शृतं पञ्चगुणे जले वा ॥
सशर्करं माक्षिकसंप्रयुक्तं विदारिगन्धादिगणे शृतं वा ॥ १७ ॥

परमं प्रयोग इति । अभ्यास उत्कृष्टगुणम् । **विदारिगन्धादिगणे शृतं** वेति । विदारिगन्धादिः स्वल्पपञ्चमूलम् । इहापि शर्करामधुप्रक्षेपः ॥ १७ ॥

द्राक्षया पर्णिनीभिर्वा बलया मधुकेन वा ॥
श्वदंष्ट्रया शतावर्या रक्तजित्साधितं पयः ॥ १८ ॥

पर्णिनीभिर्वेति । पर्णिन्यश्चतस्र एव । ताश्च शालिपर्णी पृश्निपर्णी मुद्गपर्णी माषपर्णी । एवं सर्वत्र बहुवचनान्तनिर्देशे । द्विवचनप्रयोगे त्वाद्ये द्वे ग्राह्ये । द्राक्षादिभिर्द्रव्यगुणपर्यालोचनया यथार्हं पित्ताद्युल्बणे क्षीरसंस्काराः ॥ १८ ॥

पक्वोदुम्बरकाश्मर्यपथ्याखर्जूरगोस्तनाः ॥
मधुना घ्नन्ति संलीढा रक्तपित्तं पृथक्पृथक् ॥ १९ ॥

---

[1] घ. गव्यं ।

खर्जूरस्य फलम् । गोस्तना द्राक्षा । **मधुना घ्नन्ति संलीढा इति** । मधुनो दैवाद्प्राप्तावनर्हत्वे वा सर्वत्र शार्करं जलम् । **वङ्गसेनस्तु** कदल्यादिकुसुमसंभवं वा मधु ग्राह्यम् ॥ १९ ॥

खदिरस्य प्रियंगूणां कोविदारस्य शाल्मलेः ॥
पुष्पचूर्णं तु मधुना लिहन्नारोग्यमश्नुते ॥ २० ॥

पुष्पचूर्णलेहो व्यस्तः सर्वत्र विभक्त्यन्तस्य निर्देशात् ॥ २० ॥

लिहेत्तथा वास्तुकबीजचूर्णं क्षौद्रान्वितं तण्डुलजाह्वयं वा ॥

वास्तुकबीजचूर्णं ट(प)कवास्तुकबीजचूर्णं क्षौद्रान्वितं लिहेत् । **तण्डुलाह्वयं वेति** । तण्डुलीयं क्षौद्रान्वितं वा लिहेदित्यर्थः । केचिदेवं पठन्ति—**सतण्डुलीयं मधुनाऽवलेहयेत्सितायुतं वास्तुकमूलमेव वा** । अयं पाठो यद्यपि टीकाकृद्भिर्न स्वीकृतस्तथाऽपि वास्तुकबीजचूर्णस्य सक्षौद्रस्यावलेहे सद्यःफलत्वादङ्गीकृतः । लिहेत्तथेत्यादि नार्षत्वादस्माभिर्नाभ्युपगम्यते ॥

लिह्याच्च लाजाञ्जनचूर्णमेकमेवं सिताक्षौद्रयुतां तुगाख्याम् ॥ २१ ॥

लाजा भृष्टधान्यानि । अञ्जनं सौवीराञ्जनं स्रोतोञ्जनं वा । एकं प्रधानम् । एवं क्षौद्रेणेत्यर्थः । लाजाञ्जनचूर्णमित्यत्र कालाञ्जनचूर्णमिति केचित्पठन्ति । तत्र कालाञ्जनं सौवीराञ्जनम् । **सिताक्षौद्रयुतामित्यादि** । तुगाख्यां वंशरोचनानुकारि पार्थिवं द्रव्यम् । अन्ये वंशरोचनामाहुः । तां च शर्कराक्षौद्रयुतां लिह्यात् ॥ २१ ॥

वासकस्वरसे पथ्या सप्तधा परिभाविता ॥
कृष्णा वा मधुना लीढा रक्तपित्तं द्रुतं जयेत् ॥ २२ ॥
द्रवेण यावता चूर्णमेकीभूयाऽऽर्द्रतां व्रजेत् ॥
तावत्प्रमाणं निर्दिष्टं भिषग्भिर्भावनाविधौ ॥ २३ ॥

सुगमम् ॥ २२ ॥ २३ ॥

अभया मधुना युक्ता पाचनी दीपनी मता ॥
श्लेष्माणं रक्तपित्तं च हन्ति शूलातिसारनुत् ॥ २४ ॥

सुगमम् ॥ २४ ॥

लोहगन्धिनि निश्वास उद्गारे धूमगन्धिनि ॥
पृथ्वीकां शाणमात्रां च खादेद्द्विगुणशर्कराम् ॥ २५ ॥

पृथ्वीकां शाणमात्रामिति । पृथ्वीका कृष्णजीरकं न तु सूक्ष्मैला टीकाकृद्भिर्व्याख्यातत्वात् । शाणो माषचतुष्टयम् ॥ २५ ॥

एलादिगुटिकामाह—

एलापत्रत्वचोऽर्धाक्षाः पिप्पल्यर्धपलं तथा ॥
सितामधुकखर्जूरमृद्वीकाश्च पलोन्मिताः ॥ २६ ॥
संचूर्ण्य मधुसंयुक्ता गुटिकाः संप्रकल्पयेत् ॥
अक्षमात्रां ततश्चैकां भक्षयेत्तां दिने दिने ॥ २७ ॥
कासं श्वासं ज्वरं हिक्कां छर्दिं मूर्छां मदं भ्रमम् ॥
रक्तनिष्ठीवनं तृष्णां पार्श्वशूलमरोचकम् ॥ २८ ॥
शोषं प्लीहाढ्यवातांश्च स्वरभेदं क्षतक्षयम् ॥
गुटिका तर्पणी वृष्या रक्तपित्तं च नाशयेत् ॥ २९ ॥

अर्धाक्षा इति प्रत्येकं कर्षार्धमानाः । एलाद्राक्षादिमोदकः ॥२६॥२७॥२८॥२९॥

नासाप्रवृत्तरुधिरं घृतभृष्टं श्लक्ष्णपिष्टमामलकम् ॥
सेतुरिव तोयवेगं रुणद्धि मूर्ध्नि प्रलेपेन ॥ ३० ॥

सुगमम् ॥ ३० ॥

घ्राणप्रवृत्ते जलमाशु देयं सशर्करं नासिकया[1] पयो वा ॥
द्राक्षारसं क्षीरघृतं पिबेद्वा सशर्करं चेक्षुरसं हिमं वा ॥ ३१ ॥

नासास्रुतशोणितदुष्टदोषनिस्रावार्थं वाग्भटादेलादिगुटिका—

"त्रिजातमर्धकर्षांशं पिप्पल्यर्धपलं सितम् ।
द्राक्षां मधूकं खर्जूरं पलांशं श्लक्ष्णचूर्णितम् ॥
मधुना गुटिका घ्नन्ति ता वृष्याः पित्तशोणितम् ॥
कासश्वासारुचिच्छर्दिमूर्छाहिध्मामदभ्रमान् ॥
क्षतक्षयस्वरभ्रंशप्लीहशोषाढ्यमारुतान् ॥
रक्तनिष्ठीवनं पार्श्वरुक्पिपासाज्वरानपि" ॥

त्रिजातं त्वक्पत्रैलम् । अर्धकर्षांशं प्रत्येकं द्रव्यं शाणद्वयप्रमाणम् । पिप्पल्यर्धपलम् । सिता शर्करा । द्राक्षा गोस्तनी । मधूकं मधूकपुष्पम् । खर्जूरम् । एतानि चत्वारि द्रव्याणि पलप्रमाणानि प्रत्येकम् । ततः समस्तं श्लक्ष्णचूर्णितम् । मधुना माक्षिकेण गुटिकाः कृतास्ता वृष्या भवन्ति पित्तशोणितं रक्तपित्तं घ्नन्ति कासादींश्च । आढ्यमारुतं वातशोणितम् । इत्येलादिवाष्पचन्द्रनन्दनविरचितं द्वित्रिदिनमुपेक्षते । जलं सशर्करं तस्य । पयः सशर्करम् । द्राक्षारसः केवलः । क्षीरघृतं क्षीरादुत्थितं घृतम् । केचिन्नासिकयेत्यत्र नस्तकयोरिति पठन्ति ।

---

१ ग. हितं ।

अथ डल्लणव्याख्या–घ्राणगेऽपरमपि नस्ययोगमाह—**द्राक्षारसमिति** । द्राक्षारसं सशर्करं नासिकया पिबेत् । क्षीरघृतं क्षीरमथनोद्भूतं तद्वा सशर्करं नासिकया पिबेत् । इक्षुरसं हिमं वा तथैव पिबेत् । इत्थं त्रयो योगाः कल्पनीयाः । तथा च **तन्त्रान्तरम्**–

"द्राक्षारसस्य नस्यं नस्यं वा क्षीरसर्पिषः सपदि ।
इक्षो रसस्य नस्यं सशर्करं रक्तमु(नु)द्भवति" इति ॥ ३१ ॥

नस्यं दाडिमपुष्पोत्थो रसो दूर्वाभवोऽथवा ॥
आम्रास्थिजः पलाण्डोर्वा नासिकास्रुतरक्तजित्* ॥
मेढ्रगेऽतिप्रवृत्ते तु बस्तिरुत्तरसंज्ञितः ॥ ३२ ॥

सुगमम् ॥ ३२ ॥

सच्छागदुग्धश्च सशर्करश्च रसो हितो दाडिमपुष्पजश्च ॥ ३३ ॥

दाडिमपुष्पस्वरस एव च्छागदुग्धशर्करे प्रक्षिप्य नस्यम् ॥ ३३ ॥

शृतं क्षीरं पिबेद्वाऽपि पञ्चमूल्या तृणाह्वया ॥

पञ्चमूल्या तृणाह्वयेति । तृणपञ्चमूल्या । तृणपञ्चमूली **सुश्रुतस्य** कुशकाशशरेक्षुदर्भा इति । अत्र दर्भ उलूअ(?) । **चरकस्य** तु–शरेक्षुदर्भकाशानां शालीनां मूलमेव चेति । द्वितयमपीह प्रशस्तम् ॥

दूर्वाद्यं घृतमाह—

दूर्वासोत्पलकिञ्जल्कमञ्जिष्ठा सैलवालुका ॥ ३४ ॥
सितासितमुशीरं च मुस्तचन्दनपद्मकैः ॥
विपचेत्कार्षिकैरेतैः सर्पिराजं सुखाग्निना ॥ ३५ ॥
तण्डुलाम्बु त्वजाक्षीरं दत्त्वा चैव चतुर्गुणम् ॥
तत्पानं वमतो रक्तं नावनं नासिकागते ॥ ३६ ॥
कर्णाभ्यां यस्य गच्छेत्तु तस्य कर्णौ प्रपूरयेत् ॥
चक्षुःस्राविणि रक्ते च पूरयेत्तेन चक्षुषी ॥ ३७ ॥
मेढ्रपायुप्रवृत्ते च बस्तिकर्मसु तद्धितम् ॥
रोमकूपप्रवृत्ते च तदभ्यङ्गे प्रयोजयेत् ॥ ३८ ॥

सितं श्वेतचन्दनमिति क्वचिद्वृन्दटिप्पण्यां दृश्यते । बहुवारवृक्षत्वग्रसाञ्जनं चेति

---

* ख. पुस्तके—वृषस्य स्वरसं कृत्वा द्रव्यैरेभिः प्रयोजयेत् ॥ प्रियंगुमृत्तिकालोध्रमञ्जनं चेति चूर्णयेत् ॥ १ ॥ एतच्चूर्णं पाययेत्तद्रसैः क्षौद्रसमन्वितैः ॥ नासिकामुखपायुभ्यो योनिमेढ्राच्च निर्गतम् ॥ ॥ २ ॥रक्तपित्तं स्रवद्धन्ति सिद्ध एष प्रयोगराट् ॥ यच्च शस्त्रक्षतेनैव रक्तं गच्छति वेगितम् ॥ ३ ॥ तदप्यनेन चूर्णेन तिष्ठत्येवावचूर्णितम् ॥ इत्यधिकमत्र ।

चक्रः। श्वेतचन्दनेन प्रचारः। तण्डुलोदकमजाक्षीरं च प्रत्येकं चतुर्गुणं दत्त्वा चैवेति चकारात्। दूर्वाद्यं घृतम् ॥ ३४ ॥ ३५ ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ ३८ ॥

वासाद्यं घृतमाह—

वासां सशाखां सपलाशमूलां कृत्वा कषायं कुसुमानि चास्याः॥
प्रदाय कल्कं विपचेद्घृतं तु सक्षौद्रमाश्वेव निहन्ति रक्तम् ॥ ३९ ॥
शणस्य कोविदारस्य वृषस्य ककुभस्य च ॥
कल्काढ्यत्वात्प्रशंसन्ति पुष्पकल्कं चतुष्पलम् ॥ ४० ॥

वासां सशाखां सपलाशमूलामित्यनेन वासायाः सर्वाङ्गोपयोगार्हत्वं दर्शयति। अस्याश्चाऽऽर्द्राया अप्यद्विगुणाया एव क्वाथविधिः।

यदुक्तम्—"वासाकुटजकूष्माण्डशतमूलासहामृताः ॥
नित्यमार्द्राः प्रयोक्तव्या मानतो द्विगुणा न ताः" इति ॥

वासापुष्पकल्कश्च कल्कबाहुल्याच्चतुष्पलः। प्रस्थमाने घृते। मानविशेषानिर्देशेऽपि घृतस्येह प्रस्थ एव पक्तव्यः स्नेहपाकस्य प्रायेण प्रस्थश्रुतेः। आढकादिश्रुतिस्तु क्वचिदेव।

यत्पुनः—"स्नेहपाकविधौ यत्र प्रमाणं नोदितं क्वचित् ॥
स्नेहस्य कुडवं तत्र पचेत्कल्कपलेन तु" ॥

इति परिभाषया स्नेहकुडवपाकाभिधानं तन्त्रस्यविषयं ज्ञेयम्। सक्षौद्रमिति। क्षौद्रं पादिकं ज्ञेयं तच्च सिद्धे शीते घृते प्रक्षेप्यम्। वासाद्यं घृतम् ॥ ३९ ॥ ४० ॥

शतावरीदाडिमतिन्तिडीककाकोलिमेदे मधुकं विदारीम् ॥
पिष्ट्वा च मूलं फलपूरकस्य घृतं पचेत्क्षीरचतुर्गुणं च ॥
कासज्वरानाहविबन्धशूलं तद्रक्तपित्तं च घृतं निहन्ति ॥ ४१ ॥

सुगमम्। शतावरीघृतम् ॥ ४१ ॥

शतावरीघृतमाह—

शतावर्यास्तु मूलानां रसप्रस्थद्वयं मतम् ॥ ४२ ॥
तत्समं च भवेत्क्षीरं घृतप्रस्थं विपाचयेत् ॥
जीवकर्षभकौ मेदा महामेदा तथैव च ॥ ४३ ॥
काकोली क्षीरकाकोली मृद्वीका मधुकं तथा ॥
मुद्गपर्णी माषपर्णी विदारी रक्तचन्दनम् ॥ ४४ ॥
शर्करामधुसंयुक्तं सिद्धं विस्रावयेद्भिषक् ॥
रक्तपित्तविकारेषु वातरक्तगदेषु च ॥ ४५ ॥

---

१ घ. अपि द्वि°। २ घ. °गुणेन। ३ ङ. तु।

क्षीणशुक्रे च दातव्यं वाजीकरणमुत्तमम् ॥
अंसदाहं शिरोदाहं ज्वरं पित्तसमुद्भवम् ॥ ४६ ॥
योनिशूलं च दाहं च मूत्रकृच्छ्रं च पैत्तिकम् ।
एतान्रोगान्निहन्त्याशु च्छिन्नाभ्रमिव मारुतः ॥ ४७ ॥
शतावरीसर्पिरिदं बलवर्णाग्निवर्धनम् ।
शतावरीघृते चास्मिञ्शर्करामधु पादिकम् ॥
मध्वेव पादिकं देयं वासासर्पिषि संमतम् ॥ ४८ ॥

शर्करामधुसंयुक्तमिति । सिद्धे घृते शीते मधुशर्करयोर्मिलित्वा पादिकयोः प्रक्षेपः । चक्रेणाप्युक्तम्—"स्नेहपादः स्मृतः कल्कः कल्कवन्मधुशर्करे ।
इतिवाक्यबलात्स्नेहे प्रक्षेप्यं पादिकं भवेत्" इति ।
शतावरीघृतम् ॥ ४२ ॥ ४३ ॥ ४४ ॥ ४५ ॥ ४६ ॥ ४७ ॥ ४८ ॥

खण्डकूष्माण्डमाह—

कूष्माण्डकात्पलशतं सुस्विन्नं निष्कुलीकृतम् ॥ ४९ ॥
पचेत्तदा घृतप्रस्थे शनैस्ताम्रमये दृढे ॥
यदा मधुनिभः पाकस्तदा खण्डशतं न्यसेत् ॥ ५० ॥
पिप्पलीशृङ्गवेराभ्यां द्वे पले जीरकस्य च ॥
त्वगेलापत्रमरिचधान्यकानां पलार्धकम् ॥ ५१ ॥
न्यसेच्चूर्णीकृतं तत्र दर्व्या संघट्टयेत्तदा ॥
लेहीभूते सुशीते च दद्यात्क्षौद्रं घृतार्धकम् ॥५२ ॥
तद्यथाग्निबलं खादेद्रक्तपित्ती क्षतक्षयी ॥
कासश्वासतमश्छर्दितृष्णाज्वरनिपीडितः ॥ ५३ ॥
वृष्यं पुनर्नवकरं बलवर्णप्रसादनम् ॥
उरःसंधानकरणं बृंहणं स्वरबोधनम् ॥ ५४ ॥
अश्विभ्यां निर्मितं श्रेष्ठं कूष्माण्डकरसायनम्* ॥
खण्डकामलकीन्यायाद्रसप्रस्थद्वयोक्तितः ॥ ५५ ॥
खण्डकूष्माण्डके पात्रं स्विन्नकूष्माण्डकद्रवात् ।
अन्यत्र खण्डकूष्माण्डात्संमतः सकलो रसः ॥
युक्तसर्पिषि कूष्माण्डे पाको गन्धेन मुद्रया ॥ ५६ ॥

*ख पुस्तके—वृद्धं पुरातनं वाऽपि कूष्माण्डं कठिनं दृढम् । त्वक्सिराभ्यां विनिर्मुक्तं मेदोबीजैर्विवर्जितम् ॥ १ ॥ इत्यधिकमत्र ।

१ क. घ. °यं घृते वासादिके पुनः । २ ङ. °पाकः स्मृ° । ३ क. घ. °त्तसे घृ° । ४ क. घ. °येत्पुनः । तत्पक्वं स्थापयेद्भाण्डे द° । ५ घ. °स्वर्धन° । ६ ङ. कंसः ।

निष्कुलीकृतमिति । निस्त्वगस्थिकृतं कूष्माण्डं शलाकया कृतच्छिद्रं किंचिज्जलं दत्त्वोत्स्वेद्य क्षौमे निवेश्य पीडयेत् । आतपे मनाक्संशोष्य पिष्ट्वा च पलशतं गृहीत्वा विपक्तव्यमिति कर्ममार्गः । **पिप्पलीशृङ्गवेराभ्यां द्वे पले इति** । कणाशुण्ठ्योः प्रत्येकं पलद्वयम् । जीरकस्य च द्वे पले । **तन्त्रान्तर**संमतं चैतत् । तद्यथा— द्विपलांशैः कणाशुण्ठीजीरकैरवचूर्णितैरिति । **वैद्यप्रसारके**ऽप्येतादृशमेव विवृतम् । व्यवहारोऽपीत्थमेव । **चक्रस्तु** पारणसंबन्धादर्धपलत्वमाह । त्वगादीनां पलार्धं प्रत्येकम् । घृतार्धकमिति प्रस्थार्धमानम् । पाकलक्षणं तस्य—'युक्तसर्पिषि कूष्माण्डे पाको गन्धेन मुद्रया' इति । **चक्रेणाप्युक्तम्**—अत्रापि मुद्रया पाको निस्त्वचं निष्कुलीकृतमिति । **खण्डकामलकीन्यायाद्रसप्रस्थद्वयोक्तित इति** । खण्डामलक्यामामलकरसप्रस्थः कूष्माण्डकरसप्रस्थश्च कूष्माण्डतुलार्धे दर्शितः । तेनेह शतपले द्वैगुण्येन कूष्माण्डरसस्य पात्रं देयम् । अन्यत्र खण्डकूष्माण्डात्संमतः सकलो रसः । **तन्त्रान्तरे** कूष्माण्डपलशताद्यावान्रसः पीडनेन संभवति तावता पाक उक्तः । तेनेहापि तथैवाऽऽकृतम् । प्रचारश्चेत्थमेव । अत्र **तन्त्रान्तरम्**—

"वृद्धं पुरातनं चापि कूष्माण्डं कठिनं दृढम् ।
त्वक्साराभ्यां विनिर्मुक्तमन्तर्बीजैर्विवर्जितम् ।
स्विन्नं सुपिष्टं दृषदि वस्त्रेण च प्रपीडितम् ।
विशुष्कमातपे किंचिद्ग्राह्यं तत्तुलया धृतम् ।
उदुम्बरे कटाहे च पचेत्प्रस्थेन सर्पिषः ।
कृत्वा क्षौद्रनिभं तस्मिन्क्षिपेत्खण्डशतं भिषक् ।
कूष्माण्डपीडनात्तोयं यत्तेन विपचेत्पुनः ॥
सुशीतपाके निष्पन्ने सर्पिषाऽर्धं क्षिपेन्मधु ॥
कणापलद्वयं चापि जीरकं च सनागरम् ।
त्रिसुगन्धि सधान्याकं मरिचं शुक्तिमानिकम्" इत्यादि ।

खण्डकूष्माण्डकः ॥ ४९ ॥ ५० ॥ ५१ ॥ ५२ ॥ ५३ ॥ ५४ ॥ ५५ ॥५६॥

वासाखण्डकूष्माण्डमाह—

पञ्चाशच्च पलं स्विन्नकूष्माण्डात्प्रस्थमाज्यतः ॥ ५७ ॥
पक्त्वा पलशतं खण्डं वासाक्वाथाढके पचेत् ॥
शुभाधात्रीघनाभार्ङ्गीत्रिसुगन्धैश्च कार्षिकैः ॥ ५८ ॥
ऐलेयविश्वधान्याकमरिचैश्च पलांशकैः ॥
पिप्पलीकुडवं चैव मधुमानीं प्रदापयेत् ॥ ५९ ॥

कासं श्वासं क्षयं हिक्कां रक्तपित्तं हलीमकम् ॥
हृद्रोगमम्लपित्तं च पीनसं च व्यपोहति ॥ ६० ॥

पञ्चाशच्च पलं स्विन्नकूष्माण्डादिति । पूर्ववत्स्विन्नसंस्कृतकूष्माण्डात्पञ्चाशत्पलं न चात्र खण्डकूष्माण्डकवत्कूष्माण्डकस्य रसो ग्राह्यः । पाकार्थं वासाक्काथस्योपात्तत्वात् । शुभा वंशरोचना । ऐलेयमेलवालुकम् । **मधुमानीमिति ।** मधुनोऽष्टौ पलानि । मानिकाऽष्टौ पलान्येव, इत्यवधारणात् । अष्टावेव पलानि न तु कुडवद्वयकल्पनायोग्यतया द्वैगुण्यम् । वासाखण्डकूष्माण्डः ॥ ५७ ॥ ५८ ॥ ५९ ॥ ६० ॥

वासाखण्डमाह—

तुलामादाय वासायाः पचेदष्टगुणे जले ॥
तेन पादावशेषेण पाचयेदाढकं भिषक् ॥ ६१ ॥
चूर्णानामभयानां तु खण्डाच्छुद्धाच्छतं तथा ॥
द्वे पले पिप्पलीचूर्णात्सिद्धशीते च माक्षिकात् ॥ ६२ ॥
कुडवं पलमानं च चातुर्जातं सुचूर्णितम् ॥
क्षिप्त्वा विलोडितं खादेद्रक्तपित्ती[1] यथाबलम्[2] ॥ ६३ ॥
कासश्वासगृहीतश्च यक्ष्मणा च निपीडितः ॥ ६४ ॥

पाचयेदाढकं भिषक् । चूर्णानामभयानामिति । अभयाचूर्णाढकमेव पचेत् । तथैव निर्देशात् । तेनेह चूर्णानां पाको नास्तीति परिभाषा न प्रवर्तते । **पलमानं च चातुर्जातमिति ।** चातुर्जातं त्वगेलापत्रनागकेसरम् ।

तदुक्तम्—"चातुर्जातं समाख्यातं त्वगेलापत्रकेसरैः ।
तदेव पुनराख्यातं त्रिसुगन्धमकेसरम्" इति ।

तच्च प्रत्येकं पलिकम् । वासाखण्डः ॥ ६१ ॥ ६२ ॥ ६३ ॥ ६४ ॥

खण्डखाद्यलोहमाह—

शतावरी छिन्नरुहा वृषो मुण्डितिका बला ॥ ६५ ॥
तालमूली च गायत्री त्रिफलायास्त्वचस्तथा ॥
भार्ङ्गी पुष्करमूलं च पृथक्पञ्च पलानि च ॥ ६६ ॥
जलद्रोणे विपक्तव्यमष्टभागावशेषितम् ॥
दिव्यौषधिहतस्यापि माक्षिकेण हतस्य च ॥ ६७ ॥
पलद्वादशकं देयं रुक्मलोहस्य चूर्णितम् ॥
खण्डतुल्यं घृतं देयं पलषोडशकं बुधैः ॥ ६८ ॥

---

१ घ. क्षतक्षयी । २ क. घ. विशेषतः । ३ घ. थमा ।

पचेत्ताम्रमये पात्रे गुडपाको मतो यथा ॥
प्रस्थार्धं मधुनो देयं शुभाश्मजतुकं त्वचम् ॥ ६९ ॥
शृङ्गी विडङ्गं कृष्णा च शुण्ठ्यजाजी पलं मतम् ॥
त्रिफला धान्यकं पत्रं द्व्यक्षं मरिचकेसरम् ॥ ७० ॥
चूर्णं दत्त्वा सुमथितं स्निग्धभाण्डे निवासयेत् ॥
यथाकालं प्रयुञ्जीत बिडालपदकं ततः ॥ ७१ ॥
गव्यक्षीरानुपानं च सेव्यं मांसरसं पयः ॥
गुरुवृष्यान्नपानानि स्निग्धमांसादि बृंहणम् ॥ ७२ ॥
रक्तपित्तं क्षयं कासं पक्तिशूलं विशेषतः ॥
वातरक्तं प्रमेहं च शीतपित्तं वमिं क्लमम् ॥ ७३ ॥
श्वयथुं पाण्डुरोगं च कुष्ठं प्लीहोदरं तथा ॥
आनाहं[1] मूत्रसंस्रावमम्लपित्तं निहन्ति च ॥ ७४ ॥
चक्षुष्यं बृंहणं वृष्यं माङ्गल्यं प्रीतिवर्धनम् ॥
आरोग्यपुत्रदं श्रेष्ठं कायाग्निबलवर्धनम् ॥ ७५ ॥
श्रीकरं लाघवकरं खण्डखाद्यं प्रकीर्तितम् ॥
छागं पारावतं मांसं तित्तिरिः क्रकरः शशः ॥ ७६ ॥
कुलिङ्गाः[2] कृष्णसाराश्च तेषां मांसानि योजयेत् ॥
नारिकेलपयःपानं सुनिषण्णकवास्तुकम् ॥ ७७ ॥
शुष्कमूलकजीवाख्यं पटोलं बृहतीफलम् ॥
फलं वार्ताकपक्वाम्रं[3] खर्जूरं स्वादुदाडिमम् ॥ ७८ ॥
ककारपूर्वकं यच्च मांसं चानूपसंभवम् ॥
वर्जनीयं विशेषेण खण्डखाद्यं प्रकुर्वता[4]* ॥ ७९ ॥

* ख.पुस्तके—पत्रत्वगेलानतचन्दनानां श्यामासशुण्ठीमधुकोत्पलानाम् ॥ सधात्रिवांशीद्विगुणोत्तराणां चूर्णं सिताक्षौद्रसमन्वितानाम् ॥१॥ खादेज्ज्वरे लोहितपित्तसर्वे कासक्षये शोणितमूत्रकृच्छ्रे ॥ रक्तेपित्तनिष्ठीवति(?) शीतलेजे दाहे सद्यःस्मृतिविभ्रमे च ॥ २ ॥ एतद्धितं मूर्ध्नि गते च वाते श्वासे सहिक्कासहृदामये च ॥ मनोभितापे च ततोऽङ्गतापे योन्यामये सप्रदरेऽतिवेगे ॥ ३ ॥ रक्तेऽतिमात्रं पतिते मुखे च गुदेऽथ नासामुखमेढ्रयोनौ ॥ प्रोक्तं रक्तपित्तविनिग्रहार्थे चूर्णं विशिष्टेन मह गदघ्नम् ॥ ४ ॥ पत्रकाद्यं चूर्णम् ॥ चन्दनं नलदं रोध्रमुशीरं पद्मकेसरम् ॥ नागपुष्पं तथा बिल्वं भद्रमुस्तं सशर्करम् ॥ ॥ ५ ॥ ह्रीवेरं चैव पाठां च कुटजस्य फलं त्वचम् । शृङ्गवेरं चातिविषं धातकीसरसाञ्जनम् ॥ ६ ॥ आम्रास्थि जन्तुसारश्च तथा मोचरसो भवेत् ॥ तण्डुलोदकसंयुक्तं क्षौद्रेण सह संयुतम् ॥ ७ ॥ हितं लोहितपित्तानामर्शःसु लोहितेषु च ॥ मूर्च्छातमोपसृष्टानां ज्वरार्तानां च दापयेत् ॥ ८ ॥ चलतां चाऽऽमगर्भाणां स्तम्भनं परमुच्यते ॥ अश्विभ्यां विहितं पूर्वं रक्तपित्तविनाशनम् ॥ ९ ॥ चन्दनादिचूर्णम् । इत्यधिकमत्र ।

1 क. घ. °हं रक्तसं° । २ क. घ. कुरङ्गाः । ३ घ. °काम्रं ख° । ४ घ. °र्वताम् ॥ ७९ ॥

वृषो वासा । मुण्डितिका मुण्डिनी । गायत्री खदिरः । **त्रिफलायास्त्वच इति ।** निरस्थित्रिफला । दिव्यौषधिर्मनःशिला कशीमूलं च । **माक्षिकेणेति ।** सुवर्णमाक्षिकेण। मनःशिलासुवर्णमाक्षिकाभ्यां प्रत्येकं मिलित्वा वा प्रलिप्य दग्ध्वा च लोहं मारणीयम् । लोहान्तरवदत्रापि पुटनादिक्रियेष्यत इति चक्रः । **रुक्मलोहस्येति ।** तीक्ष्णलोहस्य । वज्रपाण्ड्यादिलोहमपीह प्रशस्यम् । **खण्डतुल्यमिति ।** रक्तपित्ते मृदुद्रव्यस्य हितत्वात् । परेण घृतेन समं संबन्धाद्घृतवत्खण्डं षोडशपलं ज्ञेयम् । अन्यस्त्वाह— अनन्तरगतविधिपरित्यागे प्रमाणाभावाल्लोहे तुल्यं खण्डं द्वादशपलमिति । एवं प्रचारः प्रायेण । शुभा वंशरोचना । अश्मजतु शिलाजतु । त्वचं गुडत्वक् । **पलं मतमिति ।** शुभादीनां प्रत्येकं पलम् । त्रिफलादीनां प्रत्येकं द्विकर्षः । बिडालपदकं कर्षः । प्रचारस्तु पुनरितरलोहवदिहापि भक्षणे मानक्रमः । गव्यक्षीरानुपानं च चतुःषष्टिगुणं लोहान्तरे तथा दर्शनात् । उक्तं हि—अनुपानं चतुःषष्टिगुणं प्राहुः सदा बुधा इति । **ककारपूर्वकमिति ।** विहितकर्कारकुलिङ्गकादीन्विहाय यदन्यत्ककारपूर्वकं कपोतकालचटकादि तत्परित्याज्यम् । जीवाख्यं जीवशाकं स्वल्पमारिषाकारः । खण्डखाद्यलोहः ॥ ६५ ॥ ६६ ॥ ६७ ॥ ६८ ॥ ६९ ॥ ७० ॥ ७१ ॥ ७२ ॥ ७३ ॥ ७४ ॥ ॥ ७५ ॥ ७६ ॥ ७७ ॥ ७८ ॥ ७९ ॥

यच्च पित्तज्वरे प्रोक्तं बहिरन्तश्च भेषजम् ॥
रक्तपित्ते हितं तच्च क्षतक्षीणहितं च यत् ॥ ८० ॥

सुगमम् ॥ ८० ॥

शालिषष्टिकगोधूमचणमुद्गमसूरिकाः ॥
श्यामाकाश्च प्रियंग्वश्च भोजनं रक्तपित्तिनः ॥ ८१ ॥

सुगमम् ॥ ८१ ॥

पटोलनिम्बवेत्राग्रतण्डुलीयादयो हिताः ॥

सुगमम् ।

पारावतकपोताद्याः शशैणहरिणास्तथा ॥ ८२ ॥

सुगमम् ॥ ८२ ॥

वृषस्य स्वरसं कृत्वा द्रव्यैरेभिः प्रयोजयेत् ॥
प्रियंगुमृत्तिकालोध्रमञ्जनं चेति चूर्णयेत् ॥ ८३ ॥
एतच्चूर्णं पाययेत्तद्रसैः क्षौद्रसमन्वितैः ॥
नासिकामुखपायुभ्यो यानि मेढ्राच्च वेगितम् ॥ ८४ ॥
रक्तपित्तं स्रवद्धन्ति सिद्ध एष प्रयोगराट् ॥
यच्च शस्त्रक्षतेनैव रक्तं तिष्ठति वेगितम् ॥
तदप्यनेन चूर्णेन तिष्ठत्येवावचूर्णितम् ॥ ८५ ॥

सुगमम् ॥ ८३ ॥ ८४ ॥ ८५ ॥

सामान्योदितयोगेषु द्रव्यशक्तिं समीक्ष्य हि ॥
प्रयोज्यो रक्तपित्तादौ योगो वातादिजे गदे ॥ ८६ ॥

वातादिजे गद इति । सामान्योक्तोऽपि योगो रक्तपित्तादौ गदे वाताद्युद्रेके सति विशेष एव योज्यत इत्यर्थः ॥ ८६ ॥

इति श्रीवृन्दप्रणीतवृन्दमाधवापरनामकसिद्धयोगव्याख्यायां श्रीश्रीकण्ठदत्तकृतायां व्याख्याकुसुमावल्याख्यायां नवमो रक्तपित्ताधिकारः समाप्तः ॥ ९ ॥

अथ दशमो राजयक्ष्माधिकारः ।

यक्ष्मरूपेषु पित्ताद्रक्तस्य चाऽऽगम इत्यभिधानाद्रक्तपित्तानन्तरं यक्ष्मा ।

शालिषष्टिकगोधूमयवमुद्गादयः शुभाः ॥
मद्यानि जाङ्गलाः पक्षिमृगाः शस्ता विशुष्यतः ॥ १ ॥

"न शालिघृतगोधूमदधिदुग्धसमं भवेत् ।
किंचिदाजन्मसात्म्यत्वाद्द्रव्यं संतर्पणे हितम्" इति ॥ १ ॥

षडङ्गयूषमाह—

सपिप्पलीकं सयवं सकुलत्थं सनागरम् ॥
सदाडिमं सामलकं स्निग्धमाजं रसं पिबेत् ॥ २ ॥
तेन षड्विनिवर्तन्ते विकाराः पीनसादयः ॥
द्रव्यतो द्विगुणं मांसं सर्वतोऽष्टगुणं जलम् ॥
पादस्थं संस्कृतं चाऽऽज्ये षडङ्गो यूष उच्यते ॥ ३ ॥

यवकुलत्थावन्यद्रव्यापेक्षया प्रचुरौ देयौ । पिप्पली शुण्ठी च तावती देया यावतीभ्यां कटुत्वमात्रं स्यात् । एवमम्लत्वार्थं दाडिमामलकयोर्दानम् । एतच्च सर्वं सर्वद्विगुणमांसेन सहैकीकृत्याष्टगुणे जले क्वथनीयम् । तत्र पादस्थं घृतेन संस्कृतं ग्राह्यमिति वृन्दसंमतम् । चक्रमते तु षडङ्गपानीयन्यायेन द्रव्यं जलं च गृहीत्वाऽर्धशृतं कार्यम् । तेन सह सूदशास्त्रोक्तपरिभाषया परिमितसुपिष्टमांसं पक्त्वा यूषः साध्यः । यदाह चरकः—

"द्रव्याम्बुमानं पेयावत्सूदशास्त्रवशादिह ।
पलानि द्वादश प्रस्थे घनेऽथ तनुके च षट् ।
मांसस्य वटकं कुर्यात्पलमच्छतरे रसे" इति ।

---

१ क. घ. दाडिमामलकोपेतं ।

एवं सर्वत्र रसविधौ विधाद्वयी बोद्धव्या । वृन्दमते तनुप्रचारः । पीनसादय इति । प्रतिश्यायादयः । चरके हि—

"प्रतिश्याये शिरःशूले कासे श्वासे स्वरक्षये ।
पार्श्वशूले च विविधाः क्रियाः साधारणीः शृणु" इत्यादि ।

ग्रन्थान्तरेऽप्ययं पठितः—तेनैत एव षड्विकारा इहाभिमताः। षडङ्गयूषः ॥२॥३॥

धान्याकपिप्पलीविश्वदशमूलीजलं पिबेत् ॥
पार्श्वशूलज्वरश्वासपीनसादिनिवृत्तये ॥ ४ ॥

योगो वातकफोत्तरे । त्रयोदशाङ्गः ॥ ४ ॥

अश्वगन्धामृताभीरुदशमूलीबलावृषाः ॥
पुष्करातिविषे घ्नन्ति क्षयं क्षीररसाशिनः ॥ ५ ॥

अश्वगन्धेत्यादिक्वाथः । असमासनिर्देशादिह पुष्करातिविषे प्रक्षेपः । अभीरुः शतावरी । सप्तदशाङ्गः ॥ ५ ॥

दशमूलीबलारास्नापुष्करैः सुरदारुभिः ॥
नागरैः क्वथितं पेयं क्षयकासादिशान्तये ॥ ६ ॥

सुगमम् ॥ ६ ॥

ककुभत्वङ्नागबलावानरिबीजानि चूर्णितं पयसि ॥
पक्वं मधुघृतयुक्तं ससितं यक्ष्मादिकासहरम् ॥ ७ ॥

ककुभोऽर्जुनः । नागबला गोरक्षतण्डुला । अस्याश्च मूलमिह । वानरी शूकशिम्बा। चूर्णमिदं सर्वं शर्करां च दुग्धे प्रक्षिप्य क्षीररसवदुत्कारिका साध्या । घृतमिदं भर्जनार्थम् । मधु शीते देयम् ॥ ७ ॥

मधुताप्यविडङ्गाश्मजतुलोहघृतामयाः ॥
घ्नन्ति यक्ष्माणमत्युग्रं सेव्यमाना हिताशिना ॥ ८ ॥

ताप्यं सुवर्णमाक्षिकम् । अश्मजतु शिलाजतु । लोहमगुरु । लेहोऽयं मधुना । सप्तामृतलेहः ॥ ८ ॥

कृष्णाद्राक्षासितालेहः क्षयहा क्षौद्रतैलवान् ॥
मधुसर्पिर्युतो वाऽश्वगन्धाकृष्णासितोद्भवः ॥ ९ ॥

सुगमम् ॥ ९ ॥

शर्करामधुसंयुक्तं नवनीतं लिहन्क्षयी ॥
क्षीराशी लभते पुष्टिमतुल्ये वाऽऽज्यमाक्षिके ॥ १० ॥

अतुल्ये वाऽऽज्यमाक्षिके इत्यत्रापि लिहन्क्षीराशी लभते पुष्टिमिति संबध्यते॥१०॥

सितोपलातुगाक्षीरीपिप्पलीबहुलात्वचः ॥ ११ ॥
अन्त्यादूर्ध्वं द्विगुणितं लेहयेन्मधुसर्पिषा ॥
चूर्णितं प्राशयेद्वाऽपि श्वासकासकफातुरम् ॥ १२ ॥
पार्श्वशूलिनमल्पाग्निं सुप्तजिह्वमरोचिनम् ॥
हस्तपादांसदाहेषु ज्वरे रक्ते तथोर्ध्वगे ॥ १३ ॥

सितोपला सितशर्करा । तुगाक्षीरी वंशरोचना । तदभावे तद्गुणा तवक्षीरी । एवं सर्वत्र । बहुला, एला । त्वक्, गुडत्वक् । **अन्त्यादूर्ध्वं द्विगुणितमिति** । अन्त्याया-स्त्वच एको भागः । एलाया द्वौ । पिप्पल्याश्चत्वारः। तुगाक्षीर्या अष्टौ । सितोपलायाः षोडश । ऊर्ध्वमित्यनेन चेहातीतमुच्यते विवक्षावशात् । अत ऊर्ध्वमित्यादावूर्ध्वमित्यनेन नानामतमुच्यते । प्राशयेद्वेत्यनेन मधुघृतभक्षणं दर्शयति । हस्तपादांसदाहेष्वित्यादि-फलश्रुतिं **चरके** भाविवासाघृतशतावरीघृताभ्यां सह योजयति । इति **जेज्जटः** । सितो-पलादेरेवेयं फलश्रुतिरितीशानः । सितोपलादिलेहः ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥

दशमूलीशृतात्क्षीरात्सर्पिर्यदुदियान्नवम्[1] ॥
तत्कणामधुसंयुक्तं घृतं स्वरविशोधनम् ॥ १४ ॥
शिरोंसपार्श्वशूलघ्नं श्वासकासज्वरापहम् ॥
सिद्धं जगति विख्यातं शोषिणां परमौषधम् ॥ १५ ॥

सुगमम् ॥ १४ ॥ १५ ॥

शतपुष्पां नतं कुष्ठं मधुकं देवदारु च ॥
पिष्ट्वा लेपः ससर्पिष्कः पृष्ठपार्श्वांसरुक्षु च ॥ १६ ॥

सुगमम् ॥ १६ ॥

चूर्णं काकुभमिष्टं वासकरसपरिभावितं बहून्वारान् ॥
घृतमधुसितोपलाभिर्लेह्यं क्षयकासरक्तपित्तहरम् ॥ १७ ॥

बहून्वारानिति । अन्यतो दर्शनात्सप्तवारान्भावयेत् ॥ १७ ॥

एलामन्थमाह—

एलाजमोदामलकाभयाक्षगायत्रिनिम्बासनशालसारान् ॥
विडङ्गभल्लातकचित्रकांश्च कटुत्रिकाम्भोदसुराह्वजांश्च ॥ १८ ॥
पक्त्वा जले तेन पचेत्तु सर्पिस्तस्मिन्सुसिद्धे त्ववतारिते च ॥
त्रिंशत्पलान्यत्र सितोपलाया दद्यात्तुगाक्षीरिपलानि षट् च ॥ १९ ॥
प्रस्थे घृतस्य द्विगुणं च दद्यात्क्षौद्रं ततो मन्थहतं विदध्यात् ॥
पलं पलं प्रातरतो लिहेच्च पश्चात्पिबेत्क्षीरमतन्द्रितश्च ॥ २० ॥

---

[1] घ. °लीघृता° ।

एतद्धि मेध्यं परमं पवित्रं चक्षुष्यमायुष्यतमं तथैव ॥
यक्ष्माणमाशु व्यपहन्ति नूनं पाण्ड्वामयं चापि भगंदरं च ॥२१॥
श्वासं च हन्ति स्वरभेदकासहृत्प्लीहगुल्मग्रहणीगदांश्च ॥
न चात्र किंचित्परिवर्जनीयं रसायनं चैतदुपास्यमानम् ॥ २२ ॥

एलादिकान्सुराष्ट्रजातान्कषायकल्पेन विपाच्य तेन क्वाथेन सर्पिर्विपचेदिति संबन्धः। पक्त्वा जले तेन पचेत्तु सर्पिरित्यभिधानात्। क्वाथेनैव केवलेन चतुर्गुणेन साध्यम्। तस्मिन्घृते सिद्धे पूते शर्करायास्त्रिंशत्पलानि दद्यात्। तुगाक्षीर्याश्च षट् पलानि। **द्विगुणं च दद्यात्क्षौद्रमिति**। घृतप्रस्थापेक्षया द्विगुणं द्विप्रस्थप्रमितं क्षौद्रं मधु दद्यात्। अजमोदा **यवानी**। अक्षं विभीतकम्। गायत्री खदिरः। अरिष्टो निम्बः। असनः पीतशालो बीजक इति यावत्। शालः शङ्कुः। सारशब्दः खदिरादिभिः संबध्यते। उग्रा वचा। अम्भोदो मुस्तम्। सुराष्ट्रजा सौराष्ट्री मृत्तिका तुवरमृत्तिका। तुगाक्षीरी वंशरोचना। अन्ये वंशरोचनानुकारि पार्थिवं द्रव्यमाहुः। **मन्थहतमिति**। मन्थो मन्थानदण्डस्तेन विलोडितम्। अतोऽस्माद्रसायनात्। अतन्द्रितोऽनलसः। मेध्यं मेधाजनकम्। अत्र रसायने। एलामन्थः ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥

सर्पिर्गुडमाह—

बला विदारी ह्रस्वा च पञ्चमूली पुनर्नवा ॥
पञ्चानां क्षीरिवृक्षाणां शृङ्गा मुष्ट्यंशका अपि ॥ २३ ॥
एषां कषाये द्विक्षीरे विदार्याजरसांशके ॥
जीवनीयैः पचेत्कल्कैरक्षमात्रैर्घृताढकम् ॥ २४ ॥
सितापलानि पूते च शीते द्वात्रिंशतं क्षिपेत् ॥
गोधूमपिप्पलीवांशीचूर्णं शृङ्गाटकस्य च ॥ २५ ॥
समाक्षिकं कौडविकं तत्सर्वं खजमूर्छितम् ॥
स्त्यानं सर्पिर्गुडान्कृत्वा भूर्जपत्रेण वेष्टयेत् ॥ २६ ॥
ताञ्जग्ध्वा पालिकान्क्षीरं मद्यं चानु पिबेत्कफे ॥
शोषे कासे क्षतक्षीणे श्रमस्त्रीभारकर्षिते ॥ २७ ॥
रक्तनिष्ठीवने तापे पीनसे चोरसः क्षते ॥
हिताः पार्श्वशिरःशूले भेदे च स्वरवर्णयोः ॥
द्रोणे वारिगुडे चास्मिन्नथ षोडशिकं जलम् ॥ २८ ॥

विदारी विदारीकन्दः। **पञ्चानां क्षीरिवृक्षाणामिति**। क्षीरिवृक्षाः पञ्च वटोदुम्बरपर्कटीपिप्पलगर्दभाण्डाः। शृङ्गा अविकसितपत्रमुकुलाः। **मुष्ट्यंशकाः** प्रत्येकम्। मुष्टिः पलम्। एवं बलादीनां त्रयोदश पलानि। एष्वष्टगुणजलेन जलशरावास्त्रयोदश।

पादशेषः शरावत्रयं पादः १। कषायद्वैगुण्येन क्षीरशरावाः षट् पादद्वयम् । पलकषायसमांशत्वेन विदारीरसशरावत्रयं पादः १ छागमांसरसशरावाः ३ पादः १ एवं घृतम् । समद्रवेण पाक इतीशानः ।

"द्रव्यमापोथितं क्वाथ्यं दत्त्वा षोडशकं जलम् ।
पादशिष्टः कषायः स्यादेष क्वाथविधिः स्मृतः"

इति कृष्णात्रेयपरिभाषया षोडशगुणेन जलेन जलशरावाः २६ शेषशरावाः ६ पादौ २ क्षीरशरावाः १३ विदारीरसशरावाः ६ पादौ २ मांसरसशरावाः ६ पादौ २ एवं घृतात् (?) द्विगुणं (?) द्रवमिति मुनिदासः । जातूकर्णसंवादात्त्रयोदशपल एव क्वाथ्ये जलद्रोणं दत्त्वा षोडश शरावाः पादशेषाः । ततो द्विगुणं क्षीरम् । विदारीमांसरसौ मिलित्वा क्वाथसमौ । एवं चतुर्गुणद्रवेण पाक इति चक्रजिनदासौ । अत्र जातूकर्णः—

"वृश्चीरपञ्चमूलं बलां विदारीं वटादिशृङ्गांश्च ।
निष्क्वाथ्य च्छागदुग्धे छागविदारीरसे च समे ॥
जीवनीयगणकल्कैः पक्त्वा घृताढकम्" इत्यादि ।

इह क्वाथ्यद्रव्यमनियतमानमिति विशेषः । क्वाथस्तु स्नेहसम एव ज्ञेयः । केचिद्घृतापेक्षया क्षीरद्वैगुण्यादिकमाहुः । तन्त्रान्तरे तु क्षीरद्वयं गव्याजभेदात्पञ्चगुणं द्रवं च दर्शितम् । तद्यथा—पुनर्नवां बलां विश्वां पञ्चमूलीमित्यारभ्य—

"पलांशकाञ्जलद्रोणे पक्त्वा पादावशेषितम् ।
पात्रांशे छागगोक्षीरविदार्याजरसैः पृथक्" इत्यादि ॥

प्रचारस्तु प्रथमव्याख्यायाः क्वापि । खजमूर्छितमिति । खजो मन्थानदण्डः पञ्चाङ्गुलो वा हस्तः । भूर्जपत्रवेष्टनं चेह शक्त्युत्कर्षार्थम् । सर्पिर्गुडः ॥ २३ ॥ २४ ॥ ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥

च्यवनप्राशमाह—

बिल्वाग्निमन्थश्योनाककाश्मर्यः पाटली बला ॥ २९ ॥
पर्ण्यश्चतस्रः पिप्पल्यः श्वदंष्ट्रा बृहतीद्वयम् ॥
शृङ्गी तामलकी द्राक्षा जीवन्ती पुष्करागुरुः ॥ ३० ॥
अभया चामृता ऋद्धिर्जीवकर्षभकौ शठी ॥
मुस्ता[1] पुनर्नवा मेदा सूक्ष्मैलोत्पलचन्दनम् ॥ ३१ ॥
विदारी वृषमूलानि काकोली काकनासिका ॥
एषां पलोन्मितान्भागाञ्शतान्यामलकस्य च ॥ ३२ ॥

---

१ घ. मुस्तं ।

पञ्च दद्यात्तदैकध्यं जलद्रोणे विपाचयेत् ॥
ज्ञात्वा गतरसं द्रव्यं रसं गृह्णीत गालितम् ॥ ३३ ॥
तच्चाऽऽमलकमुद्धृत्य निष्कुलं तैलसर्पिषोः ॥
पलद्वादशके भृष्ट्वा दत्त्वा चार्धतुलां भिषक् ॥ ३४ ॥
मत्स्यण्डिकायाः पूताया लेहवत्साधु साधयेत् ॥
षट्पलं मधुनश्चात्र सिद्धशीते प्रदापयेत् ॥ ३५ ॥
चतुष्पलं तुगाक्षीर्याः पिप्पल्या द्विपलं तथा ॥
पलमेकं निदध्याच्च त्वगेलापत्रकेसरात् ॥ ३६ ॥
इत्ययं च्यवनप्राशः परमुक्तो रसायने ॥
कासश्वासहरश्चैव विशेषेणोपदिश्यते ॥ ३७ ॥
क्षीणक्षतानां वृद्धानां बालानां चाङ्गवर्धनः ॥
स्वरक्षयमुरोरोगं हृद्रोगं वातशोणितम् ॥ ३८ ॥
पिपासां मूत्रशुक्रस्थान्दोषांश्चैवापकर्षति ॥
अस्य मात्रां प्रयुञ्जीत योपरुन्ध्यान्न भोजनम् ॥
च्यवनोऽस्य प्रयोगाच्च सुवृद्धोऽभूत्पुनर्युवा ॥ ३९ ॥
मेधां स्मृतिं कान्तिमनामयत्वमायुष्प्रकर्षं बलमिन्द्रियाणाम् ॥
स्त्रीषु प्रहर्षं परमाग्निदीप्तिं वर्णप्रसादं पवनानुलोम्यम् ॥ ४० ॥
रसायनस्यास्य नरः प्रयोगाल्लभेत जीर्णोऽपि कुटीप्रवेशात् ॥
जराकृतं रूपमपास्य पूर्वं बिभर्ति रूपं नवयौवनानाम् ॥ ४१ ॥
केचिदिच्छन्ति मत्स्यण्ड्याः स्थाने तु सितशर्कराम् ॥
मृदुकल्कसमः पाको भृष्टधात्र्याः प्रशस्यते ॥ ४२ ॥

तामलकी भूम्यामलकी । जीवन्ती स्वनामख्याता वणिग्द्रव्यम् । उत्पलं नीलोत्पलं न तु कुष्ठं टीकाकारैरव्याख्यातत्वात् । काकनासा काउ आटोटिका थंगलताफलम् । जैज्जटस्तु काकनासा वासाफलवदिति। शतान्यामलकस्य च। पञ्चेति। आमलकफलगुडकानां पञ्च शतानि । एतानि च कर्पटे पोटली बद्ध्वा क्वाथ्यानि । तेन तानि सुग्रहाणि स्युः । **ज्ञात्वा गतरसमिति** । गतरसत्वं द्रव्याणां चतुर्भागावशेषेण क्वाथेन किंचित्सुश्रुते वाग्भटे च पादावशेषरस इत्युक्तम् । **निष्कुलमिति** । शिरास्थिरहितम् । तच्च क्षौमादिघर्षेण कार्यम् । **पलद्वादशक इति** । मिलित्वा । समानमानयोस्तैलघृतयोरिह विरोधो न शङ्कनीयः । केवलयोस्तयोरुपयोगे विरोधदर्शनात् । मत्स्यण्डिका शर्करा । रविगुप्तेऽपि शर्करा चोक्ता । चक्रपाणिरप्याह—

"सिता मत्स्यण्ड्यलाभेऽत्र धात्र्याश्च मृदु भर्जनम् ॥
चतुर्भागे जले प्रायो द्रव्यं गतरसं भवेत्" इति ॥

मत्स्यण्ड्यभावे खण्डेनापि प्रचारो दृश्यते । पलमेकं मिलित्वा चातुर्जातकपलमेकम् । च्यवनो नाम मुनिस्तस्य प्राशश्च्यवनप्राशः प्राश्यत इति प्राशः कर्मणि* युट् । योपरुन्ध्यान्न भोजनमिति । या मात्रा प्रथमान्नकालोपयुक्ता जरणेन द्वितीयान्नकाले भोजनोपरोधं न कुरुत इत्यर्थः । यदुक्तम्—रुणद्धि नैकमाहारं सा मात्रा या जरं प्रतीति । कुटीप्रवेशादिति । वातातपपरिहारेणेत्यर्थः । च्यवनप्राशः ॥ २९ ॥ ३० ॥ ३१ ॥ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ ३५ ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ ३८ ॥ ३९ ॥ ४० ॥ ४१ ॥ ॥ ४२ ॥

अगस्तिहरीतकीमाह—

दशमूलीस्वयंगुप्ताशङ्खपुष्पीशठीबलाः ॥ ४३ ॥
हस्तिपिप्पल्यपामार्गपिप्पलीमूलचित्रकान् ॥
भार्ङ्गीं पुष्करमूलं च द्विपलांशं यवाढकम् ॥ ४४ ॥
हरीतकीशतं चैव[1] जले पञ्चाढके पचेत् ॥
यवैः स्विन्नैः कषायं तं पूतं तत्राभयाशतम्[2] ॥ ४५ ॥
पचेद्गुडतुलां दत्त्वा कुडवं च पृथग्घृतात् ॥
तैलात्सपिप्पलीचूर्णात्सिद्धे शीते च माक्षिकात् ॥ ४६ ॥
कुडवं पलमानं च चातुर्जातं सुचूर्णितम् ॥
लिह्याद्द्वे चाभये नित्यमतः खादेद्रसायनात् ॥ ४७ ॥
तद्वलीपलितं हन्याद्वर्णायुर्बलवर्धनम् ॥
पञ्च कासान्क्षयं श्वासं हिक्कां च विषमज्वरम् ॥ ४८ ॥
गुल्ममेहग्रहण्यर्शोहृद्रोगारुचिपीनसान् ॥
अगस्त्यभिहितं धन्यमिदं श्रेष्ठं रसायनम् ॥ ४९ ॥
यथोद्दिष्टगुणं कुर्वत्पित्तं च कुरुते यदि ॥
तदा सायं गुडो योज्य एष एवाल्पमात्रया ॥ ५० ॥
पादशेषे कषाये च स्विन्नास्तास्ता हरीतकीः ॥
भर्जिता घृततैलेन पचेदालोहितोदयात्† ॥ ५१ ॥

स्वयंगुप्ता शूकशिम्बा । शङ्खपुष्पी स्वनामप्रसिद्धा । हरीतकीगुलकान्तमेकं पक्तव्यं न तु न्यूनाधिकं संयोगसंस्कारशक्तेरचिन्त्यत्वात् । तावतैव यथोक्तगुणलाभो भवति । यवैः स्विन्नैरिति । उपलक्षणार्थे तृतीया । यवस्विन्नता च चतुर्भागशेष एव

---

* अकर्तरि च कारके संज्ञायामिति घञिति वक्तव्यमिति मम भाति । † ग. पुस्तके–विहिता तिलतैलेन घृतेन विपचेदनु । पचेदालोहिते संख्या फलानां शतशोऽपला । इति पाठान्तरम् ।

---

१ घ. चैकं । २ घ. तत्राभ° ।

जले भवति । तेन चतुर्भागावशिष्टमेव क्वाथं कुर्वन्ति । तन्त्रान्तरेऽप्युक्तम्—वार्याढकैः पञ्चभिः पादशेषं क्वाथमिति । हरीतकीगुडकशतं च सयवं कर्पटे पोट्टलीं बद्ध्वा क्वथनीयम् । उत्स्विन्नहरीतकीशतमितस्ततो विद्धावयवदाढ्यार्थं घृततैलकुडवयोर्मनाक्परिभर्जनीयम् । ततः क्वाथे गुडतुलां गालयित्वा छाणयित्वा च तत्र हरीतकीः प्रक्षिप्य पाकः कार्यः । तन्त्रान्तरीयसर्वार्थसिद्धहरीतक्यां हरीतकीभर्जनमुक्तम् । तद्दर्शनादिहापि हरीतक्याः परिभर्जनं कुर्वन्ति । अवतारणसमये च पिप्पलीचूर्णप्रक्षेपः । शीतीभूते चापरेद्युर्मधुदानम् । उष्णत्वे प्रक्षिप्तक्षौद्रस्य लेहस्य शीतभूतस्याप्युपयोगे दोषः । ननु मधुनैव सह यत्र पाकः । तस्मात्सिद्धशीते मधु देयमिति वृद्धवैद्यानां कर्ममार्गमाहुः । घृततैलमधूनां कुडवोऽष्टौ पलानि । कुडवेऽपि द्रवद्वैगुण्यात् । तन्त्रान्तरे चात्र योगे मधुनश्च पलाष्टकमित्येवोक्तम् । लिह्यादिति । एवं प्रकृतिलेहं लिह्यात् । द्वे चाभये खादेदतो रसायनात् । अत्र गुडभक्षणमानं नोक्तं तद्योगान्तरदर्शनात्कल्पनीयम् । तथाहि भार्ङ्गीगुडे—भक्षयेदभयामेकां लेहस्यार्धपलं लिहेदित्युक्तम् । तेनेह द्विहरीतकीभक्षणात्सिद्धं तावद्गुडात्पलं भक्ष्यमिति योगव्याख्यायां माधवकरा(वा)चार्यः । अन्ये पुनरिह गुल्मोक्तदन्तीहरीतकीन्यायाद्गुडस्य द्विपलभक्षणं ब्रुवते । कश्चिदाह—द्वे अभये लिह्यात्खादेच्च द्वे एवाभये इति । तेनाभयासंबद्धं लेह्यगुडभागं लिह्यात्ततस्तदभयाद्वयं च खादेदित्यर्थः फलति । एतत्सर्वमेव न व्यवहरति किंतु बलानलाद्यपेक्षया गुडस्य षड्भिरष्टाभिर्वा माषकैर्हरीतकीगुडकेन चैकेन प्रथमं व्यवहर्तव्यं पश्चाद्यथोचिता वृद्धिरनयोरिति । अगस्त्यभिहितमित्यनेन महाजनसंप्रदायागतत्वादस्यां सिद्धफलत्वमभिधीयते । धन्यमिति । धनार्जनहेतोर्नैरुज्यस्य साधकतमत्वात् । एवं सर्वत्र । व्रीहिप्राण्यङ्गयोः क्वाथं व्युषितं दोषलं विदुरित्यभिधानात्क्वाथमेतद्व्युषितं न कुर्वन्ति । चक्रस्त्वाह—केवलव्रीहिजन्त्वङ्गक्वाथो व्युषित दोषल इति । अगस्तिहरीतकी ॥ ४३ ॥ ४४ ॥ ४५ ॥ ४६ ॥ ४७ ॥ ॥ ४८ ॥ ४९ ॥ ५० ॥ ५१ ॥

जीवन्तीं कुटजं द्राक्षां फलानि कुटजस्य च ॥
शठीं पुष्करमूलं च व्याघ्रीं गोक्षुरकं बलाम् ॥ ५२ ॥
नीलोत्पलं तामलकीं त्रायमाणां दुरालभाम् ॥
पिप्पलीं च समं पिष्ट्वा घृतं वैद्यो विपाचयेत् ॥ ५३ ॥
एतद्व्याधिसमूहस्य रोगेशस्य समुत्थितम् ॥
रूपमेकादशविधं सर्पिरग्र्यं व्यपोहति ॥ ५४ ॥

सुगमम् । जीवन्त्याद्यं घृतम् ॥ ५२ ॥ ५३ ॥ ५४ ॥

---

१ क. घ. मधुकं । २ ङ. सर्पिरग्र्यं ।

पिप्पलीगुडसंसिद्धं छागक्षीरयुतं घृतम् ॥
एतदग्निविवृद्ध्यर्थं सर्पिश्च क्षयकासिनाम् ॥ ५५ ॥

सुगमम् । पिप्पलीघृतम् ॥ ९९ ॥

(* षडङ्गघृतमाह)—

पिप्पलीपिप्पलीमूलचव्यचित्रकनागरैः ॥
सयावशूकैः सक्षीरैः स्रोतसां शोधनं घृतम् ॥
[+कल्कोऽत्र पादिकः कार्यः क्षीरं चापि चतुर्गुणम्] ॥ ५६ ॥

किमर्थमेतत्षट्पलं पुनरिहोक्तम् । उक्तमेवैतद्गुल्मचिकित्सिते । यद्यस्ति प्रयोजनमिहानेन तदस्यातिदेशो विषमज्वर इव कार्यो दातव्यं षट्पलं सर्पिः स्रोतसां शोधनमिति । ब्रूमः प्रयोगविशेषज्ञापनार्थमुक्तम् । गौल्मिके हि षट्पले घृते सममेव क्षीरमुक्तम् । इह त्वनिर्दिष्टपरिमाणत्वात्तत्स्नेहपाकपरिभाषया कथं नाम चतुर्गुणं प्रयुज्येतेत्येवमर्थं पुनर्वचनमिति । (*षडङ्गघृतम् ।) ॥ ९६ ॥

पराशरघृतमाह—

यष्टीबलागुडूच्यल्पपञ्चमूलीतुलां पचेत् ॥ ५७ ॥
शूर्पेऽपामष्टभागस्थे तत्र पात्रं पचेद्घृतम् ॥
धात्रीविदारीक्षुरसत्रिपात्रे पयसोऽर्मणे ॥ ५८ ॥
सुपिष्टैर्जीवनीयैश्च पाराशरमिदं घृतम् ॥
ससैन्यं राजयक्ष्माणमुन्मूलयति शीलितम् ॥ ५९ ॥

यष्ट्यादीनां मिलित्वा तुला ग्राह्या। शूर्प इति । द्रोणद्वयं शूर्प इति । तुलाद्रव्ये जलद्रोणमेकमुचितं किं तु निर्दिष्टत्वादिह तोयं द्रोणद्वयमेव देयम् । मांसतुलायां जलद्रोणद्वयम् । पात्र इ(मि)ति मिलित्वा । जीवनीयानि दश । एवं सर्वत्र विशेषानुक्तौ । पाराशरघृतम् ॥ ९७ ॥ ९८ ९९ ॥

छागलाद्यं घृतमाह—

छागमांसतुलां गृह्य साधयेन्नल्वणेऽम्भसि ॥
पादशेषेण तेनैव सर्पिः प्रस्थं विपाचयेत् ॥ ६० ॥
ऋद्धिर्वृद्धिश्च मेदे द्वे जीवकर्षभकौ तथा ॥
काकोली[१] क्षीरकाकोली कल्कैः पृथक्पलोन्मितैः ॥ ६१ ॥
सम्यक्सिद्धं[२] च विज्ञाय शीते तस्मिन्प्रदापयेत् ॥
शर्करायाः पलान्यष्टौ मधुनः कुडवं क्षिपेत् ॥ ६२ ॥

* इदं घपुस्तके न । + इदमर्धं घपुस्तके न । * एतद्घपुस्तके न ।

१ क. नीत्वा । २ घ. 'क्सिद्धे ह्यवतार्य शी' ।

पलं पलं पिबेत्प्रातर्यक्ष्माणं हन्ति दुस्तरम् ॥
क्षतक्षयं पञ्च कासान्पार्श्वशूलमरोचकम् ॥ ६३ ॥
स्वरक्षयमुरोरोगं श्वासं हन्यात्सुदारुणम् ॥
बल्यं मांसकरं वृष्यमग्निसंदीपनं परम् ॥ ६४ ॥

सुगमम् । छागलाद्यं घृतम् ॥ ६० ॥ ६१ ॥ ६२ ॥ ६३ ॥ ६४ ॥

तोयद्रोणद्वितये मांसं छागस्य पलशतं पक्त्वा ॥
जलमष्टांशं सुकृतं तस्मिन्विपचेद्घृतप्रस्थम् ॥ ६५ ॥
कल्केन जीवनीयानां कुडवेन तु मांससर्पिरिदम् ॥
पित्तानिलं निहन्यात्तज्जानपि रसकयोजितं पीतम् ॥ ६६ ॥
कासश्वासावुग्रौ यक्ष्माणं पार्श्वहृद्रुजं घोराम् ॥
अध्वव्यवायशोषं शमयति नातःपरं किंचित् ॥ ६७ ॥

कल्केन जीवनीयानां कुडवेनेति । छागलाद्ये घृते पाठा ग्राह्या । मिलित्वा कुडवेन कल्केन । तज्जानपीति । पित्तानिलजान्रोगान् । रसकयोजितमिति । मांसरसकावचारितम् । छागलाद्यं घृतम् ॥ ६५ ॥ ६६ ॥ ६७ ॥

बलागर्भघृतमाह—

द्विपञ्चमूलस्य पचेत्कषाये प्रस्थद्वये मांसरसस्य चैके ॥
कल्कं बलायाः सुनियोज्य गर्भे सिद्धं पयःप्रस्थयुतं घृतं च ॥
सर्वाभिघातोत्थितयक्ष्मशूलक्षतक्षयं कासहरं प्रदिष्टम् ॥ ६८ ॥

बलागर्भे घृते दशमूलमिलितपलानि ५० जलशरावाः ३२ शेषशरावाः ८ । मांसरसस्य चैक इति । मांसमिह छागस्य क्षयहितत्वात् । प्रस्थ एके । बलागर्भघृतम् ॥ ६८ ॥

बलाद्यं घृतमाह—

बलां श्वदंष्ट्रां बृहतीं कलशीं धावनीं स्थिराम् ॥
निम्बं पर्पटकं मुस्तं त्रायमाणां दुरालभाम् ॥ ६९ ॥
कृत्वा कषायं पेष्यार्थं दद्यात्तामलकीं शठीम् ॥
द्राक्षां पुष्करमूलं च मेदामामलकानि च ॥ ७० ॥
घृतं पयसि तत्सिद्धं सर्पिर्ज्वरहरं परम् ॥
क्षयकासप्रशमनं शिरःपार्श्वरुजापहम् ॥ ७१ ॥

कलशी पृश्निपर्णी । धावनी कण्टकारी । स्थिरा शालिपर्णी । इह क्वाथस्य क्षीरस्य च प्रत्येकं घृताद्द्वैगुण्यं चक्रेणोक्तम् ।

तद्यथा—"चरकोदितवासाद्यघृतानन्तर्यमुक्तितः ।
वदन्तीह घृतात्क्वाथं पयश्च द्विगुणं पृथक्" इति ॥

१ घ. °न मां° । २ घ. चैवापरं । ३ घ. पयश्च ।

अस्यार्थः—घृतं चरके ज्वरचिकित्सिते वासाघृतानन्तरं पठ्यते । तत्र क्वाथः पयश्च द्विगुणं प्रत्येकम् । तत्साहचर्यादिहापि तथैवेति । घृतसमं क्षीरं क्वाथस्त्रिगुण इत्यन्ये । बलाद्यं घृतम् ॥ ६९ ॥ ७० ॥ ७१ ॥

चन्दनाद्यं तैलमाह—

चन्दनाम्बुनखं वाप्यं यष्टीशैलेयपद्मकम् ॥ ७२ ॥
मञ्जिष्ठा सरलं दारु शठ्येलापूतिकेसरम् ॥
पत्रं चैलं मुरा मांसी कङ्कोलं वनिताऽम्बुदम् ॥ ७३ ॥
हरिद्रे सारिवे तिक्तालवङ्गागुरुकुङ्कुमम् ॥
त्वग्रेणुनालिका चैभिस्तैलं मस्तुचतुर्गुणम् ॥ ७४ ॥
लाक्षारससमं सिद्धं ग्रहघ्नं बलवर्धनम् ॥
अपस्मारज्वरोन्मादपापालक्ष्मीविनाशनम् ॥
आयुष्पुष्टिकरं चैव वशीकरणमुत्तमम् ॥ ७५ ॥

अम्बु वालकम् । वाप्यं कुष्ठम् । पूतिः खटासिका । चैलं सिह्लकम् । मुरा स्वनामख्यातं वणिग्द्रव्यम् । वनिता प्रियंगुः । तिक्ता लता कस्तूरिका । रेणु रेणुकम् । नलिका स्वनामख्याता । लाक्षारससममिति । लाक्षारसो लाक्षाक्वाथः । चन्दनाद्यं तैलम् ॥ ७२ ॥ ७३ ॥ ७४ ॥ ७५ ॥

ज्वरसंतापदौर्बल्ये लाक्षातैलं प्रयोजयेत् ॥
बालरोगाधिकारोक्तं पारंपर्योपदेशतः ॥ ७६ ॥

सुगमम् ॥ ७६ ॥

क्षतक्षयस्योपेक्षितस्य यक्ष्महेतुत्वादिहैवाधिकारे क्षतक्षयचिकित्साभिधानम् । क्षतादुरःक्षतात्तथा क्षयाच्छुक्रौजसोः क्षयाज्जातो व्याधिर्वातप्रधानः कारणे कार्योपचारात्क्षतक्षय उच्यते ।

बलाऽश्वगन्धा श्रीपर्णी बहुपत्री पुनर्नवा ॥
पयसा नित्यमभ्यस्ताः शमयन्ति क्षतक्षयम् ॥ ७७ ॥

श्रीपर्णी गम्भारी । अस्याः फलमिह । बहुपुत्री शतावरी । बलादयो व्यस्ताः समस्ता वा कल्कीकृताः क्षीरेण पेयाः ॥ ७७ ॥

इक्ष्वालिकाविश्वगन्धापद्मकेसरचन्दनैः ॥
घृतं पयोमधुयुतं संधानार्थं पिबेत्क्षयी[3] ॥ ७८ ॥

इक्ष्वालिका वनखण्डिका ॥ ७८ ॥

---

१ क. °श्वदंष्ट्रा श्री° । २ क. °क्वाबिसग्रन्थिप° । घ. °क्वाविषग्रन्थिप° । ३ क. घ. पिबेत्क्षती ।

घृतं बलानागबलार्जुनाम्बुसिद्धं सयष्टीमधुपादकल्कम् ॥
हृद्रोगशूलक्षतरक्तपित्तशोषानिलासृक्शमयत्युदीर्णम् ॥ ७९ ॥

नागबलेति । नागानामिव बलं यस्याः सा नागबला । बलाद्यं घृतम् ॥ ७९ ॥

हितमत्र विशेषेण खण्डकूष्माण्डसंज्ञितम् ॥ ८० ॥

सुगमम् ॥ ८० ॥

शुक्रायत्तं बलं पुंसां मलायत्तं हि जीवितम् ॥
तस्माद्यत्नेन संरक्षेद्यक्ष्मिणो मलरेतसी ॥ ८१ ॥

सुगमम् ॥ ८१ ॥

नित्यं स्वदेहपूजी भक्तो भैषज्यदेवतागुरुषु ॥
छागं मांसपयोऽश्नञ्जीवति यक्ष्मी चिरं धृतिमान् ॥ ८२ ॥

सुगमम् ॥ ८२ ॥

स्वरभेदादीनां चिकित्सितमतिदेशेनाऽऽह—

उपद्रवांश्च स्वरवैकृतादीञ्जयेद्यथास्वं प्रसमीक्ष्य शास्त्रम् ॥

यस्य यदात्मीयं स्वरभेदादिशास्त्रं तत्प्रसमीक्ष्येत्यर्थः ॥

इदानीं परिहार्यमाह—

शोकं स्त्रियः क्रोधमसूयनं च त्यजे-

क्रोधः पराभिद्रोहलक्षणः । असूया परगुणेषु दोषारोपणम् ॥

इदानीं देवव्यपाश्रयां चिकित्सामाह—

दुदारान्विषयान्भजेच्च ॥
गुरून्द्विजातींस्त्रिदशांश्च पूजये-
त्कथाश्च पुण्याः शृणुयाद्द्विजेभ्यः ॥ ८३ ॥

उदारा विषया धर्माविरुद्धा मनोनुकूलाश्च शब्दादयः । गुरून्पितृमातृप्रभृतीन्द्विजातीन्विप्रान् । त्रिदशान्देवान् । पुण्याः कथा वेदोक्ता रुद्रस्तुतिप्रभृतयः ॥ ८३ ॥

कासातिसारपार्श्वार्तिस्वरभेदारुचिज्वरैः ॥
त्रिभिर्वा पीडितं लिङ्गैः श्वासकासासृगामयैः* ॥ ८४ ॥
भक्तद्वेषो ज्वरः श्वासः कासः शोणितदर्शनम् ॥
स्वरभेदश्च जायेत षड्रूपे राजयक्ष्माणि ॥ ८५ ॥

त्रिभिर्वा पीडितमतःपरं विद्यादिति शेषः । षड्भिर्वा रूपैस्त्रिभिर्वा रूपैर्यक्ष्मिणं

---

* ख. पुस्तके—जह्यात्तं छर्दितं जन्तुं बलमांसपरिक्षयम् । इत्यधिकम् ।

---

१ घ. °त्कासानि° । २ क. मलायत्तं । ३ क. शुक्रायत्तं । ४ घ. °यतां च । ५ ङ. °नीं दैव° ।

पीडितं विद्यादित्यर्थः । श्वासकासासृगामयाख्यीणि रूपाणि कासो ज्वरो रक्तपित्तमिति तन्त्रान्तरीयाः ॥ ८४ ॥ ८५ ॥

परं दिनसहस्रं तु यदि जीवति मानवः ॥
सुभिषग्भिरुपक्रान्तस्तरुणः शोषपीडितः ॥ ८६ ॥

सुगमम् ॥ ८६ ॥

इति श्रीवृन्दप्रणीतवृन्दमाधवापरनामकसिद्धयोगव्याख्यायां श्रीश्रीकण्ठदत्तकृतायां व्याख्याकुसुमावल्याख्यायां दशमो राजयक्ष्मचिकित्साधिकारः समाप्तः ॥ १० ॥

अथैकादशः कासाधिकारः ।

यक्ष्मरूपेषु कासपाठात्कासोपेक्षया च यक्ष्मसंभवाद्यक्ष्मानन्तरं कासः ।

पञ्चमूलीकृतः क्वाथः पिप्पलीचूर्णसंयुतः ॥
रसान्नमश्नतो नित्यं वातकासमुदस्यति ॥ १ ॥

पञ्चमूलीकृतः क्वाथ इति । पञ्चमूली महती । उष्णवीर्यतया विशेषेण वातप्रत्यनीकत्वात् । रसान्नमश्नत इति । मांसरसोपसिक्तमन्नं रसान्नम् ॥ १ ॥

भार्ङ्गीद्राक्षाशठीशृङ्गीपिप्पलीविश्वभेषजैः ॥
गुडतैलयुतो लेह्यो हितो मारुतकासिनाम् ॥ २ ॥

गुडतैलयुतो लेह इत्यत्र तैलं कटु ग्राह्यम् । एवं वक्ष्यमाणयोगेऽपि ॥ २ ॥

चूर्णिता विश्वदुःस्पर्शाशृङ्गीद्राक्षाशठीसिताः ॥
लीढ्वा तैलेन वातोत्थं कासं जयति दुस्तरम् ॥ ३ ॥

सुगमम् । वाते ॥ ३ ॥

बलाद्विबृहतीवासाद्राक्षाभिः क्वथितं जलम् ॥
पित्तकासहरं पेयं शर्करामधुयोजितम् ॥ ४ ॥

सुगमम् ॥ ४ ॥

शरादिपञ्चमूलस्य पिप्पलीद्राक्षयोस्तथा ॥
कषायेण शृतं क्षीरं पिबेत्समधुशर्करम् ॥ ५ ॥

शरादिपञ्चमूलस्येति । तृणपञ्चमूलस्य । कषायेण शृतं क्षीरमिति । षडङ्गपरिभाषया कृतार्धशृताम्बुना चतुर्गुणेन क्षीरं साध्यम् । किंचाग्निबलाद्यनुरूपतो गृहीतपलत्रिकर्षार्धपलद्रव्यक्वाथपरिभाषया यावान्क्वाथो भवति तावतैव यथोचितं क्षीरं

साधनीयम् । क्काथापन्नक्षीराच्चतुर्गुणः कार्योऽस्त्यर्थगौरवभयात् । अथवा क्षीरपाकपरिभाषया द्रव्यदुग्धतोयानां मानं व्यवस्थाप्य द्रव्यतोयाभ्यां च क्काथं कृत्वा तेन क्षीरं साधनीयम् । एवं सर्वत्र क्काथेन क्षीरसाधने ॥ ५ ॥

द्राक्षामधुकखर्जूरपिप्पलीमरिचान्वितम् ॥
पित्तकासहरं ह्येतल्लिह्यान्माक्षिकसर्पिषा ॥ ६ ॥

सुगमम् ॥ ६ ॥

खर्जूरपिप्पलीद्राक्षासितालाजाः समांशकाः ॥
मधुसर्पिर्युतो लेहः पित्तकासहरः परः ॥ ७ ॥

सुगमम् ॥ ७ ॥

नवाङ्गयूषमाह—

मुद्गामलाभ्यां यवदाडिमाभ्यां कर्कन्धुना मूलकशुण्ठकेन ॥
शुण्ठीकणाभ्यां च कुलत्थकेन यूषो नवाङ्गः कफकासहन्ता ॥८॥

यवामलकदाडिमकर्कन्धुमूलकशुण्ठकैः षडङ्गपरिभाषयाऽर्धशृतं कृत्वा मुद्गकुलत्थौ युक्त्या प्रचुरौ दत्त्वा यूषः साध्यः । पश्चात्कटुत्वापादकं कणाचूर्णदानम् । किंवा सकलमेव द्रव्यं यथोचितमात्रया गृहीत्वा क्काथविधानेन पञ्चमुष्टिवद्यूषः कार्यः । नवाङ्गयूषः ॥ ८ ॥

पौष्करं कट्फलं भार्ङ्गीपिप्पलीविश्वसाधितम् ॥
पिबेत्क्काथं कफोद्रेके कासे श्वासे च हृद्ग्रहे ॥ ९ ॥

सुगमम् ॥ ९ ॥

स्वरसं शृङ्गवेरस्य माक्षिकेण समन्वितम् ॥
पाययेच्छ्वासकासघ्नं प्रतिश्यायकफापहम् ॥ १० ॥

सुगमम् ॥ १० ॥

पार्श्वशूले ज्वरे श्वासे कासे श्लेष्मसमुद्भवे ॥
पिप्पलीचूर्णसंयुक्तं दशमूलीजलं पिबेत् ॥ ११ ॥

सुगमम् ॥ ११ ॥

कट्फलादिमाह—

कट्फलं कत्तृणं भार्ङ्गी मुस्तं धान्यवचाभयाः ॥
शुण्ठी पर्पटकं शृङ्गी सुराह्वं च जले शृतम् ॥ १२ ॥
मधुहिङ्गुयुतं पेयं कासे वातकफात्मके ॥
कण्ठरोगेषु मुख्येषु श्वासहिक्काज्वरेषु च ॥ १३ ॥

---

१ क. घ. 'मलक' । २ घ. 'गे मुखे शूले श्वा' ।

कत्तृणं गन्धतृणम्। अयं योगस्तालीसाद्यश्च सायमुपयोज्यः। कट्फलादि ॥ १२ ॥ ॥ १३ ॥

तालीसाद्यमाह—

तालीसपत्रं मरिचं नागरं पिप्पली शुभा ॥
यथोत्तरं भागवृद्ध्या त्वगेले चार्धभागिके ॥ १४ ॥
पिप्पल्यष्टगुणा चात्र प्रदेया सितशर्करा ॥
श्वासकासारुचिच्छर्दिप्लीहहृत्पार्श्वशूलनुत् ॥ १५ ॥
पाण्डुज्वरातिसारघ्नं मूढवातानुलोमनम् ॥
कल्पयेद्गुटिकां चैव चूर्णं पक्त्वा सितोपलाम् ॥ १६ ॥
गुटिका ह्यग्निसंयोगाच्चूर्णाल्लघुतराः स्मृताः ॥
वातश्लेष्मकृते कासे तालीसाद्यं प्रयोजयेत् ॥
पित्तयुक्ते भवेच्छ्रेष्ठं वंशरोचनयाऽन्वितम् ॥ १७ ॥

शुभेति पिप्पलीविशेषणं न तु शुभा वंशरोचना समानतन्त्रे हारीतादावदृष्टत्वात्। तथाहि हारीतः—

"तालीसं मरिचं शुण्ठी पिप्पल्योऽक्षांशकोत्तराः।
त्वगेलेऽर्धांशके दद्याच्छर्कराष्टपलं भवेत्" इत्यादि।

जातूकर्णेनाप्युक्तम्—

"तालीसमरिचनागरकृष्णाः कर्षोत्तरास्त्वगेले च।
अर्धांशे द्विकुडवसितं गुटिका विपाच्य शतम्" इति।

यथोत्तरं भागवृद्ध्येति। तालीसपत्रस्यैको भागः। मरिचस्य द्वौ भागौ। नागरस्य त्रयो भागाः। पिप्पल्याश्चत्वारः। **त्वगेले चार्धभागिके इति**। त्वगेलयोः प्रथमभागापेक्षया प्रत्येकमर्धभागत्वम्। **पिप्पल्यष्टगुणेति**। पिप्पलीभागादष्टगुणशर्करा ग्राह्येत्यर्थः। **पक्त्वा सितोपलामिति**। सितशर्करां पक्त्वा। तत्रायं गुटिकापाकविधिः। शर्करासमेन जलेन किंचिदधिकेन वा शर्करां विलाप्य पूत्वा क्वाथयेत यावदीषत्तन्तुली भवेत्। तत्र द्रव्यचूर्णमावाप्य गुटिकां कुर्यादित्यर्थः। **मूढवातानुलोमनमिति**। तत्र मूढवातं केचित्तु वर्णयन्ति—यः कृच्छ्रप्रमेहयोर्द्वयोरप्यन्तरालं भजते कदाचिन्मूत्रं विबध्यते कदाचिदतिवर्तते स मूढवात इति। **पित्तयुक्ते भवेच्छ्रेष्ठं वंशरोचनयाऽन्वितमिति**। पित्तानुबन्धे शुभाशब्देन वंशरोचना ग्राह्येत्यर्थः। एषा च टिप्पणी **वृन्दस्य तन्त्रान्तरदर्शनात्**। तदुक्तम्— वांशीपिप्पलीशुण्ठीनां तथोषणतालीसयोरित्यादि। तालीसाद्यो मोदकः ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥

---

१ घ. विहरं तच्चूर्णं दीपनं परम्। हृत्पाण्डुग्रहणीरोगप्लीहशोषज्वरापहम्। छर्द्यतीसारशूलघ्नं।
२ घ. °चैतच्चूर्णं।

वासकस्वरसः पेयो मधुयुक्तो हिताशिना ॥
पित्तश्लेष्मकृते कासे रक्तपित्ते विशेषतः ॥ १८ ॥

सुगमम् ॥ १८ ॥

कासे च क्षतजे बल्यैर्बृंहणैर्जीवनैरपि ॥
शमनं पित्तकासोक्तैरन्यैश्च मधुरौषधैः ॥ १९ ॥

सुगमम् ॥ १९ ॥

मधुकं पिप्पली द्राक्षा लाक्षा शृङ्गी शतावरी ॥ २० ॥
द्विगुणा च तुगाक्षीरी सिता सर्वैश्चतुर्गुणा ॥
लेहयेन्मधुसर्पिर्भ्यां क्षतकासनिवृत्तये ॥ २१ ॥

द्विगुणा च तुगाक्षीरीति । एकभागापेक्षया द्विगुणा वंशरोचना । **सिता सर्वैश्चतुर्गुणेति** । सर्वचूर्णतश्चतुर्गुणा शर्करेत्यर्थः ॥ २० ॥ २१ ॥

पिप्पली पद्मकं लाक्षा संपक्कं बृहतीफलम् ॥
घृतक्षौद्रयुतो लेहः क्षतकासनिबर्हणः ॥ २२ ॥

सुगमम् ॥ २२ ॥

मुखे धृताऽभया शुण्ठी कणया वा विभीतकम् ॥
विभीतकमथैकं वा कासश्वासौ व्यपोहति ॥ २३ ॥

सुगमम् ॥ २३ ॥

पथ्याशुण्ठीघनगुडैर्गुटिकां धारयेन्मुखे ॥
सर्वेषु श्वासकासेषु केवलं वा विभीतकम् ॥ २४ ॥

घनो मुस्तकः । गुडः सर्वतो द्विगुणः । **वैद्यप्रचारके** द्विगुण एव गुडो दर्शितः । हरीतकीनागरमुस्तचूर्णं गुडेन तुल्यं गुटिका विधेया । इत्यत्रापि **तन्त्रान्तरे** तुल्यशब्दं सहार्थे वर्णयन्ति । **गुटिकां धारयेन्मुख इति** । गुटिकेयं यथा द्रवति तथा तथाऽभ्याहरणीया । न पुनरिमां सहसैवाभ्यवहरेत् । कण्ठशोधकत्वादस्य । **केवलं वा विभीतकमिति** । विभीतकमस्थिसहितमेव धार्यम् ॥ २४ ॥

मनःशिलाले मरिचमांसीमुस्तेङ्गुदैः पिबेत् ॥
धूमं तस्यानु च पयः सुखोष्णं सगुडं पिबेत् ॥ २५ ॥
एष कासान्पृथग्द्वंद्वसर्वदोषसमुत्थितान् ॥
शतैरपि प्रयोगाणामसाध्यान्साधयेद्द्रुतम् ॥ २६ ॥

अलं हरितालम् । इङ्गुदी पुत्रजीवकः । तस्य च फलं ग्राह्यम् । इह क्षीरमनुपानं धूमस्य तीक्ष्णत्वादोजःक्षयभयेन ॥ २५ ॥ २६ ॥

---

१ घ. क्षयका° । २ घ. °प्रसार° ।

मनःशिलालिप्तदलं बदर्यातपशोषितम् ॥
सक्षीरं धूमपानं च महाकासनिवारणम्* ॥ २७ ॥

बदर्यातपशोषितमिति । मनःशिलालिप्तदलमातपे शोषितमिति योजना । संहितया च निर्देशः पूर्वत्रासिद्धविधेरनित्यत्वात्(?) ॥ २७ ॥

कर्षः कर्षांशपलं पलद्वयं स्यात्ततोऽर्धकर्षश्च ॥
मरिचस्य पिप्पलीनां दाडिमगुडयावशूकानाम् ॥ २८ ॥
सर्वौषधैरसाध्या ये कासाः सर्ववैद्यविनिर्मुक्ताः ॥
अपि पूयं छर्दयतां तेषामिदमौषधं *परमम् ॥ २९ ॥

कर्ष इत्यादिना निर्देशो यथाक्रमेण । कर्षरूपोंऽशः कर्षांशः । कर्षार्धमिति कचित्पाठः । वैद्यप्रसारके पिप्पल्याः कर्षार्धं दर्शितम् । इदमौषधं पथ्यमिति । प्रकरणाद्धूममिदमौषधमित्याहुः । चक्रेण तु स्वसंग्रहे भक्ष्यचूर्णप्रस्तावे लिखितोऽयं योगः । वैद्यप्रसारकेऽपि भक्षणमस्योक्तम् । इति मरीचादिवटिका ॥ २८ ॥ २९ ॥

अर्कच्छल्लीशिले तुल्ये ततोऽर्धेन कटुत्रिकम् ॥
चूर्णितं वह्निनिक्षिप्तं पिबेद्धूमं च योगवित् ॥ ३० ॥
भक्षयेदथ ताम्बूलं पिबेद्दुग्धमथाम्बु वा ॥
कासाः पञ्चविधा यान्ति शान्तिमाशु न संशयः ॥
कण्टकारीकृतः क्वाथः सकृष्णः सर्वकासहा ॥ ३१ ॥

शिला मनःशिला । ततोऽर्धेन कटुत्रिकमिति । तयोरुभयोरर्धेन मिलितं त्रिकटु । ॥ ३० ॥ ३१ ॥

लवङ्गजातीफलपिप्पलीनां भागान्प्रकल्प्याक्षसमानमीषाम् ॥
पलार्धमेकं मरिचस्य दद्यात्पलानि चत्वारि महौषधस्य ॥ ३२ ॥
सितासमं चूर्णमिदं प्रसह्य रोगांस्त्विमानाशु बलान्निहन्ति ॥
कासज्वरारोचकमेहगुल्मश्वासाग्निमान्द्यग्रहणीप्रदोषान् ॥ ३३ ॥

सुगमम् । समशर्करं चूर्णम् ॥ ३२ ॥ ३३ ॥

दशमूलघृतमाह—

दशमूलीकषायेण भार्ङ्गीकल्कं पचेद्घृतम् ॥
दक्षतित्तिरिनिर्यूहे तत्परं वातकासजित् ॥ ३४ ॥

दक्षतित्तिरिनिर्यूह इति । दक्षः कुक्कुटः । दक्षतित्तिरिभ्यां मिलित्वा क्वाथः । दशमूलक्वाथेन दक्षतित्तिरिनिर्यूहेण च मिलित्वा चातुर्गुण्यम् । दशमूलघृतम् ॥ ३४ ॥

---

* ख. पुस्तके—बिभीतकं घृताभ्यक्तं गोशकृत्परिवेष्टितम् । स्विन्नममी हरेत्कासं ध्रुवमास्यविधारितम् ॥ १ ॥ इत्याधिकमत्र । * अत्र टीकानुरोधेन पथ्यमिति स्यात् ।

दशमूलाढके प्रस्थं घृतस्याक्षसमैः पचेत् ॥
पुष्कराह्वशठीबिल्वसुरसव्योषहिङ्गुभिः ॥ ३५ ॥
पयोनुपानं तत्पेयं कासे वातकफात्मके ॥
श्वासरोगेषु सर्वेषु कफवातात्मकेषु च ॥ ३६ ॥

दशमूलाढकमि(इ)ति । दशमूलस्य शेषक्काथाढके किंवा क्काथः क्काथ्यसमो मत इति वचनाद्दशमूलमेवाऽऽढकम् । सुरस इतिवन्नाम । दशमूलाद्यं घृतम् ॥३५॥३६॥

समूलपत्रशाखायाः कण्टकार्या रसाढके ॥ ३७ ॥
घृतप्रस्थे बलाव्योषविडङ्गशठिचित्रकैः ॥
सौवर्चलयवक्षारबिल्वामलकपौष्करैः ॥ ३८ ॥
वृश्चीव(र)बृहतीपथ्यायवानीदाडिमर्द्धिभिः ॥
द्राक्षापुनर्नवाचव्यदुरालम्भाम्लवेतसैः ॥ ३९ ॥
शृङ्गीतामलकीभार्ङ्गीरास्नागोक्षुरकैः पचेत् ॥
कल्कैस्तत्सर्वकासेषु हिक्काश्वासेषु शस्यते ॥
कण्टकारीघृतं[1] सर्वकफव्याधिविनाशनम्[2] ॥ ४० ॥

सुगमम् । बृहत्कण्टकारीघृतम् ॥ ३७ ॥ ३८ ॥ ३९ ॥ ४० ॥

कण्टकारीगुडूचीभ्यां पृथक् त्रिंशत्पले रसे ॥
प्रस्थः सिद्धो घृताद्वातकासनुद्वह्निदीपनः ॥ ४१ ॥

कण्टकारीगुडूच्योः प्रत्येकं पलानि ३० मिलित्वा पलानि ६० जलशरावाः(?) शेषशरावाः १५। कण्टकारीघृतम् ॥ ४१ ॥

रास्नाद्यं घृतमाह—

द्रोणेऽपां साधयेद्रास्नादशमूलीशतावरीः[3] ॥ ४२ ॥
पलिकान्मानिकांशांस्त्रीन्कुलत्थं बदरं यवम् ॥
तुलार्धं छागमांसस्य पादशेषेण तेन च ॥ ४३ ॥
घृताढकं समक्षीरं जीवनीयैः पलोन्मितैः ॥
सिद्धं तद्दशभिः कल्कैर्नस्यपानानुवासनैः ॥ ४४ ॥
सर्वेषु वातरोगेषु यथावस्थं प्रयोजयेत् ॥
पञ्च कासाञ्छिरःकम्पं योनिवङ्क्षणवेदनाम् ॥ ४५ ॥

---

१ क. घ. °तं सिद्धं क° । २ क. घ. °धिनिषूदनम् । ३ घ. °स्त्रीञ्जलस्थान्बदरान्यवान् । तु° । ४ घ. समीक्ष्य ।

सर्वाङ्गैकाङ्गरोगांश्च सप्लीहोर्ध्वानिलाञ्जयेत् ॥
तथा श्वासं क्षयं चैव पार्श्वशूलमरोचकम् ॥ ४६ ॥

पलिकानिति । रास्नादित्रयेण लगति दशमूलं प्रत्येकं पालिकम् । मानिकांशानिति । अष्ट पलानि । रास्नाद्यं घृतम् ॥ ४२ ॥ ४३ ॥ ४४ ॥ ४५ ॥ ४६ ॥

जीवनीयदशकमाह—

जीवकर्षभकौ मेदे काकोल्यौ मधुकं सहे ॥
जीवन्ती जीवनीयोऽयं मधुरो जीवनो गणः ॥ ४७ ॥

सहे माषपर्णीमुद्गपर्ण्यौ । जीवन्ती पटोलसदृशैः पत्रैः कन्दवती पश्चिमे देशे प्रसिद्धैव । लाटदेशे स्थूलवल्लिविलक्षणैव ॥ ४७ ॥

घृतं रास्नाबलाव्योषश्वदंष्ट्राकल्कपाचितम् ॥
कण्टकारीरसे पानात्पञ्चकासनिषूदनम् ॥ ४८ ॥

सुगमम् । कण्टकारीघृतम् ॥ ४८ ॥

दशमूलषट्पलकमाह—

दशमूलीचतुष्प्रस्थे रसे प्रस्थोन्मितं हविः ॥
सक्षारैः पञ्चकोलैस्तु कल्कितं साधु साधितम् ॥
कासहृत्पार्श्वशूलघ्नं हिक्काश्वासनिबर्हणम् ॥ ४९ ॥

यवक्षारादिषट्कल्कः पृथक्पलिकः । दशमूलषट्पलकमितिनामसंकीर्तनात् । दशमूलषट्पलकं घृतम् ॥ ४९ ॥

व्योषान्तिकामाह—

तालीसवह्निदीप्यकचविकाम्लवेतसव्योषैः ॥
तुल्यैस्त्रिसुगन्धियुतैर्गुडेन गुटिका प्रकर्तव्या ॥ ५० ॥
कासश्वासारोचकपीनसहृत्कण्ठवाग्विरोधेषु ॥
ग्रहणीगुदोद्भवेषु च गुटिका व्योषान्तिका नाम ॥ ५१ ॥

वह्निश्चित्रकः । दीप्यकं यवानिका । त्रिसुगन्धियुतैरिति । सर्वचूर्णाच्चतुर्थभागेन मिलितं त्रिसुगन्धं व्याचक्षते । व्योषान्तिका नामेति । अत्रान्तशब्द उपान्तमाह । व्योषस्यान्तस्थितत्रिसुगन्धात्पूर्वमवस्थितत्वात् । व्योषान्तिका गुटिका ॥ ५० ॥ ५१ ॥

इति श्रीवृन्दमाधवापरनामकसिद्धयोगव्याख्यायां श्रीश्रीकण्ठदत्तकृतायां व्याख्याकुसुमावल्याख्यायामेकादशः कासाधिकारः समाप्तः ॥ ११ ॥

अथ द्वादशो हिक्काश्वासाधिकारः ।

वेगवदूर्ध्वगतवातयोगित्वसाधर्म्यात्कासानन्तरं हिक्काश्वासौ ।

कोलमज्जाञ्जनं लाजातिक्ताकाञ्चनगैरिकम् ॥
कृष्णा धात्री सिता शुण्ठी कासीसं दधिनाम च ॥ १ ॥
पाटल्याः सफलं पुष्पं कृष्णा खर्जूरमुस्तकम् ॥
षडेते पादिका लेहा हिक्काघ्ना मधुसंयुताः ॥ २ ॥

कोलमज्जा बदरास्थिमध्यम् । अञ्जनं सौवीराञ्जनमाहुः । तिक्ता कटुरोहिणी । काञ्चनगैरिकमुत्तमलोहितगैरिकम् । कासीसं स्वनामख्यातम् । दधिनाम कपित्थफलम् । दधिना सहेति पाठान्तरम् । कासीसं दधि च ना पुरुषः सह लिह्यात् । योगषट्कम् ॥ १ ॥ २ ॥

मधुकं मधुसंयुक्तं पिप्पली शर्करान्विता ॥
नागरं गुडसंयुक्तं हिक्काघ्नं नावनत्रयम्* ॥ ३ ॥

सुगमम् । नावनत्रयम् ॥ ३ ॥

स्तन्येन मक्षिकाविष्ठा नस्यं वाऽलक्तकाम्बुना ॥
योज्यं हिक्काभिभूताय स्तन्यं वा चन्दनान्वितम् ॥ ४ ॥

सुगमम् ॥ ४ ॥

मधुसौवर्चलोपेतं मातुलुङ्गरसं पिबेत् ॥
हिक्कार्तो मधुना लिह्याच्छुण्ठीधात्रीकणान्वितम् ॥ ५ ॥

सुगमम् ॥५ ॥

कृष्णामलकशुण्ठीनां चूर्णं मधुसितायुतम् ॥
मुहुर्मुहुः प्रयोक्तव्यं हिक्काश्वासनिवारणम् ॥ ६ ॥

सुगमम् ॥ ६ ॥

प्राणावरोधतर्जनविस्मापनशीतवारिपरिषेकैः ॥
चित्रैः कथाप्रयोगैः शमयेद्धिक्कां मनोभिघातैश्च ॥ ७ ॥

मनोभिघातैरिति । मनोरुजाकरैः शोकादिभिः । तर्जनादिविधिश्च विक्षोभयन्नपि वायुं प्रभावात्प्रकृतिं नयतीति ज्ञेयम् ॥ ७ ॥

हिक्काश्वासातुरे पूर्वं तैलाक्ते स्वेद इष्यते ॥
ऊर्ध्वाधः शोधनं शक्ते दुर्बले शमनं मतम् ॥ ८ ॥

---

* ख. पुस्तके—शर्करा शृङ्गवेरं च गैरिकं मूत्रमाविकम् ॥ गुडार्द्रकं च दातव्यं हिक्काघ्नं नावनत्रयम् ॥ १ ॥ इत्यधिकमत्र ।

सुगमम् ॥ ८ ॥

हिक्काश्वासी पिबेद्भार्ङ्गीं सविश्वामुष्णवारिणा ॥
नागरं वा सिताभार्ङ्गीसौवर्चलसमन्वितम् ॥ ९ ॥

सुगमम् ॥ ९ ॥

अभयानागरकल्कं पुष्करयवशूकमरिचकल्कं वा ॥
तोयेनोष्णेन पिबेद्धिक्की श्वासी च तच्छान्त्यै ॥ १० ॥

सुगमम् ॥ १० ॥

तृषितो दशमूलस्य क्वाथं वा देवदारुणः ॥
मदिरां वा पिबेद्युक्त्या हिक्काश्वासप्रपीडितः[1] ॥ ११ ॥

तृषितो दशमूलस्य क्वाथमिति । षडङ्गकल्पनयाऽर्धशृतशीतीकृतं क्वाथम् ॥ ११॥

शृङ्गीकटुत्रिकफलत्रिककण्टकारीभार्ङ्गीसपुष्करजटा लवणानि पञ्च ॥
चूर्णं पिबेदशिशिरेण जलेन हिक्काश्वासोर्ध्ववातकसनारुचिपीनसेषु ॥१२

सपुष्करजटेति । जटा मूलम् । पुष्करमूलाभावे सर्वत्र कुष्ठम् । अशिशिरेण जलेनेति । उष्णाम्बुना ॥ १२ ॥

शठीचोरकजीवन्तीत्वङ्मुस्तं पुष्कराह्वयम् ॥
सुरसस्तामलक्येलापिप्पल्यगुरुनागरम् ॥ १३ ॥
वालकं च समं चूर्णं कृत्वाऽष्टगुणशर्करम् ॥
सर्वदा तमके श्वासे हिक्कायां च प्रयोजयेत् ॥ १४ ॥

चोरकं चोरपुष्पी । सुरसः पत्रासः । अष्टगुणशर्करमिति । एकभागादष्टगुणा शर्करा ॥ १३ ॥ १४ ॥

कासमर्दकपत्राणां यूषः सौभाञ्जनस्य च ॥
शुष्कमूलकयूषश्च हिक्काश्वासनिवारणः ॥ १५ ॥

यूषत्रये यूषकरणार्थं वातश्लेष्महरः कुलत्थो देयः। शिम्बीधान्यं विना यूषव्यपदेशाभावात्। तत्रौषधस्यैको भागः। त्रयः शिम्बीधान्यस्य। पाकसिद्ध्यनुरूपं च जलं देयम्। यूषः क्वाथ एवोच्यत इत्यन्यः । यथा सुश्रुते तुषोदकेऽजशृङ्गीक्वाथ एव यूषशब्देनोच्यते ॥ १५ ॥

यत्किंचित्कफवातघ्नमुष्णं वातानुलोमनम् ॥
भेषजं पानमन्नं[2] वा हिक्काश्वासेषु तद्धितम् ॥ १६ ॥
अमृतानागरफञ्जीव्याघ्रीपर्णासससाधितः क्वाथः ॥
पीतः सकणाचूर्णः कासश्वासौ जयत्याशु ॥ १७ ॥

---

१ क. घ. °प्रखेदितः । २ क. घ. °मन्थं वा ।

फञ्जी ब्राह्मणयष्टिः । व्याघ्री कण्टकारी ॥ १६ ॥ १७ ॥

सनागराभयातुल्या कासश्वासौ व्यपोहति ॥
दशमूलीकषायश्च पुष्करेणावचूर्णितः ॥ १८ ॥
कासश्वासप्रशमनः पार्श्वहृच्छूलनाशनः ॥
कुलत्थनागरव्याघ्रीवासाभिः क्वथितं जलम् ॥
पीतं पुष्करसंयुक्तं श्वासकासनिवारणम् ॥ १९ ॥

सनागराभयातुल्येति । कल्कोऽयमुष्णाम्भुना पेयः ॥ १८ ॥ १९ ॥

गुडं कटुकतैलेन मिश्रयित्वा समं लिहेत् ॥
त्रिसप्ताहप्रयोगेण श्वासं निर्मूलतो जयेत् ॥ २० ॥

गुडं कटुकतैलेनेति । लेहो वातोल्बणे मनाक्पुराणे ॥ २० ॥

द्राक्षाहरीतकीकृष्णाकर्कटाख्यादुरालभाः ॥
विलिहन्मधुसर्पिर्भ्यां श्वासान्हन्ति सुदारुणान् ॥ २१ ॥

सुगमम् ॥ २१ ॥

हिंस्राद्यं घृतमाह—

हिंस्राविडङ्गपूतीकत्रिफलाव्योषचित्रकैः ॥ २२ ॥
द्विक्षीरं सर्पिषः प्रस्थं चतुर्गुणजलान्वितम् ॥
कोलमात्रैः पचेत्तद्धि श्वासकासौ व्यपोहति ॥ २३ ॥
अर्शांस्यरोचकं गुल्मं शकृद्भेदं क्षयं तथा ॥
कोलस्थानेऽत्र कर्षः स्यादन्यतोदृष्टहेतुना ॥ २४ ॥

हिंस्रा कलावडा । कोलमात्रैरष्टमापकमानैः । **कोलस्थानेऽत्र कर्षः स्यादन्यतोदृष्टहेतुनेति** । **कार्तिकमतमिदं वृन्देन** लिखितम् । **कार्तिकः** किल कोलशब्दोपादानेऽप्यत्र कल्कालपत्वाद्वृद्धकाश्यपसंवादेन कर्षं व्याचष्टे । तथाच **वृद्धकाश्यपः**—

"विडङ्गव्योषपूतीकवराहिंस्राग्निभिः पचेत् ।
कार्षिकैः सर्पिषः प्रस्थं द्विक्षीरं चतुरम्बु च ॥
तत्पानाच्छ्वासकासघ्नं शोथदुर्नामगुल्मनुत्" इति ।

हिंस्राद्यं घृतम् ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥

भार्ङ्गीगुडमाह—

शतं गृहीत्वा भार्ङ्ग्यास्तु दशमूल्यास्तथा परम् ॥
शतं हरीतकीनां च पचेत्तोये चतुर्गुणे ॥ २५ ॥

---

१ क. घ. °क्तं हिक्काश्वास° । २ घ. कर्षमात्रैः । ३ क. घ. °ने च क° । ४ क. घ. संगृह्य ।

पादावशेषे तस्मिंस्तु रसे वस्त्रपरिस्रुते ॥
आलोड्य च तुलां पूतां गुडस्य त्वभयां ततः ॥ २६ ॥
पुनः पचेच्च मृद्वग्नौ यावल्लेहत्वमागतम् ॥
शीते च मधुनश्चात्र षट्पलानि प्रदापयेत् ॥ २७ ॥
त्रिकटु त्रिसुगन्धं च पालिकं च पृथक्पृथक् ॥
कर्षद्वयं यवक्षारं संचूर्ण्य प्रक्षिपेत्ततः ॥ २८ ॥
भक्षयेदभयामेकां लेहस्यार्धपलं लिहेत् ॥
श्वासं सुदारुणं हन्ति कासं पञ्चविधं तथा ॥ २९ ॥
स्वरवर्णप्रदो लेहो जठराग्निप्रदीपनः ॥
हरीतकीशतैकस्य वारिप्रस्थमिहाधिकम् ॥ ३० ॥

पचेत्तोये चतुर्गुण इति । चतुर्गुणं तोयं द्वैगुण्यादष्टगुणं ग्राह्यम् । सम्यग्वीर्यसंक्रान्तिश्च द्रव्याणामित्थमेव भवति । तेन क्वाथार्थं तोयशरावशतत्रयं भवति देयं हरीतक्या अथ तेनैव वारिणा पाकः । हरीतकीशतैकस्य वारिप्रस्थमिहाधिकमिति वदतस्तु **वृन्दस्याद्विगुणमेव** चतुर्गुणमभीष्टमित्युन्नीयते ।

चक्रेणाप्युक्तम्—"पलोल्लेखागते माने न द्वैगुण्यमिहेष्यते ।
हरीतकीशतस्यात्र प्रस्थत्वादाढकं जलम्" इति ॥

प्रचारस्तु प्रायो वृन्दमते । भार्ङ्गीगुडः ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ ॥ ३० ॥

कुलत्थगुडमाह—

कुलत्थो दशमूलं च तथैव द्विजयष्टिका ॥
शतं शतं च संगृह्य जलद्रोणे विपाचयेत् ॥ ३१ ॥
पादावशेषे तस्मिंस्तु गुडस्यार्धतुलां क्षिपेत् ॥
शीतीभूते च पक्के च मधुनोऽष्टौ पलानि च ॥ ३२ ॥
षट्पलानि तुगाक्षीर्याः पिप्पल्याश्च पलद्वयम् ॥
त्रिसुगन्धिसुगन्धं तं खादेदग्निबलं प्रति ॥ ३३ ॥
कासं श्वासं ज्वरं हिक्कां नाशयेत्तमकं तथा ॥
योगसंदर्शनादत्र वृद्धवैद्योपदेशतः ॥ ३४ ॥
जलं चतुर्गुणं देयमल्पत्वाद्द्रोणवारिणः ॥
मानसांनिध्यसंवादाद्द्विपलं त्रिसुगन्धिनः ॥ ३५ ॥

योगसंदर्शनादिति । कुलत्थगुडान्तरसंवादात् ।

---

१ घ. लेष ।

तद्यथा—'कुलत्थानां पलशतं दशमूलशतं तथा ।
शतं ब्राह्मणयष्ट्याश्च चतुर्गुणजले शृतम् ॥
पादशेषेषु पूते च गुडस्यार्धतुलां पचेत् ।
पाकं ज्ञात्वाऽवतार्यैव सुशीते श्लक्ष्णचूर्णितम् ॥
षट्पलं तु तुगाक्षीर्याः पिप्पल्या द्विगुणं तथा ।
मधुनः कुडवं दद्यात्त्रिसुगन्धिपलद्वयम्" इत्यादि ।

चक्रेण तूक्तम्—प्रतिशतं द्रोणनियमाज्ज्ञेयं द्रोणत्रयं त्विहेति । व्यवहारस्तु प्रायश्चतुर्गुणजलेनैव द्विगुणेन । मानसांनिध्यात्तन्त्रान्तरसंवादाच्चेत्यर्थः । **द्विपलं त्रिसुगन्धिन इति** । मिलित्वा । कुलत्थगुडः ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ ३५ ॥

इति श्रीवृन्दप्रणीतवृन्दमाधवापरनामकसिद्धयोगव्याख्यायां श्रीश्रीकण्ठदत्तकृतायां व्याख्याकुसुमावल्याख्यायां द्वादशो हिक्काश्वासाधिकारः समाप्तः ॥ १२ ॥

अथ त्रयोदशः स्वरभेदाधिकारः ।

प्राणोदानदुष्टिसाधर्म्याद्धिक्काश्वासानन्तरं स्वरभेदमाह । स्वरस्य प्रकृतिभूतस्य भेदोऽन्यथाभावः स्वरभेदः । वातिके स्वरभेदे पथ्ययोगमाह—

आद्ये कोष्णजलं पेयं जग्ध्वा घृतगुडौदनम् ॥

आद्य इति । वाते । केचिदमुं योगं पैत्तिके मन्यन्ते । तन्न । समानतन्त्रे वातिकस्वरभेदेऽस्य प्रयुक्तत्वात् ॥

पैत्तिकस्वरभेदाचिकित्सितमाह—

क्षीरानुपानं पित्तोत्थे पिबेत्सर्पिरतन्द्रितः ॥ १ ॥

पिबेत्सर्पिरिति । एतत्सामान्योक्तमपि **सुश्रुते** श्वासोक्तं वासाघृतं पित्तकासोक्तं वा विदारिगन्धोत्पलसारिवेत्यादिनोक्तं ज्ञेयमिति वर्णयन्ति । अतन्द्रितोऽनलसः ॥ १ ॥

कफजस्वरभेदचिकित्सामाह—

पिप्पली पिप्पलीमूलं मरिचं विश्वभेषजम् ॥
पिबेन्मूत्रेण मतिमान्कफजे स्वरसंक्षये ॥

पिप्पलीत्यादियोगचूर्णं गोमूत्रेण पेयम् । **स्वरसंक्षय इति** । स्वरभेदे ॥

मेदोजस्वरभेदे कफचिकित्सामतिदिशन्नाह—

स्वरोपघाते मेदोत्थे कफवद्विधिरिष्यते ॥ २ ॥

कफवद्विधिरिति । कफवत्कफजस्वरभेदवत् । तेनेहापि पिप्पल्यादिचूर्णं गोमूत्रेण पेयम् ॥ २ ॥

क्षयजसांनिपातिकयोरसाध्ययोरपि चिकित्सा कर्तव्येत्याह—

क्षयजे सर्वजे वाऽपि प्रत्याख्यायाऽऽचरेत्क्रियाम् ॥ ३ ॥

क्षयजे सर्वजे वाऽपीति । अत्रापिशब्दान्मेदोजसहजयोरपि ग्रहः । तन्त्रान्तरे ह्येतावप्यसाध्यावुक्तौ । तद्यथा—

"क्षीणस्य वृद्धस्य कृशस्य वाऽपि चिरोत्थितो यश्च सहोपजातः ।
मेदस्विनः सर्वसमुद्भवश्च स्वरोपघातो न स सिद्धिमेति" इति ।

प्रत्याख्याय निराकृत्यासाध्यत्वेनाऽऽचरेत्कुर्यात् । क्रिया चेह क्षयजे क्षयकासोक्ता । सर्वजे च प्रत्येकदोषोक्ता मिलिता कार्या । केचिदुभयोरपि सामान्यं चिकित्सितं कुर्वन्तीत्याहुः ॥ ३ ॥

चव्याम्लवेतसकटुत्रिकतिन्तिडीकतालीसजीरकतुगादहनैः समांशैः ॥
चूर्णं गुडप्रमृदितं त्रिसुगन्धियुक्तं वैस्वर्यपीनसकफारुचिषु प्रशस्तम् ॥४॥

तिन्तिडीकं महार्द्रकम् । तुगा वंशरोचना । दहनश्चित्रकः । गुडोऽत्र सर्वचूर्णसमः । त्रिसुगन्धि प्रत्येकमेकभागाच्चतुर्थांशेनेति **वृद्धः** । मिलितचूर्णचतुर्थांशेन मिलित्वा त्रिसुगन्धि ॥ ४ ॥

बदरीपत्रकल्कं वा घृतभृष्टं ससैन्धवम् ॥
स्वरोपघाते कासे च लेहमेनं प्रयोजयेत् ॥ ५ ॥

बदरीपत्रपिष्टं ससैन्धवबहुघृते तलित्वा तेनैव घृतेनाऽऽलोड्य लेहः। घृतेनैव पूपिकया व्यवहारः ॥ ५ ॥

अत्युच्चभाषणोत्थस्वरभेदस्य वातात्मकत्वे सत्यपि निमित्तभेदमाश्रित्य विशिष्टचिकित्सामाह—

शर्करामधुमिश्राणि शृतानि मधुरैः सह ॥
पिबेत्पयांसि यस्योच्चैर्वदतोऽभिहतः स्वरः ॥ ६ ॥

मधुरैः काकोल्यादिभिः शृतानि पयांसि शर्करामधुमिश्राणीति पिण्डार्थः। पयांसीत्यत्र बहुवचनं गोमहिष्यजानां क्षीरपरिग्रहाय । पयःसाधनं क्षीरपरिपाकपरिभाषया ॥ ६ ॥

व्याघ्रीस्वरसविपक्वं रास्नावाट्यालगोक्षुरव्योषैः ॥
सर्पिः स्वरोपघातं हन्यात्कासं च पञ्चविधम् ॥ ७ ॥
शुष्कद्रव्यमुपादाय स्वरसानामसंभवे ॥
उदकेऽष्टगुणे साध्यं ग्राह्यं पादावशेषितम् ॥ ८ ॥

आढकं द्रव्यचूर्णानामासुतं सलिलाढके ॥
अहोरात्रस्थितं कुर्यात्स्वरसं स्वरसेऽसति ॥

इति **हेमाद्रौ** । कण्टकारीघृतम् । यः श्वासकासविधिरादित एव वोक्तस्तं चाप्यशेषमवतारयितुं यतेतेति **सुश्रुत**वचनं केचिदत्रापि पठन्ति । तस्यार्थः। अन्यदपि स्वरभेदचिकि-

त्सितमतिदेशेनाऽऽह—यः श्वासकासेत्यादि । श्वासकासप्रतिषेधे सामान्येनाऽऽदौ यः श्वासकासविधिरुद्दिष्टस्तं विधिं सर्वमपि यथादोषं कर्तुं यतेतेति पिण्डार्थः ॥ ७ ॥ ॥ ८ ॥

इति श्रीवृन्दमाधवापरनामकसिद्धयोगव्याख्यायां श्रीश्रीकण्ठदत्तकृतायां व्याख्याकुसुमावल्याख्यायां त्रयोदशः स्वरभेदाधिकारः समाप्तः ॥ १३ ॥

अथ चतुर्दशोऽरोचकाधिकारः ।

ऊर्ध्वविकृतिसाधर्म्यात्स्वरभेदानन्तरमरोचकः । इदानीं वातजारोचकचिकित्सामाह—

वान्तो वचाद्भिरनिले विधिवत्पिबेच्च स्नेहोष्णतोयमदिरान्यतमेन चूर्णम् ॥
कृष्णाविडङ्गयवभस्महरेणुभार्ङ्गीरास्नैलहिङ्गुलवणोत्तमनागराणाम् ॥ १ ॥

वान्तो वचाद्भिर्वचाक्वाथेन कृतवमनः पेयादिक्रमेण जातबलश्चूर्णं पिबेत् । न तु सहसेति ज्ञेयम् । **अनिल इति** । अनिलजेऽरोचके कारणे कार्योपचारात् । अनिलजेऽपि वमनमिह कफस्थानगतत्वेन । स्नेहादिबहुद्रवविकल्पः सात्म्यापेक्षः । स्नेहं तैलमिह वातहरत्वात् । यवभस्म यवक्षारः । एलमेलवालुकम् । पदेष्वपि पदैकदेशप्रवृत्तेरिति **कार्तिकः** । एलेत्यन्यः । लवणोत्तमं सैन्धवम् । इदं चूर्णं वमनैः शुद्धाशयस्य देयम् ॥ १ ॥

पित्तजारोचकचिकित्सामाह—

पित्ते गुडाम्बुमधुरैर्वमनं प्रशस्तं लेहः ससैन्धवसितामधुसर्पिरिष्टः ॥

पित्त इति । पित्तजारोचक उपचारात् । मधुरैः काकोल्यादिभिः । अत्र मदनफलमपि प्रक्षिपन्ति ॥

कफजारोचकचिकित्सामाह—

निम्बाम्बुवामितवतः कफजेऽनुपानं राजद्रुमाम्बु मधुना सह दीप्यकाढ्यम् ॥

निम्बाम्बु निम्बक्वाथः । निम्बाम्बुना वामितवतः पुंसः । राजद्रुमाम्बु किरमालकक्वाथः समधुरजमोदाढ्यश्चानुपानं स्यात् । कृतभोजनस्येति शेषः । समानतन्त्रदर्शनात् । निम्बाम्बुच्छर्दितवत इत्यत्राऽऽगमशासनस्यानित्यत्वेन तुगागमाभावात्केवलश्छकारः । तेन न

---

१ ङ. वाते वचासुवमनं कृतवान्पिबे' । २ ङ. 'म्बुच्छर्दितवेतक' ।

च्छन्दोभङ्गः । **कार्तिकस्त्वाह** राजद्रुम आरग्वधादिगणोऽधिगन्तव्यः । कफाधिकारे तस्यैवोचितत्वात् । **मधुनेति** । सहार्थे तृतीया । अन्ये तु-**दीप्यकाढ्यमिति** । दीप्यकं यवानिका तेनाऽऽढ्यं तद्बहुलमित्याहुः ॥

कफजारोचकेऽतिदेशेन चिकित्सितमाह—

चूर्णं यदुक्तमथवाऽनिलजे तदेव

अनिलजे यच्चूर्णमुक्तं कृष्णादि तदेवेह राजद्रुमाम्बुना पिबेत् । अत्रोक्तस्नेहादिद्रवेणानुपाने प्रत्यनीकता न स्यादिति व्याख्यानयन्ति । अयं च विधिर्वातानुबन्धे सति । केवलकफे वातविधेरनर्हत्वात् ॥

सांनिपातिकारोचकचिकित्सामाह—

सर्वैश्च सर्वकृतमेवमुपक्रमेत ॥ २ ॥

सर्वैश्च सर्वकृतमिति । प्रत्येकदोषोक्तं भेषजं मेलयित्वा सर्वजमरोचकमुपचरेदित्यर्थः । डल्हणस्तु व्याख्याति । **सर्वैरिति** । वातादिजारोचकहरैः पूर्वोक्तैरेव सर्वजं सांनिपातिकमरोचकमेवमिति पूर्ववद्वमनादि कारयित्वेति यावत् । उपक्रमेत प्रत्याख्यायेति शेषः । असाध्यत्वात्तस्य ॥ २ ॥

बस्तिं समीरणे पित्ते विरेकं वमनं कफे ॥
कुर्याद्धृद्यानुकूलानि हर्षणं च मनोघ्नजे ॥ ३ ॥

बस्तिविरेकाविमौ वमनानन्तरं कार्यौ । वमनं सर्वास्वरुचिषु कफस्थानगतत्वेन हितम् । **हर्षणं च मनोघ्नज इति** । मनोघ्नजे मनोरुजाहेतुशोकादिजे । हर्षणं चोपलक्षणम् । तेन कामादिजे भयादिकमपि कार्यम् ॥ ३ ॥

इदानीं पञ्चमारोचकचिकित्सामाह—

इच्छाविनाशभयजेषु तु बाधकेषु
भावान्भवाय वितरेत्खलु शक्यरूपान् ॥

बाधकेष्विति । प्रस्तुतत्वादरोचकेषु । **भावानिति** । हेतुविपरीतान्पदार्थान्भवायार्थवशाद्रुचेरुद्भवाय वितरेद्दद्यात् । कीदृशान्भावान् । शक्यरूपान्प्राप्यान् ॥

अप्राप्येष्वभीष्टविषयेषु कर्तव्यमाह—

अर्थेषु चातिपतितेषु पुनर्भवाय पौराणिकैः श्रुतिपथैरनुमानयेत्तम् ॥ ४ ॥

अतिपतितेष्वेकान्तविनष्टेषु पुनर्भवाय पुनरुद्भवाय पौराणिकैः पुराणप्रतीतैः श्रुतिपथैर्वाक्यैः श्रुतिः श्रवणं सैव पन्था मार्गो येषां तानि तैरिति व्याख्यानात् । अनुमानयेत्प्रतिबोधयेत् । पौराणिकश्रुतिशतैरनुमानयेतेति केचित्पठन्ति नलरामयुधिष्ठिरोपाख्यानैरन्यैश्च तथाविधैरनुमानयेदिति व्याख्यानयन्ति ॥ ४ ॥

सात्म्यान्स्वदेशचरितान्विविधांश्च भक्ष्या-
न्पानानि मूलफलखाडवरागलेहान् ॥
सेवेद्रसांश्च विविधान्विविधैः प्रयोगै-
र्भुञ्जीत चापि लघुरूक्षमनःसुखानि ॥ ५ ॥

सात्म्यान्सुखकरान् । **स्वदेशचरितानिति** । निजदेशानुरूपान् । **भक्ष्यान्पानानी-त्यादि** । पानानि पानकानि । अत्रापि विविधानीति योज्यम् । तानि यथाभिलाषमम्लफ-लादिसंस्कृतानि कर्पूरचातुर्जातादिसुरभीणि कार्याणि । मूलमार्द्रकादि । फलमाम्रादि । खाडवो मधुराम्लसुरभिद्रव्यसंयोगः ।

रागः—"सितारुचकसिन्धूत्थैः सवृक्षाम्लपरूषकैः ॥
जम्बूफलरसैर्युक्तो रागो राजिकयाऽन्वितः" ।

इत्यनेनोक्तः । लेहा अम्लादिफलरसोद्भवाः । रसान्मांसरसान् । विविधान्मधुरादि-प्रकारान् । भुञ्जीत चापि लघुरूक्षमनःसुखानीत्यनेन लघुरूक्षभोजनोपदेशः कफस्थान-गतत्वादरोचकानाम् । अत एव वातपित्तजयोरप्यरोचकयोर्वमनमुपदिष्टम् । मनःसुखं मनोनुकूलम् । केचित्सात्म्यातिसात्म्यदेशरोगर्तुप्रकृत्यादीनवेक्ष्य भक्ष्यादीनद्यादिति मन्यन्ते ॥ ५ ॥

अम्लिका गुडतोयं च त्वगेलामरिचान्वितम् ॥
अभक्तच्छन्दरोगेषु शस्तं कवलधारणम् ॥ ६ ॥

अम्लिका तिन्तिडिः । अम्लिकागुडतोये त्वगेलामरिचचूर्णप्रक्षेपः ॥ ६ ॥

कुष्ठसौवर्चलाजाजीशर्करामरिचं बिडम् ॥ ७ ॥
धात्र्येलापद्मकोशीरपिप्पलीचन्दनोत्पलम् ॥
लोध्रं तेजोवती पथ्या त्र्यूषणं सयवाग्रजम् ॥ ८ ॥
आर्द्रदाडिमनिर्यासश्चाजाजीशर्करायुतम् ॥
सतैलमाक्षिकाश्चैते चत्वारः कवलग्रहाः ॥
चतुरोऽरोचकान्हन्युर्वाताद्येकजसर्वजान् ॥ ९ ॥

आर्द्रदाडिमनिर्यास इति । आर्द्रदाडिमफलस्वरसः ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥

त्रीण्यूषणानि त्रिफला रजनीद्वयं च चूर्णीकृतानि यवशूकविमिश्रितानि ॥
क्षौद्रान्वितानि वितरेन्मुखधावनार्थमन्यानि तिक्तकटुकानि च भेषजानि ॥१०

त्रीण्यूषणानि त्रिकटुकम् । यवशूको यवक्षारः । वितरेद्द्यात् । **मुखधावनार्थ-मिति** । घर्षणेन मुखशोधनमित्यर्थः । **डल्लणो** मुखबोधनार्थमिति पाठं पठित्वा मुखबोधे सत्यरोचकहानिरिति भावः । अवलेहप्रयोग इति व्याख्यानयति । **अन्यानि तिक्तकटु-कानीति** । त्वगेलारहितानीति वदन्ति ।

यदुक्तम्—"त्वगेला रहितं सर्वं कटुतिक्तमरोचकी ।
लिह्यात्क्षौद्रेण संयुक्तमल्पमल्पं पुनः पुनः" इति ॥ १० ॥

कारव्यजाजीमरिचं द्राक्षावृक्षाम्लदाडिमम् ॥
सौवर्चलगुडक्षौद्रं सर्वारोचकनाशनम् ॥ ११ ॥

अस्य योगस्य गुटिका चतुर्माषकमाना मुखे धार्या ॥ ११ ॥

यवानीखाडवमाह—

यवानी तिन्तिडीकं च नागरं चाम्लवेतसम् ॥ १२ ॥
दाडिमं बदरं चाम्लं कार्षिकाण्युपकल्पयेत् ॥
धान्यसौवर्चलाजाजीवराङ्गं चार्धकार्षिकम् ॥ १३ ॥
पिप्पलीनां शतं चैकं द्वे शते मरिचस्य च ॥
शर्करायाश्च चत्वारि पलान्येकत्र चूर्णयेत् ॥ १४ ॥
जिह्वाविशोधनं हृद्यं तच्चूर्णं भक्तरोचनम् ॥
हृत्प्लीहपार्श्वशूलघ्नं विबन्धानाहनाशनम् ॥
कासश्वासहरं ग्राहि ग्रहण्यर्शोविकारनुत्* ॥ १५ ॥

बदरं चाम्लमिति । अम्लं बदरम् । वराङ्गं गुडत्वक् । पिप्पलीनां शतं चैकमिति । पिप्पलीगुडकशतम् । एवं मरिचस्यापि गुडकशतद्वयम् । एतच्चूर्णं मुखे धृतं शनैः शनैर्गिलनीयम् । यवानीखाडवः ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥

इति श्रीवृन्दप्रणीतवृन्दमाधवापरनामकसिद्धयोगव्याख्यायां श्रीश्रीकण्ठदत्तकृतायां व्याख्याकुसुमावल्याख्यायां चतुर्दशोऽरोचकाधिकारः समाप्तः ॥ १४ ॥

अथ पञ्चदशश्छर्द्यधिकारः ।

अरोचकस्य पञ्चविधत्वात्तथा छर्द्यामप्यरोचकसद्भावादरोचकानन्तरं छर्दिः ।

आमाशयोत्क्लेशभवा हि सर्वाश्छर्द्यो मता लङ्घनमेव तस्मात् ॥
प्राकारयेन्मारुतजां विमुच्य संशोधनं वा कफपित्तहारि ॥ १ ॥

---

*ख.पुस्तके—सूक्ष्मैला केसरं त्वक्च पत्रतालीसकं तुगा । पृथ्वीका दाडिमं धान्यं जीरकं चार्धकार्षिकम् ॥ १ ॥ पिप्पली पिप्पलीमूलं चव्यचित्रकनागरम् । मरिचं दीप्यकं चैव वृक्षाम्लं चाम्लवेतसम् ॥ २ ॥ अजमोदाऽजगन्धा च दधित्थं चैति कार्षिकम् । प्रदेयमिह शुद्धायाः शर्करायाश्चतुष्पलम् ॥ ३ ॥ चूर्णमग्निप्रसादं स्यात्परमं रुचिवर्धनम् । प्लीहकासमथार्शांसि श्वासशूलं ज्वरं वमिम् ॥४॥ निहन्ति दीपयत्यग्निं बलवर्णप्रदं परम् । वातानुलोमनं हृद्यं कण्ठजिह्वाविशोधनम् ॥५ ॥ सूक्ष्मैलाद्यं चूर्णम् । इत्यधिकमत्र ।

आमाशयोत्क्लेशभवा हीति । हिशब्दो हेतौ । यस्मादामाशयोत्क्लेशजा छर्दिरामाशयमुत्क्लिश्य दोषैर्जन्यत इति तात्पर्यार्थः । आमाशयसमुत्थे च रोगे स्थानापेक्षयाऽऽमकफहरं लङ्घनादिकं हितं तस्माल्लङ्घनमेवाऽऽदौ कुर्यादित्यर्थः । मारुतजां विमुच्येत्यनेन लङ्घनशोधनयोरपवादः । वातजाया आमाशयसमुत्थत्वेन लङ्घनसाध्ये विद्यमानेऽपि कफे वातस्य लङ्घनशोधनाभ्यां प्रकोपः क्षिप्रं महात्ययकारकः स्यादिति मत्वा तयोर्निषेधः । लङ्घनमल्पे दोषे बलीयसि च शोधनमिति व्यवस्था । **संशोधनं वा कफपित्तहारीति** । कफहारि शोधनं वमनम् । पित्तहारि शोधनं विरेचनम् । वमनं च व्याधिविपरीतकारि भेषजमतीसारे विरेचनवत् । **सुश्रुतेऽप्युक्तम्** । छर्दिषु बहुदोषासु वमनं हितमुच्यत इति ॥ १ ॥

वातजवमीचिकित्सितमाह—

हन्यात्क्षीरोदकं पीतं छर्दिं पवनसंभवाम् ॥

क्षीरोदकमित्यत्र क्षीरघृतमिति पाठं पठति **डल्लणः** क्षीरघृतं क्षीरमथनादुद्धृतं क्षीरयुक्तं वा घृतमिति व्याख्याति ॥

ससैन्धवं पिबेत्सर्पिर्वातच्छर्दिनिवारणम् ॥ २ ॥

ससैन्धवं पिबेत्सर्पिरिति । सर्पिः पक्वमेव ॥ २ ॥

मुद्गामलकयूषो वा ससर्पिष्कः ससैन्धवः ॥

मुद्गामलकयूषो वा ससर्पिष्क इति । सर्पिरिह यूषसंतलनार्थम् ॥

यवागूं मधुमिश्रां वा पञ्चमूलीकृतां पिबेत् ॥ ३ ॥

पञ्चमूलीकृतामिति । पञ्चमूली महतीति **चन्द्रिकाकारः** । स्वल्पेति **चक्रपाणिः** ॥ ३ ॥

पित्तात्मिकायामनुलोमनार्थं द्राक्षाविदारीक्षुरसैस्त्रिवृत्स्यात् ॥

द्राक्षाविदारीक्षुरसैस्त्रिवृत्स्यादिति । द्राक्षादिरसैः प्रत्येकं त्रिवृद्योज्या ॥

कफाशयस्थं त्वतिमात्रवृद्धं पित्तं हरेत्स्वादुभिरूर्ध्वमेव ॥ ४ ॥

कफाशयस्थमिति । आमाशयोरसी इह कफस्थानम् । तत्रस्थम् । **स्वादुभिरिति** । द्राक्षादिभिः । **ऊर्ध्वमेवेति** । वमनेनैव ॥ ४ ॥

शुद्धस्य काले मधुशर्कराभ्यां लाजैश्च मन्थं यदि वाऽपि पेयाम् ॥
प्रदापयेन्मुद्गरसेन वाऽपि शाल्योदनं जाङ्गलजै रसैर्वा* ॥ ५ ॥

यदिवाऽपि पेयामिति । मन्दाग्निं प्रति पेया ज्ञेया ॥ ५ ॥

---

*ख. पुस्तके—पथ्याक्षधात्रीमगधोषणानां चूर्णं सलाजाञ्जनकोलमध्यम् । छर्दिं निहन्त्याशु समाक्षिकं तु सत्र्यूषणं वाऽपि कपित्थमध्यम् ॥ १ ॥ इत्यधिकमत्र ।

चन्दनेनाक्षमात्रेण संयोज्याऽऽमलकीरसम् ॥
पिबेन्माक्षिकसंयुक्तं छर्दिस्तेन निवर्तते ॥ ६ ॥

संयोज्याऽऽमलकीरसमिति । चन्दनकर्षाच्चतुर्गुणमामलकीरसम् ॥ ६ ॥

कषायो भृष्टमुद्गस्य सलाजमधुशर्करः ॥
छर्द्यतीसारतृड्दाहज्वरघ्नः संप्रकाशितः ॥ ७ ॥

कषायो भृष्ट मुद्गस्येति । मुद्गं भृष्ट्वा कषायविधिना कषायः कार्यः । अत्र लाजमधुशर्कराणां प्रक्षेपः । शीतकषायोऽयमित्यन्ये ॥ ७ ॥

हरीतकीनां चूर्णं च लिह्यान्माक्षिकसंयुतम् ॥
अधोभागीकृते दोषे छर्दिः क्षिप्रं निवर्तते ॥ ८ ॥
क्वाथः पर्पटजः पीतः सक्षौद्रश्छर्दिनाशनः ॥
गुडूचीत्रिफलारिष्टपटोलीक्वथितं जलम् ॥
सक्षौद्रं शर्करायुक्तं छर्दिपित्ताम्लनाशनम् ॥ ९ ॥

पित्ताम्लसंभवामित्यम्लपित्तजाम् ॥ ८ ॥ ९ ॥

कफात्मिकायां वमनं प्रशस्तं सपिप्पलीसर्षपनिम्बतोयैः ॥
पिण्डीतकैः सैन्धवसंप्रयुक्तैर्बेलाविरोधे कफशोधनार्थम् ॥ १० ॥

सपिप्पलीसैन्धवनिम्बतोयैरिति । निम्बच्छल्लस्यार्धशृतक्वाथे पिप्पल्यादीनां प्रक्षेपः । पिण्डीतको मदनफलम् ॥ १० ॥

विडङ्गत्रिफलाविश्वचूर्णं मधुयुतं पिबेत् ॥
विडङ्गप्लवशुण्ठीनां हरेद्वा श्लेष्मजां वमिम् ॥ ११ ॥
सजाम्बवं वा बदरस्य चूर्णं मुस्तायुतां कर्कटकस्य शृङ्गीम् ॥
दुरालभां वा मधुसंप्रयुक्तां लिह्यात्कफच्छर्दिविनिग्रहार्थम् ॥ १२ ॥

जाम्बवं जम्बूफलास्थि । बदरं बदरास्थिमज्जा वक्ष्यमाणयोगे कोलमज्जापाठात् । सजाम्बवं वा बदरस्य चूर्णमित्येको योगः । मुस्तायुतां कर्कटकस्य शृङ्गीमिति द्वितीयः । दुरालभां चेति तृतीयः । अत्र योगत्रयेऽपि मधु संबध्यते ॥ ११ ॥ १२ ॥

तर्पणं मधुसंयुक्तं तिसृणामथ भेषजम् ॥ १३ ॥

तर्पणं मधुसंयुक्तमिति । तपर्णं तोयपरिप्लुताः सक्तवः । तिसृणामिति । तिसृणां पृथग्वातादिजानां छर्दीनाम् । एतेन च त्रिदोषजच्छर्दिहरत्वमस्योक्तं भवति । यतो

---

* टीकायां तु सर्षपस्थाने सैन्धवेति वर्तते ।

---

१ क. घ. °क्षौद्रयुक्तं निहन्त्याशु च्छर्दिं पित्ताम्लसंभवाम् । २ क. घ. °सैश्छर्द्यां कफामाशयशो° । ३ क. घ. जयेत् । ४ घ. °ण्ठीनामथवा श्ले° । ५ ङ. °सृणां विभ्रमे° ।

वातादिजासु पृथक्स्तिसृषु यद्भेषजं तदेव मिलितवातादित्रयजायामपि प्रकृतिसमसमवेतायां हितम्। तथा चोक्तम्—

"येषां पृथक्त्वेन मया क्रियोक्ता तां संनिपातेषु च तस्य बुद्ध्या।
रोगर्तुदोषाग्निबलाद्यपेक्ष्य कुर्याद्भिषक्शास्त्रविदप्रमत्तः" इति ॥

एवं तिसृष्वपीत्यत्रापि व्याख्येयम् ॥ १३ ॥

कृतं गुडूच्या विधिवत्कषायं हिमसंज्ञितम् ॥
तिसृष्वपि पिबेत्पथ्यं माक्षिकेण समायुतम् ॥ १४ ॥

कषायं हिमसंज्ञितमिति। शीतकषायम्। शीतकषायविधानं च भेषजं पलं क्षुण्णमुष्णाम्बुचतुष्पलाप्लुतं निशि संस्थितं ग्राह्यमिति। तन्त्रान्तरे हि—

"द्रव्यादापोथितात्तोये प्रतप्ते निशि संस्थितात्।
कषायो योऽभिनिर्याति स शीतः समुदाहृतः ॥ १ ॥
षड्भिः पलैश्चतुर्भिर्वा सलिलाच्छीतफाण्टयोः।
आप्लुतं भेषजपलं रसाख्यस्य पलद्वयम्" इति ॥

प्रचारस्तु प्रायेण भिषजां भेषजार्धपल एव जलपलद्वयेनेति। ननु गुडूची शाकवर्गे **सुश्रुते** कफपित्तमात्रशमनी पठिता तत्कथमस्याः शीतकषायो वातादित्रयजासु शस्तत्वेनोपदिश्यते। उच्यते। मधुरसंयोगमहिम्ना दोषत्रयेऽपि हितत्वमस्याः। किंच शाकवर्गे पत्रमस्याः कफपित्तहरमुक्तं लता तु वातं शमयति। तदुक्तम्—अमृता सांग्राहिकदीपनीयवातहरश्लेष्मशोणितविबन्धप्रशमनानामिति ॥ १४ ॥

श्रीफलस्य गुडुच्या वा कषायो मधुसंयुतः ॥
पेयश्छर्दित्रये शीतो मूर्वा वा तण्डुलाम्बुना ॥ १५ ॥

श्रीफलस्येति। श्रीफलो बिल्वस्तस्य मूलमिह। बिल्वमूलं मरुच्छ्लेष्मच्छर्दिघ्नं न च पित्तकृदिति गुणपाठात्। **गुडूच्या वा कषाय इति**। गुडूच्याः क्वाथ एव शीतः कार्यो न तु शीतकषायस्तस्योक्तत्वात्। तथा च **नागार्जुनवार्तामालायां** पठ्यते—

"छिन्नरुहायाः क्वाथं सुशीतलं यो नरः पिबेन्मधुना।
छर्दिं स वातपित्तश्लेष्मसमुत्थां निवारयति" इति। ॥ १५ ॥

जम्ब्वाम्रपल्लवगवेधुकधान्यसेव्य-
ह्रीवेरवारि मधुना पिबतोऽल्पमल्पम् ॥
छर्दिः प्रयाति शमनं त्रिसुगन्धियुक्ता
लीढा निहन्ति मधुना च दुरालभा वा ॥ १६ ॥

---

१ घ. °पि भवेत्प° । २ क. घ. मूर्छायां ।

गवेधुको घुलुञ्चः। धान्यं धान्याकम्। सेव्यमुशीरम्। वारि शीतकषायः। त्रिसुगन्धियुक्तेति। त्रिसुगन्धिचूर्णं तावद्देयं यावता सौरम्यमात्रं भवति ॥ १६ ॥

जात्या रसः कपित्थस्य पिप्पलीमरिचान्वितः ॥
क्षौद्रेण युक्तो लेह्योऽयं निहन्ति च्छर्दिमुल्बणाम् ॥ १७ ॥

कपित्थस्येति। कपित्थफलरसः। जाती धात्रीति। जातीशब्देनेह धात्री गृह्यतेऽनुलोमकत्वाच्छीतवीर्यत्वाच्च।

चरकेऽपि—"लेलीतकप्रयोगो रसेन जात्याः समाक्षिकः परमः।
सप्तदश कुष्ठजातीर्माक्षिकधातोश्च मूत्रेण" ॥

इत्यत्र योगे जाती धात्रीति जैज्जटेन व्याख्यातम्। द्रव्यावल्यामभिधानेऽप्यामलकपर्याये जातीशब्दः पठ्यते। इह लेलीतकः पाषाणभेद उत्तरापथिकः ॥ १७ ॥

सौवर्चलमजाजी च शर्करा मरिचानि च ॥
युक्तोऽयं मधुना लेहः श्रेष्ठश्छर्दिनिबर्हणः ॥ १८ ॥
कोलमज्जाकणाधात्रीलाजाविश्वफलत्रिकम् ॥
श्यामाञ्जनाब्दकोलास्थि मक्षिकाविट्सितायुतम् ॥ १९ ॥
कणोषणकपित्थाम्बुत्वगेलापत्रकं समम् ॥
सक्षौद्राः पादिका लेहाः षडेते छर्दिनाशनाः ॥ २० ॥

श्यामाञ्जनेति। श्यामा प्रियंगुः। वक्ष्यमाणयोगे प्रियंगुदर्शनात्। अञ्जनं रसाञ्जनम्। मक्षिकाविण्मक्षिकाविष्ठा। सितायुतमिति मक्षिकाविडित्यस्य विशेषणम्। विट्शब्दो वैद्यके नपुंसकोऽपि दृश्यते। कपित्थाम्ब्विति। कपित्थस्य फलम्। अम्बु वालकम् ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥

कोलानलकमज्जानो मक्षिकाविट्सिता मधु ॥
सकृष्णातण्डुलो लेहश्छर्दिमाशु नियच्छति ॥ २१ ॥
लाजाकपित्थमधुमागधिकोषणानां
क्षौद्राभयात्रिकटुधान्यकजीरकाणाम् ॥
पथ्यामृतामरिचमाक्षिकपिप्पलीनां
लेहास्त्रयः सकलवम्यरुचिप्रशान्त्यै ॥ २२ ॥

सकृष्णातण्डुल इति। कृष्णातण्डुलः पिप्पलीबीजम् ॥ २१ ॥ २२ ॥

एलालवङ्गगजकेसरकोलमज्जा-
लाजाप्रियङ्गुघनचन्दनपिप्पलीनाम् ॥
चूर्णानि माक्षिकसितासहितानि लीढ्वा
छर्दिं निहन्ति कफमारुतपित्तजाताम् ॥ २३ ॥

---

१ क. घ. जातरि°। २ क. लाक्षाक°।

एलादिचूर्णम् ॥ २३ ॥

जम्ब्वाम्रपल्लवशृतं क्षौद्रं दत्त्वा सुशीतलं तोयम् ॥
लाजैरवचूर्ण्य पिबेच्छर्द्यतिसारे परं सिद्धम् ॥ २४ ॥
पवनघ्नीचिरोत्थासु प्रयोज्या छर्दिषु क्रिया ॥ २५ ॥

जम्ब्वाम्रपल्लवशृतमिति । क्वाथोऽयं शीतः शीतकषायो वा ॥ २४ ॥ २५ ॥

छर्दिप्रसङ्गात्पवनो ह्यवश्यं धातुक्षयाद्वृद्धिमुपैति तस्मात् ॥
चिरप्रवृत्तास्वनिलापहानि कार्याण्युपस्तम्भनबृंहणानि ॥ २६ ॥
सर्पिर्गुडः क्षीरविमिश्रितानि कल्याणकत्र्यूषणजीवनानि ॥
वृष्यास्तथा मांसरसाः सलेहाश्छर्दिं प्रसक्तां प्रशमं नयन्ति ॥ २७ ॥

सर्पिर्गुडो राजयक्ष्मोत्थः । कल्याणकं घृतं ज्वरे । त्र्यूषणाद्यं घृतं कासे । जीवनीयाद्यं वातरक्ते । सलेहा इति । लेहः प्रलेहो व्यञ्जनविशेषः ॥ २६ ॥ २७॥

बीभत्सजां हृद्यतमैर्दौहृदीं काङ्क्षितैः फलैः ॥
लङ्घनैर्वमनैश्चाऽऽमां सात्म्यैर्वा सात्म्यकोपजाम् ॥
कृमिहृद्रोगवच्चापि साधयेत्कामजां वमिम् ॥ २८ ॥

हृद्यतमैर्हृदयहितैर्मनोनुकूलैश्च । सर्वत्रात्र साधयेदिति योज्यम् । दौहृदीमिति । स्त्रीणां दौहृदाप्राप्तिजाम् । काङ्क्षितैः फलैरित्युपलक्षणं तेन फलादन्यस्यापि वस्तुनः परिग्रहः । लङ्घनैर्वमनैश्चाऽऽमामिति । आमामामजाम् । अल्पदोषबलस्य लङ्घनैर्बहुदोषबलस्य वमनैः साधयेत् । असात्म्यकोपजामिति । अक्रमसेवितासात्म्यविक्रियाभवाम् । कृमिहृद्रोगवदिति । कृमिहृद्रोगोक्तभेषजेन विरेकादिना ॥ २८ ॥

पद्मकामृतनिम्बानां धान्यचन्दनयोः पचेत् ॥
कल्के क्वाथे च हविषः प्रस्थं छर्दिनिवारणम् ॥
तृष्णारुचिप्रशमनं दाहज्वरहरं परम् ॥ २९ ॥

पद्मकाद्यं घृतम् ॥ २९ ॥

इति श्रीवृन्दमाधवापरनामकसिद्धयोगव्याख्यायां श्रीश्रीकण्ठदत्तकृतायां व्याख्याकुसुमावल्याख्यायां पञ्चदशश्छर्द्यधिकारः समाप्तः ॥ १५ ॥

---

१ क °विधिर्घृता° । २ घ. चिरोत्थां ।

अथ षोडशस्तृष्णाधिकारः ।

अम्बूत्क्लेशरूपां छर्दिं निर्दिश्याम्बुशोषलक्षणा तृष्णोच्यते—

तृष्णायां पवनोत्थायां सगुडं दधि शस्यते ॥
रसाश्च बृंहणाः शीता गुडूच्या रस एव च ॥ १ ॥

रसाश्च बृंहणा इति। रसा मांसरसाः ॥ १ ॥

पञ्चाङ्गिकाः पञ्च गणा य उक्तास्तेष्वम्बु सिद्धं प्रथमे गणे वा ॥
पिबेत्सुखोष्णं मनुजोऽल्पशश्च तृष्णोपरोधं न कदाऽपि कुर्यात् ॥
पित्तोत्थितां पित्तहरैर्विपक्कं निहन्ति तोयं पय एव वाऽपि ॥ २ ॥

पञ्चाङ्गिकाः पञ्चगणा इति। स्वल्पमहत्तृणवल्लीकण्टकासंज्ञकानि पञ्च पञ्चमूलानि। **तेष्वम्बु सिद्धमिति**। अम्बु क्वाथोऽर्धशृतं वा। एते पञ्च योगाः प्रत्येकं क्वाथविधानात्। **प्रथमे गण इति**। विदारिगन्धाद्ये सौश्रुतत्वादस्य योगस्य। **अल्पश इति** स्तोकं स्तोकम्। **गदाधरः** पुनरल्पश इति तृष्णाविशेषणं व्याख्यायाल्पायां संशमनं महत्यां तु वमनमित्याह। **पित्तहरैरिति**। काकोल्यादिभिः ॥ २ ॥

काश्मर्यशर्करायुक्तं चन्दनोशीरपद्मकम् ॥
द्राक्षामधुकसंयुक्तं पित्ततर्षे जलं पिबेत् ॥ ३ ॥

अस्य शीतकषायः कार्यः ॥ ३ ॥

ससारिवादौ तृणपञ्चमूलैस्तथोत्पलादौ मधुरे गणे वा ॥
कुर्यात्कषायांस्तु तथैव युक्तान्मधूकपुष्पादिषु चापरेषु ॥ ४ ॥

सप्तमीयं षष्ठ्यर्थे तेन सारिवादिगणचतुष्टयस्य कषायान्कुर्यादित्यर्थः। मधुरो गणः काकोल्यादिः। गणचतुष्टयेनानेन चत्वारः कषायाः। **तथैव युक्तानिति**। शीतकषायविधिकृतान्। **सुश्रुते** शीतकषायविधिप्रस्तावेऽस्य ग्रन्थस्य पठितत्वात्। तथैव युक्तानित्यस्य स्थाने **सुश्रुते** तथैव शुक्तानिति पाठः। **मधूकपुष्पादिषु चापरेष्विति**। मधूकपुष्पादीनि मधूकसौभाञ्जनकोविदारप्रियङ्गुपुष्पाणि **सुश्रुते** रक्तपित्तस्योक्तानि। आदिशब्दः प्रकारे तेन मधुकपुष्पद्राक्षाकाश्मर्यखर्जूराणीति **कार्तिकः**। एभिरपि शीतकषायविधिः ॥ ४ ॥

बिल्वाढकीधातकिपञ्चकोलदर्भेषु सिद्धं कफजां निहन्ति ॥
हितं भवेच्छर्दितमेव चात्र तप्तेन निम्बप्रसवोदकेन ॥ ५ ॥

सिद्धमित्यतः परं जलमिति शेषः। धातकिपञ्चकोलस्थाने कन्यकपञ्चमूलेति पाठा-

---

१ क. वा। २ ड. पीतं। ३ क. °च्छर्दनमे°।

न्तरम् । निम्बप्रसवोदकेनेति । निम्बप्रसवो निम्बपल्लवः प्रसूयत इति प्रसव इति व्युत्पत्त्या । तन्त्रान्तरे निम्बपल्लवोदकेनैव वमनमुक्तं तद्यथा—

"कफजायां तृषि शस्तं वमनं पिचुमन्दपल्लवजलेन ॥
कोष्णेन यच्च वम्यामामजायामिष्यते तच्च" इति ।

निम्बप्रभवमुदकं निम्बप्रसवोदकमित्यन्ये ॥ ५ ॥

सजीरकाण्यार्द्रकशृङ्गबेरसौवर्चलान्यर्धजलप्लुतानि ॥
मद्यानि हृद्यानि च गन्धवन्ति पीतानि सद्यः शमयन्ति तृष्णाम् ॥ ६ ॥

आर्द्रकशृङ्गबेरसौवर्चलानीति । आर्द्रकशृङ्गबेरसौवर्चलवन्ति । अत्र मत्वर्थीयात् । आर्द्रकशृङ्गबेरमार्द्रकमेव । डल्लणस्त्वेवंविधामापातनिकां विधाय व्याख्याति । यथा पीयमानं मद्यं तृष्णाकरं न भवति तथा प्राह सजीरकाणीत्यादि । सजीरकाणि जीरकसहितानि । आर्द्रकं प्रसिद्धम् । शृङ्गबेरं शुण्ठी । आर्द्रकादौ सहशब्दो बोद्धव्यः । नाऽऽर्द्रकशृङ्गबेरसौवर्चलान्यपि मद्यानीत्यस्य विशेषणम् । अर्धजलप्लुतान्यर्धपानीयमिश्रितानि । हृद्यानि मनःप्रियाणि । गन्धवन्ति प्रशस्यगन्धानि । एवंविधानि मद्यानि पीतानि सन्ति सद्यस्तृष्णां शमयन्तीति पिण्डार्थः ॥ ६ ॥

क्षतोद्भवायास्तृष्णायाश्चिकित्सामाह—

क्षतोद्भवां रुग्विनिवारणेन जयेद्रसानामसृजश्च पानैः ॥

रुग्विनिवारणेनेति । व्रणवेदनानिर्वापणेन । कारणभूतव्रणवेदनोच्छेदात्तत्कार्यरूपा क्षतजतृषा शाम्यतीत्यर्थः । रसानां मांसरसानाम् । **असृज इति** । रक्तस्य । तत्त्वेणादीनां सद्यस्कं ग्राह्यम् । रक्तपानं च क्षतादत्यर्थशोणितप्रवृत्तौ ज्ञेयम् ॥

क्षयजायास्तृष्णायाश्चिकित्सितमाह—

क्षयोत्थितां क्षीरजलं निहन्यान्मांसोदकं वाऽथ मधूदकं वा ॥ ७ ॥

क्षीरजलमिति । क्षीरमिश्रं जलम् । क्षीरघृतमिति **सुश्रुते** पाठः । तत्र क्षीरघृतं क्षीरमथनोद्भूतं घृतं क्षीरमिश्रितं घृतं वेति **डल्लणः** । मांसोदकं मांसरसं तनुः [न तु]सौरावसंज्ञकः । मधुमिश्रमुदकं मधूदकम् । ननु क्षयजायां बृंहणविधेरुपदेशाद्विरूक्षणं मधूदकं विरुद्धमे(म् । मै)वम् । क्षयजा हि दोषत्रयेणापि जन्यते । यदुक्तम्— रसक्षयाद्या क्षयसंभवा सा तां संनिपातादिति केचिदाहुरिति । तत्र यदि कफो वृद्धः पित्तं वा तदा मधूदकं मांसोदकं वा । मधुकोदकं चेति **सुश्रुतपाठे** मधुकोदकं यष्टीमधुकोदकम् । केचिदत्र माषोदकमिति पठित्वा माषयूषमिति । व्याख्यानयन्तीति **डल्लणः** ॥ ७ ॥

भक्तजतृष्णाचिकित्सितमाह—

गुर्वन्नजामुल्लिखनैर्जयेत्तु क्षयादृते सर्वकृतां च तृष्णाम्* ॥ ८ ॥

* ख. पुस्तके—लाजाब्जबीजाञ्जनमुत्पलानि न्यग्रोधरोहः सबिसः सकुष्ठः । क्षौद्रेण युक्तो वटकीकृतश्च तृष्णाभिभूतेन मुखेन धार्यः ' इत्यधिकमत्र ।

उल्लिखनैरिति । वमनैः । क्षयादृते सर्वकृतां च तृष्णामिति । क्षयजां तृष्णां विहाय सर्वकृतां तृष्णां वातपित्तकफकृतां गुर्वन्नजां च वमनैर्जयेत् । कार्तिकस्त्वाह सर्वकृतामामजाम् । अस्या आमकोपितसर्वदोषजन्यत्वादिति ॥ ८ ॥

सामान्ययोगानाह—

लाजोदकं मधुयुतं घृतं[2] गुडविमिश्रितम् ॥
काश्मर्यशर्करायुक्तं पिबेत्तृष्णार्दितो नरः ॥ ९ ॥

लाजाचूर्णभावितमुदकं शीतकषायोऽयं वा ॥ ९ ॥

आम्रजम्बूकषायं वा पिबेन्माक्षिकसंयुतम् ॥
छर्दिं सर्वां प्रणुदति तृष्णां चैवापकर्षति ॥ १० ॥

आम्रजम्बूकषायं वेति । अत्राऽऽम्रजम्ब्वोः फलास्थि ब्रुवते । पल्लवोऽप्यनयोरुचितः । जम्ब्वाम्रपल्लवशृतं क्षौद्रं दत्त्वा सुशीतलमिति च्छर्द्यां पाठात् ॥ १० ॥

गोस्तनेक्षुरसक्षीरयष्टीमधुमधूत्पलैः ॥
नियतं नस्ततः (नासया) पीतैस्तृष्णा शाम्यति दारुणा ॥११॥

गोस्तनादिभिः प्रत्येकं नस्यम् ॥ ११ ॥

क्षीरेक्षुरसमार्द्वीकक्षौद्रसीधुगुडोदकैः ॥
वृक्षाम्लाम्लैश्च[3] गण्डूषास्तालुशोषप्रणाशनाः ॥ १२ ॥

क्षीरादिभिरपि प्रत्येकं गण्डूषो गण्डूषा इति बहुवचनेन निर्देशात् ॥ १२ ॥

मुखपैच्छिल्यादौ गण्डूषमाह—

वैशद्यं जनयत्यास्ये[4] प्ररोहयति यद्व्रणान् ॥
दाहतृष्णाप्रशमनं मधुगण्डूषधारणम् ॥ १३ ॥
वारि शीतं मधुयुतमाकण्ठाच्च पिपासितम् ॥
पाययेद्वामयेच्चापि तेन तृष्णा प्रशाम्यति ॥ १४ ॥

अयं योगः पित्तजतृष्णायां युक्तः । सुश्रुतेऽपि पित्तज्वरे विधिर्दर्शित एषः ॥ १३ ॥ १४ ॥

अतिरूक्षदुर्बलानां शमयेत्तृष्णामिहाऽऽशु पयः ॥
छागो वा घृतभृष्टः शीतो मधुरो रसो हृद्यः ॥ १५ ॥

मधुरो रसो हृद्य इति । मधुरगणसाधितत्वेन रसो मधुरो ज्ञेयः ॥ १५ ॥

स्निग्धेऽन्ने भुक्ते या तृष्णा स्यात्तां गुडाम्बुना शमयेत् ॥ १६ ॥

स्निग्धान्नभोजनजनितायां तृषायाम् । अस्यां गुडाम्बु स्निग्धगुडयोगाद्यद्यपि न यौगिकं

१ क. शीतं । २ क. °विमर्दित° । ३ क. °म्लाम्रैश्च । ४ क. °स्ये संदधाति मुखे व्रणान् । दा° ।

यदुक्तम्—यदाहारगुणैः पानं विपरीतं तदिष्यत इति । तथाऽपि मधुररसत्वेन प्रभावाद्वा हितं तज्ज्ञेयम् ॥ १६ ॥

वटशृङ्गसितालोध्रं दाडिमं मधुकं मधु ॥
पिबेत्तण्डुलतोयेन च्छर्दितृष्णानिवारणम् ॥ १७ ॥

सुगमम् ॥ १७ ॥

तालुशोषे पिबेत्सर्पिर्घृतमण्डमथापि वा ॥

तालुशोषे पिबेत्सर्पिरिति। तृष्णामूर्छापरीताश्च गर्भिण्यस्तालुशोषिणः । न पिबेयुर्घृतमिति वचनेन निषिद्धस्यापि तालुशोषे घृतपानस्य विधिरयं वातोल्बणावस्थायां मन्तव्यः। तालुशोषश्च तृष्णाप्रकार एव तेनेह संशक्यगतमस्याभिधानम् ॥

मूर्छाच्छर्दितृषादाहस्त्रीमद्यश्रमकर्शिताः ॥
पिबेयुः शीतलं तोयं रक्तपित्ते मदात्यये ॥ १८ ॥

सुगमम् ॥ १८ ॥

मुखवैरस्यादौ गण्डूषमाह—

धान्याम्लं मुखवैरस्यमलदौर्गन्ध्यनाशनम् ॥

धान्याम्लं काञ्जिकं तस्य गण्डूषः ॥

मुखशोषे गण्डूषमाह—

तदेवालवणं शीतं मुखशोषहरं परम् ॥ १९ ॥

तद्धान्याम्लम् । अर्थात्पूर्वं सलवणोष्णम् ॥ १९ ॥

कोलदाडिमवृक्षाम्लचुक्रीकाचुक्रिकारसः ॥
पञ्चाम्लको मुखालेपः सद्यस्तृष्णां नियच्छति ॥ २० ॥

चुक्रीकाऽम्ललोणिका । चुक्रिका कुवावि । मुखालेप इति । मुखकुहरलेपः । चरकप्रामाण्याद्धृदयशिरसोरपि लेपो द्रष्टव्यः ।

यथा—"जम्ब्वाम्रातकबदरीनलवेतसपञ्चवल्कपञ्चाम्लैः ॥
त्वन्मुखशिरःप्रलेपाः सघृता मूर्छाभ्रमतृष्णाघ्नाः" इति ॥ २० ॥

वटप्ररोहं मधुकुष्ठमुत्पलं सलाजचूर्णं गुटिकां प्रकल्पयेत् ॥
सुसंहिता सा वदनेन धारिता तृष्णां प्रवृद्धामपि हन्ति सत्वरम् ॥ २१ ॥

सुगमम् ॥ २१ ॥

ओदनं रक्तशालीनां शीतं माक्षिकसंयुतम् ॥
भोजयेत्तेन शाम्येते छर्दितृष्णे चिरोत्थिते ॥ २२ ॥

ओदनं रक्तशालीनां शीतमिति । सद्यस्कपानीयं भक्तम् ॥ २२ ॥

---

१ घ. °प्रभृशक° ।

दुःसहतृष्णायामदाने जलस्य दोषमाह—

तृष्यन्पूर्वामयक्षीणो न लभेत जलं यदि ॥
मरणं दीर्घरोगं वा प्राप्नुयात्त्वरितं नरः ॥ २३ ॥

पूर्वामयक्षीण इति । प्रथमोत्पन्नरोगकृशः ॥ २३ ॥

सात्म्यान्नपानभैषज्यैस्तृष्णां तस्य जयेत्पुनः ॥
तस्यां जितायामन्योऽपि व्याधिः शक्यश्चिकित्सितुम् ॥ २४ ॥

अन्योऽपि व्याधिरिति । तृष्णाशमनार्थं दीयमानान्नपानादिना कृतोऽपि व्याधिरित्यर्थः । शक्यश्चिकित्सितुमिति । तृष्णां महात्ययकारिणीमवेक्ष्य स व्याधिः सुजयो भवतीत्यर्थः ॥ २४ ॥

अदाने जलस्य तृष्णातुरः कथं म्रियत इत्यत आह—

तृषितो मोहमायाति मोहात्प्राणान्विमुञ्चति ॥
तस्मात्सर्वास्ववस्थासु न क्वचिद्वारि वार्यते ॥ २५ ॥

सुगमम् ॥ २५ ॥

इति श्रीवृन्दप्रणीतवृन्दमाधवापरनामकसिद्धयोगव्याख्यायां श्रीश्रीकण्ठदत्तविरचितायां व्याख्याकुसुमावल्याख्यायां षोडशः स्तृष्णाधिकारः समाप्तः ॥ १६ ॥

अथ सप्तदशो मूर्च्छाधिकारः ।

तृषितस्य मोहोत्पतेस्तृष्णानन्तरं मूर्च्छा । उक्तं हि तृषितो मोहमायातीति ।

सेकावगाहौ मणयः सहाराः शीताः प्रदेहा व्यजनानिलाश्च ॥
शीतानि पानानि च गन्धवन्ति सर्वासु मूर्च्छास्वनिवारितानि ॥ १ ॥

मणयः सहारा इति । हारार्पिता मुक्ताः स्फाटिकप्रभृतयो मणयः । शीताः प्रदेहा इति । चन्दनोत्पलप्रभृतिभिः कृताः प्रदेहाः । व्यजनानिला व्यजनवायवः । शीतानि पानानि च गन्धवन्तीति । यानि शीतानि गन्धवन्ति च पानानि तानि सर्वासु मूर्च्छास्वनिवारितानि प्रशस्तानि । पानानि पानकानि । सर्वासु मूर्च्छास्वनिवारितानीत्यनेन वातकफजयोरपि मूर्च्छयोर्हेतुप्रत्यनीकचिकित्साकरणे वारणार्हा अप्येते शीतविधयो व्याधिप्रत्यनीकतया पित्तानुबन्धाच्च न वार्यन्त इत्येतद्दर्शयति ॥ १ ॥

किमेतान्येव सर्वमूर्च्छासु हितान्युतान्यान्यपीत्यत आह—

सिद्धानि वर्गे मधुरे पयांसि सदाडिमा जाङ्गलजा रसाश्च ॥
तथा यवा लोहितशालयश्च मूर्च्छासु शस्ताः ससतीनमुद्गाः ॥२॥

---

१ क. °स्त्यानुपा° ।

वर्गे मधुर इति । काकोल्यादौ । पयांसि सर्वाण्यपि दुग्धानि सर्वेषां क्षीराणां मूर्छाहरत्वात् । **जाङ्गलजा रसा इति** । एणादिभवाः । **सदाडिमा इति** । दाडिमाम्लाः । ये मूर्छासु भोजने हितास्तानाह—**तथा यवा इत्यादि** । शस्ता हिता भोजन इति शेषः । सतीनो वर्तुलकलायः ॥ २ ॥

यथादोषं कषायाणि ज्वरघ्नानि प्रयोजयेत् ॥

वातादिजासु मूर्छासु यथाक्रमं वातादिज्वरहरकषायाणि प्रयोजयेदित्यर्थः ॥

रक्तजायां तु मूर्छायां हितः शीतक्रियाविधिः ॥ ३ ॥

रक्तजायामिति । रक्तदर्शनजायाम् ॥ ३ ॥

मद्यजायां वमेन्मद्यं निद्रां सेवेद्यथासुखम् ॥

सुगमम् ।

विषजायां विषघ्नानि भेषजानि प्रयोजयेत् ॥ ४ ॥

सुगमम् ॥ ४ ॥

कोलमज्जोषणोशीरकेसरं शीतवारिणा ॥
पित्तमूर्छां जयेल्लीढा कृष्णा वा मधुसंयुता* ॥ ५ ॥

सुगमम् ॥ ५ ॥

महौषधामृता क्षुद्रा पौष्करं ग्रन्थिकोद्भवम् ॥
पिबेत्कणायुतं क्वाथं मूर्छायां च मदेषु च ॥ ६ ॥

सुगमम् ॥ ६ ॥

पिबेद्दुरालभाक्वाथं सघृतं भ्रमशान्तये ॥

सुगमम् ॥

त्रिफलायाः प्रयोगो वा प्रयोगः पयसोऽपि वा ॥
रसायनानां कौम्भस्य सर्पिषो वा प्रशस्यते ॥ ७ ॥

रसायनानामिति । शिलाजतुरसायनयोगानाम् । **कौम्भस्य सर्पिष इति** । कौम्भं सर्पिर्दशाब्दकं तच्च प्रभावान्मूर्छाहरम् । यदुक्तम्—

"सर्पिः पुराणं तिमिरप्रतिश्याश्वासकासनुत् ॥
मूर्छाछर्दिविषोन्मादमदापस्मारनाशनम् " इति ॥ ७ ॥

अञ्जनान्यवपीडाश्च धूमः प्रधमनानि च ॥
सूचीभिस्तोदनं शस्तं दाहः पीडा नखान्तरे ॥ ८ ॥

* ख. पुस्तके—सुशीतं त्रिफलाक्वाथं सिताक्षौद्रसमन्वितम् । घोरामपि निहन्त्याशु मूर्छां पीतो यथाबलम् । इत्यधिकमत्र ।

१ क. बुद्ध्वा दोषं । २ क. ०णा । पीतं मू० ।

लुञ्चनं केशलोम्नां च दन्तैर्दशनमेव च ॥
आत्मगुप्तावघर्षश्च हितस्तस्यावबोधने* ॥ ९ ॥

ननु सर्वासु मूर्छासु पित्तप्राधान्याच्छीतोपचारश्चेदिष्यते तत्कथं तीक्ष्णा अञ्जनादयः शस्ताः । उच्यते । संज्ञावहस्रोतोनिरोधशान्तिकरत्वेन व्याधिप्रत्यनीकत्वादिति कार्तिकः । अञ्जनादयस्तीक्ष्णाः कार्याः । **नखान्तर इति** । नखमांसयोर्मध्ये । **आत्मगुप्तावघर्ष इति** । आत्मगुप्ता शूकशिम्बा । अस्याश्च शिम्बित्वग्जातं चूर्णं ग्राह्यम् । **तस्येति** । मूर्छातुरस्य ॥ ८ ॥ ९ ॥

इति श्रीवृन्दप्रणीतवृन्दमाधवापरनामकसिद्धयोगव्याख्यायां श्रीश्रीकण्ठदत्तविरचितायां व्याख्याकुसुमावल्याख्यायां सप्तदशो मूर्छाधिकारः समाप्तः ॥ १७ ॥

अथाष्टादशो मदात्ययाधिकारः ।

पि(चि)त्तस्य मोहो(?) मद्येनापि मूर्छायाः संभवान्मूर्छानन्तरं मदात्ययः । मदशब्देन मदहेतुतया मद्यमुच्यते तेन कृतोऽत्ययो विकारो मदात्ययः किंवा मद्यकृतो मदो यस्तद्धेतुकोऽत्ययो मदात्ययः ॥

मन्थः खर्जूरमृद्वीकावृक्षाम्लाम्लिकदाडिमैः ॥
परूषकैः सामलकैर्युक्तो मद्यविकारनुत् ॥ १ ॥

द्रवेणाऽऽलोडिताः सक्तवो मन्थः । खर्जूरादीनां चेह द्रवं ग्राह्यम् । अम्लिकशब्देनाम्लिकोच्यतेऽम्लिका तिन्तिडीका वा । छन्दोनुरोधाद्ध्रस्वत्वम् ॥ १ ॥

सतीनमुद्गसंमिश्रान्दाडिमामलकान्वितान् ॥
द्राक्षामलकखर्जूरपरूषकरसेन वा ॥
कल्पयेत्तर्पणान्यूषान्रसांश्च विविधात्मकान् ॥ २ ॥

सुगमम् ॥ २ ॥

पथ्याक्वाथेन वा सिद्धं घृतं धात्रीरसेन वा ॥
सर्पिः कल्याणकं वाऽपि मदमूर्छापहं पिबेत् ॥ ३ ॥

सुगमम् ॥ ३ ॥

छर्दिमूर्छातिसारं च मदं पूगफलोद्भवम् ॥
सद्यस्तच्छमयेत्पीतमातृप्तेर्वारि शीतलम् ॥ ४ ॥

---

* ख. पुस्तके—सन्यासलब्धसंज्ञश्च लशुनस्य रसं पिबेत् । खादेत्सव्योषलवणं बीजपूरककेसरम् । इत्यधिकमत्र ।

सुगमम् ॥ ४ ॥

वन्यकरीषघ्राणाज्जलपानाल्लवणभक्षणाद्वाऽपि ॥
शाम्यति पूगफलमदश्चूर्णरुजाशर्कराकवलात् ॥ ५ ॥

वन्यः शङ्कुकः करीषं शुष्कं गोमयम् । किंवा वनभवं करीषम् । वन्यकरीष-घ्राणादयः पृथक्पृथक्प्रयोज्याः । चूर्णरुजाशर्कराकवलादित्येतदार्यासंपूर्णत्वानुरोधाल्लिखितम् ॥ ५ ॥

मद्योत्थरोगेषु मद्यमेव परमं भेषजं यदुक्तं चरके—

"तीक्ष्णोष्णेनातिमात्रेण पीतेनाम्लविदाहिना ॥
मद्येनान्नरसक्लेदो विदग्धः क्षारतां गतः ।
अन्तर्दाहं ज्वरं तृष्णां प्रमोहं विभ्रमं मदम् ॥
जनयत्याशु तच्छान्त्यै मद्यमेव प्रयोजयेत्"

इति तेन मद्यप्रयोगमेवाऽऽह—

मद्यं सौवर्चलव्योषयुक्तं किंचिज्जलान्वितम् ॥
जीर्णमद्ये[1] प्रदातव्यं वातपानात्ययापहम् ॥ ६ ॥

सौवर्चलव्योषयुक्तमिति । सौवर्चलं लवणत्वमात्रकारकं व्योषं कटुत्वमात्रकारकमिति ॥ ६ ॥

मुद्गयूषः सितायुक्तः स्वादुर्वा पैशितो रसः ॥
पित्तपानात्यये योज्याः सर्वतश्च क्रिया हिमाः ॥ ७ ॥

मुद्गयूषस्य च विधिस्तन्त्रान्तराल्लिख्यते—

"मुद्गानां द्विपलं तोये शृतमर्धाढकोन्मिते ।
पादस्थं मर्दितं पूतं दाडिमस्य पलेन तु ॥
युक्तं सैन्धवविश्वाह्वधान्यकैः पादकार्षिकैः ।
कणाजीरकयोश्चूर्णाच्छाणेकेनावचूर्णितम् ॥
संस्कृतो मुद्गयूषोऽयं पित्तश्लेष्महरो मतः ।
मांसलं सक्थिजं मांसं निरास्थि तैत्तिरं तथा ॥
चतुष्पलोन्मितं सूक्ष्मं कल्पितं क्षालितं जले ।
पिप्पलीपिप्पलीमूलशुण्ठीजीरकधान्यकैः ॥
द्विशाणैः संयुते तोये क्वाथ्यमर्धाढकोन्मिते ।
पादान्विते पलं तत्र दाडिमात्क्षुदिताद्धरेत् ॥

---

[1] क 'र्णमद्याय दा' ।

तं रसं मर्दितं पूतं हिङ्गुसैन्धवजीरकैः ।
युक्तं प्रधूपितं पथ्यं शुद्धानां शुद्धिकाङ्क्षिणाम् ॥
भग्नविश्लिष्टसंधीनां क्षीणधात्विन्द्रियौजसाम्" इति ।

सुगमम् ॥ ७ ॥

पानरोगे कफोद्भूते लङ्घनं च यथाबलम् ॥
दीपनीयौषधोपेतं पिबेन्मद्यं समाहितः ॥ ८ ॥

दीपनीयौषधोपेतमिति । दीपनीयौषधं पञ्चकोलादि तच्चूर्णोपेतम् । समाहित इत्य-नेन मात्रया मद्यं पिबेदिति दर्शयति ॥ ८ ॥

सर्वजे सर्वमेवेदं प्रयोक्तव्यं चिकित्सितम् ॥ ९ ॥

सुगमम् ॥ ९ ॥

आभिः क्रियाभिः सिद्धाभिः शान्तिं याति मदात्ययः ॥१०॥

सुगमम् ॥ १० ॥

न चेन्मद्यक्रमं मुक्त्वा क्षीरमस्य प्रयोजयेत् ॥
लङ्घनाद्यैः कफे क्षीणे जाते दौर्बल्यलाघवे ॥ ११ ॥

क्षीरमस्य प्रयोजयेदिति । क्षीरमनौषधमेव ॥ ११ ॥

ओजस्तुल्यगुणं क्षीरं विपरीतं च मद्यतः ॥

सुगमम् ।

क्षीरप्रयोगं मद्यं च क्रमेणाल्पाल्पमाचरेत् ॥ १२ ॥

सुगमम् ॥ १२ ॥

पयःपुनर्नवाक्वाथयष्टीकल्कप्रसाधितम् ॥
घृतं पुष्टिकरं पानान्मद्यपानहतौजसाम् ॥ १३ ॥

पयः स्नेहसमम् । पुनर्नवाक्वाथस्त्रिगुणश्चतुर्गुणो वा ॥ १३ ॥

सौवर्चलमजाज्यश्च वृक्षाम्लं साम्लवेतसम् ॥
त्वगेलामरिचार्धांशं शर्कराभागयोजितम् ॥ १४ ॥
एतल्लवणमष्टाङ्गमग्निसंदीपनं परम् ॥
मदात्यये कफप्राये दद्यात्स्रोतोविशोधनम् ॥ १५ ॥

सौवर्चलादीनां प्रत्येकं समो भागः । त्वगेलामरिचादीनां प्रत्येकमेकभागापेक्षयाऽ-र्धांशत्वम् । शर्कराभागोऽपि सौवर्चलाद्येकतमद्रव्यभागसमः ॥ १४ ॥ १५ ॥

चव्यं सौवर्चलं हिङ्गु पूरकं विश्वदीप्यकम् ॥
चूर्णं मद्येन पातव्यं पानात्ययरुजापहम् ॥ १६ ॥

---

१ क. याभिः । २ क. वा । ३ क. 'रामधुयो' । ४ क. 'मू । हितं लव' । ५ क. जीरकं ।

पूरकं बीजपूरफलम् । दीप्यकं यवानिका ॥ १६ ॥

यथा पीयमानं मद्यं विकारं मदं च न करोति तद्दर्शयति—

जलप्लुतश्चन्दनभूषिताङ्गः स्रग्वी सभक्तां पिशितोपदंशाम् ॥
पिबेत्सुरां नैव लभेत रोगान्मनोमतिघ्नं च मदं न याति ॥ १७ ॥

जलप्लुतो जलार्द्रगात्रः । चन्दनभूषिताङ्गश्चन्दनानुलिप्तगात्रः । स्रग्वी पुष्पमालायुक्तः । सभक्तां भक्तेन सह । **पिशितोपदंशामिति** । पिशितं मांसमुपदंशो भक्षणं यस्यां सुरायां सा तथा ताम् । रोगानिति प्रकरणान्मद्यपानजान् । **मनोमतिघ्नं च मदं न यातीति** । द्वितीयादिमदान्मनोमतिविघातकरान्नाऽऽप्नोति । प्रथमं तु मदं मनोमत्यनुपघातकरं लभत एवेति भावः ॥ १७ ॥

पानविभ्रमचिकित्सामाह—

द्राक्षाकपित्थफलदाडिमपानकं यत्तत्पानविभ्रमहरं मधुशर्कराढ्यम् ॥१८॥

अत्र फलशब्देन विशिष्टानि मातुलुङ्गादिफलानि गृह्यन्ते । द्राक्षादि मधुशर्कराढ्यं पानकं पानविभ्रमे शस्तम् । द्राक्षादिभिः पानकं सूदशास्त्रानुसारेण कार्यम् ॥ १८ ॥

इति श्रीवृन्दप्रणीतवृन्दमाधवापरनामकसिद्धयोगव्याख्यायां श्रीश्रीकण्ठदत्तकृतायां व्याख्याकुसुमावल्याख्यायामष्टादशो मदात्ययाधिकारः समाप्तः ॥ १८ ॥

अथैकोनविंशो दाहाधिकारः ।

मदात्यये दाहस्य संभवात्तदनन्तरं दाहः—

शतधौतघृताभ्यक्तं लिह्यात्तं यवसक्तुभिः ॥
कोलामलकसंयुक्तैर्धान्याम्लैरपि बुद्धिमान् ॥ १ ॥

शतधौतं सर्पिर्यत्पुनः पुनः संताप्य शीताम्भसा निर्वाप्यते तच्छतधौतमुच्यत इतीशानदेवः । शतं वाराञ्शीततोयेन धौतं फेनिलं घृतं शतधौतघृतमुच्यत इति डल्लणः ॥ १ ॥

छादयेत्तस्य सर्वाङ्गमारनालार्द्रवाससा ॥

सुगमम् ॥

लामज्जेनाथ शुक्तेन चन्दनेनानुलेपयेत् ॥ २ ॥

लामज्जेनेति । उशीरेण ॥ २ ॥

चन्दनाम्बुकणस्यन्दितालवृन्तोपवीजिते ॥
स्वप्यादाहार्दितो जन्तुः कदलीदलसंस्तरे ॥ ३ ॥

---

१ क. घ. 'तोऽम्भोजक'।

तालवृन्तं व्यजनम् ॥ ३ ॥

परिषेकावगाहौ च सेवेत व्यजनानि च* ॥
ससितं शिशिरं तोयं तृष्णादाहोपशान्तये ॥ ४ ॥
क्षीरैः †क्षीरकषायैश्च सुशीतैश्चन्दनान्वितैः ॥
अन्तर्दाहं प्रशमयेदेतैश्चान्यैश्च शीतलैः ॥ ५ ॥

क्षीरैः क्षीरकषायैरिति । क्षीरिकषाया वटादिक्काथाः । क्षीरादिकं चैतत्पानपरिषेकादौ योज्यम् ॥ ४ ॥ ५ ॥

कुशादिशालिपर्णीभिर्जीवकाद्येन साधितम् ॥
तैलं घृतं वा दाहघ्नं वातपित्तविनाशनम् ॥ ६ ॥

कुशादिशालिपर्णीभिरिति । कुशादि तृणपञ्चमूलं शालीपर्णीभिरिति शालिपर्ण्यादिविदारिगन्धादिगणमाहुः । एताभ्यां क्वाथः । **जीवकाद्येनेति** । जीवकाद्यष्टवर्गेण । अनेन च कल्कः । जीवकाद्यष्टवर्गेश्चर्षभकमेदामहामेदाकाकोलीक्षीरकाकोलीऋद्धिवृद्धय एवं सर्वत्र सुश्रुतयोगे जीवनीयाष्टकम् । चरकयोगे पुनरेत एवर्द्धिवृद्धिरहिता माषपर्णीमुद्गपर्णीजीवन्तीमधुकसहिता जीवनीयदशकं ज्ञेयम् । तैलमुष्णवीर्यमपि शीतद्रव्यसंस्कारेण दाहशमनं मन्तव्यम् । ननु तैलस्याग्नेयोष्णत्वात्कथं दाहशान्त्यर्थमुपदेशः । उच्यते । कुशादिद्रव्यत्वेन गुणान्तराधानात् । यथा सौम्यमेव घृतं तथा कथं नोपदिश्यत इति चेत्तैलवद्रोमकूपैस्तदप्रवेशात् । अत एव तन्त्रान्तरे ज्वरशान्तये चन्दनादिभिः साधितं तैलमेवोपदिष्टमिति । कुशाद्यं तैलं घृतं च ॥ ६ ॥

पित्तज्वरहरं यच्च दाहे तत्सर्वमिष्यते ॥
फलिनीरोध्रसेव्याम्बुहेमपत्रकुटन्नटम् ॥
कालीयकरसोपेतं दाहे शस्तं प्रलेपनम् ॥ ७ ॥

फलिनी प्रियंगुः । सेव्यमुशीरम् । (हेमपत्रम्) नागकेसरचूर्णम् । कालीयकं मलेन्द्री कालीयकरसः पेषणार्थम् ॥ ७ ॥

श्लक्ष्णशुष्कघनो लेपश्चन्दनस्यापि दाहकृत् ॥
त्वग्गतस्योष्मणो रोधाच्छीतकृच्चान्यथाऽगुरोः ॥ ८ ॥

श्लोकार्धस्यापरार्धं केचिदन्यथा पठन्ति रोमकूपायनोद्गच्छदूष्मणो ह्यवरोधनादिति ॥ ८ ॥

---

* ख. पुस्तके—दाहवेगे त्वभिक्रान्ते तस्मादुद्धृत्य मानवम् । परिषिच्याम्बुभिः शीतैः प्रलिम्पेच्चन्दनादिभिः ॥ १ ॥ ग्लानं वा दीनवदनं समालिङ्गेद्वराङ्गना । एलमक्षौमसंवीता चन्दनार्द्रा प्रियोदरा ॥ २ ॥ बिभ्रत्योऽब्जस्रजश्चित्रा मणिहारविभूषिताः । भजेयुस्तं स्तनैः शीतैश्छायामम्बुरुहैर्मुखैः ॥३॥ इत्यधिकमत्र । † अत्र टीकानुरोधेन क्षीरिकषायैरिति युक्तम् ।

---

१ घ. क. °गाहेषु व्यजनानां च सेवने । शस्यते शि° । २ क. शस्यते ।

ह्रीवेरपद्मकोशीरचन्दनक्षोदवारिणा ॥
संपूर्णामवगाहेत द्रोणीं दाहार्दितो नरः ॥ ९ ॥

क्षोदश्चूर्णम् ॥ ९ ॥

इति श्रीवृन्दप्रणीतवृन्दमाधवापरनामकसिद्धयोगव्याख्यायां श्रीश्रीकण्ठदत्तकृतायां व्याख्याकुसुमावल्याख्यायामेकोनविंशतितमो दाहाधिकारः समाप्तः ॥ १२ ॥

अथ विंश उन्मादाधिकारः ।

मदात्यय उन्मादमिव चापरमित्यनेनोन्मादसंकीर्तनं कृतं तत्र दाहोऽप्युक्तस्तेन स्वल्पवक्तव्यं दाहं प्रतिपाद्य संप्रत्युन्मादारम्भः ॥

वातिके स्नेहपानं प्राग्विरेकः पित्तसंभवे ॥
कफजे वमनं कार्यं परो बस्त्यादिकः क्रमः ॥ १ ॥

वातिक इति । निरावरणवातकृते स्नेहपानम् । आवरणसद्भावे तु तत्र स्नेहपानमनर्हमेव । यदुक्तम्—

"मेदःकफाभ्यामनिलो निरुद्धः शूलाङ्गमर्दश्वयथून्करोति ॥
स्नेहं नियुञ्जन्विबुधस्तु तस्मै संवर्धयत्येव हि तान्विकारान्" इति ।

परो बस्त्यादिकः क्रम इति । पश्चात्स्नेहबस्तिनिरूहशिरोविरेचनार्थकः क्रमः कार्यः । यथा चोक्तम्—

"निरूहान्स्नेहबस्तिं च शिरसश्च विरेचनम् ॥
ततः कुर्याद्यथादोषं तेषां भूयस्त्वमादिशेत्" इति ॥ १ ॥

यच्चोपदेक्ष्यते किंचिदपस्मारचिकित्सिते ॥
उन्मादे तच्च कर्तव्यं सामान्याद्दोषदूष्ययोः ॥ २ ॥

सामान्याद्दोषदूष्ययोरिति । उन्मादेऽपस्मारे च समानो दोषस्तथा भूतसंप्राप्तिसंप्राप्तो वातादिः समानं च हृदयरूपं दूष्यमित्यर्थः । हेतुदूष्ययोरिति पाठे तु समानो हेतुर्मनोभिघातादिरवगन्तव्यः ॥ २ ॥

ब्राह्मीकूष्माण्डीफलषड्ग्रन्थाशङ्खपुष्पिकास्वरसाः ॥
उन्मादहृतो दृष्टाः पृथगेते कुष्ठमधुमिश्राः ॥ ३ ॥

ब्राह्मी ख्याता । कूष्माण्डीफलं पुराणं ग्राह्यम् । एतद्द्वयं प्रचरति ॥ ३ ॥

---

१ क. 'न्दनाम्बुद' । २ क. 'पदिश्यते ।

दशमूलाम्बु सघृतं युक्तं मांसरसेन वा ॥
ससिद्धार्थकचूर्णं वा केवलं वाऽनवं घृतम् ॥ ४ ॥

अनवं घृतमिति । पुराणं तच्च दशाब्दिकम् ।
यदुक्तम्—"उग्रगन्धि पुराणं स्याद्दशवर्षस्थितं घृतम् ॥
लाक्षारसनिभं शीतं प्रपुराणमतः परम्" इति ।
अन्ये पुनरेकवर्षातीतं पुराणं ब्रुवते । तथा च—
"अल्पाभिष्यन्दि मधुरं बल्यं संवत्सरोषितम् ॥
अल्पक्लेदं च दोषाणां पुराणं तत्प्रकीर्तिम्" इति ॥ ४ ॥

उन्मादशान्तये पेयो रसो वा तालशाखजः ॥

रसो वा तालशाखज इति । रसोऽयं समधुर्व्यवहरति ॥

प्रयोज्यं सार्षपं तैलं नस्याभ्यञ्जनयोः सदा ॥ ५ ॥
सिद्धार्थको वचा हिङ्गु करञ्जो देवदारु च ॥
मञ्जिष्ठा त्रिफला श्वेता कटभीत्वक्कटुत्रिकम् ॥ ६ ॥
समांशानि प्रियङ्गुश्च शिरीषो रजनीद्वयम् ॥
बस्तमूत्रेण पिष्टोऽयमगदः पानमञ्जनम् ॥ ७ ॥
नस्यमालेपनं चैव स्नानमुद्वर्तनं तथा ॥
अपस्मारविषोन्मादकृत्यालक्ष्मीज्वरापहः ॥ ८ ॥
भूतेभ्यश्च भयं हन्ति राजद्वारे च शस्यते ॥
सर्पिरेतेन सिद्धं वा सगोमूत्रं तदर्थकृत् ॥ ९ ॥

करञ्जद्वयस्य फलम् । वक्ष्यमाणयोगेऽपि करञ्जस्य बीजमुक्तम् । श्वेताऽपराजिता वचा वा । कटभी तद्रवडिः (गिरिकर्णी) तस्य त्वक् । शिरीषस्य फलम् । कृत्याऽभिचारा देवता । सर्पि रेतेन सिद्धं वा सगोमूत्रमिति । सिद्धार्थकादीनां कल्कः । गोमूत्रेण द्रवं कार्यम् ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥

त्र्यूषणं हिङ्गु लवणं वचा कटुकरोहिणी ॥
शिरीषं नक्तमालस्य बीजं श्वेताश्च सर्षपाः ॥ १० ॥
गोमूत्रपिष्टैरेतैस्तु वर्तिर्नेत्राञ्जने हिता ॥
चतुर्थकमपस्मारमुन्मादं च नियच्छति* ॥ ११ ॥

---

*ख.पुस्तके—तालीसत्रिफलैलवालुफलिनीसोमापृथक्पर्णिनीदन्तीदाडिमदारुचन्दननिशादार्वीविशालोत्पलैः । जातीपुष्पहरेणुपद्मकयुतैर्जन्तुघ्नमञ्जिष्ठिकारुग्विशल्यात्रुटिसारिवाद्वययुतैर्नागेन्द्रपुष्पान्वितैः ॥१॥ अष्टाविंशतिभिश्चतुर्गुणजले कल्याणमेभिः शृतं हन्त्येतच्चिचतुर्थकज्वरमुरःकम्पं सवन्ध्यामयम् । सापस्मारगरोदराः सपवनोन्मादाः सजीर्णज्वरा जायन्ते न पुनः कृतेन हविषा कल्याणकेनामुना ॥ २ ॥ तीसटात्कल्याणकं घृतम् ॥

त्र्यूषणाद्या वर्तिः ॥ १० ॥ ११ ॥

आश्वासयेत्सुहृद्वाक्यैर्धर्मकार्यार्थसंयुतैः ॥
ब्रूयादिष्टविनाशं वा दर्शयेदद्भुतानि वा ॥ १२ ॥

ब्रूयादिष्टविनाशं वेत्यादि विधानं चित्तोद्भ्रान्तिकरमुद्भ्रान्तस्य चित्तस्य प्रकृतौ व्यवस्थापनार्थम् । दृश्यते घट्टनचलितस्य संधेः पुनर्घट्टनेनैव सम्यगवस्थापनं तथेहापि ज्ञेयम् ॥ १२ ॥

बद्धं सर्षपतैलाक्तमुत्तानं चाऽऽतपे न्यसेत् ॥
कपिकच्छ्वाऽथ वा तप्तैर्लोहतैलजलैः स्पृशेत् ॥ १३ ॥

बद्धं सर्षपतैलाक्तमित्यादिविधिः स्रोतःशोधनार्थमुद्वेगजननार्थं च । कपिकच्छ्वेति । शूकशिम्बा ॥ १३ ॥

कशाभिस्ताडयित्वा च सुबद्धं विजने गृहे ॥
रुन्ध्याच्चेतो हि विभ्रान्तं तथा व्रजति तत्सुखम् ॥ १४ ॥

कशाभिरिति । कशा शाट इति लोके ॥ १४ ॥

सर्पेणोद्धृतदंष्ट्रेण दान्तैः सिंहैर्गजैश्च तम् ॥
त्रासयेच्छस्त्रहस्तैश्च[2] शत्रुभिः सूकरैस्तथा ॥ १५ ॥

दान्तैः सिंहैरिति । आयत्तीकृतैर्व्याघ्रैः ॥ १५ ॥

अथ वा राजपुरुषा बहिर्नीत्वा सुसंयतम् ॥
त्रासयेयुर्वधैरेनं तर्जयन्तो नृपाज्ञया ॥ १६ ॥

बहिरिति । ग्रामाद्बहिः ॥ १६ ॥

देहदुःखभयेभ्योऽपि परं प्राणभयं मतम् ॥
तेन तस्य शमं याति सर्वतो विप्लुतं मनः ॥ १७ ॥

देहदुःखभयेभ्योऽपीति । देहदुःखानि कपिकच्छूलेपनादीनि तत्कृतेभ्यो भयेभ्य इति ॥ १७ ॥

इष्टद्रव्यविनाशाच्च मनो यस्योपहन्यते ॥
तस्य तत्सदृशप्राप्तैः सान्त्वाश्वासैः शमं नयेत् ॥ १८ ॥

तत्सदृशप्राप्तैरिति । तत्सदृशप्रापकैः । भावे क्तः । सान्त्वं सामप्रयोगः । आश्वासः संतोषजनकं वचनम् ॥ १८ ॥

कामशोकभयक्रोधहर्षेर्ष्यालोभसंभवान् ॥
परस्परप्रतिद्वंद्वैरेभिरेव शमं नयेत् ॥ १९ ॥

---

१ ध. 'क्यैर्वाक्यैर्धर्मार्थसंहितैः । २ क. 'श्च तस्करैः शत्रुभिस्त'।

बुद्ध्वा दोषं वयः सात्म्यं देशकालबलाबलम् ॥
चिकित्सितमिदं कुर्यादुन्मादे दोषभूतजे ॥ २० ॥
देवर्षिपितृगन्धर्वैरुन्मत्तस्य च बुद्धिमान् ॥
वर्जयेदञ्जनादीनि तीक्ष्णानि क्रूरकर्म च ॥ २१ ॥

क्रूरकर्म ताडनात् । तीक्ष्णाञ्जनादिवर्जनं च वैद्यातुरोपघातपरिहारार्थम् । उक्तं हि—वैद्यातुरौ विनिघ्नन्ति ध्रुवं क्रुद्धा महौजस इति ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥

तीक्ष्णाञ्जनादीनां निषेधे यत्कर्तव्यं तदाह—

सर्पिष्पानादिरागन्तोर्मन्त्रादिश्चेष्यते विधिः ॥
पूजाबल्युपहारेष्टिहोममन्त्राञ्जनादिभिः ॥
जयेदागन्तुमुन्मादं यथावद्विधिभिर्भिषक् ॥ २२ ॥

सर्पिरिह भूतहरकल्याणकवैतसादि । बलिरन्नादेरुपढौकनम् । उपहारः सपशुर्बलिः । किंवा पूजाबल्योरुपहार उपढौकनम् ॥ २२ ॥

कल्याणकं प्रयुञ्जीत महद्वा वैतसं घृतम् ॥
तैलं नारायणं नाम महानारायणं तथा ॥ २३ ॥

सुगमम् ॥ २३ ॥

महापैशाचिकं घृतमाह—

जटिला पूतना केशी चोरटी मर्कटी वचा ॥
त्रायमाणा जया वीरा चोरकः कटुरोहिणी ॥ २४ ॥
कायस्था सूकरी छत्रा सातिच्छत्रा पलंकषा ॥ २५ ॥
महापुरुषदन्ता च वयस्था नाकुलीद्वयम् ॥
कटम्भरा वृश्चिकाली स्थिरा चैतैः शृतं घृतम् ॥
सिद्धं चतुर्थकोन्मादग्रहापस्मारनाशनम् ॥ २६ ॥
महापैशाचिकं नाम घृतमेतद्यथाऽमृतम् ॥
मेधाबुद्धिस्मृतिकरं बालानां चाङ्गवर्धनम् ॥२७ ॥

जटिला मांसी शतावरी वा। पूतना हरीतकी । केशी भूतकेशी । चोरटी कूंवादु ब्राह्मिका वा । मर्कटी शूकशिम्बा । जया जयन्ती । वीरा क्षीरकाकोली पृश्निपर्णी वा। चोरकश्चण्डा । कायस्था सिन्दुवारः सूक्ष्मैला वा । सूकरी वाराहीकन्दस्तदभावे चर्मकारालुकम् । छत्राऽजाजी मधूलिका वा । अतिच्छत्रा शतपुष्पा । छत्रातिच्छत्रे द्रोणपुष्पीद्वयम् । पलङ्कषा गुग्गुलुः । महापुरुषदन्ताऽपराजिता क्रान्ता शतावरी वा । वयस्था गुडूची ब्राह्मी वा । नाकुलीद्वयं रास्नाद्वयं सर्पगन्धाद्वयमन्ये । सर्पगन्धा सर्पच्छत्रिका ।

१ क. भूतदोषजे । २ क. 'थाविधि शुचिर्भि' । ३ क. वाऽपि । ४ ङ. चारटी । ५ ङ. रोचना ।

कटम्भरा कटभी भद्दा(द्रा)ली वा। वृश्चिकाली वृश्चिपत्री। स्थिरा शालिपर्णी। अयं चार्थो जैज्जटादिभिर्व्याख्यातः प्रायो बकुलकारेण श्लोकैर्निबद्धः।

तद्यथा—"जटिला शतपुष्पी स्यान्मांसीभेदोऽपि चेष्यते।
पूतना अभया केशी मांसी भूकेश एव च॥
चोरटी ब्रह्मिका ज्ञेया मर्कटी शूकशिम्बिका।
वीरा तु पृश्निपर्णी स्याच्चण्डा स्यादिह चोरकः॥
कायस्था सिन्दुवारस्तु सूक्ष्मैला वाऽथ सूकरी।
वाराही कन्दकाभावाच्चर्मकारालुकग्रहः॥
छत्राऽजाजी त्वतिच्छत्रा शतपुष्पा परे त्विमे।
द्रोणपुष्पीद्वयं प्राहुः पलङ्कषा तु गुग्गुलुः॥
महापुरुषदन्ता च विष्णुक्रान्ताऽथवा वरी।
वयस्था त्वमृता ज्ञेया नाकुलीद्वयमत्र तु॥
सर्पगन्धाद्वयं प्राहू रास्नाद्वयमथापि वा।
कटम्भरा तु कटभी प्रसारिण्यथ वाऽमृता॥
व्यक्तमन्यच्च सकलं महापैशाचिके घृते" इति।

द्रव्यैरेतैः कल्कः। द्रवं जलम्। महापैशाचिकं नामेत्यत्र महच्छब्दः पूजावचनः स्वल्पपैशाचिकस्याभावात्। महापैशाचिकं घृतम्॥ २४॥ २५॥ २६॥ २७॥

वैतसघृतमाह—

पञ्चमूल्यावकाश्मर्यौ रास्नैरण्डत्रिवृद्बलाः॥
मूर्वा शतावरी चेति क्वाथैर्द्विपलिकैरिमैः॥ २८॥
कल्याणकस्य चाङ्गेन वैतसं नाम तद्घृतम्॥
सर्वचेतोविकाराणां शमनं कीर्तितं परम्॥ २९॥

पञ्चमूल्यावकाश्मर्याविति। दशमूली गम्भारीरहिता ग्राह्या। इहेमैरिति प्रयोगश्चिन्त्यो नेदमदसोरकोरित्यनेन भिस ऐसस्तावन्निषेधात्। **कातन्त्रव्याकरणे** तु तस्माद्भिस(सो)भिरित्यत्र सूत्रे तस्माद्ग्रहणात्साधुत्वमस्योपवर्णितम्। तस्माद्ग्रहणं हि कृताकारस्येदमोऽनुवृत्त्यर्थं कृतं तस्य चानुवृत्तिरनन्तरत्वादेव सिध्यति तत्क्रियते "अद्व्यञ्जनेऽनक्" इत्यद्विधेरनित्यत्वज्ञापनार्थम्। तेनान्तविधेरभावादिमैरित्यपि भवति। प्रयोगोऽपि तत्र दर्शितो यथेमैर्गुणैः सप्त ऋषयः स्वर्गं गता इति। वैतसं घृतम्॥२८॥२९॥

कार्यः कषायो द्विगुणाष्टतोयैः पानीयकल्याणककल्कपादः॥ ३०॥

---

१ घ. °ण्डत्रिवृद्ब°।

कार्यः कषायो द्विगुणाष्टतोयैरिति । द्विगुणाष्टतोयं षोडशगुणमम्भः । षोडशगुणं चाम्भः **कृष्णात्रेयपरिभाषायां** मन्तव्यम् ।

यथा—"द्रव्यमापोथितं क्वाथ्यं दत्त्वा षोडशिकं जलम् ॥
पादशिष्टः कषायः स्यादेष क्वाथविधिः स्मृतः " इति ।

चक्रेणाप्युक्तम्—"घृतप्रस्थोऽत्र पक्तव्यः क्वाथो द्रोणाम्भसा घृतात् ॥
चतुर्गुणस्तु संपाद्यः कल्कः कल्याणके घृते"

इति केचित् । तोयद्रोणेनैव क्वाथकरणं प्रचरति । **पानीयकल्याणककल्कपाद इति ।** घृतमिदं यस्य तन्त्रस्य तत्रोक्तकल्याणकापरिज्ञानाच्चरकोक्तपानीयकल्याणकस्य कल्कं गृह्णन्ति तथा च सति तदुक्तकर्षमाने परित्यागात्पादिककल्ककल्पना पुनरेषा **वृन्दस्य** व्यवहारानुरोधादवगन्तव्या ॥ ३० ॥

हिङ्गुसौवर्चलव्योषैर्द्विपलांशैर्घृताढकम् ॥
चतुर्गुणे गवां मूत्रे सिद्धमुन्मादनाशनम्* ॥ ३१ ॥

सुगमम् । हिङ्ग्वाद्यं घृतम् ॥ ३१ ॥

इति श्रीवृन्दप्रणीतवृन्दमाधवापरनामकसिद्धयोगव्याख्यायां श्रीश्रीकण्ठदत्तकृतायां व्याख्याकुसुमावल्याख्यायां विंश उन्मादाधिकारः समाप्तः ॥ २० ॥

अथैकविंशोऽपस्माराधिकारः ।

मनोदुष्टिचिकित्सायाश्च साम्यादुन्मादानन्तरमपस्मारः ।

वातिकं बस्तिभिः प्रायः पैत्तं प्रायो विरेचनैः ॥
कफजं वमनैर्धीमानपस्मारमुपाचरेत् ॥ १ ॥

वातिकं बस्तिभिः प्राय इति । प्रायःशब्दोऽयं विशेषार्थस्तेन क्रियान्तरमपि सूचितं भवति । एवमुत्तरत्रापि प्रायःशब्दो व्याख्येयः । वमनप्रायैरितीह पाठे तु वमनप्रधानैः कर्मभिरिति ज्ञेयम् ॥ १ ॥

ततस्तीक्ष्णं प्रयुञ्जीत भिषक्सम्यक्प्रबोधनम् ॥

सम्यक्प्रबोधनमिति(?)। दोषोपशमनेन सम्यक्स्वव्यापारजनकम् । सम्यक्प्रबोधनमिति वा पाठः ॥

---

* ख. पुस्तके—" कदली सिन्दुवारश्च निर्गुण्डी गिरिकर्णिका । यवक्षारं च पथ्या च वाराही मांसरोहिणी ॥१॥ चन्द्रभादित्यकान्ता च नाकुल्यो वृद्धदारुकः । पिष्टैस्तद्बस्तमूत्रेण योजयेदापदीश्वरम् । नस्यधूमप्रदेहेषु सर्वभूतग्रहापहम् ।२॥ उन्मादमोहज्वरकत्यवाताञ्ज्वराभिचौरोरगगृध्रिकादीन् । उपद्रवान्हन्ति विषाणि चैव सकृत्रिमस्थावरजङ्गमानि ॥ ३ ॥ " इत्यधिकमत्र ।

सर्वतः शुद्धदेहस्य स्यादुन्मादहरा क्रिया ॥ २ ॥

सुगमम् ॥ २ ॥

मनोह्वाताक्ष्र्यजं चैव शकृत्पारावतस्य च ॥
अञ्जनं हन्त्यपस्मारमुन्मादं च विशेषतः ॥ ३ ॥

मनोह्वा मनःशिला । ताक्ष्र्यजं रसाञ्जनम् ॥ ३ ॥

यष्टीहिङ्गुवचावक्रशिरीषलशुनामयैः ॥
साजमूत्रैरपस्मारे सोन्मादे नावनाञ्जने ॥ ४ ॥

वक्रं तगरपादिका । आमयः कुष्ठम् ॥ ४ ॥

कपित्थाञ्शारदान्मुद्गान्मुस्तोशीरयवांस्तथा ॥
सव्योषान्वस्तमूत्रेण पिष्ट्वा वर्तीः प्रकल्पयेत् ॥ ५ ॥
अपस्मारे तथोन्मादे सर्पदष्टे[1] गरार्दिते ॥
विषपीते जलमृते चैताः स्युरमृतोपमाः ॥ ६ ॥

कपित्थानित्यस्य स्थाने कायस्थामिति पाठान्तरम् । कायस्था सूक्ष्मैला । **शारदान्मुद्गानिति** । हरिता मुद्गाः प्रायः संभवन्ति शरदि । **वर्तीरिति** । नेत्राञ्जनवर्तीः । **विषपीत इति** । विषपीते (पीतविषे) । **जलमृत इति** । जलपानेन मृतप्राये । सर्वथा मृते तु भेषजं व्यर्थम् । जलमृतलक्षणं चाग्निवेशेनोक्तम् ।

यथा—"विष्टब्धपायुमूर्धाक्षमाध्मातोदरमेहनम् ।
विद्याज्जलमृतं जन्तुं शीतपादकराननम्"इति ॥

जलमृतचिकित्सा सुश्रुतेनोक्ता—
यथा—"वृक्षप्रपातविषमपतितं मृतमम्भसि ॥
उद्बद्धं च मृतं सद्यश्चिकित्सेन्नष्टसंज्ञवत्" ।

वृक्षप्रपातो नदीतटादि । विषमो निम्नोन्नतप्रदेशः । वृक्षादिपतितं प्राणिनं मृतमम्भसि च मृतमुद्बद्धमुल्लम्बितं सद्यो झटिति नष्टसंज्ञवच्चिकित्सेत् । तत्र मृतशब्दो मृत्युसमीपे वर्तमानो गृह्यते न पुनर्मृत एव तस्य निष्फलचिकित्सितत्वात् । केचिदाचार्या अमुं पाठं न मन्यन्ते येऽनुमन्यन्ते तन्मतानुसारेण लिखितोऽयमिति न दोषः । **नष्टसंज्ञवदिति** ।

"नष्टसंज्ञं विवृत्ताक्षं भग्नग्रीवं विरेचनैः ।
चूर्णैः प्रधमनैस्तीक्ष्णैर्विषार्तं समुपाचरेत्" इति ॥ ५ ॥ ६ ॥

पुष्योद्धृतं शुनः पित्तमपस्मारघ्नमञ्जनम् ॥
तदेव सर्पिषा युक्तं धूपनं परमं स्मृतम् ॥ ७ ॥

पुष्यनक्षत्रे गृहीतम् ॥ ७ ॥

---

[1] ङ. सर्पदंष्ट्रे ।

हृत्कम्पोऽक्षिरुजा यस्य स्वेदो हस्ताङ्घ्रिशीतता ॥
दशमूलीजलं तस्य कल्याणाज्यं च योजयेत् ॥ ८ ॥

सुगमम् ॥ ८ ॥

यः खादेत्क्षीरभक्ताशी माक्षिकेण वचारजः ॥
अपस्मारं महाघोरं सुचिरोत्थं जयेद्ध्रुवम् ॥ ९ ॥

सुगमम् ॥ ९ ॥

महावैतसघृतमाह—

शणस्त्रिवृत्तथैरण्डो दशमूलं शतावरी ॥
रास्ना मागधिका शिग्रुः क्वाथ्यं द्विपलिकं भवेत् ॥ १० ॥
विदारी मधुकं मेदे काकोल्यौ द्वे सिता तथा ॥
खर्जूराभीरुमृद्वीकामुञ्जातं गोक्षुरस्तथा ॥ ११ ॥
वैतसस्य घृतस्याङ्गैः पक्तव्यं सर्पिरुत्तमम् ॥
महावैतससंज्ञं तु सर्वापस्मारनाशनम् ॥ १२ ॥
गरोन्मादप्रतिश्यायतृतीयकचतुर्थकान् ॥
पापालक्ष्मीं जयत्येतत्सर्वग्रहनिवारणम् ॥ १३ ॥
श्वासकासहरं चैव शुक्रार्तवविशोधनम् ॥
द्रव्यमापोथितं क्वाथ्यं दत्त्वा षोडशिकं जलम् ॥
पादशेषं च कर्तव्यमेष क्वाथविधिः स्मृतः ॥ १४ ॥

शणस्य मूलं बीजं वा । बीजेन प्रचारः । क्वाथ्यं द्विपलिकं भवेदित्यन्तेन क्वाथ्यम् । क्वाथश्च द्रव्यमापोथितं क्वाथ्यमित्यादिपरिभाषया षोडशगुणाम्भसा कार्यः । विदारीप्रभृतिभिः कल्कः । खर्जूरं प्रसिद्धम् । मुञ्जातमौत्तरापथिकः कन्दः । तदभावे तालमस्तकम् । द्रव्यावल्यभिधानेऽपि मुञ्जातं तालमस्तकं पठितम् । तालसस्येनापि व्यवहारः । वैतसस्य घृतस्याङ्गैरिति । वैतसघृतकल्कैः । तेनोक्तपानीयकल्याणकद्रव्यैरपि कल्कः कार्य इति व्याख्येयं व्यवहारानुरोधात् । युज्यते वैतसोक्तक्वाथ्यद्रव्यग्रहणं यदि ह्यतिदिष्टादेशोऽभीष्टः स्यात्तदा स्पष्टार्थं कल्याणकघृतस्याङ्गैरित्येवं ब्रूयादिति । कल्कश्च मिलित्वा पादिकः ।

तथा च चक्रः—

"घृतमानं क्वाथविधिरिह वैतसवन्मतः ॥
कल्कश्च वैतसप्रोक्तैर्द्रव्यैः सार्धं तु पादिकः"[1] इति ।

महावैतसं घृतम् ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥

---

१ क. प्रहोन्मा° ।

ब्राह्मीरसे वचाकुष्ठशङ्खपुष्पीभिरेव च ॥
पुराणं सर्पिरुन्मादग्रहापस्मारनाशनम् ॥ १५ ॥

सुगमम् । ब्राह्मीघृतम् ॥ १५ ॥

कूष्माण्डकरसे सर्पिरष्टादशगुणे पचेत् ॥
यष्ट्याह्वकल्कं तत्पानमपस्मारहरं परम् ॥ १६ ॥

सुगमम् । कूष्माण्डकं(क)घृतम् ॥ १६ ॥

गोशकृद्रसदध्यम्लक्षीरमूत्रैः समं घृतम् ॥
सिद्धं चतुर्थकोन्मादग्रहापस्मारनाशनम् ॥ १७ ॥

सुगमम् ।
स्वल्पपञ्चगव्यं घृतम् ॥ १७ ॥
बृहत्पञ्चगव्यं क्वचित्पठ्यते तदाह—

द्विपञ्चमूलं त्रिफलां रजन्यौ कटुकां वचाम् ॥
सप्तपर्णमपामार्गं नीलिनीं कटुरोहिणीम् ॥ १८ ॥
शम्याकं फल्गुमूलं च पौष्करं सदुरालभम् ॥
द्विपलानि जलद्रोणे पक्त्वा पादरसे स्थिते ॥ १९ ॥
भार्ङ्गीपाठात्रिकटुकं त्रिवृतां निचुलानि च ॥
श्रेयसीमाढकीं रास्नां मूर्वां भूनिम्बचित्रकौ ॥ २० ॥
सारिवे द्वे रोहिषं च भूतिकं मदयन्तिकाम् ॥
क्षिपेत्पिष्ट्वाऽक्षमात्राणि तैः प्रस्थं सर्पिषः पचेत् ॥ २१ ॥
गोशकृद्रसदध्यम्लक्षीरमूत्रैश्च तत्समैः ॥
पञ्चगव्यमिदं ख्यातं महत्तदमृतोपमम् ॥ २२ ॥
अपस्मारे तथोन्मादे श्वयथावुदरेषु च ॥
गुल्मार्शःपाण्डुरोगेषु कामलायां हलीमके ॥
अलक्ष्मीग्रहरक्षोघ्नं चातुर्थिकविनाशनम् ॥ २३ ॥

रजन्यौ हरिद्राद्वयम् । नीलिनी नीलवुन्हा । शम्याक आरग्वधफलम् । निचुलं हिज्जलफलम् । श्रेयसी हस्तिपिप्पली । रोहिषं भूतिकं गन्धतृणाह्वयम् । बृहत्पञ्चगव्यं घृतम् ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥

इति श्रीवृन्दप्रणीतवृन्दमाधवापरनामकसिद्धयोगव्याख्यायां श्रीश्रीकण्ठदत्तकृतायां व्याख्याकुसुमावल्याख्यायामेकविंशोऽपस्माराधिकारः समाप्तः ॥ २१ ॥

---

१ क तन्नादम° । २ क. समैर्घृत° ।

अथ द्वाविंशो वाताधिकारः ।

वातविकारविशेषस्याऽऽक्षेपकादेरपस्मारवद्वेगकर्तृत्वात्तदनन्तरं वातव्याधिः । वातेन कृतो व्याधिर्वात एव वा विकृतो व्याधिर्वातव्याधिः । अत्र हितं विधिं संक्षिप्याऽऽह—

अभ्यङ्गः स्वेदनं बस्तिर्नस्यं स्नेहविरेचनम् ॥
स्निग्धाम्ललवणं स्वादु वृष्यं वातामयापहम्[1]* ॥ १ ॥

स्वेदनं स्निग्धम् । यदाह चरकः—

"वातश्लेष्मणि वाते वा कफे वा स्वेद इष्यते ॥
रूक्षः स्निग्धस्तथाऽस्निग्धो रूक्षश्चाप्युपपादितः" इति ।

बस्तिः स्नेहबस्तिः । नस्यं स्नैहिकम् । स्नेहविरेचनं तिल्वकघृतादि । बिल्वकघृतादि ॥ १ ॥

पटोलफलकैर्यूषो वृष्यो वातहरो लघुः ॥
वाट्यालककृतो यूषः परं वातविनाशनः ॥ २ ॥

पटोलफलकैर्यूष इति । यूषोऽत्र यूषसाधर्म्याद्घनः क्वाथो यूषरूप उच्यते । एवं वाट्यालककृतो यूष इत्यत्रापि व्याख्येयम् । अन्ये तु मुद्गादिप्रक्षेपाद्यूषत्वमिच्छन्ति । पटोलफलकृतयूषश्च तिक्तत्वाद्रौक्ष्याच्च कफावृते पित्तावृते वाते प्रयोज्यः ॥ २ ॥

पञ्चमूलीबलासिद्धं क्षीरं वातामये हितम् ॥

पञ्चमूलीबलासिद्धं क्षीरमिति । पञ्चमूली स्वल्पा महती वोभयोरपि वातहरत्वात् ॥

शीतोष्णस्निग्धरूक्षाद्यैर्वातजो यो न शाम्यति ॥
विकारस्तत्र विज्ञेयो दुष्टमेवास्ति शोणितम् ॥ ३ ॥

वातरोगे पित्तान्विते शीता क्रिया कफान्विते रूक्षोष्णा केवलानिलजे स्निग्धोष्णा हिता । क्रियाभिराभिरपि चेदस्य न प्रशमस्ततोऽधिगम्यतेऽस्त्यत्र महती शोणितदुष्टिरतिवृद्धशोणिताश्रयस्य हि रोगस्याऽऽश्रयप्रभावान्न स्वचिकित्सयोपशमस्तेनेह दुष्टं यदस्ति शोणितं तन्निर्हर्तव्यमित्याकूतम् ॥ ३ ॥

---

* ख.पुस्तके—"पुनर्नवैरण्डयवातसीभिः कार्पासजेरास्थिभिरारनालैः । स्विन्नैरमीभिस्त्वपि षड्भिरेव स्वेदः समीरार्तिहरो नराणाम् । कोलं कुलत्थासहदारुरास्नामाषातसीतैलफलानि कुष्ठम् । वचाशताह्वायवचूर्णमम्लमुष्णोऽतिवातामयिनां प्रदेहः" इत्यधिकमत्र ।

---

[1] क. °मयापहम् ।

वाजिगन्धा बलास्तिस्रो दशमूली महौषधम् ॥
द्वे गृध्रनख्यौ रास्ना च गणोऽयं वातनाशनः* ॥ ४ ॥

वाजिगन्धाऽश्वकन्दः । बलाऽतिबला नागबला । अत्र बला पीतपुष्पाऽतिबला श्वेतपुष्पा नागबला गोरक्षतण्डुला । द्वे गृध्रनख्यावहिंस्राद्वयं श्वेतलोहितपुष्पभेदेन कालीयकद्वयं गणत्वादनेन यथायोगं सर्वा क्वाथादिकल्पना कार्या ॥ ४ ॥

आनूपमत्स्यैश्च सवेसवारैरुष्णैः प्रदेहः पवनापहः स्यात् ॥

वेसवारः कुट्टितमांसम् ॥

स्नेहैश्चतुर्भिर्दशमूलसिद्धैर्गन्धौषधैश्चानिलहा प्रदेहः ॥ ५ ॥

चत्वारः स्नेहाः सर्पिस्तैलवसामज्जान इति । तत्र सर्पिरिति सृ गतौ संस्कारानुसर्पणात्सर्पिरित्यर्थः ।

तथाच—" नान्यः स्नेहस्तथा कश्चित्संस्कारमनुवर्तते ॥
यथा सर्पिरतः सर्पिः सर्वस्नेहोत्तमं मतम् " ॥

अत एव चास्य प्राधान्यादग्रेऽभिधानम् । तिलेषु भवं तैलं सार्षपादीनामपि सादृश्यात्तैलवचनम् । मेदसि वसनाद्वसा । तथाचाऽऽह सुश्रुतः—शुद्धो मांसस्य यः स्नेहः सा वसा परिकीर्तिता । अस्थ्नो मध्ये जायत इति मज्जा । दशमूलमहौषधयोः कल्केन सिद्धैश्चतुःस्नेहैरगालितैः प्रदेहः । किंच दशमूलस्य क्वाथकल्काभ्यां सिद्धैश्चतुःस्नेहैरालोडितगन्धद्रव्यचूर्णेन प्रदेहः । गन्धौषधं सुगन्धिद्रव्यम् । दशमूलानि क्वाथ्यानि गन्धौषधान्यगुरुकुष्ठादीनि कल्क इतीशानदेवः ॥ ५ ॥

निरस्थि पिशितं पिष्टं स्विन्नं घृतगुडान्वितम् ॥
कृष्णामरिचसंयुक्तं वेसवार इति स्मृतः ॥ ६ ॥

सुगमम् ॥ ६ ॥

साल्वणस्वेदमाह—

काकोल्यादिः सवातघ्नः सर्वाम्लद्रव्यसंयुतः ॥
सानूपमांसः[1] सुस्विन्नः सर्वस्नेहसमन्वितः ॥ ७ ॥
सुखोष्णः स्पष्टलवणः साल्वणः परिकीर्तितः ॥
तेनोपनाहं कुर्वीत[2] सर्वदा वातरोगिणाम् ॥ ८ ॥
काकोल्यादिर्गणो ग्राह्यो[3] योज्योऽष्टवर्गसंयुतः ॥
वातघ्नो भद्रदार्वादिर्वर्गोऽम्लो दाडिमादिकः ॥ ९ ॥

---

* ख. पुस्तके—शतपुष्पादेवदारुनागरैरण्डसैन्धवैः । अम्लपिष्टैः समैः कोष्णैर्लेपो वातार्तिनाशनः ॥ १ ॥ इत्यधिकमत्र ।

---

१ ङ. °नूपौदकमांसस्तु स° । २ ङ. कुर्वन्ति । ३ क. °ह्यो नाष्टवर्गकसञ्ज्ञितः ।

सर्वस्नेहाश्चतुःस्नेहा लवणं सैन्धवादिकम् ॥
अम्लादिभिश्च संस्कार्यं काकोल्यादित्रयं त्रिभिः ॥ १० ॥

काकोल्यादिः प्रसिद्धः । **सवातघ्न इति** । सहवातघ्नैर्भद्रदार्वादिभिर्विदारिगन्धादिभिर्वर्तत इति सवातघ्नः । **सर्वाम्लद्रव्यसंयुत इति** । अम्लद्रव्याणि सक्तुकाञ्जिकसुरासौवीरकदध्यम्लादीनि । केचिदाचार्या एवं वदन्ति । अम्लद्रव्याणि दाडिमादीनि । **सानूपमांस इति** । आनूपमांसं कूलचरप्लवकोशस्थपादिमत्स्यभेदेन पञ्चविधम् । सानूपौदकमांस इति पाठान्तरे सहानूपौदकमांसेन वर्तत इति सानूपौदकमांसः । अत्रानूपशब्दोऽयं कूलचरेष्वेव वर्तत औदकशब्देन तु कोशस्थाः पादिनो मत्स्याश्च गृह्यन्ते । ये पुनरौदकग्रहणं न पठन्ति ते तु पञ्चस्वपि वर्तयन्ति । सर्वस्नेहा घृततैलवसामज्जानस्तैः समन्वितः । सुखोष्णः । स्पष्टानि व्यक्तानि सैन्धवादीनि लवणानि यत्र स स्पष्टलवणः । काकोल्यादयश्च गणत्वाद्यथालाभं ग्राह्याः । सहाऽऽसमन्ताल्लवणेन वर्तत इति साल्वणः । **तेनोपनाहमिति** । उपनाहः कोष्णो बहुलो लेपः । अत्र च क्षौमकार्पासादिपट्टैर्बन्धः सुश्रुते दर्शितः । पुटकैः स्वेदः पुनरनुकल्पः प्रचरति । द्रव्यस्वभावं स्वेदो वेत्यपरमप्य शमय्या(?) वेक्ष्य कल्पनीय इत्येके वदन्ति ॥

अथ **वृन्दटिप्पणम्**—काकोल्यादिरित्यादि । **अम्लादिभिश्च संस्कार्यं काकोल्यादित्रयं त्रिभिरिति** । अम्लादिभिस्त्रिभिरम्लस्नेहलवणवर्गैः संस्कारः संस्कारकत्वात् । एतत्त्रयं तावन्मानं देयं यावताऽम्लत्वस्निग्धत्वलवणत्वमात्रं स्यात् । काकोल्यादित्रयं काकोल्यादिर्वातघ्नगणस्तथाऽनूपमांसमेतत्त्रयं संस्कार्यं संस्कार्यत्वाच्चास्य प्राधान्यं तेन त्रयमेतत्प्रत्येकं समभागम् ।

चक्रस्त्वाह—काकोल्यादिवातघ्नगणयोर्मिलितयोर्यावान्भारस्तावदानूपमांसमिति । यदुक्तं तेन—"मांसेनात्रौषधं तुल्यं यावताऽम्लेन चाम्लता ।
तावन्तश्च चतुःस्नेहाः स्निग्धत्वं च यथा भवेत् ॥
यावता चाम्लेनाम्लता पट्वी स्यात्स्वेदनार्थं च काञ्जिकाद्यम्लमिष्यते ।
चतुःस्नेहोऽत्र तावान्स्यात्स्निग्धत्वं यावता स्यादिति ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥

आमाशयगतवायोश्चिकित्सितमाह—

आमाशयगते वाते छर्दिताय यथाक्रमम् ॥
देयः षट्चरणो योगः सप्तरात्रं सुखाम्बुना ॥ ११ ॥

छर्दिताय यथाक्रममिति । स्नेहस्वेदपेयादिक्रमानतिक्रमेण कृतवमनायेत्यर्थः । वमनं च वाते कफस्थानगतत्वेनास्य कफवत्प्रतिकार्यत्वात् । **यदुक्तम्**—अन्यस्थानगतं दोषं स्थानिवत्समुपाचरेत्" इति । षट्चरणो योगोऽनन्तरमेव वक्तव्यः ॥ ११ ॥

इदानीं षट्चरणयोगमाह—

चित्रकेन्द्रयवाः पाठाकटुकातिविषाभयाः ॥
महाव्याधिप्रशमनो योगः षट्चरणो मतः ॥ १२ ॥

कटुकातिविषाक्षिपा इति केचित्पठन्ति । क्षिपा हरिद्रा । **महाव्याधिप्रशमन इति**। मेदःकफावृतवातव्याधिर्महाव्याधिः। वातव्याधिप्रशमन इति केचित्पठन्ति तत्राऽऽमाशयगत एव व्याधिर्ग्रहीतव्यो न पुनराक्षेपकादी रूक्षविषयत्वेन वातविकारित्वादस्य । अयं योगश्चूर्णरूपः ॥ १२ ॥

कर्षोऽष्टादशनिष्पावैर्धरणं त्र्यधिकैस्तु तैः ॥
तेन षड्धरणो योगः सप्तरात्रं प्रयुज्यते ॥ १३ ॥

निष्पावः शिम्बीबीजम् । धरणं पुनस्तैरष्टादशनिष्पावैस्त्र्यधिकैरेकविंशतिसंख्यावच्छिन्नैः । अमुना मानेन षड्भिर्धरणैः सप्त कर्षाः स्युः । एत एव समभागं विभज्य सप्ताहमुपयोज्यास्तेन कर्षश्चूर्णस्य कल्कस्येत्यादिपरिभाषार्थ एव फलति । **अन्ये तु** मध्य(मा) एकोनविंशतिर्निष्पावा धरणं तान्यर्धतृतीयानि कर्ष इति **वृद्धसुश्रुतवाक्यदर्श**नात्पलस्य दशमभागं धरणं ब्रुवते । **रत्नपरीक्षाशास्त्रे**ऽप्युक्तम्—पलस्य दशमांशो हि धरणं समुदाहृतमिति । पलदशमांशेन रक्तीद्वयाधिकषण्माषका भवन्ति षड्भिर्धरणैश्च मिलित्वा पञ्चरक्तिकमाषकं कृत्वा रक्तीद्वययुक्तषण्माषकाधिकं कर्षद्वयं स्यात् । एतदे(वमे)व दशरक्तिकमाषकेण व्यवह्रियमाणैकरक्तिकायुक्तमाषकत्रयाधिकः कर्षः । एतावच्च मानं प्रत्यहं सप्ताहं यावद्देयम् । उत्सर्गतः कर्षश्चूर्णस्य दीयते । अत्र तु माषत्रयाधिककर्षग्रहणार्थं विशेषवचनमुचितमेवेति । **चक्रेणाप्युक्तम्** । पलदशमांशो धरणो योगोऽयं सौश्रुतः । ततस्तस्य[3] मानेन पञ्चगुञ्जकमाषकेण प्रत्यहं देय इति । यत्र द्वादश निष्पावा धरणं तान्यर्धतृतीयानि कर्ष इति च वचनं क्वचिद्ब्रूयात्तत्र निष्पावा महान्तो मन्तव्याः । मध्यमा एकोनविंशतिरित्यादिवाक्येन मध्यमा एवोपात्तास्तेनानयोर्वाक्ययोस्तुल्यार्थतैवावगन्तव्या । षट्चरण इति पाठान्तरे षट्चरणाः षडवयवाः । अत्र पक्षे सामान्यविधया मानकल्पनं ॥ १३ ॥

पक्वाशयगतवायोश्चिकित्सामाह—

पक्वाशयगते वाते कार्यं स्नेहविरेचनम् ॥
बस्तयः शोधनीयाश्च प्राशाश्च[4] लवणोत्तराः ॥ १४ ॥

स्नेहविरेचनं स्नेहेन तिल्वकसर्पिरादिना विरेचनम् । **बस्तयः शोधनीया इति** । शोधनबस्तयः ।

तद्यथा—"शोधनद्रव्यनिष्क्वाथास्तत्कल्कस्नेहसंयुताः ।
युक्ताः खजप्रमथिता बस्तयः शोधना मताः " इति ।

१ ङ. षट्चर° । २ घ. ङ. °काद्वयु° । ३ घ. ङ. °स्तस्या मा° । ४ ङ. प्रासाश्च ।

प्राशाश्च लवणोत्तरा इति। प्राश्यन्त इति प्राशा आहाराः । लवणोत्तरा वातघ्न-स्नेहलवणकल्याणलवणादिप्रधानाः । गयी त्वत्राऽऽह—**पक्वाशयः** पुनरिह द्विविधः पित्तवाताशयभेदेन । तयोर्मध्ये पित्ताशयगते वायौ स्नेहविरेचनं तच्च तिल्वकघृताद्येरण्ड-तैलादिना । वाताशयगतस्य तु वायोर्मलपित्तकफैरावृतस्य यथादोषं कषायकल्कलेहा बस्तयः । निरावरणे वायौ त्रिवृतादिद्रव्यमूत्रविदारीकल्कसिद्धः स्नेहयुक्तोऽव्यक्तोष्ण-क्षारश्च बस्तिः । श्लेष्मावरणे वायौ व्यक्तक्षारोष्णो बस्तिः । पित्तावृते पुनरत्र क्षीर-बस्तिः शीतः । शेषं समम् ॥ १४ ॥

बस्तिगतस्य तु वायोश्चिकित्सितमाह—

कार्यो बस्तिगते चापि विधिर्बस्तिविशोधनः ॥

विधिर्बस्तिविशोधन इति । अश्मरीचिकित्सितोक्तो मूत्रकृच्छ्रेऽप्युक्तश्च ॥

श्रोत्रादिषु तु कुपितवायोश्चिकित्सितमाह—

श्रोत्रादिषु प्रकुपिते कार्यश्चानिलहा क्रमः ॥ १५ ॥

आदिशब्दात्त्वग्घ्राणजिह्वानेत्राणीन्द्रियाणि गृह्यन्ते । **कार्यश्चानिलहा क्रम इति ।** चकारेणेह स्नेहनापेक्षश्च क्रमः । कार्य इत्यपि व्याख्यते तेन नेत्रे तैजसे तर्पणं सर्पिषा कर्णे च वातप्रधाने तैलेनेत्यादिविधानमूह्यम् । केचिदनन्तरमुक्तग्रन्थं स्नेहाभ्यङ्गो पनाहाश्चेति प्रथमाबहुवचनान्तं पठित्वा श्रोत्रादिकुपितवात एव संबध्नन्ति तन्मते त्वङ्मां-सादिगतवाते रक्तविमोक्षणमेकमेव कर्मेति मन्तव्यम् । अन्यदीयमते तु रक्तमोक्षणं योग्य-तया रक्तगत एव वाते ज्ञेयम् । **चरकेऽप्युक्तम्** । शीताः प्रदेहा रक्तस्थे विरेको रक्तमोक्षणमिति । रक्तमुक्तिश्चाऽऽवरकरक्तापगमार्थम् ॥१५॥

धातूपधातुगतस्य वायोश्चिकित्सामाह—

स्नेहाभ्यङ्गोपनाहांश्च मर्दनालेपनानि च ॥
त्वङ्मांसासृक्शिराप्राप्ते कुर्याच्चासृग्विमोक्षणम् ॥ १६ ॥

उपनाहांश्चेत्यत्र चकारेण त्वग्गतवायोर्हृद्यमप्यन्नपानमनुक्तं समुच्चीयते । **त्वङ्मांसा-सृक्शिराप्राप्त इति ।** अत्र त्वक्शब्देन तात्स्थ्याद्रसो ग्राह्यः । शिरा पुनरसृक् । उपधातुप्राप्ते गत इत्यर्थः । रक्तगते वायौ रक्तस्रावो रक्ताधिष्ठानवातनिवृत्त्यर्थः । यदा द्रव्यप्रभावविशेषेण खर्जूरमातुलुङ्गसौवर्चलादिस्नेहाभ्यङ्गादिभिर्न प्रशममेति तदा निय-मेन रक्तावरणं परिज्ञाय रक्तमोक्षणं कर्तव्यं न पुनरन्यथा । मेदोगते पुनरिहानिले चिकित्सा नोपदिष्टा तस्य स्नेहाविषयत्वेन वातव्याधिकर्मणामविषयत्वात् । **सुश्रुते** महावातव्याधौ पुनरावरणप्रसङ्गेन मेदोगतो वायुरुक्तः ॥ १६ ॥

स्नायुगतस्य संधिगतस्य च वायोश्चिकित्सामाह—

स्नेहोपनाहाग्निकर्मबन्धनोन्मर्दनानि च ॥
स्नायुसंध्यस्थिसंप्राप्ते कुर्याद्वाते विचक्षणः ॥ १७ ॥

स्नेहोऽत्र बाह्य आभ्यन्तरश्च । अग्निकर्म तप्तशरशलाकादिभिरत्युग्ररुजि वायौ कार्यम् । विचक्षण इत्यत्रातन्द्रितः (इति) पाठः। अत्रातन्द्रितोऽनलसः। एतेन चिरकालं निरन्तरं क्रिया इति दर्शयति ॥ १७ ॥

निगूढेऽस्थिगते वाते पाणिमन्थेन दारिते ॥
नाडीं दत्त्वाऽस्थनि भिषक्चूषयेत्पवनं बली ॥ १८ ॥

निगूढ इति । संमूढे । **पाणिमन्थेनेति** । भ्रमरेण। **नाडीमिति** । नलिकाम् । **डल्लणस्तु** निरुद्धेऽस्थनि वा वायाविति पाठ ईदृशीमाशङ्कां कृत्वा व्याख्याति । अस्थनि गते मज्जस्थे च कर्म निर्दिशन्नाह निरुद्धेऽस्थनि वा वायावित्यादि । त्वङ्मांसं शस्त्रेण विपाट्यास्थि पाणिमन्थेनाऽऽराशस्त्रेण विद्ध्वा तत्र रन्ध्रे द्विमुखीं नाडीं प्रणिधाय मुखमारुता चूषणेन पवनाकर्षणं करणीयमिति । बली बलयुक्तः ॥ १८ ॥

शुक्रगतस्य वायोश्चिकित्सामाह—

शुक्रप्राप्तेऽनिले कार्यं शुक्रदोषचिकित्सितम् ॥ १९ ॥

शुक्रदोषचिकित्सितमिति । **सुश्रुते** रजःशुक्रशुद्धिशरीरोक्तं किंवा मूत्रदोषोक्तबलादिसाधितघृतादिकं मेदो मज्जगत इव चिकित्सितं **तन्त्रान्तरे**ऽनुमन्तव्यम् ।

तदुक्तम्—"विरेको मांसमेदस्थे निरूहाः शमनानि च ।
बाह्याभ्यन्तरतः स्नेहैरस्थिमज्जगतं जयेत्" इति ॥

सुश्रुते वातव्याधौ सुप्तिवातचिकित्सोक्ता—

"सुप्तिवाते त्वसृङ्मोक्षं कुर्याच्च बहुशो भिषक् ।
दिह्याच्च लवणागार(?)धूमैस्तैलसमन्वितैः" ॥

अस्यार्थः । रक्तावरणकृतायां(या) सुप्तित(स्त)या लक्षितो वातः सुप्तिवातः । सुप्तिः स्पर्शाज्ञानम् । न पुना रसावरणकृत(ता)या सुप्तित(स्त)या लक्षितो वातस्तस्य स्नेहोपनाहादिविषयत्वात् । अन्यधातुगते वायौ रक्तापकर्षणस्यायुक्तत्वात् । बहुशो बहून्वारानल्पाल्पस्रावणेनान्यथा वातप्रकोपः स्यात् । दिह्याल्लेपयेत् । अन्ये तु सुप्तिवातस्त्वग्गतवातो वैवर्ण्यं स्फुरणं रौक्ष्यं सुप्तिं चुमचुमायनमित्यादिकः । तेषां मते त्वङ्मांसासृक्शिराप्राप्त इत्यादिना प्रागुक्तमपि शोणितमोक्षणमिह पुनस्तदेवोक्तम् । लवणागारधूमैरित्यादिप्रदेहोऽधिक उक्तः ॥ १९ ॥

अवयवविशेषगते वायौ क्रियाविशेषमाह—

---

१ घ. सुप्तिसुम ।

वक्षस्त्रिकस्कन्धगतं वायुं मन्यागतं तथा ॥
वमनं हन्ति नस्यं च कुशलेन प्रयोजितम् ॥ २० ॥

वक्षस्त्रिस्कन्धगतमिति । वक्षः स्तनान्तरालम् । त्रिक इहांसद्वयान्तराधिसंधिरूर्ध्वत्रिकमित्यर्थः । स हि श्लेष्मस्थानं तद्गत एव वाते वमनं नस्यं च यौगिकम् । नस्यमिह शिरोविरेचनमिति चक्रः । कुशलेन भिषजा क्रियाविदाऽवस्थाविदेत्यर्थः । कुशलेन प्रयोजितमित्यमर्शं विना नस्यविधानात्प्रतिमर्शं विना नस्यं चतुर्विधमप्यत्रेति तु कार्तिकः ॥ २० ॥

माषबलाशुकशिम्बाकत्तृणरास्नाश्वगन्धोरुबूकाणाम् ॥
क्राथो नस्यनिपीतो रामठलवणान्वितः कोष्णः ॥ २१ ॥

कत्तृणं गन्धतृणम् । उरुबूक एरण्डः । क्राथमात्रा चात्र सुखपेयक्राथतुल्या । यस्तु तावन्तं क्राथं नासया पातुं न शक्नोति तेनासौ स्तोकस्त्याज्यः । पेयश्चायं क्राथो भुक्त्वा प्रहरत्रयोपरि यत्र पार्श्वे रुजा तत्पार्श्वस्थनासापुटेन रामठलवणे प्रक्षेपः । रामठं हिङ्गु रक्तीत्रयं सैन्धवचूर्णमेकमाषकमानं प्रक्षेपः प्रचरति ॥ २१ ॥

अपहरति पक्षवातं मन्यास्तम्भं सकर्णनादरुजम् ॥
दुर्जयमर्दितवातं सप्ताहाज्जयति चावश्यम् ॥ २२ ॥
माषिकं हिङ्गुसिन्धूत्थे जरणाद्यास्तु शाणिकाः ॥
माषात्मगुप्तैरण्डं शृतं वाट्यालकं पिबेत् ॥
हिङ्गुसैन्धवसंयुक्तं पक्षाघातनिवारणम् ॥ २३ ॥

सुगमम् ॥ २२ ॥ २३ ॥

स्वल्परसोनपिण्डमाह—

पलमर्धपलं वाऽपि रसोनस्य सुकुट्टितम् ॥ २४ ॥
हिङ्गुजीरकसिन्धूत्थैः सौवर्चलकटुत्रिकैः ॥
चूर्णितैर्माषकोन्मानैरवचूर्ण्य विलोडितम् ॥ २५ ॥
यथाग्निभक्षितं प्रातां रुबूकक्राथपानतः ॥
दिने दिने प्रयोक्तव्यं मासमेकं निरन्तरम् ॥ २६ ॥
वातरोगं निहन्त्याशु अर्दितं चापतन्त्रकम् ॥
एकाङ्गरोगिणे चैव तथा सर्वाङ्गरोगिणे ॥ २७ ॥
ऊरुस्तम्भे च गृध्रस्यां कृमिदोषे विशेषतः ॥
कटिकुक्ष्यामयं हन्याज्जाठरं च विशेषतः ॥ २८ ॥

---

१ घ. °रण्डवाट्यालकशृतं पि° । २ घ. °रुबुक्राथानुपा° । ३ क. °टिपृष्ठाम° ।

पलमर्धपलं वेति । सार्धपलमेकं वाशब्दः पूर्वयोगापेक्षया चार्थे । त्वग्विरहितपिष्ट-रसोनस्य सार्धपलमेकं यथोक्तचूर्णयुक्तमेकीकृत्य स्थाप्यं ततो यथानलमष्टादशमाषकानुपयुञ्जीत । अन्यस्त्वाह पलं चार्धपलं वा यथोक्तचूर्णसहितं प्रत्यहं भक्ष्यं न च मात्राधिक्यादग्निवधशङ्का वातरोगिणः प्रायेण दीप्ताग्नित्वात् । यस्तु वातरोगवानवसन्नाग्निर्न स साध्यो बृंहणविधेरसहत्वात् । बृंहणविधिसाध्यत्वाच्च वातव्याधेः । अल्परसोनपिण्डः ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥

माषपिष्टकृतिं जग्ध्वा नवनीतेन सोऽर्दिती ॥
क्षीरमांसरसैर्भुक्त्वा[1] दशमूलीजलं[2] पिबेत् ॥ २९ ॥

माषपिष्टकृतिमिति । माषपिष्टविकृतिं जग्ध्वा क्षीरमांसरसैर्भुक्त्वा वाऽर्दिती दशमूलीक्वाथं पिबेदिति योज्यम् ॥ २९ ॥

स्नेहाभ्यङ्ग[3]परो बस्तिनस्य[4]धूमपरायणः ॥
अर्दितं स जयेत्सर्पिः पिबेदुत्तरभक्तकम् ॥ ३० ॥

पिबेदुत्तरभक्तकमिति । भोजनोत्तरकालम् ॥ ३० ॥

दशमूलीबलामाषक्वाथं तैलाज्यमिश्रितम् ॥
सायं भुक्त्वा पिबेन्नस्यं विश्वाच्यामवबाहुके ॥ ३१ ॥

सुगमम् ॥ ३१ ॥

मूलं बलायास्त्वथ पारिभद्रात्तथाऽऽत्मगुप्तास्वरसं पिबेद्वा ॥
नस्यं तु यो माषरसेन कुर्यान्मासादसौ वज्रसमानबाहुः ॥३२॥

मूलं बलाया इत्येको योगः । पारिभद्राच्च मूलमपरं (यं) तु द्वितीयः । अनयोश्च स्वरसः क्वाथो वा प्रकरणात् । आत्मगुप्तास्वरसं पिबेद्वेति तृतीयः । पानमेषां तु नासया । नस्यं तु यो माषरसेनेत्यत्र तैलसैन्धवे अपि प्रक्षिपन्ति ॥ ३२ ॥

पञ्चमूलीकृतः क्वाथो दशमूलकृतोऽथ वा ॥
रूक्षः स्वेदस्तथा नस्यं मन्यास्तम्भे प्रशस्यते ॥ ३३ ॥

अत्र पञ्चमूली महती ॥ ३३ ॥

बाहुशोषे पिबेद्भुक्त्वा सर्पिः कल्याणकं महत् ॥

सर्पिः कल्याणकं महदिति । महाकल्याणकम् । तच्चोन्मादचिकित्सिते चरकोक्तम् ॥

हृदयं यदि वा पृष्ठमुन्नतं क्रमशः सरुक् ॥
ऊर्ध्वो[6] वायुर्यदा कुर्यात्तदा तं कुब्जमादिशेत् ॥ ३४ ॥

---

१ ङ. भुक्त्वा । २ क. °लीरसं पि° । ३ ङ. °ङ्गशिरो° । ४ घ. °रो नित्यं ब° । ५ घ. °स्य-प° । ६ क. क्रुद्धो ।

अस्य ग्रन्थस्य पाठो रुग्विनिश्चये कुब्ज(स्य) साक्षादपठितत्वात् । अन्तरायामबाहिरायामाभ्यां तु तत्र कुब्जः संगृहीत एव ॥ ३४ ॥

वातघ्नैर्दशमूल्या च नवं कुब्जमुपाचरेत् ॥
स्नेहैर्मांसरसैर्वाऽपि प्रवृद्धं तं विवर्जयेत् ॥ ३५ ॥

वातघ्नैर्दशमूल्येति । गणत्वादाभ्यां क्वाथोपनाहादिकं कार्यम् । नवत्वं कुब्जस्य यावद्रुजापूर्विका वृद्धिः । **प्रवृद्धं तं विवर्जयेदिति** । प्रवृद्धत्वं वक्षःकट्यूरुभङ्गेन ज्ञेयम् । यदुक्तम्—तमसाध्यं बुधाः प्राहुर्वक्षःकट्यूरुभञ्जनादिति ॥ ३५ ॥

पिप्पल्यादिरजस्तूनीप्रतितून्योः सुखाम्बुना ॥
पिबेद्वा स्नेहलवणं सघृतं क्षारहिङ्गु वा[1] ॥ ३६ ॥

पिप्पल्यादिरज इति । पिप्पल्यादिगणचूर्णम् । एतच्च कफावृते वाते यौगिकम् । **स्नेहलवणमिति** । **सुश्रुते** वातव्याध्युक्तम् ।

तद्यथा—"*स्नुहीलवणवार्ताकस्नेहा····घटे दहेत् ।
गोमयैः स्नेहलवणं तत्परं वातनाशनम्" इति ॥

इहापि सुखाम्बुनेति योज्यम् । एतदामान्विते वाते भद्रम् । **सघृतं क्षारहिङ्गु वेति** । घृतेनैव क्षारहिङ्गुनोः पानम् । क्षारो यवक्षारः ॥ ३६ ॥

आध्माने[2] लङ्घनं पाणितापश्च फलवर्तयः ॥
दीपनं पाचनं चैव बस्तिश्चैव विशोधनः ॥ ३७ ॥

दीपनं पाचनं चेति । लङ्घनानन्तरं दोषशेषोपशमनार्थं दीपनं पाचनं भेषजम् । पाचनं किंचिन्न दीपनं यथा पटोलपत्रादि । दीपनं किंचिन्न पाचनं यथा त्रिफला तेनोभयोपादानं साधु ॥ ३७ ॥

दारुहैमवतीकुष्ठैः[3] सैन्धवक्षारहिङ्गुभिः ॥
[4]अम्लपिष्टैः सुखोष्णैश्च आध्मान उदरं दिहेत्[5] ॥ ३८ ॥

दिहेल्लिम्पेत् ॥ ३८ ॥

प्रत्याध्माने तु वमनं लङ्घनं दीपनं तथा ॥ ३९ ॥

प्रत्याध्माने तु वमनमिति । प्रत्याध्मानस्याऽऽमाशयसमुत्थत्वेन तत्र वमनं हितम् ॥ ३९ ॥

---

* एवं स्नुहीकाण्डवार्ताकुशिग्रुलवणानि संक्षुद्य घटं पूरयित्वा सर्पिस्तैलवसामज्जभिः प्रक्षिप्यावलिप्य गोशकृद्भिर्दाहयेदेतत्स्नेहलवणमुपदिशन्ति वातरोगेष्विति सौश्रुतः पाठः ।

---

१ ङ. च । २ घ. °ने फाणितं पेयं लङ्घनं फ° । ३ क. °कुष्ठशताह्वाहिङ्गुसैन्धवैः । अ° । ४ ङ. °पिष्टैश्च सततमाध्मानमुदरं हरेत् । ५ ङ. च ।

प्रत्यष्ठीलाष्ठीलिकयोर्गुल्माभ्यन्तरविद्रधेः[1] ॥
क्रिया हिङ्ग्वादिकं चात्र शस्यतेऽत्र विशेषतः ॥ ४० ॥

गुल्माभ्यन्तरविद्रधेरिति । गुल्मो वातजः । अन्तर्विद्रधिरपि वातज एव । तयोश्च वातमूत्रपुरीषानुलोम्येन चिकित्सा समुचितैव । हिङ्ग्वादिकमिति । गुल्माधिकारोक्तमिह संग्रहे ॥ ४० ॥

विश्वाच्यां खञ्जपङ्ग्वोश्च दाहे हर्षे च पादयोः ॥
कोष्टुशीर्षविकारे च विकारे वातकण्टके ॥
शिरां यथोक्तां निर्विध्य[2] चिकित्सा वातरोगवत् ॥ ४१ ॥

शिरां यथोक्तामिति । शिराव्यधविधौ यः सुश्रुते शिरादेशो व्यध(ध्य)त्वेनोक्तस्तदनतिक्रमेणेत्यर्थः । ननु खञ्जपङ्ग्वोस्तत्राव्यध(ध्य)त्वेन शिरातिदेशो नोक्तः । मैवम् । क्रोष्टुशीर्षवातवेदनास्रजङ्घासंश्रितामितामित्यत्र वातवेदनाग्रहणेन जङ्घागतरक्तरुद्धसकलवातवेदनापरिग्रहात्खञ्जपङ्ग्वोरपि रक्तरुद्धवातवेदनाया जङ्घासंधिगताया एव शिराया व्यध इति व्याख्यानयन्ति ॥ ४१ ॥

जिह्वास्तम्भे क्रिया श्रेष्ठा सामान्योक्ता तथाऽर्दिते ॥

सामान्योक्ता तथाऽर्दित इति । सामान्योक्ता तथाऽर्दितोक्ता च क्रिया हितेत्यर्थः ॥

शिरोग्रहे तु कर्तव्या शिरोगतमरुत्क्रिया ॥ ४२ ॥

सुगमम् ॥ ४२ ॥

कल्याणकलेहमाह—

सहरिद्रा वचा कुष्ठं पिप्पली विश्वभेषजम् ॥ ४३ ॥
अजाजी चाजमोदा च यष्टीमधुकसैन्धवम् ॥
एतानि समभागानि श्लक्ष्णचूर्णानि कारयेत् ॥ ४४ ॥
तच्चूर्णं सर्पिषाऽऽलोड्य प्रत्यहं भक्षयेन्नरः ॥
एकविंशतिरात्रेण भवेच्छ्रुतिधरो नरः ॥ ४५ ॥
मेघदुन्दुभिनिर्घोषो मत्तकोकिलनिस्वनः ॥
जाड्यगद्गदमूकत्वं लेहः कल्याणको जयेत् ॥ ४६ ॥

अजमोदा यवानी । यष्टी ब्रह्मयष्टी[3] ॥ ४३ ॥ ४४ ॥ ४५ ॥ ४६ ॥

गुग्गुलुं क्रोष्टुशीर्षे तु गुडूचीत्रिफलाम्भसा ॥
क्षीरेणैरण्डतैलं वा पिबेद्वा वृद्धदारकम्[4] ॥ ४७ ॥

---

१ घ. °लिकाया गुल्मा° । २ ङ. निर्विच्य । ३ ङ. °ह्ममूले कि° । ४ क. °नः ॥ जड्म° ।

गुग्गुलुं क्रोष्टुशीर्षे इति । गुग्गुलोरुत्तमविधायां (या(?) विरेकार्थं कर्षः । एरण्डतैलस्य कर्षद्वयम् । **क्षीरेणेति** । आहारद्रव्यत्वान्मनाक्प्रभूतेन । **पिबेद्वा वृद्धदारकमिति** । प्रस्तुतत्वात्क्षीरेणैव । उष्णाम्बुना वेत्यन्ये ॥ ४७ ॥

श्यामासमालम्बुषाद्यं कार्यं वा वातरक्तनुत् ॥

श्यामासमालम्बुषाद्यमिति । श्यामा वृद्धदारकं तत्सममलम्बुषादिचूर्णं तच्चाऽऽमवातोक्तं ज्ञेयं तत्र वातरक्तहरत्वं श्रुतं न तु श्लीपदोक्तं तत्र वातरक्तहरत्वश्रुत्यभावात् ॥

हृते रक्तेऽनिलहरो विधिः कृत्स्नः प्रशस्यते ॥ ४८ ॥
दशमूलीबलारास्नागुडूचीविश्वभेषजम् ॥
पिबेदेरण्डतैलेन गृध्रसीखञ्जपङ्गुषु ॥ ४९ ॥

दशमूलादीनां क्वाथः । एरण्डतैलं प्रक्षेपः ॥ ४८ ॥ ४९ ॥

विशोध्यैरण्डबीजानि पिष्ट्वा क्षीरे विपाचयेत् ॥
तत्पायसं कटीशूले गृध्रस्यां परमौषधम् ॥ ५० ॥

विशोध्य त्वचं स्फोटयित्वा । एरण्डबीजकर्षं किंचित्तण्डुलान्दत्त्वा क्षीरेण पायसं साधयेत् । विरेचकोऽयं योगः ॥ ५० ॥

पञ्चमूलीकषायं तु रुबुतैलत्रिवृद्युतम्[1] ॥
गृध्रसीगुल्मशूलं च पीतं सद्यो नियच्छति ॥ ५१ ॥

॥ ५१ ॥

तैलं घृतं वाऽऽर्द्रकमातुलुङ्ग्योरसं सचुक्रं सगुडं पिबेद्वा ॥
कट्यूरुपृष्ठत्रिकशूलगुल्मगृध्रस्युदावर्तहरः प्रदिष्टः ॥ ५२ ॥

आर्द्रकस्वरसमातुलुङ्गीरसचुक्रगुडानां तुल्यो भागः । तं तैलं घृतं वा दत्त्वा पिबेत् । पिबेद्वेति वाशब्दः पूर्वयोगापेक्षया । किंवा तैलं घृतमार्द्रकमातुलुङ्ग्योर्मिलितयो रसं पृथक्पृथङ्मिलितचुक्रगुडप्रक्षेपात्पिबेत् । तेन योगत्रयमेतत् । मातुलुङ्गी मधुकर्कटी । ॥ ५२ ॥

रास्नायास्तु पलं चैकं कर्षान्पञ्च च गुग्गुलोः ॥
सर्पिषा वटिकां कृत्वा खादेद्वा गृध्रसीहराम् ॥ ५३ ॥
शुण्ठीगन्धर्वबीजाभ्यां पिष्टाभ्यां पायसं कृतम् ॥
भक्षितं कटिशूलं च गृध्रसीं हन्त्यसंशयम्[2] ॥ ५४ ॥

गन्धर्व एरण्डः ॥ ५३ ॥ ५४ ॥

---

१ घ. °तैलं त्रि° । २ ङ. °त्वा गृध्रसीं हन्त्यसंशयम् । शु° ।

नाऽऽदौ बस्तिविधिं कुर्याद्यावदूर्ध्वं न शुध्यति ॥
स्नेहो निरर्थकस्तत्र भस्मनीव हुतं यथा ॥ ५५ ॥

यावदूर्ध्वं न शुध्यतीति । ननू[?]र्ध्वं पक्वाशयात्पक्वाशयोर्ध्वदेशश्चाऽऽमाशयस्तस्य च शुद्धिर्वमनविरेचनाभ्यां पित्ताशयो ह्यामाशयैकदेश एव ॥ ५५ ॥

गृध्रस्यार्तस्य जङ्घायां स्नेहस्वेदे कृते भृशम् ॥
पद्भ्यां संमर्दितायां च सूक्ष्ममार्गेण गृध्रसीम् ॥ ५६ ॥
अवतार्याङ्गुलौ सम्यक्कनिष्ठायां शनैः शनैः ॥
ज्ञात्वा समुन्नतं ग्रन्थिं कण्डरायां व्यवस्थितम् ॥ ५७ ॥
तं शस्त्रेण विदार्याऽऽशु प्रवालाङ्कुरसंनिभम् ॥
समुद्धृत्याग्निना दग्ध्वा लिम्पेद्यष्ट्याह्वचन्दनैः ॥ ५८ ॥

॥ ५६ ॥ ५७ ॥ ५८ ॥

विध्येच्छिरामिन्द्रबस्तेरधस्ताच्चतुरङ्गुले ॥
यदि नोपशमं गच्छेद्दहेत्पादकनिष्ठिकाम् ॥ ५९ ॥

विध्येच्छिरामिन्द्रबस्तेरधस्तादिति । इन्द्रबस्तिरिह गुल्फजङ्घामध्यभागः ॥ ५९ ॥

तैलमेरण्डजं वाऽपि गोमूत्रेण पिबेन्नरः ॥
मासमेकं प्रयोगोऽयं गृध्रस्यूरुग्रहापहः ॥ ६० ॥

मासमेकं प्रयोग इति । योगोऽयं विरेचकत्वेनाल्पमात्रया प्रत्यहं मासं यावदभ्यस्य भूरिमात्रया करणे तु विरेचनव्यापत्तिः स्यात् ॥ ६० ॥

रक्तावसेचनं कुर्यादभीक्ष्णं वातकण्टके ॥
पिबेदेरण्डतैलं वा दहेत्सूचीभिरेव च ॥ ६१ ॥
वायुः कट्याश्रितः क्रुद्धः सामो वा जनयेद्रुजम् ॥
कटिग्रहः स एवोक्तः पङ्गुः सक्थिद्वयाश्रितः ॥ ६२ ॥

सुगमम् ॥ ६१ ॥ ६२ ॥

दशमूलकषायेण पिबेद्वा नागराम्भसा ॥
कटिशूलेषु सर्वेषु तैलमेरण्डसंभवम् ॥ ६३ ॥

सुगमम् ॥ ६३ ॥

आदित्यपाकगुग्गुलुमाह—

पृथक्पलांशा त्रिफला पिप्पली च विचूर्णितम्[2] ॥
दशमूलाम्बुना भाव्यं[3] त्वगेलार्धपलान्वितम्[4] ॥ ६४ ॥

---

१ घ. शुद्धः । २ ङ. °र्णिता । द° । ३ ङ. भाव्या । ४ ङ. °न्विता । द° ।

दत्त्वा पलानि पञ्चैव गुग्गुलोर्वटकीकृतः ॥
एष मांसरसाभ्यासाद्वातरोगानशेषतः ॥ ६५ ॥
हन्ति संध्यस्थिमज्जस्थान्वृक्षमिन्द्राशनिर्यथा ॥
लेहवद्द्विगुणेनायमालोड्याऽऽलोड्य वाऽऽतपे ॥
दशमूलाम्बुना शोष्यः सप्तवारांस्तु[1] गुग्गुलुः ॥ ६६ ॥

त्वगेलार्धपलान्वितमिति । मिलित्वा । त्रिफलादिद्रव्यं गुग्गुलान्तं सर्वमेकीकृत्य भाव्यं लेहवत् । द्विगुणेन दशमूलाम्बुना भाव्यम् । चक्रस्तु पठति—

"भाव्यद्रव्यसमं क्वाथ्यं क्वाथोऽष्टांशशृतेन हि ।
आर्द्रं यावदिदं भाव्यं सप्ताहं भावनाविधिः" इति ॥६४॥६५॥६६॥

त्रयोदशाङ्गगुग्गुलुमाह—

आभाऽश्वगन्धा हपुषा गुडूची शतावरी गोक्षुरकं समङ्गा[2] ॥६७॥
श्यामा शठी घोषवती यवानी सनागरा चेति समैश्च चूर्णैः[3] ॥
तुल्यं भवेत्कौशिकमत्र मध्ये देयं तथा सर्पिरतोऽर्धभागम् ॥६८॥
अर्धाक्षमात्रं[4] च ततः प्रयोगात्कृत्वाऽनुपानं सुरयाऽथ यूषैः ॥
मद्येन वा कोष्णजलेन वाऽपि क्षीरेण वा मांसरसेन वाऽपि ॥६९॥
कटिग्रहे गृध्रसिबाहुपृष्ठे हनुग्रहे जानुनि पादयुग्मे ॥
संधिस्थिते चास्थिगते च वाते मज्जागते स्नायुगते च कोष्ठे॥७०॥
रोगाञ्जयेद्वातकफानुविद्धान्वातेरितान्हृद्ग्रहयोनिदोषान् ॥
भग्नास्थिविद्धेषु च खञ्जवाते त्रयोदशाङ्गं प्रवदन्ति सिद्धाः*॥७१॥

---

* ख. पुस्तके—रास्नैरण्डकणाभयासहचराक्षुद्रामृतासारणीमुस्तापुष्करदारुगुग्गुलुवचा ब्राह्मी हरिद्रा शठी । आभा ग्रन्थिकपञ्चमूलहपुषा यासः शताह्वा विषा वर्षाभूःसयवानिका शतपदी (आरग्वधः)कर्ण्यश्वगन्धाः समाः ॥ १ ॥ एष रास्नादिकगणः सर्ववातनिषूदनः । कुब्जे च वामने चैव पक्षघाते हनुग्रहे ॥ २ ॥ शुष्यमानेषु गात्रेषु संधीनां बन्धनेषु च । ऊरुस्तम्भेऽग्निसादे च नामाभङ्गे गलग्रहे ॥३॥ शोफे पाण्ड्वनिले चोर्ध्वे सामवाते सशोणिते । खञ्जे च कुब्जके चैव मूकत्वे गद्गदेऽपि च ॥ ४ ॥ उदावर्ते च शूले च संनिपातज्वरेषु च । नराणां रुधिरस्रावे योनिदोषे भगन्दरे ॥ ५ ॥ अर्शांसि ग्रहणीदोषे तथा कोष्ठकजेषु च । एष क्वाथो मया प्रोक्तः प्राणिनां हितकाम्यया ॥ ६ ॥ रास्नाद्यः क्वाथः । विटपे जाङ्गले देशे क्षीरिर्क्षाप इति स्मृतः । विशेषान्मधुराभ्यासे करीरो विटपाकृतिः ॥ ७ ॥ पीतस्तच्छल्लनिष्क्वाथः सर्ववातविकारनुत् । सर्वयोगैरसाध्या ये वातास्तान्नाशयन्ति च ॥८॥ रास्नायुक्पञ्चमूलीमिशिवरुणबलामेघपथ्यायवानीशुण्ठीपाठाजमोदासहचरहपुषाभङ्गुरावाजिगन्धाः । आभात्र्यश्वीवसोप्राविषममृतशठीसारणीवृद्धदारुरास्नारम्याकषायैः शतरुवरी(?)-पौष्करैरण्डचव्यैः ॥९ ॥ एतत्सर्वं समांशं विधिवत्क्वथितं मुष्टिमात्रं जलेन चूर्णं चाऽऽभादिमस्मिन्प्रपिबति मनुजो गुग्गलुं वा तथैव । आमं पक्षाभिघातं हनुगतपवनं चार्दितं जानुशूलं गृध्रस्यूरुत्रिकार्ति कफपवनरुजो हन्ति संध्यस्थिसंस्थाः ॥ १० ॥ आभादिचूर्णम् । रास्ना वातारिमूलं च वासकश्च दुरा-

---

1 °वारं स गु° । 2 ख. सरास्ना । 3 घ. चूर्णम् । 4 घ. अक्षार्धभागं च ।

आमा ' आभ ' इत्याख्यातं वणिग्द्रव्यम् । श्यामा वृद्धदारकम् । वाषवती शतपुष्पेति वृन्दस्य व्याख्या । तुल्यमिति । समुदितचूर्णतुल्यम् । कौशिको गुग्गुलुः । सर्पिरतोऽर्धभागमिति । कौशिकादर्धभागम् । भिषजस्तु गुग्गुलुपिट्टनार्थं यावते(दि)च्छन्ति तावदपरिमितमेव गृह्णन्ति । सुरायूषादिभिरनुपानविकल्पो दोषसंसर्गसात्म्याद्यपेक्ष्यः । त्रयोदशाङ्गो गुग्गुलुः ॥ ६७ ॥ ६८ ॥ ६९ ॥ ७० ॥ ७१ ॥

दशमूलघृतमाह—

दशमूलस्य निर्यूहे जीवनीयैः पलोन्मितैः ॥
क्षीरेण च घृतं पक्कं तर्पणं पवनार्तिजित् ॥ ७२ ॥

दशमूलक्काथस्त्रिगुणः । क्षीरं स्नेहसमम् । तथा च **चक्रः**—क्काथोऽत्र त्रिगुणः सर्पिष्प्रस्थः साध्यः पयःसमः । जैज्जटमते तु—क्काथश्चतुर्गुणः क्षीरं स्नेहसमम् । अस्मिन्नर्थे **परिभाषा**—

"एकद्वित्रिद्रवैर्द्रव्यैः कुर्यात्स्नेहश्चतुर्गुणम् ॥
क्षीरं स्नेहसमं दद्याच्चतुर्भिश्च चतुर्गुणम् ॥

अस्यायमर्थः । यत्रैको द्रवस्तत्रैकेनैव चातुर्गुण्यं यत्र तु द्वौ त्रयो वा तत्र द्वाभ्यां त्रिभिरपि मिलित्वा चातुर्गुण्यं क्षीरं च तत्र स्नेहसमं चतुर्भिरपि मिलित्वैव चातुर्गुण्यमिति । एवं सर्वत्र व्याख्येयम् । जीवनीयं दशकम् । तथा च—

"जीवकर्षभकौ मेदे काकोल्यौ मधुकं सहे ।
जीवन्ती जीवनीयोऽयं मधुरो जीवनो गणः" ॥

अनेन कल्कः । दशमूलीघृतम् ॥ ७२ ॥

अश्वगन्धाघृतमाह—

अश्वगन्धाकषायेण कल्कैः क्षीरं चतुर्गुणम् ॥
घृतं पक्कं तु वातघ्नं वृष्यं मांसविवर्धनम् ॥ ७३ ॥

लभा । शठीदारुवचामुस्तानागरातिविषाभया ॥ ११ ॥ श्वदंष्ट्रा व्याधिघातश्च मिशिधान्या पुनर्वा । अश्वगन्धामृताकृष्णावृद्धदारुशतावरी ॥ १२ ॥ बला सहचरा चैव चविका बृहतीद्वयम् । समभागान्वितैरेतैरास्नात्रिगुणभागिका ॥ १३ ॥ कषायं पाचयेत्सिद्धमष्टभागावशेषितम् । शुण्ठीचूर्णसमायुक्तमाभावेनाथ संयुतम् ॥ १४ ॥ अथवाऽलम्बुषाद्येन यदि वाऽप्यजमोदया । यथायोगं यथासात्म्यं प्रक्षेपं कारयेद्बुधः ॥ १५ ॥ वातरोगेषु सर्वेषु संधिमज्जागतेषु च । आनाहेषु च सर्वेषु सर्वगात्रप्रकम्पने ॥ १६ ॥ कुब्जेषु वामने चैव पक्षाघाते तथाऽर्दिते । जानुजङ्घासु पीडासु गृध्रस्यां च हनुग्रहे ॥ १७ ॥ प्रशस्तो वातरक्तेषु ऊरुस्तम्भे तथाऽर्शसि । अन्त्रवृद्धौ श्लीपदे च योनिशुक्रामये तथा ॥ १८ ॥ पुंसां मेढ्रगते रोगे स्त्रीणां वन्ध्यामये तथा । योषितां गर्भदं मुख्यं नान्यत्स्यात्परमं क्वचित् ॥ १९ ॥ महारास्नादिकं नाम प्रपापतिविनिर्मितम् । महारास्नादिक्काथः । इत्यधिकमत्र ।

---

१ घ. पलान्वितैः ।

चतुर्गुणक्षीरसाहचर्यादश्वगन्धाक्काथोऽपि चतुर्गुणः । कल्कैरिति । अश्वगन्धायाः एव । अश्वगन्धाघृतम् ॥ ७३ ॥

आजं चर्मविनिर्मुक्तं त्यक्तशृङ्गखुरादिकम् ॥
पञ्चमूलीद्वयं सम्यग्जलद्रोणे विपाचयेत् ॥ ७४ ॥
तेन पादावशेषेण घृतप्रस्थं विपाचयेत् ॥
जीवनीयैः सयष्ट्याह्वैः क्षीरं चैव शतावरीम् ॥ ७५ ॥
छागलाद्यमिदं नाम्ना सर्ववातविकारनुत् ॥
अर्दिते कर्णशूले च बाधिर्ये मूकमिन्मिणे ॥ ७६ ॥
जडगद्गदपङ्गूनां खञ्जे गृध्रसिकुब्जयोः ॥
अपतानेऽपतन्त्रे च सर्पिरेतत्प्रशस्यते ॥ ७७ ॥
द्वात्रिंशच्च पलान्यत्र देयानि दशमूलतः ॥
घृते तैले च योगे च यद्द्रव्यं पुनरुच्यते ॥
तज्ज्ञातव्यमिहाऽऽर्येण भागतो द्विगुणं भवेत् ॥ ७८ ॥

चर्मादिपरित्यक्तं तरुणच्छागगुडकात्मकं मयूराज्यघृते मयूरगुडकवद्गृहीत्वा दशमूलं च द्वात्रिंशत्पलमानं जलद्रोणे विपक्तव्यमिति वृद्धवैद्यानां व्यवहारः । चक्र स्त्वाह—

"द्रोणे द्रव्यतुला श्रुत्या स्याच्छागदशमूलयोः ।
पृथक्तुलार्धं यष्ट्याह्वद्वयं देयं द्विधोक्तितः" इति ॥

चर्मशृङ्गादिपरित्यागश्च तन्मते ग्रहणयोग्यतोपदर्शनार्थम् । जीवनीयैः कल्कः । जीवनीयदशकम् । यष्ट्याह्वं यष्टिमधु । जीवनीयदशकस्य ग(कग)णपठितस्याप्यस्येह पुनरुक्तिर्भागद्वयपरिग्रहार्था । स्थलजजलजभेदाद्यष्टीमधुद्वयग्रहणार्थमित्यन्ये । भागद्वयग्रहणेन प्रचारः । क्षीरं चैव शतावरीमिति । क्षीरप्रत्यासत्त्या शतावर्या रसो ग्राह्यः । क्षीरशतावरीरसौ प्रत्येकं स्नेहसमौ । रसश्रुत्यभावाच्छतावरी कल्करूपेत्यन्ये । आद्यः पक्षो व्यवहारी । छागलाद्यं घृतम् ॥ ७४ ॥ ७५ ॥ ७६ ॥ ७७ ॥ ७८ ॥

एलाशरासरलशैलजदारुकौन्ती-
चण्डाशठीनलदचम्पकहेमपुष्पम् ॥
थौणेयगन्धरसपूतिदलं मृणाल-
श्रीवासकुन्दुरुनखाम्बुवराङ्गकुष्ठम् ॥ ७९ ॥
कालीयकं जलदकर्कटचन्दनश्री-
जात्याः फलं सविकसं सहकुङ्कुमं च ॥
स्पृक्कातुरुष्कलघु लाभतया विनीय
तैलं बलाक्वथनदुग्धयुतं च दध्ना ॥ ८० ॥

सार्धं पचेत्तु हितमेतदुदाहरन्ति
वातामयेषु बलवर्णवपुष्पकाशि ॥ ८१ ॥

कौन्ती रेणुकम् । चण्डा चौरपुष्पी । नलदं मांसी । हेमपुष्पं नागकेसरम् । स्थौणेयकं ग्रन्थिपर्णम् । गन्धरसो बोलः । पूतिः खटासिकाः । दलं पत्रकम् । अत्र मृणालमुशीरम् । श्रीवासो नवनीतखोटः । वराङ्गं गुडत्वक् । चन्दनं श्वेतचन्दनम् । श्रीः काचकोटिः । जात्याः फलं जातीफलम् । सविकसमिति । विकसा मञ्जिष्ठा । तुरुष्कं सिह्लकम् । लघ्वगुरु । लाभतयेति । यथालाभं द्रव्यं मानं च ग्राह्यम् । लभ्यत इति लाभः कर्मणि घञ् । तेनेह भावप्रत्ययः साधुः । विनीय कल्कीकृत्य । तैलं प्रस्थपरिमितम् । बलाक्कथनं बलाक्काथः । क्काथश्चतुर्गुणः । दुग्धं दधि च स्नेहसमं किं वा क्काथो द्विगुणः । दुग्धदधिनी तैलसमे । आद्यः पक्षः प्रचारी । एलाद्यं तैलम् ॥ ७९ ॥ ८० ॥ ८१ ॥

बलातैलमाह—

बलानिष्क्वाथकल्काभ्यां तैलं पक्वं पयः समम् ॥
सर्ववातविकारघ्नमेवं शैलेयपाचितम् ॥ ८२ ॥

बलानिष्क्वाथस्त्रिगुणश्चतुर्गुणो वा पयश्च तैलसमम् । बलाशैलेयतैले ॥ ८२ ॥

बलामूलकषायस्य दशमूलीकृतस्य च ॥
यवकोलकुलत्थानां क्काथस्य पयसस्तथा ॥ ८३ ॥
अष्टावष्टौ शुभा भागास्तैलादेकस्तदेकतः ॥
पचेदावाप्य मधुरं गणं सैन्धवसंयुतम् ॥ ८४ ॥
तथाऽगुरुं सर्जरसं सरलं देवदारु च ॥
मञ्जिष्ठां चन्दनं कुष्ठमेलां कालानुसारिवाम् ॥ ८५ ॥
मांसीं शैलेयकं पत्रं तगरं सारिवाद्वयम् ॥
शतावरीमश्वगन्धां शतपुष्पां पुनर्नवाम् । ८६ ॥
तत्साधुसिद्धं सौवर्णे राजते मृन्मये तथा ।
प्रक्षिप्य कलशे सम्यक्स्वनुगुप्तं निधापयेत् । ८७ ॥
बलातैलमिदं नाम्ना सर्ववातविकारनुत् ॥
यथाबलमतो मात्रां सूतिकायै प्रदापयेत् ॥ ८८ ॥
या च गर्भार्थिनी नारी क्षीणशुक्रश्च यः पुमान् ॥
वातक्षीणे मर्महते मथितेऽभिहते तथा ॥ ८९ ॥
भग्ने श्रमाभिपन्ने च सर्वथैवोपयुज्यते ॥
एतदाक्षेपकादींश्च वातव्याधीनपोहति ॥ ९० ॥

१ घ. पयोन्मितम् । २ ङ. °मेतच्छैले° । ३ क. °रिवां वचाम् । ४ क. °पयोजयेत् । ए°

हिक्कां श्वासमधीमन्थं गुल्मं कासं सुदुस्तरम् ॥
षण्मासानुपयुञ्जीत अन्त्रवृद्धिमपोहति ॥ ९१ ॥
प्रत्यग्रधातुः पुरुषो भवेच्च स्थिरयौवनः ॥
एतद्धि राज्ञा कर्तव्यं राजमा[1]त्राश्च ये नराः ॥
सुखिनः सुकुमाराश्च धनिनश्चापि ये नराः ॥ ९२ ॥

दशमूलस्य मिलित्वा क्काथः । यवकोलकुलत्थानां च मिलित्वा क्काथः । एवं बलाक्काथेन समं त्रयः क्काथाः पयश्चैषां चतुर्णां प्रत्येकं तैलप्रस्थादष्टगुणो द्रवो भवति । एवं तैलाद्द्वात्रिंशद्गुणं भवति । तैलं च मानविशेषनिर्देशाभावादिह प्रस्थपरिमितं ग्राह्यम् । कालानुसारिवा तगरपादिका । तगरं पिण्डतगरमूलम् । मधुरगणप्रभृतिभिः कल्कः । स्वनुगुप्तमिति । वातातपादिपरिहारेण मन्त्रेण च सुष्ठु रक्षितम् । तैलमिदं सुश्रुते मूढगर्भे पठितं तेन सूतिकायै प्रदापयेदिति विशिष्योक्तम् । अन्त्रवृद्धिमपोहतीति । अन्त्रवृद्धिमप्राप्तफलकोशां व्यपोहतीति मन्तव्यं प्राप्तफलकोशायाः पुनरसाध्यत्वात् । राजमात्रा इति । राज्ञेव मात्रा परिच्छेदो येषां ते तथा । महाबलातैलम् ॥ ८३ ॥ ८४ ॥ ॥ ८५ ॥ ८६ ॥ ८७ ॥ ८८ ॥ ८९ ॥ ९० ॥ ९१ ॥ ९२ ॥

नारायणतैलमाह—

[2]बिल्वोऽग्निमन्थः स्योनाकः पाटला पारिभद्रकः ॥
प्रसारिण्यश्वगन्धा च बृहती कण्टकारिका ॥ ९३ ॥
बला चातिबला चैव श्वदंष्ट्रा सपुनर्नवा ॥
एषां दशपलान्भागांश्[3]चतुर्द्रोणेऽम्भसः पचेत् ॥ ९४ ॥
पादशेषं परिस्राव्य तैलपात्रं प्रदापयेत् ॥
शतपुष्पा देवदारु मांसी शैलेयकं [4]वचा ॥ ९५ ॥
चन्दनं तगरं कुष्ठमेलापर्णीचतुष्टयम् ॥
रास्ना तुरगगन्धा च सैन्धवं च पुनर्नवा ॥ ९६ ॥
एषां द्विपलिकान्भागान्पेषयित्वा विनिक्षिपेत् ॥
शतावरीरसं चैव तैलतुल्यं प्रदापयेत् ॥ ९७ ॥
आजं वा यदि वा गव्यं क्षीरं दद्याच्चतुर्गुणम् ॥
पाने बस्तौ तथाऽभ्यङ्गे भोज्ये नस्ये च शस्यते ॥ ९८ ॥
अश्वो वा वातसंभग्नो गजो वा यदि वा नरः ॥
पङ्गुलः पीठसर्पी च तैलेनानेन सिध्यति ॥ ९९ ॥

---

१ क. °मान्याश्च । २ घ. बिल्वाग्निमन्थौ स्यो° । ३ क. °लान्कृत्वा चतु° । ४ क. बला ।

अधोभागे च ये वाताः शिरोमध्यगताश्च ये ॥
मन्यास्तम्भे हनुस्तम्भे दन्तरोगे गलग्रहे ॥ १०० ॥
यस्य शुष्यति चैकाङ्गं गतिर्यस्य च विह्वला ॥
क्षीणेन्द्रिया नष्टशुक्रा ज्वरक्षीणाश्च ये नराः ॥ १०१ ॥
बधिरा लल्लजिह्वाश्च स्वल्पमेधस एव च ॥
अल्पप्रजा च या नारी या च गर्भं न विन्दति ॥ १०२ ॥
वातार्तो वृषणो येषामन्त्रवृद्धिश्च दारुणा ॥
एतत्तैलं वरं तेषां नाम्ना नारायणं स्मृतम् ॥ १०३ ॥

पारिभद्रकः पारिभद्रमूलम् । प्रसारिणी भद्राली । बला समङ्गा खिरिं हिटिके इति लोके । अतिबला कङ्कनिका पिटारकेति प्रसिद्धा । अतिबला बलाभेद इत्यपरे मन्यन्ते। तगरं तगरपादिका तदभावे शैयली चोपडः पिण्डतगरमित्यन्ये । तुरगगन्धाऽश्वगन्धा । आजं वा यदि वा गव्यमिति । आजगव्यपयसोर्यद्यपि प्रायेण गुणसाम्यं तथाऽपि च्छागलक्षीरेण पक्कं तैलमिदमनभिष्यन्दि दोषत्रयहरं च भवतीति प्रत्येतव्यम् । नारायण संज्ञाऽस्य विष्णुनिर्मितत्वाच्छतावरी साधितत्वाद्वा । नारायणीति शतावरीपर्यायोऽस्ति । लल्लजिह्वा इति । जिह्वासङ्गात्थोत्थेलवाचः । नारायणं तैलम् ॥ ९३ ॥ ॥ ९४ ॥ ९५ ॥ ९६ ॥ ९७ ॥ ९८ ॥ ९९ ॥ १०० ॥ १०१ ॥ १०२ ॥ ॥ १०३ ॥

महानारायणं तैलमाह—

शतावरी चांशुमती पृश्निपर्णी सहा बला ॥
एरण्डस्य च मूलानि बृहत्याः पूतिकस्य च ॥ १०४ ॥
गवेधुकस्य मूलानि तथा सहचरस्य च ॥
एषां दशपलान्भागाञ्जलद्रोणे विपाचयेत् ॥ १०५ ॥
पादावशेषे पूते च गर्भे चैव समावपेत् ॥
पुनर्नवावचादारुशताह्वाचन्दनागुरु ॥ १०६ ॥
शैलेयं तगरं कुष्ठमेलां मांसीं स्थिरां बलाम् ॥
अश्वाह्वां सैन्धवं रास्नां पलार्धानि च योजयेत् ॥ १०७ ॥
गव्याजपयसोः प्रस्थौ द्वौ द्वाऽवत्र प्रयोजयेत् ॥
शतावरीरसप्रस्थं तैलं प्रस्थं विपाचयेत् ॥ १०८ ॥
अस्य तैलस्य सिद्धस्य शृणु वीर्यमतः परम् ॥
अश्वानां वातभग्नानां कुञ्जराणां नृणां तथा ॥ १०९ ॥

---

१ घ. मन्दमेधस । २ क. शठी । ३ घ. बृहत्योः । ४ क. घ. गर्भे चैनं स° । ५ क. घ. प्रदापये° ।

तैलमेतत्प्रयोक्तव्यं सर्ववातविकारिणाम् ॥
आयुष्मान्स नरः पीत्वा निश्चयेन दृढो भवेत् ॥ ११० ॥
गर्भमश्वतरी विन्देत्किं पुनर्मानुषी तथा ॥
हृच्छूलं पार्श्वशूलं च तथैवार्धावभेदकम् ॥ १११ ॥
अपचीं गलगण्डं च वातरक्तं गलग्रहम् ॥
कामलां पाण्डुरोगं[3] चापस्मारं चापि नाशयेत् ॥ ११२ ॥
तैलमेतद्भगवता विष्णुना परिकीर्तितम् ॥
नारायणमिति ख्यातं वातान्तकरणं शुभम् ॥ ११३ ॥

पूतिको लाटकरञ्जः । गवेधुकं गोरक्षतण्डुला । सहचरो नीलझिण्टी । अश्वाह्वाऽश्वकन्दा । निश्चयेनेति । अवश्यम् । तथाऽश्वतरी केस(खच)री । महानारायणं तैलम् ॥ १०४ ॥ १०५ ॥ १०६ ॥ १०७ ॥ १०८ ॥ १०९ ॥ ११० ॥ १११ ॥ ॥ ११२ ॥ ११३ ॥

अश्वगन्धादितैलमाह—

शतं पक्त्वाऽश्वगन्धाया जलद्रोणेंऽशशेषितम् ॥
विस्राव्य विपचेत्तैलं क्षीरं दत्त्वा चतुर्गुणम् ॥ ११४ ॥
कल्कैर्मृणालशालूकबिसकिञ्जल्कमालती—
पुष्पैर्ह्रीवेरमधुकसारिवापद्मकेसरैः ॥ ११५ ॥
मेदापुनर्नवाद्राक्षामञ्जिष्ठाबृहतीद्वयैः ॥
एलैलवालुत्रिफलामुस्तचन्दनपद्मकैः ॥ ११६ ॥
पक्वं रक्ताश्रयं वातं रक्तपित्तमसृग्दरम् ॥
हन्यात्पुष्टिं बलं कुर्यात्कृशानां मांसवर्धनम् ॥ ११७ ॥
रेतोयोनिविकारघ्नं व्रणदोषापकर्षणम् ॥
षण्ढानपि वृषान्कुर्यात्पानाभ्यङ्गानुवासनैः ॥ ११८ ॥

अंशशेषितमिति । पादशेषितम् । मृणालं स्थूलम् । बिसं मृणालान्निर्गतः प्रतानः । किञ्जल्क उत्पलवराटः पद्मकेसरस्योपात्तत्वात् । मेदास्थाने सहेति पाठः सहा माषपर्णी । अश्वगन्धा तैलम् ॥ ११४ ॥ ११५ ॥ ११६ ॥ ११७ ॥ ११८ ॥

तैलं संकुचितेऽभ्यङ्गो माषसैन्धवसाधितम् ॥
बाहुशीर्षगते नस्यं पानं चोपरिभक्तिकम् ॥ ११९ ॥

---

१ गण्डमालां । २ घ. हनुग्रहम् । ३ घ. °गं च अश्मरीं चाऽऽशु ना° । ४ ङ. °न्याद्वयोर्व° । ५ क. घ. °भ्यङ्गे मा° । ६ घ. °भक्तक° ।

माषसैन्धवसाधितमिति । माषस्य क्वाथः सैन्धवं कल्कः । तथाच चक्रः—क्वाथश्च माषनिष्पाद्यः सैन्धवं कल्क एव त्विति । माषतैलम् ॥ ११९ ॥

द्वितीयमाषतैलमाह—

माषात्मगुप्तातिरसोरुबूक-
रास्नाशताह्वालवणैः सुपिष्टैः ॥
चतुर्गुणे माषबलाकषाये
तैलं कृतं हन्ति च पक्षवातम् ॥ १२० ॥

अतिरसा यष्टीमधु । उरुबूक एरण्डः । माषतैलम् ॥ १२० ॥

तृतीयं माषतैलमाह—

माषप्रस्थं समावाप्य पचेत्सम्यग्जलाढके ॥
पादशेषे रसे तस्मिन्क्षीरं दद्याच्चतुर्गुणम् ॥ १२१ ॥
प्रस्थं च तिलतैलस्य कल्कं दत्त्वाऽक्षसंमितम् ॥
जीवनीयानि यान्यष्टौ शतपुष्पां ससैन्धवाम् ॥ १२२ ॥
रास्नात्मगुप्तामधुकं बलाव्योषत्रिकण्टकम् ॥
पक्षघातेऽर्दिते वाते कर्णशूले सुदारुणे ॥ १२३ ॥
मन्दश्रुतौ च श्रवणे तिमिरे च त्रिदोषजे ॥
हस्तकम्पे शिरःकम्पे विश्वाच्यामवबाहुके ॥ १२४ ॥
शस्तं कलायखञ्जे च पानाभ्यञ्जनबस्तिभिः ॥
माषतैलमिति ख्यातमूर्ध्वजत्रुगदापहम् ॥ १२५ ॥

सुगमम् । माषतैलम् ॥ १२१ ॥ १२२ ॥ १२३ ॥ १२४ ॥ १२५ ॥

चतुर्थं माषतैलमाह—

माषातसीयवकुरण्टककण्टकारी-
गोकण्टटुण्टुकजटाकपिकच्छुतोयैः ॥
कार्पासकास्थिशणबीजकुलत्थकोल-
क्वाथेन बस्तपिशितस्य रसेन वाऽपि ॥ १२६ ॥
शुण्ठ्या समागधिकया शतपुष्पया च
सैरण्डमूलसपुनर्नवया सरण्या ॥
रास्नाबलामृतलताकटुकैर्विपक्वं
माषाख्यमेतदवबाहुकहारि तैलम् ॥ १२७ ॥

---

१ घ. कल्कान्दत्त्वाऽ° । २ घ. °मितान् । जी° । ३ क. घ. °ण्टटिण्टु° । ४ ङ. °या वा ऐर° ।
५ घ. °हुहरं च तै° ।